Celebră autoare de Bestseller-uri
Recunoscută de New York Times

Pamela Morsi

Dorinţă împlinită

Pamela Morsi
Dorinţă împlinită

Pamela Morsi Garters

Tradusă în româneşte de: Anca Ricus
(Flamingo GD)

Coperta: Mihaela Gavrilă

Bucureşti 1995

ISBN 973 – 96948 – 2 – 9

26 Februarie, 1888
Domnului M. Cleavis Rhy
Vacier, Tennessee

Domnule Rhy.

Vă scriu această scrisoare ca urmare a viului interes pe care mi l-aţi trezit. Abia foarte recent, în joia în care a trecut am aflat de la bunul meu prieten Benjamin M. Westbrock, cu care am fost coleg la Yale şi care acum lucrează cu doctorul Phythe, la Washington, veştile uluitoare privind realizările dumneavoastră în domeniul pisciculturii Cred că aceste eforturi se pot dovedi o adevărată mană cerească pentru cercetările pe care le întreprind aici.

Mi-a venit greu să admit că o regiune muntoasă şi stearpă, cum am auzit că este

Tennessee, ar putea fi binecuvântată cu o asemenea bogăţie ca cele trei specii de salmonide. În mod sigur, părăul dumneavoastră, alimentat de izvorul din munţi, reprezintă extremitatea sudică a ariei de răspândire a acestor păstrăvi appalachiani.

Sper din toată inima că nu mă veţi considera prea îndrăznel dacă v-aş cere să-mi acceptaşi vizita pentru a putea urmări pe viu munca pe care o desfăşuraţi. Voi scrie chiar astăzi şi doctorului Westbrook pentru a-i sugera să facă a acelaşi lucru.

Cu consideraţie.

Theodatus G Simmons Springjield, Massachusetts

Capitolul I

Tennessee, 1888

Iarna se mai făcea încă simţită în frigul pătrunzător al diminejii şi-n ceaţa cenuşie pe care soarele nu reuşise încă să o împrăştie. În ciuda vremii mohorâte, Esme Crabb pornise la drum în josul muntelui, strângându-şi haina roasă de atâta purtat în jurul trupului. Gândurile ei erau însă în cu totul altă parte.

Privirea ei se îndrepta concentrată printre copacii desfrunziţi. Spre valea de dedesubt, unde se afla Jinta drumului său, Vader. Obscura încrucişare de drumuri de pe pârâul Nolichucky era singura aşezare, ce putea semăna cât de cât cu un oraş, pe care Esme o cunoscuse vreodată. Patru case, o biserică, grajdul cu cai de închiriat, o mică şcoală unde Esme reuşise să ajungă doar de

câteva ori se aflau sub ochii săi. La fel şi clădirea spre care de fapt se îndrepta.

O faţadă mult înălţată o făcea să pară o casă cu etaj, dar din punctul unde se afla ea se vedea clar că nu exista decât un singur nivel construit după un plan mult alungit. Deşi se afla încă prea departe pentru a vedea, ştia că pe firma agăţată la intrare se putea citi: M. Cleavis Rhy Jr., Magazin Universal.

Când ajunse la poalele muntelui, făcu un scurt popas pentru a-şi aranja ţinuta. Îşi ridică fusta cu un gest scurt şi trase de ciorapii negri de lână, plini de cârpituri, care acum îi atârnau peste genunchi. După ce-i întinse întâi de-a lungul coapsei îv rulă câţiva centimetri. Apucă apoi marginea şi o răsuci până când materialul se mulă strâns pe picior, pătrunzându-i dureros în carne. Partea răsucită o îndesă sub marginea de sus a ciorapului. Era şi asta o soluţie: nu la fel de bună ca o jartieră, dar Esme avea griji mai importante care să o preocupe.

Odată ciorapii potriviţi cum se cuvitie şi fusta scuturată de praful drumului, Esme îşi ridică mândră bărbia. Purta hainele bune de duminică şi îşi făcu curaj spunându-şi că dacă se va descurca la fel de bine precum era îmbrăcată, totul va fi în regulă. Cu paşi mari, hotărâţi, luă direcţia magazinului.

Într-un fel, surorile ei o împinseseră să facă asta. Gemenele aveau acum şaptesprezece ani şi după părerea lui Esme erau cele mai drăguţe fete din împrejurimi. Lumea le considera identice, nici chiar tatăl lor nu le putea deosebi, dar ei îi venea

greu să înţeleagă toate astea, în ceea ce o privea erau la fel de diferite, de deosebite una de alta, ca orice alte două fiinţe omeneşti şi, martor îi era Dumnezeu, aveau aceleaşi defecte!

De la o vreme, li se aprinseseră amândurora călcâiele şi oftau după Armon Hightower, un pierde-vară cum nu mai existase altul în Tennessee, cu excepţia, poate, a propriului lor tată.

Maică-sa fusese exact la fel, cu ochii umblându-i după un chip fercheş şi nişte umeri laţi. Ei, bine, pusese mâna pe ceea ce-şi dorise, ca apoi să muncească o viaţă întreagă pe brânci şi să moară de extenuare. Esme hotărâse că surorile el nu vor avea aceeaşi soartă. De asta se şi afla acolo.

— Neaţa, domnule Tyree, domnule Denny, spuse Esme păşind pe veranda magazinului. Cei doi bărbaţi stăteau pe o bancă lungă, aşezată acolo, mestecând tutun şi stând de vorbă.

— Tu cin mai. Eşti? întrebă Tyree privind-o chiorâş în timp ce fălcile continuau să morfolească cocoloşul de tutun.

— Esme Crabb, răspunse ea simplu.

— Ce-a zis?

— A zis, Esme Crabb, îi strigă în ureche Denny. E una din fetele alea ale lui Yo, le ştii tu.

— Din alea frumoasele? întrebă Tyree aruncându-i o nouă privire.

— Nu, veni răspunsul fără cea mai mică ezitare.

Esme care tocmai era pe punctul de a intra se simţi roşind. Asemenea comparaţii erau de mult

ceva obişnuit, dar în dimineaţa aceea şi-ar fi dorit să aibă şi ea măcar puţin din ceea ce Dumnezeu dăruise cu atâta mărinimie surorilor ei.

Clopoţelul de deasupra uşii răsună puternic în liniştea magazinului când Esme păşi înăuntru. El stătea în spatele tejghelei din partea de nord a încăperii, cu registre şi hârtii împrăştiate în faţă. Îşi ridică brusc capul şi politicos îşi îndreptă privirea spre ea.

— Bună dimineaţa, domnişoară. Aruncaţi-vă o privire în jur. Anunţaţi-mă dacă e ceva care vă interesează.

Atenţia i se întoarse imediat la hârtiile lui şi Esme începu să se plimbe prin magazin cu un aer. Cât se putea de degajat. Două tejghele înguste se întindeau pe toată lungimea, de ambele părţi. Pe pereţi, în spatele lor. Se aflau rafturi cu tutun, borcane, articole de bucătărie, conserve. Aproape de intrare erau dulapuri pline cu ţesături şi haine de gata şi sertare cu Tot felul de loţiuni. Bretele, ace de pescuit. Deasupra ei, atârnând de cârlige fixate pe căpriori, erau aşezate hamuri, coşuri, ciubere, carafe. În colţul din fund se zăreau nişte zăbrele şi o masă cu diferite recipiente cu cerneluri şi ştampile de lemn purtând însemnele Oficiului Poştal al SUA din Vader. Tennessee.

De obicei, Esme considera fiecare venire la magazin un fel de aventură, dar misiunea pe care şi-o asumase în ziua aceea o oprea de la orice gest uşuratic.

Privi înapoi spre bărbatul aflat în spatele tejghelei. Era înalt şi părea destul de slăbănog. Se vedea clar că nu-şi petrecea viaţa la coarnele

plugului sau la coada vacii. Umerii îi apăreau, totuşi, bine conturaţi aşa cum era îmbrăcat în cămaşa lui albă şi bine scrobită cu bretele cenuşii întinse chiar pe mijlocul spatelui. Braţele lui lungi, sprijinite acum în coate pe tejghea, nu erau prea musculoase, dar păreau destul de puternice ca să facă faţă unei încăierări, gândi Esme. Părul îi era închis la culoare, dar nu negru, cu o cărare exact pe mijloc. Două bucle bine pomădate îi cădeau pe frunte de o parte şi de alta, în mod simetric.

Când se apropie, văzu că degetele care ţineau tocul erau lungi, delicate, şi se terminau cu cele mai curate unghii pe care le văzuse vreodată în viaţă.

— Asta-i, îl auzi şoptind doar pentru el în timp ce modifica un număr din lunga coloană la care lucra. Zâmbea corectând greşeala şi zâmbetul lui făcu să vibreze ceva în ea.

— Cleavis Rhy! Ai înnebunit?

Râsul surorilor ei la auzul propunerii îi mai răsuna încă în urechi. Discuţia de aseară începuse aşa cum începuseră ţoale în ultimele câteva săptămâni, cu numele lui Armori Highlower.

— Omul ăsta, nu-i bun de nimic, le spusese Esme gemenelor neînduplecată. Nu-i deloc bărbatul pe care să-l vreau pentru vreuna dintre voi.

— Armon Hightower este cel mai arătos bărbat de prin munţii ăştia, protestă Adelaide.

— Orice afurisită de fată de prin părţile astea aleargă după el. De ce n-am face-o şi noi? întrebă Agrippa.

Esme îşi puse mâinile în şold şi scoase un oftat

răsunător.

— Pentru că după atâţia ani petrecuţi alături de Pa, ar trebui să ştiţi că nişte vorbe dulci şi o faţă arătoasă nu ţin de foame.

Cele două nu mai scoaseră un cuvânt. Totdeauna spre sfârşitul iernii proviziile fuseseră pe sponci1 şi ştiau că foamea nu era o glumă. Şi cum Esme era fără urmă de îndoială creierul familiei şi cea care câştiga o pâine, tot ce avea de spus în privinţa asta merita ascultat.

— Ei bine, şi cam la ce fel de bărbat le-ai gândit? o întrebară la unison cele două surori.

Esme îşi încrunlă sprâncenele gândindu-se pentru o clipă.

— Ca să fiu sinceră, trăgeam ceva speranţe să fie Milt Newsome înainte să se fi hotărât s-o ia pe Maud Turhell.

Fără ca Esme să fi băgat de seamă, cele două gemene se priviră lung, nevenindu-le să creadă. Îşi ridicară apoi privirile mulţumind lui Dumnezeu pentru norocul de a fi scăpat de el.

— Ferma lui Milt este cea mai bine lucrată de pe aici, mi-ar fi surâs să fie el.

Dădu din cap cu amărăciune.

— Pe lângă asta trebuie să fie cineva cu o casă mare. N-am de gând să trăiesc o viaţă în vizuina asta.

Esme privi cu înţeles de jur-împrejur la ceea ce cu greu putea fi numită o casă de om.

— Pe lângă mireasă va trebui să fie suficient loc pentru noi top.

Gânditoare, începu să străbată încăperea de la un capăt la altul. Ar fi fost şi mai bine dacă cel

ales ar fi avut şi ceva bani puşi deoparte pentru zile negre. În ceea ce-i privea, lipsurile păreau să se ţină scai de ei.

Se opri cu privirea pierdută undeva departe, cântărind în gând fiecare flăcău de prin împrejurimi, ca apoi să-l taie de pe listă. Cele două surori însemnau pentru ea ceva cu totul deosebit, dar bunăstarea familiei putea fi asigurată doar dacă una din ele se căsătorea bine.

Brusc, privirea i se lumină:

— Bineînţeles! Trebuia să mă fi gândit la asta dinainte!

— Cine? întrebară gemenele deodată.

— Ăla care ţine magazinul, Cleavis Rhy!

— Cleavis Rhy? izbucniră amândouă. Ai înnebunit?

— Este exact ce ne trebuie, declară Esme. Nu-i nici aşa în vârstă ca Milt Newsome şi gândiţi-vă numai la casa aia! Trebuie să lle o grămadă de camere. Şi Pa o să se simtă mult mai bine când n-o să mai stăm aici, în munte.

— Dar Pa n-are nimic, se simte foarte bine, spuse Adelaide.

— Doar nu ne ceri cu adevărat să ne măritām cu asemenea individ? continuă Agrippa.

— De ce nu? le întrebă Esme.

— Nu-i la fel ca noi, Esme, se văită Adelaide. Nici măcar nu vorbeşte ca noi. Nici n-aş şti ce să-i spun.

— Nici nu trebuie să-i spuneai ceva, trebuie doar să arătaţi bine. Oricum, asta-i tot ce vrea un bărbat.

Cele două gemene nici nu voiau să audă.

— Tu, oricum, habar n-ai cam ce vrea un bărbat, îi spuse direct una dintre ele. N-ai lăsat pe niciunul să se apropie măcar la o bătaie de puşcă de tine.

— Pentru că niciunul care să merite cât de cât n-a încercat vreodată, spuse Esme grăbindu-se să se întoarcă la problema care o preocupa.

— Dacă oricare dintre voi două îşi va da osteneala doar să-i arunce câteva priviri ăluia cu magazinul, o să ne instalăm cu toţii în casa aia mare şi albă şi-o să ne căpătuim.

Surorile clătinară din cap cu încăpăţânare.

— Eu nu, declară Agrippa.

— Nici eu, o îngână Adelaide.

— Dacă-ţi place atât de mult Cleavis Rhy, n-ai decât să-l iei tu!

— Trebuie să aibă deja vreo treizeci de ani! izbucniră amândouă aproape înspăimântate.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Cleavis Rhy ridicându-şi ochii din mormanul de hârtii şi privind spre clienta care tocmai intrase.

Zâmbetul lui părea un dar ceresc şi mai mult decât atât, Esme se simţi privită de ochii lui de un albastru atât de deschis cu o căldură pe care nu o mai întâlnise niciodată.

Simţi cum gâtul i se usucă. Inima începu să-i bată incontrolabil. Deschise gura întrebându-l primul lucru care îi trecu prin minte.

— Câţi ani aveţi?

Cleavis Rhy rămase încremenit o clipă auzindu-i întrebarea, dar îşi reveni repede.

— Douăzeci şi şase, răspunse cu o privire stupefiată.

Esme dădu din cap.

— M-am gândit eu că n-aţi fi aşa în vârstă.

Cleave dădu din pleoape nevenindu-i să creadă ce auzise şi o privi mai atent.

— Sunteţi una din fetele lui Yohan Crabb, nu-i aşa?

— Îhî, răspunse Esme ridicându-şi bărbia de parcă ar fi aşteptat o provocare.

El părea oarecum jenat.

— Sper că înţelegeţi că nu mai pot să extind creditul tatălui dumneavoastră. Totuşi, dacă este vorba de ceva absolut necesar…

— N-am nevoie de nimic, se grăbi Esme să răspundă înghiţindu-şi ruşinea.

Zâmbetul reapăru pe faţa lui. Dându-i o expresie mult mai amabilă.

— Acolo în fund sunt nişte butoaie cu brânză şi biscuiţi. Mergeţi şi serviţi-vă.

— N-am venit aici pentru că mi-e foame, sublinie Esme, mândria simţindu-se în fiecare cuvânt pronunţat.

— Bineînţeles că nu, spuse el. Dar oricum puteţi gusta.

Stânjenită acum, Esme se îndepărtă puţin şi îl văzu imediat mutându-şi atenţia asupra hârtiilor din faţă.

Acum ori niciodată. Străbătuse drumul în josul muntelui pentru un singur lucru. Dacă nu era în stare să vorbească acum, nu va mai fi niciodată şi cu toţii vor continua să fie la fel de pârliţi şi fără un rost ca totdeauna.

— Nu vrei să ne luăm?

— Ce?

Esme stătea la câţiva paşi în faţa lui şi privirile nu li se puteau desprinde. Putea să citească pe faţa lui ceva asemănător cu un sentiment de groază. Faţa i se înroşi ca focul şi se rugă ca cerul să se deschidă şi s-o trăsnească.

— Am întrebat dacă aveţi… aveţi gem de coacăze.

Urmă un moment de tăcere penibilă. În cele din urmă creierul lui Cleave păru să înţeleagă întrebarea.

— Nu, de coacăze nu. Spuse el încet. Am nişte conserve de piersici sau nişte magian dacă doriţi.

Esme dădu uşor din cap şi se grăbi spre partea din spate a magazinului. Mâna îi tremura şi abia reuşi să pescuiască un biscuit din butoi. Întinse un strat gros de magiun peste el, dar nu se simţea în stare să-l înghită.

Pe când Cleave o privea îndepărtându-se. Gândurile i se învârteau nebuneşte. Spusese într-adevăr ceea ce i se păruse că aude? Nu, asta nu era posibil, se asigură. Dar cum puteau să-l înşele urechile în asemenea hal? O auzise atât de clar întrebându-l dacă vrea s-o ia de nevastă. Nu. Precis că înţelesese greşit.

Acum stătea lângă butoiul cu biscuiţi, cu spatele spre el. Părul prea puţin aranjat era de un blond închis, împletit doar de câteva ori în dreptul cefei, cădea în dezordine pe spate, puţin mai jos de umeri. Haina de stofă, acum mult prea uzată, îi trecea puţ, impeste şolduri, iar fusta grea de serj cunoscuse şi zile mai bune. Chiar de departe Cleave îşi putea da seama că tivul zdrenţuit se afla cu mult mai sus decât moda şi bunul gust o

impuneau, încălţările erau însă sub orice critică. Ghetele negre şi greoaie s-ar fi putut potrivi mult mai bine în picioarele unui plugar care lucra din greu, decât în cele ale unei fete.

Chiar îl întrebase…? Nu, îşi spuse căutând să se liniştească singur. Probabil că urechile îi jucaseră o festă, pur şi simplu.

Se strădui să-şi menţină privirea concentrată asupra socotelilor. Descoperise de unde venea diferenţa de trei cenţi care îl chinuise întreaga dimineaţă şi acum trebuia totuşi să facă corecturile necesare. Chiar în timp ce-şi vedea de treabă, ochii continuau să-i fugă de la rândurile de cifre spre femeia care stătea lângă sobă încălzindu-se şi ronţăind biscuiţi.

Esme încerca să se hotărască ce să facă în continuare. Mai luă o înghiţitură din biscuitul pe care şi-l unsese cu magiun, dar totul părea lipsit de orice gust. Cutia de tablă o îmbia parcă să se aşeze, dar continua să stea în picioare lângă sobă. Toate scaunele erau îndreptate spre partea din faţă a magazinului şi nu ar mai fi suportat să stea faţă în faţă cu Cleavis Rhy.

Adevărul era că noaptea trecută stătuse întinsă în pat, dar fără să doarmă; decizia pe care o luase o frământa din greu şi încerca să se convingă că era cea mai bună soluţie. La urma urmei venise până aici să se sacrifice, să-şi sacrifice fericirea. Era gata-gata să se căsătorească cu cineva pe care nu-l iubea doar de dragul alor să-i Nu-i trecuse niciodată prin cap că el s-ar putea să nu fie interesat. Acum începuse să se teamă că lucrurile stăteau chiar aşa.

Mai ales dacă îl privea ceva mai bine. Nu era atât de in vârstă, la urma urmei, şi arăta chiar bine. Nu chiar ca Armon Hightower, bineînţeles, dar nici de lepădat. Şi zâmbetul ăla… Esme se trezi oftând. Era al naibii de nedrept din partea unui bărbat să fie şi fercheş şi cu stare!

Mai muşcă o dată din biscuit şi dădu din cap. Dacă una din gemene ar fi arătat măcar cel mai vag interes pentru el, acum s-ar fi scăldat deja în bani!

Aşa, fără minte cum erau, gemenele Crabb luau ochii oricui bărbat pe lângă care treceau, tânăr sau bătrân, şi fiecare ar fi dat orice numai pentru onoarea de a fi văzut la braţul unei asemenea frumuseţi.

Esme era cu totul altfel. Şi aşa fusese totdeauna. Din momentul în care fusese destul de mare ca să înţeleagă anumite lucruri, realizase că gemenele nu înţelegeau diferenţa dintre vino-ncoace şi du-te-ncolo. Pentru ea era clar că Dumnezeu o adusese pe lume ca să aibă grijă de surorile ei atât de frumoase, dar cu totul fără minte. Nu te puteai baza pe ele nici măcar să scape cu viaţă dintr-o ploaie de vară, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit doar să-şi fină gura închisă.

Esme îşi înţelesese rolul imediat, îl îndeplinise cu seriozitate şi cu multă dragoste pentru surorile ei mai mari. Abia dacă-şi putea aminti ceva de mama lor. Cât despre tată, el era pur şi simplu. Pa. Cele două gemene erau lucrul cel mai important din viaţa ei şi doar arareori le invidiase obrazul de piersică şi pieptul generos.

Şi momentul de faţă făcea parte din acele rare ocazii. Cel puţin un piept plin ar fi putut fi o tentaţie pentru Cleavis Rhy. Era limpede că norocul nu era de partea ei.

Ei bine, cel puţin mintea-i era brici! îşi spuse pentru a se încuraja. Dar era suficient să fii o femeie deşteaptă ca să-l impresionezi pe Cleavis Rhy? Ştia că bătuse drumul până la Knoxville ca să facă şcoală. Într-un oraş aşa de mare probabil că întâlnise o grămadă de oameni cărora să le meargă mintea; şi printre ei se poate să fi fost şi câteva femei.

Când îi murise tatăl trebuise să abandoneze şcoala şi să se întoarcă, să vadă de magazin. Dar la biserică auzise de la Pearl Beachum că reuşise să-şi termine studiile trimiţând nişte scrisori. Şi asta nu era ceva de dispreţuit.

Ultima bârfă a lui Pearl Beachum spunea că i-ar da târcoale fetei pastorului, Sophrona Tewksbury. Totdeauna se purtase frumos cu ea şi cu gemenele, dar Esme nu fusese în stare să o înţeleagă niciodată.

Mai tot timpul citea Biblia şi aproape tot ce spunea era luat de acolo. În ceea ce o privea, nu ar fi avut încredere într-o persoană care nu avea nimic de spus pur şi simplu, ca toată lumea. Se întrebă dacă în felul ăsta l-ar fi putut impresiona pe Cleavis Rhy. Esme încercă să-şi aducă aminte cele câteva versuri din Biblie pe care le ştiuse; de fapt era în stare să recite tot capitolul al treisprezecelea din Epistola întâia către Corintleni. Cel puţin credea că este în stare când începu să le rostească încet, doar pentru ea.

„De-aş grăi în Limbile oamenilor
Şi ale îngerilor, iar dragoste nu am
Făcutu-m-am aramă sunătoare...”

Hei, ia stai! Se opri brusc. Dragoste. Genul ăsta de dragoste nu-i prea plăcea. Se făcuse atâta caz de ea încât i se aplecase. Şi pentru nimic în lume nu ar fi vrut să-i reamintească lui Cleavis Rhy de cei 42,73 de dolari de care îl iertase pe Pa cu ocazia Crăciunului.

Ce-ar fi să încerce ceva din Pildele lui Solomon? Poate cu asta l-ar da gata.

Cine poate găsi o femeie virtuoasă?
Preşul ei întrece mărgeanul.

La naiba cu tot rahatul ăsta, iarăşi bani şi bani. N-o să meargă niciodată. Oricât s-ar fi rugat era sigură că nu va deveni o frumuseţe ca surorile ei şi nu era nici Sophrona Tewksbury. Era şi va rămâne pe veci doar Esme Crabb şi pentru ce ştia ea să facă. Ca de exemplu să cureţe un iepure cât ai clipi şi să hrănească cu el patru persoane o săptămână întreagă, un individ spilcuit ca el nici n-ar fi luat-o în seamă.

La urma urmei ce putea face o femeie obişnuită ca să pună mâna pe un bărbat? Era o întrebare pe care nu şi-o mai pusese niciodată. Şi deodată, de răspunsul ăsta părea să-i atârne întreaga viaţă.

Adâncită în ale ei avu senzaţia sâcâitoare că ciorapii îi alunecau iarăşi în josul pulpelor. Cu un oftat plictisit îşi propti piciorul pe marginea celui mai apropiat scaun şi-şi ridică fusta aproape până sus. Se aplecase şi-şi ridica unul din ciorapii lăsaţi când simţi că îngheaţă. Aproape împotriva voinţei

ei, dar fără să se poată stăpâni, se întoarse şi se uită spre el.

Cleavis Rhy stătea ţeapăn şi fără să scoată un sunet, la doar câţiva metri, neputându-şi dezlipi privirile de pe picioarele ei. Dorinţa tulbure care i se citea în ochi o sperie şi primul impuls fu să-şi tragă fusta în jos şi s-o ia la fugă. Ceva însă o opri.

În timp ce îl privea fixând-o. Simţi cum o căldură ciudată o cuprinde. Respiraţia îi deveni agitată şi buzele i se întredeschiseră uşor. Reuşi să-şi mute privirea spre piciorul gol şi deodată dori ca el să vadă totul.

Ani de zile îşi pusese tot felul de întrebări în legătură cu lucrurile care se petrec între un bărbat şi o femeie, dar niciodată nu pricepuse ceva cu adevărat. Că era ceva de neevitat, ca să ai copii, bineînţeles, înţelesese. Dar altfel i se părea un lucru al naibii de stânjenitor şi făcut parcă pentru proşti.

Acum. Pentru prima dată, în acea dimineaţă de joi, în mijlocul unui magazin, simţise plăcerea şi neliniştea dorinţei.

Trăgând cu coada ochiului spre el înţelese că nu încetase să o privească nicio clipă, li observă cu o satisfacţie răutăcioasă mişcările ample ale pieptului de parcă aerul din cameră ar fi devenit brusc de nesuportat. Mâinile lui puternice rămăseseră proptite pe tejghea ajutându-l să-şi menţină echilibrul. Tocul îi rămăsese între degete, dar uitase de el cu totul.

Esme îşi întoarse atenţia asupra ciorapului şi cu mişcări studiate, foarte încet. Întinse materialul negru de lână de-a lungul pulpei. Se hotărî să

ridice ca din întâmplare, fusta puţin mai sus oferind privirilor volanul pantalonaşilor albi din bumbac pe care îi purta pe dedesubt. Rulă apoi ciorapul cum făcea de obicei, descoperind pielea albă şi mătăsoasă a piciorului. Răsuci materialul şi îl îndesă cu mână sigură la locul lui. Îşi potrivi la loc fusta cu gesturi de o demnitate exagerată înainte de a-şi da piciorul jos de pe scaun.

Se întoarse spre Cleavis Rhy. Se apropie de tejghea legănându-şi leneş şoldurile. Niciodată în viaţa atât de scurtă şi de ocupată, Esmeralda Crabb nu avusese ocazia să simtă o asemenea putere, ojncredere în sine atât de mare. Stând în faţa lui putu să-i vadă tremuratul uşor al mâinilor, broboanele de sudoare de pe fată. Dorinţa. Asta era. Dorinţa. O armă neaşteptată.

Cu o prefăcută inocenţă în ochi îşi puse o mână în şold şi îi spuse:

— Dacă aţi văzut ceva care să vă placă, spuneţi-mi.

La auzul cuvintelor pe care el însuşi le repetase de atâtea ori, rostite acum sec de Esme, îşi veni în fire. Îşi îndreptă repede umerii. Aproape înecându-se datorită uscăciunii din gât, stânjenit de o senzaţie chinuiloare, dar explicabilă, într-o anume parte a corpului, încercă să se scuze.

— Miss Crabb, eu… Eu n-am… îmi pare rău că… Eu…

Zâmbetul ei deveni triumfător.

— Vă rog, domnule Rhy, puteţi să-mi spuneţi Esme.

Fără alte cuvinte se întoarse şi porni spre uşă dând provocator din şolduri. În ceea ce o privea,

totul era ca şi aranjat. Va deveni doamna Cleavis Rhy încă înainte să apuce frunzele să se îngălbenească.

Capitolul II

Yohan Crabb era cel mai leneş om din Vader Tennessee. Asta fără nicio urmă de îndoială. Unii credeau că ar putea fi cel mai leneş om din lume, dar asta nu o putuse încă dovedi nimeni.

Dacă ar fi fost beţiv şi leneş, asta mai treacă meargă. Dar ca om cu frica lui Dumnezeu, Crabb nu pusese în viaţa lui gura pe alcool. Era leneş doar de dragul lenevelii.

Se spunea că atunci când se născuse şi mama lui care vorbea o limbă de prin alte părţi ceruse cu ultima suflare să-l numească Yohan, ar fi încercat de fapt să spună:

— Fiule, presimt că toată viaţa ta n-o să ridici un singur deget ca să faci vreo treabă!. Când Yo a luat-o pe Providence Porţia.

Joc de cuvinte intraductibil în limba română: „Son, I can already see that you am t never going to turn Yo han to no good purpose”.

Comunitatea fusese cuprinsă de o undă de speranţă. Miss Providence era o femeie care muncea din greu cât era ziua de lungă şi se gândiseră că s-ar putea să aibă o influenţă bună asupra lui Crabb. Din nefericire, cea mai mare parte din elanul pe care căsătoria i-l insuflase fusese îndreptat în cu totul altă parte. Gemenele fuseseră născute la niciun an după nuntă, iar Esme unsprezece luni după aceea.

Din câte ştia Esme, Yo nu-şi mai dăduse niciun

fel de osteneală de atunci încolo. Dacă nu puneai la socoteală cântatul la vioară.

Şi mulţumea proniei pentru asta. Dacă n-ar fi existat această înclinare spre muzică, viaţa lui Yohan Crabb ar fi fost lipsită de orice rost în loc de a fi fost doar fără rost.

Pa se pricepea să cânte, gândi Esme ascultându-l, venind înapoi spre casă. Cu fiecare pas pe care îl făcea sunetele deveneau mai puternice şi mai clare. Ce plăcut şi romanţios era. Îşi spuse, cu inima încă fremălând la amintirea ochilor albaştri şi înfierbântaţi pe care Cleav nu-i mai putea dezlipi de pe ea.

— Mă seara. Pa. Îi strigă de cum păşi în i luminişul din faţa casei, deşi casă era prea mult spus dacă te refereai la văgăuna în care locuia familia Crabb.

Esme îşi mai amintea când veniseră să se stabilească aicea, sus în munte, în anul când Mă murise. Lucraseră în parte pe pământul lui Titus Mayfield, dar fără Mă, care să vadă de toate, recolta aproape putrezise pe câmp.

Mayfield sfârşise prin a o aduna el singur şi îi spusese lui Pa să părăsească pământul şi casa în care voia să aducă pe cineva într-adevăr dornic de muncă.

Urcaseră cu toţii în munte, Esme alături de tatăl său, cu cele două gemene alergând în faţa lor. Râzând şi adunând flori:

— Este o casă pe cinste, Esme, îi spusese el. Cred că aş putea să spun că-i o casă de piatră. N-o să ne cadă în cap. Şi unde mai pui că-i a noastră. Pe asta n-o să ne-o ia nimeni vreodată.

Chiar şi la cei opt ani ai săi, Esme îl cunoştea pe taică-său destul de bine ca să-i rămână loc de destule îndoieli.

— Dar este o peşteră! strigase îngrozită uitându-se la ceea ce urma să fie noul lor cămin.

— Îmi pare rău, scumpo, se scuzase Pa. Crede-mă sufleţel, îmi vine la fel de greu să-mi aduc copiii într-o peşteră ca asta tot aşa cum vă vine vouă de greu să staţi în ea. Dar n-avem ce-i face.

Esme simţise cum îi ţâşnesc lacrimi de disperare, dar se străduise să se stăpânească.

— O să locuim într-o peşteră! chiuse Agrippa plină de încântare.

— Sunt fata din peşteră, i se alăturase şi Adelaide bătându-se cu pumnii în piept.

— Vezi, îi şopti Pa. Or să fie toate bune, Esme. Nu te-am minţit niciodată.

Într-un fel, era o casă de piatră, trebuise să admită asta. Fusese locuită de urşi de sute de ani, aşa că probabil era zdravănă. Şi nu o minţise: va fi a lor pentru totdeauna. Nicio altă fiinţă omenească nu ar fi dorit să locuiască acolo.

Peştera avea acum pusă în faţă o îngrăditură de lemn care să-i apere de vânt. Crengi rupte de pe copacii căzuţi sau din lăstărişuri erau legate laolaltă în toate felurile şi unde fusese posibil, întărit cu pietre, lut sau orice altceva. Esme reuşise să care în susul muntelui. Exista chiar şi o uşă care o făcea să semene oarecum cu o casă. Într-una din veri. Esme făcuse în zid şi o fereastră, dar acum era astupată în acelaşi mod. Înăuntru, nimeni nu se plânsese vreodată de căldură şi de multe ori era frig de-a binelea. Acesta era motivul

pentru care în ultimul timp. Burlanul unei sobe se vedea ieşind undeva deasupra îngrăditurii. Gătitul devenise astfel posibil şi traiul ceva mai suportabil.

— Este frumos cântecul tău, Pa, îi spuse Esme tatălui său.

Bătrânul îi zâmbi. La aproape şaizeci de ani era încă arătos şi pe deasupra avea şi un farmec irezistibil.

— Îţi place. Esme. Fetiţo? o întrebă. Azi l-am făcut.

Îi zâmbi în treacăt ca apoi să-i apară pe faţă o expresie de îngrijorare.

— L-ai făcut azi? Sper că nu ţi-a luat toată ziua?

— Aproape, recunoscu el.

— Ai promis că te duci la râu să vezi dacă nu prinzi ceva peşte pentru cină.

Yo oftă şi clătină din cap.

— Esme. Fetiţo. – adevărul e că am uitat.

Simţi cum enervarea o cuprinde.

— Pa, cum ai putut să uiţi? Nu mai avem nimic în casă; nici după ce să bem apă.

— Doar ce-am uitat, sufleţelule, răspunse. Ştii cum sunt eu când m-apuc de cântat: uit cum trece timpul, uit să mănânc, uit să dorm, uit de toate.

— Da Adelaide şi Agrippa nu ţi-au adus aminte?

— Nu le-am văzut de dis-de-dimineaţă. Numai ce-ai plecat şi-a apărui băiatul ăla, Hightower. Şi-au plecat cu el la un picnic.

— Un picnic, izbucni nevenindu-i să creadă. Ei bine. Sper că mâncarea a adus-o cu el.

— Nţ, veni răspunsul scurt. Duceau amândouă un coş cu, de-ale gurii.

Iritarea i se transformă într-o furie dezlănţuită.

— Doamne Dumnezeule, pun pariu că n-a rămas nici măcar un fir de mălai în casă. Cum. Credeţi că o să hrănesc eu familia asta!

Taică-său avu măcar bunul simţ de a se arăta stânjenit şi se ridică repede în picioare.

— Îmi pare rău, Esme. Fetiţo. Îi spuse mieros. Mă duc la râu chiar acum.

Esine oftă prierzându-şi orice speranţă şi dădu din cap.

— Pa, este deja târziu după-amiază. O să se-ntunece nainte să ajungi măcar până la râu.

Tatăl privi în sus, uimit să observe că soarele aproape că dispăruse dincolo de munte.

— Da ştii că ai dreptate, Esme. Dumnezeule, fată dragă, pe unde-ai umblat toată ziua?

Ruşinea îi coloră obrajii. Ar fi trebuit să vină de-a dreptul acasă şi să se apuce de treabă. În loc de asta preferase să se mai agaţe câtva timp de amintirea celor petrecute în magazin, să le cântărească întorcându-le pe toate feţele, şi-şi pierduse toată după-amiaza hoinărind pe malul râului, visând cu ochii deschişi la Cleavis Rhy şi felul în care o privise.

— Am fost în oraş. Pa. Ţi-am spus asta.

— Asta nu-ţi ia o zi întreagă, i-o întoarse taică-său. Şi nici măcar n-ai adus ceva. N-a vrut tânărul Rhy să-ţi dea? Totdeauna a fost cu mine cât se poate de larg la mână.

Esme îşi ridică bărbia sfidătoare.

— Eu nu-irii îndoi spinarea ca să cerşesc pe la alţii.

Yohan clătină din cap nedumerit.

— Să le primeşti mila creştinească nu înseamnă să cerşeşti, îi spuse. Crede-mă. Esme. Îi unge pe suflet când sunt în stare să ajute pe unii mai bătuţi de soartă, aşa cum suntem noi.

— Ei bine, pe mine nu mă unge pe suflet. Mi se face de-a dreptul greaţă.

Tatăl dădu din cap.

— Ştiu. Mamă-ta era la la fel. N-ar fi luat ceva de la nimeni. D-aia a muncit pe brânci. Nu-i stătea capul decât la ce-o să mâncăm şi la unde o să dormim.

— Ei bine, cineva trebuia să se gândească şi la asta.

Yo se aşeză iarăşi pe jos sprijinindu-se de lemnul aspru care împrejmuia casa; îşi trecu încet arcuşul peste strunele viorii.

— Aci ai dreptate, nu pot să zic că nu. O aprobă el. Dar câteodată mi se pare că dai prea multă atenţie la toate astea. Nici nu mai apuci să trăieşti, să mai respiri şi tu. Simţi vânticelul care se ridică, Esme, fetiţo? Aproape că poţi simţi mirosul primăverii. Vine primăvara. Florile nu mai au mult până să înflorească, păsările or să înceapă să cânte. Şi o grămadă de fete tinere, aşa ca tine. Or să se îndrăgostească. La asta ar trebui să-ţi umble gându.

Esme împinse cu silă uşa de la intrare.

— Şi eu îţi zic că unei fete i-ar sta mintea la dragoste dacă ar avea burta plină şi ceva prin cămară peste iarnă. Şi acum, dacă nu termini cu

prostiile astea, ca să-mi văd şi eu de treburi, am să-ţi trântesc vioara aia în cap.

Cleavis deschise capacul de aur al ceasului şi verifică ora. Şase fix, îşi spuse zâmbind. Strecură la loc preţioasa piesă în buzunarul special al pantalonilor, apucă de pe tejghea bucata de carton şi o agăă la uşă.

Se citea clar închis. Încercaţi acasă, dar scrisul lăsa de dorit. Anunţul fusese făcut de taică-său şi literele mari şi pătrăţoase păreau desenate de o mână de copil; „N”-urile erau de-a-ndoaselea. Dar asta nu conta oricum. Puţini dintre muntenii de pe-acolo îşi dădeau osteneala să-l citească. Toată suflarea din Vader ştia că dacă nu-l găsea pe Cleavis la magazin trebuia să-l caute acasă.

După ce-şi luă din cui haina groasă de stofă şi stinse lampa de gaz, porni spre casă.

Alese un drum ocolit, şi-şi purtă paşii pe marginea micilor iazuri pe care le săpase în terenul mlăştinos aflat între magazin şi râu. Peştii care înotau acolo reprezentau adevărata lui muncă, sau cel puţin aşa-i plăcea să creadă. Nu-i lipsea înclinarea pentru negoţul de care se ocupa, dar adevărata lui vocaţie erau ştiinţele naturii.

Întunericul îi împiedica orice altă observaţie în seara aceea, dar el ştia deja ce se petrecea acolo jos sub suprafaţa liniştită a apei. Zâmbi mulţumit gândindu-se la calmul plăcut al apei şi la grămăjoarele de icre pe care le va aduna la toamnă. Spera ca munca sa cu păstrăvii să fie cândva cunoscută crescătorilor din lumea întreagă. Şi poate, într-un viitor îndepărtat o nouă specie îi va purta numele. Păstrăvul Nolichucky

Rhy, decise. Ideea îl Meu să fluiere satisfăcut. Pe când se apropia de casă. Observă o lampă aprinsă în salon. Era clar că aveau oaspeţi la cină şi-şi grăbi pasul. Urcând câte două trepte de la intrare văzu prin geam capul unei tinere femei părul bogat era bine strâns într-un coc de un roşu care-ţi lua ochii.

Nu roşu, se corectă singur. Doamnele nu au un păr roşu ci doar roşcat.

Intrând în antreu, îşi agăţă haina în cuierul lucrat cu multă migală şi-şi verifică ţinuta în oglindă. Pe frunte îi atârnau câteva bucle rebele pe care se grăbi să le dea spre spate. Ezită doar o clipă înainte de a-şi trece palma peste lemnul fin de mahon al suportului de umbrele. Ca fiecare mobilă din casa aceea fusese adus de peste munte doar pentru a-i satisface dorinţa de frumos şi bun gust.

— Bună seara, doamnelor, spuse celor trei femei de cum trecu pragul, dar ochii i se opriră imediat asupra încântătoarei miss Sophrona.

— Cleavis, dragă, îi spuse mama sa, bine că ai sosit în sfârşit acasă, mă temeam că va trebui să te aşteptăm cu cina toată noaptea.

Nu era nevoie să-şi mai privească încă o dată ceasul ca să ştie că nu era mai mult de şase şi un sfert; ora la care ajungea de obicei acasă.

— N-ai pentru ce să-ţi mai faci griji, îi răspunse pe un ton amabil şi se aşeză într-un fotoliu căptuşit cu păr de cal, aproape, dar nu foarte aproape, de miss Sophrona.

— Reverendul Tewksbury s-a dus să stea cu bătrâna Latham, continuă mama sa. Biata de ea,

este cu un picior în groapă şi acum i s-a mai îmbolnăvit şi bărbatul.

Cleave dădu din cap cu compasiune, aşa cum o cerea momentul.

— De asta am şi avut norocul să le avem în seara asta cu noi pe scumpa doamnă Tewksbury şi pe fiica ei.

— De două ori norocoşi, adăugă Cleavis aruncând o privire spre miss Sophrona care roşi vizibil.

Fără să vrea, imaginea unui picior lung şi subţire, purtând un ciorap negru de lână îi răsări în minte. Fusese atât de surprins de viziunea neaşteptată şi atât de necuviincioasă încât probabil că i se citise pe faţă.

Miss Sophrona îl privea curioasă.

Încercând să se adune, Cleavis se întoarse spre doamna Tewksbury.

— Şi despre ce discutau doamnele? Despre un nou model din revistă? Sau ceva mai serios… ăă… Cum ar fi… despre semnificaţiile Apocalipsei lui Ioan?

Doamna Tewksbury înclină din cap aprobându-l. Era foarte mândră de modul profund şi foarte subtil în care putea ea să înţeleagă Biblia. De fapt, era mai mult ca sigură că, în comparaţie cu ea, reverendul Tewksbury, soţul ei, nu pricepuse mare lucru.

— Tocmai discutam cu doamna Rhy despre parabola celor douăsprezece fecioare şi cum aceste învăţături creştine pline de miez ar putea fi urmate în folosul celor mai năpăstuiţi membri ai comunităţii noastre.

Zâmbind politicos. Cleave îşi mută privirile spre roşcata atrăgătoare de pe canapea.

— Suni convins că miss Sophrona ne-ar putea îndruma cu câteva vorbe înţelepte.

Aşa cum stătea cu privirile plecate, pline ele modestie, vocea Sophronei răsună dulce şi aproape la fel de cristalină ca a unui copil.

— Căci flămând am fost şi Mi-aţi dat să mănânc: însetat am fost şi Mi-aţi dat să beau; străin am fost şi M-aţi primit…

Deodată se opri şi obrajii i ce se înroşiră. Aruncă o privire spre mama ei şi nu mai scoase un cuvânt.

Cleavis îşi dădu seama imediat că ezitările Sophronei erau legate de versetul care trebuia să urmeze:

Gol am fost şi M-aţi îmbrăcat…

Fără urmă de îndoială nu erau cuvinte pe care miss Sophrona se cuvenea să le pronunţe. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina aşa ceva!

Se grăbi să repare gafa ca un cavaler de altă dată car sărea în ajutorul unei domniţe aflate în primejdie.

— Ciudat, doamnelor, că aţi adus vorba de caritate tocmai în seara asta. Astăzi a trecut pe la magazin cineva care cred că ar avea mare nevoie de aşa ceva.

Recunoscătoare că o salvase, Sophrona îl întrebă cu un interes cam exagerat.

— Şi cine este acel cineva?

— Una din fetele lui Yohan Crabb, răspunse Cleave, realizând apoi că vorbele îi scăpaseră fără să vrea.

— Una din gemenele alea! spuse doamna Tewksbury dând din cap dezaprobatoare şi-i aruncă doamnei Rhy o privire îngrijorată. Nu ştiu ce o să ne facem cu gemenele astea două.

— Nu, nu era una dintre gemene, se grăbi Cleavis să o corecteze. Era cealaltă, Esme mi se pare că i se spune.

— Ah, dădu din cap iarăşi doamna Tewksbury atotştiutoare. Este o fată bună. Trebuie că seamănă în partea maică-sii.

Fruntea doamnei Eula Rhy începu să se încrunte.

— Sper că nu le-ai mai vândut pe datorie. Nu putem trage nicio nădejde să ne plătească vreodată.

Apoi zâmbind către musafire, adăugă:

— Dragul de Cleavis este atât de bun la suflet, încât pun mâna în foc că ar da şi mă gazinul dacă ar crede că cineva ar avea nevoie de el.

Remarca îl făcu pe Cleavis să-şi iasă uşor din fire.

— Dacă unii n-au ce mânca, nu pot să nu le dau, mamă. Asta nici nu vreau să mai discut.

— Dacă familia Crabb n-are ce mânca, este pentru că bătrânul nu vrea să muncească. Biblia spune că Domnul îi ajută pe cei ce se ajută singuri.

— De fapt nu Biblia spune, o corectă Sophrona delicat. Dar ne povăţuieşte:

Luaţi seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc şi nici nu torc.

Şi vă spun vouă că nici Solomon în toată mărirea lui nu s-au îmbrăcat ca unul din aceştia.

Doamna Rhy fu amuţită de riposta

neaşteptată.

— De fapt, fata n-a cerut nimic, le spuse.

Îi adresă mamei sale o privire liniştitoare. Cu toate astea, l-am spus clar că nu le mâi vând nimic decât pe bani sau ceva ta, schimb.

— Atunci de ce-o fi coborât din munte? întrebă doamna Tewksbury.

Nu vrei să ne luăm? îi răsunară în minte cuvintele ei.

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse. Ce pot să vă spun este că arăta cam prăpădită. Mă gândeam că în perioada asta a anului nu prea mai au multe de-ale gurii. Şi mai sunt două luni bune până să se facă măcar cartofii.

— Oh, atunci trebuie să pregătim un coş pentru ei, interveni Sophrona cu grijă neprefăcută. Vă-mulţumesc foarte mult, domnule Rhy, că ne-aţi spus. Vocea îi coborî apoi devenind doar o şoaptă. O să consider de datoria mea ca săptămâna aceasta să anunţ doamnele din Comitet despre săracii oameni.

Bunătatea ei atât de sinceră reuşi să-i domolească iritarea. Încă o dată se înclina în faţa tinerei femei.

— Aveţi o fiică admirabilă, i se adresă doamnei Tewksbury.

— Creşte-ţi copilul şi arată-i calea pe care trebui s-o apuce, cită soţia pastorului plină de mândrie.

Cele două femei îşi priviră cu dragoste odraslele. Cleave, cu o ţinută prezentabilă, tocmai o aproba tăcut pe Sophrona, care roşind îi întorcea timidă zâmbetul.

— Poate ar trebui să-i lăsăm puţin singuri, sugeră în şoaptă doamna Rhy. Nu vreţi să mă ajutaţi să punem masa?

Cleavis se ridică politicos, în timp ce doamnele părăseau încăperea, apoi, după ce ezită o clipă, se aşeză pe canapea, alături de Sophrona.

Tânăra rămase în aceeaşi poziţie, cu privirea nedezlipită de pe batista delicată pe care o răsucea emoţionată între degete. Mâinile îi erau frumoase, albe şi catifelate, cu nişte degete micuţe. Ca de copil. Dar oricum, nu asta îi stârnise atenţia lui Cleavis. Miss Sophrona era o femeie micuţă, nu mai înaltă decât... Dacă ar fi stat în picioare, lângă el. Capul i-ar fi venit exact în dreptul inimii. Dar ceea ce Dumnezeu nu-i dăduse în înălţime îi oferise în plinătatea formelor. De câte ori avusese ocazia să o observe mai îndeaproape, nu-şi putuse împiedica privirile să zboare spre pieptul mai mult decât generos şi ferm al Sophronei Tewksbury.

În acea scară purta un corsaj simplu, de culoarea lavandei, ale cărui pliuri cusute cu pricepere încercau să ascundă privirilor acea tentaţie irezistibilă.

Amintindu-şi de buna cuviinţă. Cleave îşi dezlipi cu greu ochii de pe rotunjimile ei planturoase şi se strădui să lege o conversaţie.

— Credeţi că o să mai ningă anul ăsta? întrebă el.

— „Nu încerca să dezlegi rostul anotimpurilor pe care El sub puterea Sa le-a aşezat”. Îi răspunse ridicându-şi cu timiditate privirile.

Cleave o aprobă.

— Chiar aşa. După un moment de ezitare reluă. Mama mi-a spus că doamnele de la biserică pregătesc o întrunire.

— Că unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu. Acolo sunt şi eu în mijlocul lor.

Când îl văzu pe bărbatul de alături ridicând mirat din sprâncene adăugă. Este încă prea frig pentru îngheţată, aşa că ne-am gândit la budincă galeză.

Cleave îşi drese uşor glasul şi i se adresă politicos:

— Aş fi onorat, Miss Sophrona, dacă mi-aţi permite să vă însoţesc.

Sophrona trăgea de batistă atât de tare de parcă ar fi vrut să o rupă în bucăţi:

— Tu-Doamne-ai dat inimii dorinţă… Vocea îi era aproape o şoaptă.

Întorsătura neaşteptată a conversaţiei spre un subiect atât de serios îl făcu să nu se prea simtă în apele lui. Îşi chinuia mintea să găsească o ieşire.

— Azi am primit o scrisoare de la domnul Simmons. Este un gentleman din New England care face parte din Asociaţia Piscicultorilor.

— Oh? replică Sophrona cu o lipsă de interes abia disimulată.

— Da, continuă Cleave phn de elan. Se pare că domnul Simmons a auzit despre crescătoria mea experimentală de la domnul Westbrook care lucrează în Comitetul pentru Piscicultură al Statelor Unite. Au fost colegi la Yale.

— Ce drăguţ.

— De fapt. Este minunat.

Cleave se sprijini confortabil de pernele

canapelei aşezându-se picior peste picior.

— Domnul Simmons activează în Mişcarea de Protejare a Faunei Piscicole şi este nerăbdător să cunoască cercetările pe care am reuşit să le fac aici, pe Nolichucky.

— Suntem cu toţii foarte mândri de dumneata, domnule Rhy, spuse Sophrona cu amabilitate.

Sesizând plictiseala care i se citea fără urmă de îndoială pe faţă, buzele lui Cleave se destinseră într-un zâmbet larg, care avea darul să-i topească inima.

— Dragă miss Sophrona, spuse, sunteţi atât de amabilă să mă laşi să bat câmpii despre peştii mei. Mult prea politicoasă ca să-mi atrageţi atenţia că doamnelor nu le prea pasă de prăsirea şi creşterea salmonidelor.

Îi răspunse doar printr-un zâmbet poznaş care i-o făcu şi mai dragă. Încet şi cu respectul cuvenit, Cleavis îi luă mâna micuţă într-ale sale şi i-o duse la buze, sărutându-i delicat vârful degetelor.

— Oh, domnule Rhy, protestă ea cu vrăsuflarea tăiată, permiţându-i însă să-i ţină în continuare mâna până când fură chemaţi la masă.

— Ei bine, era şi timpul să vă arătaţi! le întâmpină Esme, deloc binevoitoare, pe cele două surori în momentul în care intrară pe uşă, doar cu puţin înainte să se întunece pe deplin.

— Mă seara, miss Esme, răsună o voce bărbătească din spatele lor.

— O, cerule! Credeam că aveţi atâta minte să nu-i invitaţi la cină, bombăni spre gemene.

Armon Hightower îşi făcu auzit râsul său puternic.

— Nu te porni şi dumneata acum. Miss Esme.

Hightower era înalt şi zdravăn construit, cu un chip care făcuse multe fete să suspine. Nici nu ştiau ce să admire mai întâi: părul bogat, negru ca pana corbului sau ochii de un albastru închis umbriţi de gene lungi.

— N-am venit la cină cu mâna goală, spuse mândru şi aruncă pe masa din bucătărie două veveriţe pe care le vânase. Le-am împuşcat pentru fete, cât neam plimbat şi noi.

— Cred că ap avut destul timp să le şi curăţaţi, spuse Esme înţepată.

Hightower râse de parcă ar fi auzit o glumă bună.

— Ei, miss Esme, n-o lua şi dumneata aşa. Data viitoare o să te luăm cu noi.

Era cea mai sfruntată minciună pe care o auzise vreodată şi Esme preferă să se facă a nu fi auzit nimic.

Se uită cu scârbă la cele două veveriţe moarte. Mâncarea era totuşi mâncare şi îi pica bine chiar dacă o adusese un pierde-vară ca Armon Hightower.

— Mulţam pentru carne, îi spuse printre dinţi şi numai din politeţe. Le jupoi şi le frig acuşi.

Seara se prelungi. Armon Hightower se apucă să povestească ceva şi, semănând cu tatăl lui la trăncăneală, îi tacu pe Pa şi pe cele două gemene să-i soarbă fiec Tre’ vorbă, plini de interes.

Esme nu putu să schimbe o vorbă cu cele două până când el nu plecă. Fetele tocmai se pregăteau să se bage în pat.

— Pentru ce Dumnezeu fugiţi amândouă de

orice treabă din casa asta? le luă la rost Esme.

— Aşa suntem, n-avem ce-i face, îi spuse de-a dreptul Agrippa.

— Armon ăsta. Adelaide îşi trase cămaşa de noapte din bumbac înflorat peste cap. Aş jura că este în stare să vrăjească şi pietrele. Este atât de-al naibii de greu să spui nu omului ăstuia.

— Ei bine, sper ca voi să fiţi în stare s-o faceţi, răbufni Esme ridicând tonul.

Cele două gemene dădură drumul unui chicotit vesel şi se prăbuşiră fericite pe salteaua de paie.

— Esme, pe cuvânt, eşti prea de tot, reuşi să-i spună într-un târziu Adelaide recăpălându-şi suflul. Dacă cineva se pricepe să-i joace pe degete pe bărbaţi, să ştii că alea suntem noi două.

Agrippa se ridică în capul oaselor şi-i apucă mâna lui Esme într-ale sale.

— Surioară, dacă vrei să ne predici: nu te grăbi ca fata la măritat, este puţin cam târziu. Eu şi Adelâide cunoaştem toată pologhia asta cu mult înainte să fi aflat tu care-i diferenţa între o fustă şi o pereche de pantaloni.

Hlizindu-se iarăşi, cele două îşi dezlănţuiră fără milă glumele. Înţepătoare asupra lui Esme.

— Oi fi tu bună la ţinut gospodăria, la grădinărit, la bucătărie şi la toate astea, Esmeralda, îi spuse Adelaide, dar când vine vorba de bărbaţi se vede de departe că ai rămas tot aia mică.

— Adelaide şi cu mine am învăţat deja mai multe despre bărbaţi decât o să ştii tu într-o viaţă întreagă.

Trăgându-şi pe ea cămaşa de noapte rărită de atâta purtat, Esme hotărî că auzise destul.

— Dacă-i aşa, le spuse, de-acum încolo am de gând să învă şi eu ceea ce ştiţi voi. Şi, se opri o clipă pentru a da mai multă tărie celor spuse, voi o să învăţaţi ce ştiu eu.

— Ce naiba vrei să spui? o întrebă una din gemene.

— Să îavăţăm ce ştii tu? continuă cealaltă.

— De-acum încolo o să vedeţi de gospodărie, asta-i, le-o trânti Esme pe nerăsuflate.

— Ce?! strigară amândouă într-un glas nevenindu-le să creadă.

— N-o să mai fiu în stare să am-grijă de casă, să găsesc de mâncare, să vă văd pe voi şi pe Pa curaţi şi sătui, şi tot ce mai este de făcut. Cineva trebuie s-o facă şi alea o să fiţi voi.

— Stai aşa, Esme, spuse cu blândeţe Adelaide, doar ţi-am spus că ne pare rău c-am şters-o aşa astăzi.

— Ţi-am spus, se auzi şi Agrippa. Ne-ai lăsat pe noi să vedem de treburi în locul tău şi am promis c-o s-o facem, dar… asta-i… Nemaigăsind ce să spună ceru din priviri ajutorul celeilalte.

— Pur şi simplu am uitat, continuă răspicat Adelaide.

— Aşa-i. Am uitat, la fel cum uită şi Pa. Cred că-i ceva în… sânge.

Esme pufni pe nas cu îndoială.

— În sânge. Bine, de acum încolo o să fie ceva… în stomac, spuse îndreptând spre ele un deget ameninţător. Data viitoare când o să mai uitaţi o să vă roadă foamea. Şi nu numai pe voi, şi

pe Pa la fel.

Gemenele priviră amuţite una la alta.

— De data asta o să-mi văd şi eu de treburile mele, aşa că n-o să mai am timp să vă dădăcesc. Am în minte ceva mult mai important ca asta, un plan care-o să ne facă pe toţi s-o ducem mai bine. Şi până acum a mers mai bine decât speram.

— Esme, nu poţi să ne faci aşa ceva. Se văicări Agrippa. Nu tocmai acum. Nu s-a făcut nimic la câmp. Ce-o să găsim de mâncat?

— Şi cine-o să se ocupe de grădină? întrebă Adelaide. A venit aproape timpul de săpat şi fără ajutorul tău n-o să ştim ce-i de făcut.

— O să vă descurcaţi voi cumva.

Esme se strecură sub aşternuturi alături de surorile sale.

— N-o să putem, se plânse Agrippa. Sunt aproape sigură de asta.

— Mai întâi trebuie să vedeţi cum e. Bine? le-o întoarse şi ridică din nas plină de importanţă, ceea ce nu era uşor de făcut stând întinsă în pat.

— Dumnezeule din ceruri, ce poate îl atât de important încât să laşi toată casa baltă?

— Asta mă priveşte, spuse Esme închizându-şi ochii.

Adelaide nu putea înghiţi mai mult. Se ridică în fund şi-şi încrucişă braţele pe piept. Faţa-i era cuprinsă de-furie.

— Asta s-o spui la alţii, eu mă duc la Pa.

— Şi eu la fel. O îngână Agrippa.

Arfagul celor două tulbură liniştea cel puţin un minut.

— Bine, bine, cedă Esme ridicându-se şi ea

dorinţă împlinită în capul oaselor şi trăgându-şi cămaşa de noapte cât să-şi poată încrucişa picioarele dedesubt. N-o să prea fiu pe aici pentru un timp, începu ea cu reţinere… pentru că am. De gând să fac curte cuiva.

Cele două gemene rămaseră un moment tăcute privindu-şi uimite sora apoi izbucniră în râs.

— Esme, Esme, ţi-am spus că de asta nu eşti bună, începu Agrippa.

— Dar n-am crezut că este atât de rău. Termină în locul ei Adelaida.

— De ce râdeţi? întrebă iritată Esme.

— Nu tu faci curte, îi spuse Agrippa în timp ce Adelaide îşi dusese o mână la gură să-şi înăbuşe râsul. Bărbaţii te curtează.

— N-o s-o facă dacă nu-i interesez. Şi ăsta nu cred c-o să-şi dea osteneala să urce până aici.

— Dacă nu-l interesează, încercă Adelaide să-i explice, atunci degeaba te oboseşti. Mai bine găseşte-ţi altul. Unul care să te placă.

— Nu vreau eu altul, spuse Esme răspicat. O să mă mărit cu Cleavis Rhy înainte de sfârşitul verii. Şi nu-mi pasă dacă mă place sau nu.

Capitolul III

Uşa micii dependinţe aflate la mare distanţă de celelalte clădiri, pe terenul aparţinându-i lui Cleavis Rhy, se trânti cu zgomot. Încărcai ca un catâr de povară, Cleave străbătea pajiştea, acum rărită de frigul iernii, cărând hrana pe care o preparase în măcelărie.

Era o zi frumoasă pentru luna martie şi Cleave

avea de gând să-şi petreacă începutul după-amiezii inspectând iazurile şi bazinele de rezervă săpate în terenul jos, aflat între magazin şi râu. Soarele strălucea orbitor. Încălzind aerul în care frigul iernii încă se mai făcea simţit. Vântul plăcut care se pornise şi-i răvăşea părul era destul de puternic pentru a trezi natura la viaţă, dar nu şi pentru a înlătura ultimele vestigii ale anotimpului care tocmai se sfârşea.

Cleave mulţumi în gând că nu bătea din direcţia poverii pe care tocmai o căra. Plasele cu came mărunt tocată ar fi mutat nasul oricui. Era munca care-i plăcea cel mai puţin, dar n-avea ce-i face. Creşterea şi studierea păstrăvilor îi dădea o mare satisfacţie, dar avea şi momentele ei neplăcute.

Când ajunse în dreptul iazurilor începu să împrăştie hrana cu grijă, măsurat. Ca adept înfocat al metodei ştiinţifice, Cleave considera că era un lucru esenţial dacă îşi dorea o cercetare corectă şi bine fundamentată.

Ajunse lângă iazul cu puiet şi scoase din cârlig capătul frânghiei ce forma un ochi mare deasupra apei, susţinut din loc în loc de nişte pari de lemn. Agăţă atent plasa cu carne şi scutură frânghia făcând hrana să alunece până la nodul din mijloc. Apoi coborî capătul agăţându-l iarăşi în cârlig. Zvâcniturile regulate ce se făceau simţite de-a lungul corzii îl anunţau că festinul deja începuse.

Cleave fusese întotdeauna fascinat de peşti. Pe când mai purta încă pantaloni scurţi, la sfârşitul fiecărei zile de şcoală, fugea ca din puşcă şi se grăbea să-şi termine lecţiile pentru a se duce la

pescuit.

Unii ar fi putut considera că avusese o copilărie mai mult decât fericită: mâncare cât dorise, haine călduroase, un pat curat şi mai mult decât orice răgazul de a face ceea ce-şi dorise din tot sufletul. Dar tânărul Cleavis Rhy nu-şi petrecuse acest timp preţios visând cu ochii deschişi la fel de fel de prostii copilăreşti sau măsurându-şi puterile cu colegii de şcoală în jocurile acelea aiurite, ci privind tăcut ritmurile naturii.

Chiar şi acum, făcând o scurtă pauză la amiază, la ora mesei, în timp ce mama sa vedea de magazin, îşi urma acelaşi leneş dar atent ritual.

Întinzându-se pe iarbă, la marginea apei, cu un picior aşezat confortabil peste celălalt, se sprijinea într-un cot să vadă spectacolul pe cale de a începe. Puietul, nu mai mare decât un deget, se învârtea agitat în jurul plasei ademenitoare. Erau păstrăvi tineri, singuri şi trebuind să ia viaţa în piept. Înfometaţi, totuşi temători. Lumea era un loc plin de capcane pentru ei; se apropiau de hrană cu mare grijă.

Învârtindu-se, tot învârtindu-se, puietul cerceta terenul câteva clipe. În cele din urmă, un suflet mai curajos nu mai putea rezista tentaţiei şi îndrăznea să se strecoare până lângă plasă şi să fure o înghiţitură.

Cu prada prinsă strâns între dinţi, se rfetrăgea fulgerător, stârnind printre semeni un moment de panică. Rapid, se regrupau la fel de nerăbdători în jurul acelui obiect, atrăgător şi plin de pericole în acelaşi timp, până când un alt păstrăv se repezea

din nou sub imboldul foamei.

Cleave privea satisfăcut. Învăţau puii ăştia ai lui. Pe zi ce trecea îşi învingeau teama tot mai repede. Păstrăvii adulţi ştiau deja că în iaz nu-i pândea niciun fel de pericol. Puietul va înţelege şi el asta cândva, dar atunci se va afla deja în bazinele de îngrăşare. Cei mici erau întotdeauna temători în faţa plasei cu hrană, decise Cleave. Era modul de apărare pe care natura îl dădea celor mai slabi pentru a reuşi să supravieţuiască.

În timp ce privea, cei care veneau să se înfrupte din prada copioasă erau tot mai numeroşi. Dansul ameţitor al micilor creaturi îl fascina. Şi aşa fusese dintotdeauna. Aici putea să gândească, să-şi lase imaginaţia să zboare, să-şi ordoneze ideile. Nimic nu-i deranja liniştea. Asta până când zări reflectându-se în oglinda apei silueta unei femei.

Tresărind, se întoarse. Esme Crabb stătea în spatele lui, îmbrăcată în aceeaşi rochie curată dar ponosită în care o văzuse şi cu o zi înainte.

— Ce cauţi aici, o întrebă surprins. Nimeni nu-l mai deranjase vreodată în acel loc.

Esme se lăsă să cadă alături de el şi-şi încrucişă fără reţinere picioarele aşa cum o făceau indienii. Dădu uşor din umeri cu indiferenţă studiată.

— Voiam să dau de tine, doar atât.

Cleave nu prea ştia cum s-o ia. De când cu toată povestea aia petrecută în ajun, la magazin, nu putuse să şi-o scoată din minte, îl obsedase. Imaginea ei, ridicându-şi rochia şi potrivindu-şi ciorapii, îl şocase de-a binelea. Numai cu mari

eforturi reuşise să se; convingă că vina fusese a lui. Nu putuse să-şi dezlipească privirile de pe coapsele ei dezgolite şi continuase să caşte ochii. Cum de putuse să fie atât de lipsit de discreţie nu-şi putea imagina.

— Ea era doar o fată crescută în sălbăticia muntelui şi fără o mamă care să o înveţe. O asemenea purtare putea fi, nu chiar scuzabilă, dar măcar de înţeles. În timp ce el ar fi trebuit să fi avut bunul simţ să se uite în altă parte. Era sigur că un gentleman adevărat aşa s-ar fi comportat.

Esme urmărea curioasă cum peştii nu mai mari de un deget ciuguleau din hrană cu lăcomie.

— Şi tu? Ce faci pe-aici? îl întrebă.

— Muncesc.

— Munceşti? îl îngână ea şi o sclipire amuzată i se aprinse în priviri în timp ce urmărea poziţia lui confortabilă şi împrejurimile ce te îmbiau la visare. N-ar fi rău să-i spun şi lui Pa de asta. Pare exact munca ce i s-ar potrivi!

Luând o expresie agasată, Cleave se ridică. Ştia că ceilalţi nu dădeau doi bani pe tot ce făcea el acolo. Chiar şi reverendul Tewksbury şi scumpa lui fiică nu-şi puteau ascunde plictiseala când începea să discute despre asta. Dar era o muncă, şi încă una importantă. Comparaţia cu un puturos care nu era bun de nimic, ca Yohan Crabb, îl scotea din sărite.

— Unii îşi pun la lucru spinarea, alţii mintea. După cum văd, pentru tine contează numai primii.

Uitând de buna lui creştere, îi întoarse pur şi simplu spatele şi se depărtă de femeia care-i stricase după-amiaza. Avea de făcut o grămadă de

lucruri şi n-avea de gând să-şi piardă timpul cu o persoană fără minte.

Tonul lui batjocoritor o făcu să se zbârlească, dar îşi muşcă buzele şi se grăbi să-l urineze. „Al naibii de mândru”, spuse şoptit ca şi cum şi-ar fi pus în gând să ţină seama de asta altă dată. Avea de gând să-l facă să-i mănânce din palmă şi nicidecum să-l întoarcă pe dos.

Cleave apucă enervat găleata pe care o lăsase pe marginea unuia din iazurile mai mari şi mai adânci, aflate în josul curentului.

Esme alerga pentru a-l ajunge din urmă şi când se află în sfârşit în dreptul lui îşi ridică faţa zâmbind. Avea exact înălţimea potrivită, îşi spuse. Nici prea mult ca să pară o prăjină, dar destul ca să fie deasupra celorlalţi. O mulţumise şi modul în care pescuise găleata. Muşchii erau suficient de puternici.

Se lăsă purtată ne acest gânduri îmbietoare care cumva îi aţâţau interesul, când nările îi fură izbite de un miros dezgustător. Se uită cercetător în găleata cu pricina.

— Uau! Ce-i asta? îl întrebă strâmbând din nas.

— Asta mănâncă păstrăvii, i se răspunse.

— Că n-o fi chiar rahat de viezure?

Cleave rămase o clipă încremenit de limbajul ei fără perdea, dar îşi reveni repede.

— Carne, răspunse calm.

— Carne? exclamă ea ridicând din sprâncene nedumerită. Da, a naibii să fiu dacă nu-i aşa, dar cred că-i moartă de-o lună, cel puţin!

— Păstrăvii n-au miros, îi explică el puţin

stârnii. Peştii, în mod obişnuit nici nu mănâncă porc.

— Dumnezeu le-a făcut bine pe toate. Numa gândeşte-le cum ar fi. De câte ori s-ar scălda un porc la râu, peştii şi-ar înfige colţii în bielul animal. Ar fi fost ciopârţit lot nainte să-l tăiem noi.

Cleave abia-şi putu înghiţi râsul care-l pufnea imaginându-şi un porc guiţând sub atacul feroce al păstrăvilor. Avea umor fata asta, recunoscu fără să vrea. Şi cum umorul era o formă elevată de inteligenţă, se întreba curios cât de deşteaptă putea fi fata lui Crabb. Lumea spunea că era mult mai isteaţă decât gemenele dar, atât de puţin cât le cunoştea, era dispus să creadă că nimănui nu i-ar fi fost prea greu.

Întorcându-se cu răbdare, îşi continuă explicaţia:

— Mi-ar fi foarte greu să găsesc destulă plevuşcă pentru păşirăvi. Aşa că încerc să măresc producţia dându-le carne tăiată mărunt. Nu au simţit diferenţa şi nu au preferinţe. Dar sistemul lor digestiv pare să suporte mai bine porcul atunci când carnea este parţial descompusă.

Esme îşi încreţi fruntea făcând un efort să înţeleagă cele auzite.

— Vrei să spui când s-a împuţit?

— Da, cam aşa ceva, o aprobă mascându-şi zâmbetul.

Cleave se oprise pe malul iazului şi spectacolul care i se desfăşura în faţa ochilor o lăsă pe Esme cu gura căscată. Doar umbra pe care trupul lui o arunca pe suprafaţa apei fusese de ajuns să adune păstrăvii de prin ascunzăorile lor.

— Ia uite! spuse abia şoptit. Încremenită de uluială.

— Vin la mâncare, o lămuri Cleave bine dispus.

Se aşeză pe vine. Chiar pe buza malului, şi-şi afundă o mână în amestecul dezgustător din găleată. Luă o porţie zdravănă pe care o coborî încet în apă, nu prea adânc. Esme privea ameţită cum păstrăvii de o mărime apreciabilă se repezeau asupra hranei.

— Îţi mănâncă din palmă! reuşi să îngaime cu uimire dar şi nespusă admiraţie, de parcă ar fi săvârşit un miracol.

Cleave se simţea extrem de măgulit de fascinaţia pe care o stârnise, dar corectitudinea îl obliga să-i explice totul pe îndelete.

— Nu este vorba de mine. Sunt peştii mei şi-i hrănesc exact la aceeaşi oră din acelaşi loc de doi ani de zile.

— Şi acum te ştiu deja, nu?

Ochii ei deveniră interesaţi şi aprobatori.

— Sunt doar nişte peşti, protestă el încercând să păstreze măsura. Vin pur şi simplu la mâncare.

— Oricum, e de-adevăratelea, nu? Privi atentă la ceea ce se întâmpla sub apă. Le-ai pus nume? Cum îi zici ăluia cenuşiu cu aluniţă neagră pe faţă?

— Nu le-am pus niciun fel de nume, îi răspunse.

— Ai putea să-i zici Pearly, după coana Beachum. Are şi ea o aluniţă la fel ca ăsta.

Cleave chicoti scurt.

— Ai dreptate. Seamănă puţin cu doamna

Beachum.

Esme oftă cu zgomot.

— Sunt atât de mândră de dumneata, spuse. N-am crezut până acum că poate exista vreun suflet care să vorbească cu peştii. Să-i cheme şi ei să vină.

Îşi umplu din nou căuşul palmei cu amestecul scârbos şi rău mirositor şi-l întinse animalelor înfometate.

— Când zăresc o umbră deasupra apei, pentru ei asta înseamnă că le-a sosit mâncarea şi ştiu că nu există niciun pericol să se apropie şi s-o apuce.

— Este nemaipomenit. Peştii te cunosc şi se-ncred în tine.

— Nu, nu-ţi imagina că peştii sunt ca nişte câini de vânătoare, pentru că nu sunt.

— Bineînţeles că nu, spuse aprobându-l convinsă. Un stăpân îşi îmblânzeşte întâi câinele şi după aia începe să-l înveţe de tot felul. Tu ai făcut peştii să vină la tine fără să-i îmblânzeşti sau să-i înveţi mai întâi. Au rămas doar nişte peşti. E ca şi cum ai vorbi cu nişte sălbăticiuni.

Cele auzite îl făcură pe Cleave să râdă cu poftă. Ceva tresări înăuntrul ei văzându-i faţa destinsă într-un zâmbet larg. Părul castaniu, răvăşit de vânt, dădea albastrului deschis al ochilor o profunzime nebănuită.

— Nu vorbesc cu peştii, domnişoară, declară pe un ton mult prea grav pentru a fi fost şi serios.

Esme ar fi pufnit fără îndoială în râs dacă inima nu i-ar fi bătut atât de nebuneşte, gata să-i iasă din piept. Cum de nu văzuse ieri cât de bine arăta? Şi atât de deştept! Şi blând, încât nici peştii

nu se temeau de el.

— Dumneata le dai de mâncare şi nimeni altcineva, îi răspunse cu jumătate de voce.

Curiozitatea îl îmboldi brusc şi se îndreptă spre ea.

— Vino-ncoace şi fă-o în locul meu.

— Eu?

— Da, da. Ei văd doar o umbră. Nu recunosc şi mâna care-i hrăneşte.

— Nu ştiu, spuse Esme codindu-se.

Din anumite motive ţinea cu tot dinadinsul ca ea s-o facă. Şi intuiţia îi spunea că pentru asta trebuia să-i zgândărească puţin orgoliul. Aruncând o privire plină de înţeles spre găleata cu hrană i se adresă:

— Trebuie să ai ceva tărie ca să bagi mâna în scârboşenia asta.

Tonul îi era mai mult decât provocator.

Esme dădu uitării tot ce spusese despre carnea aflată în putrefacţie.

— Nişte lături puturoase ca astea sunt un fleac, se lăudă. Am umblat eu cu balegă dospită o grămadă şi nici nu se compară.

Buna creştere îl făcu pe Cleave să treacă peste explicaţiile ei lipsite de delicateţe.

— Aş putea să mă şi bălăcesc în chestia asta dacă le-ar face bine la peşti, adăugă.

— Nu cred că este nevoie, miss Esme, îi tăie el elanul.

Faptul că el îi pronunţase numele o umplea de mulţumire. Acum era nerăbdătoare să dea de mâncare peştilor. Voia să-i arate că era gata să facă tot ce i-ar fi cerut.

Vino şi stai aici în faţa mea. Trebuie să-i facem să creadă că eşti o parte din mine.

Ezită numai o clipă, apoi se grăbi să se apropie de el. Stând tot pe vine, Cleave îşi depărtă ceva mai mult picioarele pentru a-i face loc să se aşeze între el şi marginea apei.

— Acoperă-mi umbră. Dacă nimic nu se schimbă, peştii nu au de ce să se teamă.

Îi simţi mâna pe umăr îndrumând-o cu mişcări delicate până când ajunse în poziţia potrivită, exact în faţa siluetei lui ghemuite pe iarbă. Aşa cum stăteau apropiaţi, căldura lui o învăluia; un genunchi se afla în dreptul obrazului acum îmbujorat.

Pieptul lui aproape că i se lip ea de spate; privi umbra aruncată peste luciul apei. Conturul ei era invizibil. Fusese cu totul acoperit de al lui. Gândul îi stârni un freamăt tulbure undeva mai jos de stomac. În ceea ce-i privea pe păstrăvi, Esme Crabb era acum doar o parte din Cleavis Rhy. Şi asta îi provoca un fel de beţie a simţurilor.

— Ia acum o mână cu carne, o îndemnă. Au mâncat destul, dar o să le mai dăm ceva pe deasupra; un fel de premiu pentru că te-au acceptat.

Încurajată de zâmbetul lui cald, Esme îşi afundă mâna în găleată încercând să nu se strâmbe prea mult de silă. Aplecându-se în faţă, aproape că-l atinse.

— Bagă mâna doar puţin sub apă şi desfă-o cam pe jumătate.

Esme îi urmă cuvintele cu exactitate. Începu să tremure uşor. Când mâna i se coborî în apa

rece ca gheaţa. Îşi încordă trupul căutând să se stăpânească şi să-şi înăbuşe teama ciudată care o cuprinsese. Nu-şi putu însă opri zvâcnetul brusc din umăr când primul păstrăv maroniu se apropie şi lacom înşfacă cu dinţii prima bucată.

— Uşor, o avertiză Cleave punându-şi cu dezinvoltură mâinile pe umerii ei. N-o să-ţi mănânce degetele, îi şopti aproape de ureche. Trebuie să ai încredere în ei aşa cum au şi ei în tine.

Căldura liniştitoare a mâinilor lui o făcu să se destindă. Peştii se îngrămădeau unii în alţii flecare dornic să-şi apuce partea mai repede. Aripioarele lor îi gâdilau plăcut degetele.

Hai, Pearly, încercă ea să ademenească peştele cu aluniţă. Mâna mea nu-i aşa mare ca a lui Cleavis, dar mâncarea-i la fel de bună.

Cleave pufnea înfundat şi răsuflarea lui îi făcea pielea să se înfioare.

— Oh, este minunat, şopti ea cu inima bătându-i mult prea repede ca să fi fost doar din cauza bucuriei copilăreşti de a hrăni peştii.

Cleave o aprobă şi totuşi gândurile, simţurile nu-i stăteau la peşti. La tresăritul neaşteptat al fetei, palmele sale îi căutaseră instinctiv umerii pentru a o potoli şi a-i da încredere. Acuiri simţea nevoia să o mângâie.

Sub atingerea mâinilor sale. Umerii ei fermi şi bine conturaţi emanau totuşi o nespusă feminitate. Aparent nepăsător lăsă degeteul mare să-i alunece spre baza gâtului. Căldura dorinţei îl învălui chinuitoare.

Potoleşte-te! îşi impuse furios. Femeia asta a

vrut doar să hrănească peştii nu şi să o atingi în felul ăsta!

— Uită-te la ăla mare! o auzi şoptind de-a dreptul fermecată.

Cleave se apleсă în faţă urmărindu-i privirea. Pieptul îi atingea uşor stofa uzată a hainei. Iar faţa îi era aşa de aproape de gâtul ei, încât ar fi putut număra cârlionţii blonzi care îi ieşiseră din coada groasă. Inspiră profund pentru a se calma, dar mirosul ei plăcut îl invadă. Miros de săpun de casă şi de femeie: un amestec pe care niciodată înainte nu-l mai savurase.

Într-un mod cu totul natural, mâinile îi alunecară până pe talie, numai ca să fie sigur că n-o să-şi piardă echilibrul, îşi jură. Nu putea risca să o vadă căzând. Că apa nu i-ar fi ajuns nici măcar până la brâu şi că stătea bine proptită pe propriile-i picioare, asta avea prea puţină importantă.

Mijlocul nu-i era tras prin inel cum cerea moda, strâns în nelipsitul corset care în acelaşi timp îl oferea privirilor şi-l proteja de atingerea bărbaţilor. Era prezenţa unui trup cald şi viu. Se putea ghici acolo, sub palma sa. Abia ascuns de haină, rochie şi cămaşa de dedesubt. Degetele îi fremătau de dorinţa de a le da deoparte. Ştia că ar fi trebuit să-şi ia mâinile de pe ea, dar se simţea aşa de bine.

Treminându-şi treaba, Esme îşi scoase mâna din apa rece. Senzaţia de căldură şi intimitate pe care degetele lui i-o provocau îi alertă toate simţurile. Îşi întoarse capul şi tresări văzându-i faţa atât de aproape. Cum de puteau nişte ochi de

un albastru atât de deschis să pară atât de arzători şi întunecaţi.

Era dorinţa. O dorea, la fel cum o dorise în acele clipe de neuitat petrecute în magazin.

Dar atunci se simţise puternică, stăpână pe situaţie. Acum când se afla aproape în braţele lui, simţindu-i mâinile atingând-o totuşi atât de delicat, când gura, buzele lui erau lângă ale ei, îşi pierduse siguranţa de sine. Era ca vrăjită. Făcându-şi curaj începu să vorbească. Glasul îi era slab şi tremurător.

— Să le mai dau?

— Nu.

Răspunsul venise scurt, dar în sufletul ei sunetul vocii se continua ca un ecou. Îi întâlni privirea, dar nu i-o putu reţine. Pentru a nu ştiu câta oară, el îi fixa cercetător buzele făcând-o să le simtă fierbinţi şi uscate. Fără să-şi dea seama şi le umezi cu limba.

Ochii lui se măriră vizibil şi o apucă de mijloc mai strâns.

— Esme… reuşi să articuleze cu greu.

Ea începu să tremure de-a binelea. Ceva în apropierea lui… dorinţa şi teama se luptau în ea. O s-o sărute? Când o s-o sărute? Ce să facă atunci când o s-o sărute? Ar trebui să strige? Dar dorea nebuneşte sărutul lui.

Nu mai fu în stare să suporte nesiguranţa aşteptării.

Se repezi asupra lui Cleavis Rhy. Îmbrăţişându-l strâns de după gât, îşi apăsă aproape cu violenţă buzele calde şi umede peste ale lui.

Gestul ei brusc îl făcu pe Cleave să-şi piardă echilibrul şi să cadă pe spate. Esme se trezi întinsă peste el şi mişcările unduitoare ale corpului îi deveniseră cu fiecare clipă tot mai insistente. Degetele îi apucară strâns părul castaniu. Buzele păreau să fie lipite pentru totdeauna de ale lui.

Îl auzi exclamând înăbuşit, din fundul gâtului şi îi simţi puterea când, hotărât dar fără bruscheţe, încercă s-o dea jos de pe el.

Nu se aşteptase să fie atât de plăcut să-i simtă trupul lung şi bine făcut sub al ei, mirosul aspru, bărbătesc al pielii. Pulsaţia stranie din pântec i se răspândi în tot corpul şi ardoarea care o cuprinse înlătură orice urmă de reţinere.

Instinctiv, Esme îşi încolăci picioarele lungi. Şi nervoase în jurul lui. Acaparându-l pătimaşă. Când reuşi să o rostogolească pe jos. Strânsoarea ei îl trase deasupra.

Cleave încetă lupta pentru o clipă, şocat, când o simţi frecându-şi formele moi şi feminine într-un mod nepermis de intim. Adunându-şi puterile reuşi s-o împingă jos de pe el. Rostogolindu-se se ridică în picioare. Stătea cu spinarea încovoiată, părând gata de luptă.

Esme rămase aşezată pe iarbă, cu o expresie buimacă pe faţă. Fusta îi era ridicată până sus expunându-i în întregime privirilor picioarele lungi şi frumos modelate. Unul din ciorapii negri îi atârna neglijent peste gheată, celălalt abia ţipându-se în dreptul genunchiului.

De atâta purtat şi spălat, izmenuşele simple de bumbac se tociseră devenind aproape

transparente.

Şocat, Cleave se întoarse, scutindu-se pe el dar şi pe ea de penibilul situaţiei.

Încă uluit de gestul ei. Se lupta să-şi recapete stăpânirea de sine. Adineaori dădeau de mâncare la peşti şi în clipa următoare… Nici nu îndrăznea să se gândească…

Cum de-a putut… Era de necrezut. Un gentleman nu se tăvălea prin iarbă cu o femeie în modul ăsta. Şi o femeie nu se azvârlea aşa în braţele unui bărbat pe care abia dacă-l cunoştea. Ce urmărea fata asta?

Amintirea vorbelor ei îi răsări în minte: Nu vrei să ne luăm? Doamne Dumnezeule, ţărăncuţa asta avea de gând să-l seducă?

Când pulsul îi reveni la normal şi respiraţia i se linişti, mintea sa respinse asemenea idee. Fata era în mod clar prea lipsită de experienţă şi viclenie ca să-i treacă prin cap un asemenea plan. Cleave ţinu să-şi aducă aminte că într-o situaţie delicată, şi delicată era mult prea puţin spus. Totdeauna bărbatul era de vină.

Băgându-şi bine în cap asta. Se întoarse spre Esme, dar cuvintele de scuză îi muriră pe buze.

Stătea dreaptă în faţa lui, cu o privire mândră, stăpână pe sine. Fără să pară cât de cât jignită sau vinovată.

— Cleavis Rhy, începu cu vote sigură, să ştii că-mi pare rău de ce s-a întâmplat. Ca să spun drept, e prima dată când am sărutat pe cineva.

Roşeaţa din obraji părea să fie mai curând legată de orgoliul rănit decât de teama că şi-ar fi pierdut reputaţia.

— Da să ştii că învăţ repede. Data viitoare dacă mă laşi, o să-ţi arăt că pot s-o fac mai bine ca altele. Pe cuvânt.

Stătea tăcut uitându-se lung la ea. Niciuna din experienţele lui cu femeile nu-l pregătise pentru Esmeralda Crabb. Cum să fie în stare să rămână un domn când ea habar n-avea cum ar fi trebuit să se poarte o doamnă?

Plină de elan, Esme făcu un pas spre el. Cleave îşi ridică mâna cu un gest ce părea să-i spună Destul. Esme Crabb, vezi-ţi de treabă şi lasă-mă în pace!

Dar asta nu se potrivea deloc cu socotelile pe care ea şi le lacuse.

Capitolul IV

Cântecul de dimineaţă al păsărilor se amesteca cu susurul liniştitor al apei calde care umplea ligheanul din dormitorul lui Cleave. Era încă prea întuneric pentru a se putea bărbieri. Găsi un chibrit şi aprinse lampa cu gaz aşezată lângă toaletă. Imediat flacăra adăugă o strălucire gălbuie, caldă, luminii difuze a zorilor.

Deschizând cu grijă cutia pe care stătea scris cu litere înflorite Săpun Fin Pentru Bărbierit – Fraţii Fulton, luă o bucăţică, îi dădu drumul în cană şi agită apoi viguros cu pămătuful. Înclinându-se spre oglindă, examină barba deasă şi aspră ce începea să-i acopere obrajii. Căscând, îşi aplecă capul deasupra ligheanului şi-şi dădu cu apă pe faţă. Cu mişcări iuţi şi sigure întinse spuma până când toate firele de păr dispărură sub o mască albă.

Satisfăcut de rezultat, Cleave deschise briciul şi îl frecă cu gesturi ample de cureaua de piele maronie atârnată lângă oglindă. Îi încercă apoi tăişul cu buricul degetului şi hotărî că era suficient de ascuţit. Se înclină iarăşi spre oglindă şi trăgându-şi pielea obrazului spre ureche îşi trecu lama peste obrazul săpunit.

Mintea-i era absentă. Sau cel puţin nu era preocupată de ceva anume. Ziua pe care o avea în faţă era ca oricare alta: gospodăria, magazinul, peştii. Undeva în depărtare cânta un cocoş, glasul lui adăugându-se zarvei făcute de păsările sălbatice ce se roteau în căutare de hrană deasupra iazurilor.

Cu coada ochiului zări ceva mişcându-se pe afară.

— Să fiu al naibii! izbucni exasperat. Muşcătura briciului îl făcu să tresară de durere.

Se întoarse. În lumina cenuşie a zorilor din Innnessee, Esme Crabb stătea aşezată sub un sicomor fixând fereastra lui Cleave.

Primul impuls fusese să stingă lampa. Fără îndoială că putea să vadă clar ce se petrecea în cameră şi el era fără cămaşă, cu bretelele atârnându-i neglijent. Îşi reţinuse însă mânia. Dacă a văzut ceva ce n-ar fi trebuit, putea să-şi ţină naibii privirile acasă.

În ultimele zile îşi dăduse seama că Esme Crabb era o adevărată durere de cap: o belea de care cu greu puteai scăpa.

Reluându-şi poziţia în faţa oglinzii îşi continuă de bine. De rău bărbieritul. Îi putea simţi privirea concentrată asupra lui.

— Aiureala asta trebuie să înceteze, bombăni cu voce tare clătind briciul de spumă în apa din lighean.

Ieri îi apăruse pur şi simplu în cale pe când se întorcea de la… dintr-un loc unde ai vrea să fii singur!

— Frumoasă dimineaţă, i se adresase cu chef de vorbă, de parcă ar fi fost absolut normal să-l aştepte acolo pe cărare, la răsăritul soarelui!

De fapt ei i se părea normal să facă absolut orice îi trecea prin cap, fără să-i pese cât negrul sub unghie dacă se cuvenea sau nu.

Toate astea începuseră a doua zi după nefericita întâlnire de lângă iaz. Sperase că o să-şi bage minţile în cap şi c-o să-i fie ruşine dacă apuca să se gândească la cele întâmplate. Dar chiar în dimineaţa următoare se trezise cu ea în magazin fără niciun fel de jenă.

— Am venit pentru nişte conserve de piersici, îi spusese şi dând provocator din şolduri, cum obişnuia în ultimul timp, se îndreptase spre partea din spate a magazinului. Se făcuse că nu vede când îşi unsese chiar în faţa lui un biscuit cu gem. Când se aşezase lângă sobă preferase s-o ignore şi să-şi mute privirile în altă parte. N-o să stea mult, îşi spusese cu convingere. Dar se înşelase. Nu se mişcase de acolo toată ziua. Se instalase în scaunul lui, ronţăise mâncarea lui, se întreţinuse cu clienţii lui şi, foarte adesea, când rămâneau singuri îşi ridica poalele rochiei ca să-şi potrivească ciorapii ăia plini de cârpituri. Deşi fusese mai discret ca prima dată, de câteva ori tot reuşise să-i zărească binişor gleznele şi gambele

frumos modelate.

Era dincolo de puterea lui de înţelegere. Dacă ar fi fost vorba numai de ziua respectivă, probabil că i-ar fi stârnit doar râsul. Dar seară de seară stătea acolo pe deal şi îl urmărea cu nesaţ cum îngrijea peştii. Îl urmărea de la distanţă oriunde s-ar fi dus. Şi acum îl spiona în propria-i casă!

Spălându-şi ultimele urme de săpun, Cleave se decise că trebuia să lămurească problema fără întârziere. Şi, în numele lui Dumnezeu, ce Lot voia de la el?

Nu vrei să ne luăm. Cuvintele astea ajunseră să-l obsedeze. Era doar o nebunie de moment, încercă să-şi facă curaj. În mod sigur, lata nu era atât de oarbă încât să nu-şi fi dat seama cât de nepotrivită era pentru a-i deveni soţie.

Îşi şterse faţa cu un prosop curat şi îşi studie trăsăturile în oglindă. Poate că la urma urmei fata chiar îşi închipuia că s-a îndrăgostit de el.

Trecându-şi pieptănul prin părul umed şi încâlcit se întreba cum îl vedea ea. Părea să fie foarte tânără şi până cu câteva zile în urmă nici nu mai călcase prin magazin. Poate că era primul bărbat care-i atrăsese atenţia.

Sentimentele femeilor erau ciudate şi de neexplicat. Auzise tot felul de poveşti despre tinere care îşi investiseră afecţiunea în poeţi sau actori, bărbaţi de la care nu se puteau aştepta la un răspuns asemănător. Poate că interesul brusc pe care i-l stârnise era doar o nebunie de genul ăsta. Orice-ar fi fost, era al naibii de stânjenitor.

Esme stătea pe marginea drumului care ducea spre casa mare şi albă. Vântul care sufla dinspre

nord îi trecea prin stofa rărită a hainei făcând-o să tremure uşor. Iarna nu trecuse chiar de tot. Dar nu-i păsa. Privind lung spre casa ce-i aparţinea lui Cleavis Rhy se simţea încălzită pe dinăuntru la gândul că va fi şi a ei.

Ar trebui să fie albastră, îşi spuse, cercetând clădirea impunătoare cu două nivele, aşezată într-o mică vale dintre munţi. În Vader nu zăreai prea mult cerul, aşa că albastrul ar fi fost cel mai potrivit: ar fi transformat totul într-un mic paradis.

Putea deja să-şi imagineze priveliştea casei, albastră şi cu puţin alb. Pe ici pe colo, aşa cum se vedeau norii pe cerul de vară. Îl putea vedea pe Pa aşezat într-un scaun pe veranda largă. O să cânte la vioară o melodie duioasă şi liniştitoare. Gemenele vor sta bineînţeles, în balansoar. În rochii de batist alb. O să arate aşa de bine încât niciun bărbat nu o să le reziste. Şi ea… Pentru ea nu prea găsise un loc potrivit în tot acel decor. Va fi acolo unde se va afla Cleave.

Se sprijini visătoare de trunchiul viguros al sicomorului şi-şi miji ochii încercând să zărească mai clar silueta lui Cleave aflată în dreptul ferestrei. Bănuia că se spală şi dacă nu o lacuse deja, în curând o s-o observe.

În ultima săptămână aflase o grămadă de lucruri despre Cleavis Rhy. Lucruri pe care. Era sigură, o tânără nevastă trebuia să le ştie dacă voia să fie de folos. În primul rând descoperise că muncea din greu. Se scula în fiecare zi înainte de răsăritul soarelui şi făcea singur focul în bucătărie. Vedea de treburile gospodăriei. Şi în jur de şase deschidea magazinul. Cu excepţia unei

pauze de o oră, o oră şi ceva, când se ducea la iazuri, până la şase seara se ocupa cu aranjatul mărfii, servitul chemplor şi socotelile din registru. În al doilea rând băgase de seamă că era cam singur. După ce lua cina cu maică-să, se retrăgea în salonul din spate şi citea până aproape de miezul nopţii. Se asigurase de asta urmărindu-l cu o seară în urmă, până când el se dusese la culcare.

— Să mă bată Dumnezeu, dacă înţeleg ce-mi tot umbli haihui până la ora asta! ridicase taică-su vocea la ea când se întorsese acasă pe la miezul nopţii.

— Am fost în vale. Pa. Răspunsese căscând de oboseală. Ţi-am spus să nu-ţi faci griji şi că O vreme o să mă învârt pe acolo.

— Mi-ai spus că te duci să-ţi găseşti un bărbat. I-o întoarse taică-su furios. Dar ce soi de om o fi ăsta care mi te ţine juma de noapte pe coclauri şi nu-şi arată mutra p-aci să te ceară?

Esme îşi frecă ochii şi căscă iarăşi.

— Nu m-a ţinut el pe coclauri. Îl corectă. Aşa am vrut eu.

Yohan îi aruncă o privire bănuitoare.

— Şi pentru ce. Doamne iartă-mă? Nu crezi că taică-tău ar trebui să ştie?

— Doar ca să văd ce face. Pa, răspunse cam plictisită. M-am ţinut prin preajmă şi m-am uitat ce face.

— Da la ce-ţi trebui ţie?

— Aşa o să-l cunosc, spuse simplu, apoi adăugă: şi el o să se obişnuiască să mă vadă primprejur. Trebuie să-i vină ideea să se însoare cu mine. Şi asta n-o să se întâmple dacă n-o să fiu

pe acolo să mă bage de seamă.

Taică-su clătină din cap dându-se bătut.

— Ca s-o spun pe-a dreaptă, pe vremea mea se făcea curte în alt fel. Acu toate’s pe dos.

Stând în faţa casei lui Cleave în dimineaţa aceea, ştia cu siguranţă că nimic nu se schimbase. Dar ceva mai bun nu-i trecuse prin cap.

Uşa se deschise şi Cleave apăru în prag. Cravata îi era înnodată cu grijă, haina bine croită, curată şi fără nicio cută; era imaginea tipică a omului de afaceri, la fel de uşor de recunoscut în Vader ca şi în Knoxville sau Richmond.

Era tocmai pe punctul de a porni pe urmele lui când ochii i se măriră îngrijoraţi. Se îndrepta direct spre ea.

Din după-amiaza petrecută lângă iaz păstrase dinadins o anumită distanţă. Îşi făcuse socoteala că a pune mâna pe un soţ semăna binişor cuprinsul puilor pentru prânzul de duminică. Dacă se mişca prea repede îi speria şi se împrăştiau în fugă. Şi sărutul nevinovat, ameţitor, care o făcuse să se simtă în al nouălea cer fusese o mişcare pripită. Nu mai putea să şi-l ia înapoi şi, ca să fie sinceră, chiar dacă ar fi fost posibil, n-ar fi vrut să o facă. Acele câteva clipe, în care fusese învăluită de căldura lui, în care îl simţise cu fiecare fibră a trupului ei, îi apăreau în vis noapte de noapte. Dar el nu părea s-o dorească prin preajmă. Aşa că se ţinuse suficient de departe ca să-l facă să-şi coboare garda, dar destul de aproape ca să nu-i iasă din minte.

Acum venea de-a dreptul spre ea, cu o faţă acră şi posomorâtă, de parcă ar fi fost un pastor

care tocmai descoperise un chef deocheat.

— Aş vrea să schimb câteva vorbe cu dumneata. Spuse când ajunse lângă ea.

— Ţi-am spus că poţi să-mi zici Esme, îi răspunse lărgindu-şi cu bună ştiinţă zâmbetul în semn de bun venit.

Cleave ridică nemulţumit din sprânceană, dar preferă să n-o contrazică.

— Vino atunci, Esme, o invită. Poţi să mă însoţeşti până la magazin.

Apucând-o în direcţia bine cunoscută acum, Esme se străduia să ţină pasul. Se plimba cu el! Cuvintele îi făceau sângele să… cânte. Îşi încetinise vizibil paşii potrivindu-i după ai ei.

dar privirea îi rămăsese aţintită drept înainte. Esme nu-i putea vedea expresia preocupată.

Era înalt şi solid în comparaţie cu ea. Şi mirosea atât de plăcut. Nu-i trecuse niciodată prin cap că un bărbat putea mirosi aşa. În orice caz, nu Pa.

Nu mai ieşise niciodată cu un bărbat, dar în ceea ce-l privea îşi dorise s-o facă. L-ar fi plăcut s-o ia de braţ cum făceau perechile care erau în vorbă sau tinerii căsătoriţi când ieşeau de la biserică. Dar el nu schiţase nici cel mai vag gest, iar ea nu avea destulă îndrăzneală să se agaţe de el.

Când Cleave îşi coborî privirea spre ea, Esme radia de fericire şi admiraţie. Avea un chip atrăgător, drăguţ chiar, dar nimeni n-ar fi putut spune că era o frumuseţe. Totuşi nu-i lipsea acel vino-ncoace care face o femeie să fie dorită. Şi

dacă judecai după scânteierea plină de viaţă a. Ochilor ei viorii, probabil că nici mintea nu-i lipsea.

— Pot să ştiu şi eu ce-nseamnă toată povestea asta? o întrebă pe un ton exagerat de calm.

— Ce poveste?

Îi aruncă o uitătură lungă în care se putea citi iritarea ce începea să-l cuprindă. Inocenţa cu care ea-l privea îl făcu să-şi lase ochii în pământ. Trase aer în piept şi îşi redobândi controlul.

— Miss Crabb. Îmi dau seama că eşti mult prea tânără ca să înţelegi consecinţele comportamentului dumitale. Mă refer le ce-o să zică lumea.

Esme îl privea cu încântare şi zâmbetul îi lumina toată faţa.

— Când întorci aşa de frumos vorbele, sună de parcă-ar fi o poezie sau ceva de felu' ăsta.

Cleave rămase încremenit, neştiind ce să mai creadă. Căzut pe gânduri îşi frământa buzele fără să-şi dea seama.

— Îmi cer scuze, spuse simplu.

— Scuze? exclamă Esme nedumerită. Da' pentru ce?

Cleave îşi drese glasul şi-şi ridică puţin barba pentru a da mai multă greutate celor ce voia să le spună.

— Scopul unor discuţii, miss Esme, este de a te face înţeles şi nu de a-i impresiona pe ceilalţi cu o exprimar-e plină de înflorituri.

Fără să vrea. Esme chicoti amuzată.

— Oh. Acum am priceput, îl asigură. Da-mi place la nebunie să ascuk nişte vorbe aşa mai

sclifosite.

— Sclifosite? izbucni de parcă ar fi auzit o înjurătură.

— Ei, n-am vrut să zic chiar sclifosite, încercă Esme să dreagă greşeala.

— Părerea ta este că eu vorbesc sclifosit? continuă Cleave de-a dreptul sufocat de indignare.

— N-am spus că tu eşti sclifosit.

— Ei bine. Apreciez foarte mult asta. Pot să te asigur că mă voi gândi totdeauna cu plăcere la această remarcă măgulitoare.

Ajunseseră în faţa magazinului şi Esme se opri. Cleave se îndrepta cu paşi apăsaţi spre uşă şi după o scurtă ezitare se întoarse spre ea.

— Dă-mi voie să ţi-o spun pe şleau, miss Crabb. Şi sper că ce-o să-ţi spun n-o să fie prea sclifosit pentru dumneata. Ochii lui albaştri aruncau flăcări. N-ai decât să dai târcoale şi să tragi cu ochiul pe la alţii, dar să nu-ţi mai văd prin preajmă picioarele alea deşirate.

Deschise cu o izbitură uşa magazinului, intră şi o trânti cu violenţă făcând puii care ciuguleau liniştiţi peste drum să se împrăştie plini de spaimă.

Esme rămase nemişcată uitându-se lung în urma lui, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. Asta fusese totul? încet, încet un zâmbet plin de mulţumire îşi făcu loc. Un gând răutăcios o făcea să se simtă iarăşi încrezătoare şi şopti satisfăcută doar pentru ea Or fi picioarele mele deşirate, dar tot la ele-ţi umblă gândul.

Deasupra intrării celei mai impunătoare clădiri din Vader, se puteau vedea gravate cu flerul

roşu într-o placă de lemn de pin următoarele cuvinte: Prima Biserică Baptistă a Liberului Arbitru din Vader, Tennessee. Îndreptându-se spre biserică alături de tatăl său, cu cele două gemene păşind leneş undeva mai în urmă, Esme nu putu să-şi reţină zâmbetul în faţa unei formulări atât de pretenţioase. Nu era numai prima Biserică Baptistă a Liberului Arbitru din Vader, Tennessee, ci de fapt era singura biserică care exista prin partea locului.

Acolo venise în fiecare duminică încă din prima lună de viaţă. Şi ca în atâtea alte duminici, şi atunci familia Crabb întârziase. Sau poate le plăcea doar să le fie remarcată apariţia. De obicei lui Esme puţin îi păsa că nu ajungeau la timp. Era chiar mulţumită să scape de nelipsitele bârfe de dinaintea slujbei. N-o interesa ce purta cutare sau cutare sau cine cui îi face ochi dulci.

Dar în dimineaţa aceea ar fi dorit să fie acolo devreme. Ar fi dorit să-l poată urmări din priviri pe Cleave şi să-şi facă o idee despre cum se desfăşurau dimineţile lui de duminică.

— Suntem o familie şi-o să mergem acolo cu toţii, i-o tăiase sec taică-su când îl rugase s-o lase să plece singură înainte.

Nu voia să-l stârnescă pe Pa. Şi aşa strâmba din nas când venea vorba de hoinărelile ei şi ar fi fost o prostie să-i dea motive să se amestece în treburile ei.

Pe măsură ce se apropiau de uşa bisericii, sunetul melodios al imnurilor înălţate de cei dinăuntru le ajungea la urechi tot mai clar. Pa deschise uşa şi trecu primul pragul deschizându-le

drumul. Zgomotul uşii făcu jumătate de adunare să întoarcă capul. Cealaltă jumătate îi urmă exemplul când Pa, cu înfocarea unui adevărat iubitor al muzicii, îşi alătură vocea sa puternică, baritonală corului de credincioşi.

„Pe drumul spre tărâmul de slavă paşii mă poartă.

Pe drumul spre tărâmul de slavă paşii mă poartă

Dumnezeu mi-e aproape şi calea e dreaptă.

Pentru că spre tărâmul de slavă paşii mă poartă”.

Esme îşi simţi obrajii arzând sub privirea cercetătoare a celor mai bine de şaizeci de oameni strânşi în mica biserică. Luându-se după taică-su care acum păşea în ritmul muzicii, Esme îşi găsi un loc în strana din spate. Familia ei îşi alegea totdeauna un loc în spate.

Imediat ce se aşeză îşi aţinti privirile spre partea din faţă a bisericii unde, în spatele amvonului, se afla fratele Oswald. Un omuleţ chel şi roşu la faţă. Braţele i se mişcau neobosite, cerând parcă adunării mai multă dăruire. Esme n-avea cine ştie ce voce dar se descurca în felul ei. Îşi mişca tăcut buzele îngânând cuvintele rostite de ceilalţi dând senzaţia că participă alături de ei. În timp ce asculta vocile grave ale surorilor şi pe cea vibrantă a tatălui ei.

Biserica era o clădire pătrată, cu o singură încăpere. O estradă „era ridicată în partea din faţă. Întinzându-se dintr-un perete într-altul. Pe partea stângă, lipit de ea. Se afla pianul. Pereţii încăperii erau ridicaţi din bârne de pin, nu prea

mult fasonate. În timp ce mobilierul, deşi din acelaşi lemn, avea o înfăţişare mult mai elegantă. Din cauza geamurilor galbene lumina soarelui şi tot interiorul căpătau o incredibilă nuanţă aurie. Cât fuseseră mici, gemenele o numeau „biserica galbenă”.

Când ultimele acorduri ale cântecului se stinseră, fratele Oswald se retrase pe scaunul din stânga estradei în timp ce reverendul Tewksbury, care până atunci aşteptase undeva în dreapta. Îi luă locul la amvon.

— Să ne rugăm! Lună vocea lui deasupra capetelor credincioşilor de parcă s-ar fi adresat unor surzi.

Esme îşi plecă uşor capul cum se cuvenea şi pentru câteva clipe se rugă în linişte. Apoi ridicându-l numai puţin, privi pe furiş de-a curmezişul încăperii.

Cleavis era aşezat ca de obicei în a doua strană din partea stângă, lângă inaică-sa. Chiar din spate, de unde se afla, pulea să-şi dea seama de fineţea materialului din care fusese croit costumul lui de duminică. Părul negru îi era pieptănat cu grijă şi dat spre spate. Alături, o putea vedea pe maică-sa îmbrăcată elegant într-o rochie de mătase neagră, cu o pălărie cochetă ale cărei panglici erau bine strânse sub bărbie. Doamna Rhy se îmbrăca totdeauna mai bine ca orice altă femeie din oraş. Şi nici chiar pastorul nu avea un costum de gata atât de bine tăiat ca al lui Cleav.

Fără să-şi dea seama, privirile îi alunecară ceva mai în faţă, oprindu-se asupra tinerei care

stătea ţeapănă pe bancheta din faţa pianului. Sophrona Tewksbury îşi dăduse jos pălăriuţa albă şi o pusese alături. Părul de un roşu intens îi era strâns cu pricepere într-un coc. Culoarea asta tnorcovie îţi face faţa să pară gălbejită şi plină de pistrui, îşi aminti Esme ce auzise cândva, deşi tenul ca de porţelan al fetei trezise admiraţia tuturor bărbaţilor. O cântări atent din cap până-n picioare şi era gata să pună mâna în foc că pieptul şi şoldurile îi erau de două ori mai voluminoase decât mijlocul!

Numai vacile au asemenea ţâţe, gândi Esme răutăcioasă. Şi pun prinsoare că dinadins şi-a înfoiat rochia aia pe fund!

Brocardul vişiniu al rochiei nu era nici pe departe atât de drapat în spate. Calitatea materialului şi priceperea Sophronei reuşiseră însă să-i pună pe deplin în valoare formele pline.

Esme îşi coborî privirile şi studie serjul cenuşiu şi uzat care-i acoperea trupul. Trecu o mână pe deasupra materialului încercându-i rezistenţa. Nu mai era cine ştie ce de capul lui. Şi faptul că nu-şi dăduse jos rochia de sărbătoare din ziua în care se hotărî se să-l curteze pe Cleavis, nu făcea deloc ca lucrurile să stea mai bine.

Nu făcuse niciodată prea mult caz de cum era îmbrăcată şi de câte ori se ivea vreo bucată de pânză sau o haină de care altele se puteau lipsi, i se părea normal să le ia gemenele. Cele două frumuseţi alefamiliei se dădeau în vânt după orice nimic de felul ăsta şi ceea ce se potrivea uneia îi venea la fel de bine şi celeilalte. Şi chibzuită cum era, Esme găsea de obicei că asta nu era rău

deloc. Dacă puteau împărţi totul însemna o grijă mai puţin pentru ea şi se simţea cât se poate de Mulţumită. Le aruncă o privire; una purta o rochie roz cu picouri, cea de-a doua era îmbrăcată în albastru. Pentru prima dată regretase că nu păstrase ceva drăguţ şi pentru ea.

Se auzi un amin răsunător şi capetele se ridicară. Privirile-i plecară în căutarea lui Cleav fără a le putea opri. Când ochii li se întâlniră îl văzu luând o expresie îngrozită şi mutându-şi imediat privirile spre amvon.

Fratele Oswald tocmai se pregătea să înceapă un nou imn, dar Esme continua să-l fixeze cu ardoare ca şi cum nimeni altcineva n-ar fi existat în jurul ei.

Cleav nu schiţă nici cel mai mic gest în direcţia ei, dar ştia perfect ce se întâmplă, de asta era sigură. Roşeaţa care acum îi cuprindea şi gâtul nu putea avea altă explicaţie. Şi Esme trăgea speranţe că mintea-i umbla la picioarele ei deşirate.

Reverendul Tewksbury se îndrepta din nou spre amvon în timp ce fratele Oswald şi miss Sophrona luau loc în strane alături de familiile lor. Vocea lui răsunătoare izbucni atât de brusc încât făcu asistenţa să tresară.

— David a fost îndrăgit de Dumnezeu!

— Amin, se auziră câteva voci aprobatoare.

— David a fost un bărbat ce-a mângâiat inima lui Dumnezeu, ne spune Biblia. N-ar trebui să ne dăm silinţa să fim cu Loţii pe placul lui?

Când mai mulţi amin se făcură auziţi încurajându-l pe pastor să continue, gândurile lui

Esme se mutară în altă parte. Se uita lung la umerii laţi ai lui Cleav. Îl auzea vag pe pastor reamintindu-le cum din simplu păstor David se ridicase ajungând rege. Ştia prea bine povestea şi-şi zise că Dumnezeu o s-o ierte dacă nu o mai asculta încă o dată.

Până atunci planurile nu-i merseseră prea rău. Cleav se gândea adesea la ea. Chiar şi în biserică îi aruncase o privire. Următorul pas pe care-l avea de făcut era să-i devină folositoare; atât de folositoare încât să nu se mai poată lipsi de ea. Muncea prea mult. Un negustor ca el avea nevoie de o mână de ajutor la magazin şi era de aşteptat ca viitoarea nevastă să se ocupe de astea. În cele câteva zile cât păruse că lenevеşte acolo, în Magazinul Universal, îl urmărise atentă şi băgase totul la cap. Şi avea de gând să-i dovedească, încă de a doua zi că prindea repede şi era plină de dorinţa de a-i fi un sprijin de nădejde.

Abia când pastorul începu să citească din psalmi privirile lui Esme se desprinseră de pe profilul lui atrăgător şi se îndreptară spre amvon.

Căci trebuie să dăm prinosul nostru celui ce plânge; celui sărac sau celui fără de ajutor.

Esme simţi mai mult decât văzu privirile furişe ce se îndreptau spre ea.

— El îi va ajuta pe cei săraci şi în nevoi, iată ce ne spune David, se adresă în continuare reverendul Tewksbury mulţimii. Şi asta este exact ce s-au decis să facă şi doamnele din Comitetul nostru.

Un murmur de admiraţie străuătu adunarea şi complimentul nerostit făcu câteva membre de

frunte ale Comitetului să-şi plece cu modestie capul. Esme o văzu pe Pearly Beachum străbătând culoarul dintre bănci şi strângând, în semn de sinceră apreciere, mâna Sophronei.

— Oh, nu, se rugă abia şoptit dar cu disperare Esme. Nu aici! Nu acum! Oh. Dumnezeule, nu azi!

Pastorul zâmbea acum plin de încântare.

— Yohan, ai putea să vii cu fetele aici. În faţă, îi invită făcându-le semn cu Mâna.

Pa se ridică în picioare, vizibil surprins, dar mulţumit. Gemenele se fâstâciseră şi începură să chicotească văzându-se în atenţia tuturor.

Esme simţi că i se face rău.

— Haideţi odată, fetelor, spuse Jo, suficient de tare să audă toţi cei aflaţi în biserică. S-ar zice că reverendul a găsit o cale să mute Crăciunul în primăvară.

Adunarea râse înfundat plină de bunăvoinţă. Urmându-şi familia spre partea din faţă a bisericii, Esme păşea ca prin vis. Un vis urât. Când ajunseră lângă pastor, făcu un efort să se întoarcă spre mulţime, dar ochii îi rămaseră fixaţi undeva pe peretele din stânga al încăperii.

— Amin, răsună din gurile tuturor. Era clar că dovada acestei generozităţi, la care se simţeau părtaşi, îi făcea să crească în propriii lor ochi.

Plin de voie bună Yo scutură zdravăn mâna pastorului, apoi străbătând din câţiva paşi distanţa ce-l despărţea de primul rând de bănci o înşfăcă şi pe cea a diaconului.

— Dumnezeu mi-e martor, se adresă mulţimii pe un ton glumeţ, dacă-aş fi bănuit c-o să mi se-ntâmple aşa ceva mi-aş fi pus pe mine ceva mai

acătării. Hazul bătrânului stârni un râs colectiv. Se potoliră însă imediat când reverendul Tewksbury îşi drese vocea sugerându-le că importanţa momentului cerea seriozitate. Deşi liniştea devenise deplină continua să aştepte de parcă ceea ce urma să se întâmple era o adevărată minune. Secundele se scurgeau cu o încetineală apăsătoare.

Esme aruncă o scurtă privire spre gemene. Stăteau una lângă alta foindu-se şi chicotind cu mâinile duse la gură. Ceva mai încolo taică-su continua să zâmbeaşcă cu gura până la urechi de parcă ar fi fost prostul satului.

În ciuda şirului nesfârşit de emoţii care-i chinuiau mintea şi-l făceau inima să-i bată nebuneşte, îşi ridică mândră bărbia. Cu un calm izvorât din disperare îşi aţinti privirile golite de orice expresie drept în faţă, primind provocarea.

Sunt la fel de bună şi de deşteaptă ca oricare dintre ei! îşi spuse încurajându-se. Nimeni nu mă poate face de râs în afară de mine.

Aplecându-se în spatele pianului, pastorul apucă un coş uriaş, şi-l arătă mulţimii.

— Priviţi, fraţi şi surori, câte am reuşit să strângem! spuse cu satisfacţie.

În timp ce se forţa să ţină coşul burduşit cât mai sus, broboane de sudoare îi acoperiră fruntea. Chiar deasupra se putea vedea tronând o bucată enormă de şuncă afumată ce răspândea un miros aromitor.

— Priveşte, frate Yo, câte au pregătit pentru voi aceste milostive doamne, continuă. O duzină de borcane cu cele mai bune fructe şi legume pe

care le-au putut găsi la băcănie.
Culese două borcane şi le arătă adunării care aplaudă cu entuziasm.
— Şi iată şi-un sac cu zece kile de făină, săpun, şi Dumnezeu ştie că unii din voi n-ar fi rău să-l folosească din când în când, adăugă cu un zâmbet şi-l înghionti uşor pe Yo.
— Se pare că sunt şi nişte bucăţi de material tocmai bune pentru voi. Fetelor, spuse întorcându-se spre gemenele care îşi ascundeau acum felele înroşite de încântare, continuând să chicotească înfundat.
— Sunt şi vreo două şunci şi o bucată de slănină care să vă scoată în primăvară.
— Amin, spuse Yo plin de recunoştinţă, mulţumind adunării, în rrromentul în care pastorul îi înmâna coşul.
— Frate Yo. Începu acesta din urmă, David spune că Dumnezeu întinde o mână tuturor celor ce-au căzut şi-i ridică pe toţi ce-au trebuit să se plece.
Yohan zâmbi larg pastorului apoi întregii adunări.
— Şi cred, continuă, că nu există nimeni în comunitatea noastră, în biserica noastră, care să se fi plecat la fel de mult cum ai făcut-o tu şi fetele tale.
Un murmur de aprobare străbătu întreaga încăpere.
— Doamnele şi-au zis, frate Yo, că poate nu aveţi destule de-ale gurii la vremea asta din iarnă. Şi cum David ne spune că Dumnezeu dăruieşte în clipele de nevoie, ia şunca şi toate celelalte. Sunt

ale voastre.

Arninuri răsunătoare şi chiar un aleluia se făcură auzite când. În spatele tuturor, familia Crabb primea cu umilinţă mila comunităţii.

Esme se lupta să-şi ţină ochii aţintiţi pe deasupra capetelor celor din jur, privind undeva aiurea, liră nicio expresie.

Totuşi, fără să se poată împotrivi, atenţia i se îndreptă magnetic spre rândul al doilea de bănci din partea stângă a bisericii. Privirile albastre ale lui Cleavis erau îndreptate direct spre ea. Ceea ce putu descifra pe faţa lui era numgi o profundă înţelegere.

Capitolul V

— După mine, primăvara a venit de-a binelea. Începu reverendul Tewksbury conversaţia.

— Da, copacii au început să înmugurească, căzu Gleav de acord. Sper să nu avem parte de un ger întârziat.

Femeile îl aprobară imediat tăcute.

Soarele după-amiezii încălzea veranda largă de lemn ce dădea un aer elegant casei. Bine hrăniţi, bine îmbrăcaţi, cei cinci îşi petreceau ziua de odihnă aşezaţi confortabil, conversând fără grabă.

Reverendul Tewksbury era un bărbat mărunt şi rotofei, care-ţi dădea senzaţia că se dezvoltase mai mult în lăţime decât în înălţime. Părul rar era un amestec de morcoviu şi argintiu sirălucitor. Avea o faţă de obicei zâmbitoare şi doi ochi verzi şi pătrunzători ce puteau fi blânzi ca o zi de primăvară sau te puteau îngheţa pe loc când

ameninţa cu pedeapsa lui Dumnezeu şi cu flăcările iadului.

— Predica dumneavoastră de azi a fost o adevărată plăcere, pastore, spuse Eula Rhy legănându-se mulţumită în scaunul de răchită.

— Într-adevăr, de mult n-a fost atât de convingătoare, o aprobă doamna Tewksbury.

Aproape la fel de înaltă ca şi soţul ei, îşi păstra încă un aer tineresc. Faţa rotundă îi era plată ca o farfurie, nasul apărându-i doar ca o mică protuberantă. Nu era deloc p femeie frumoasă, dar ţinuta îi era demnă şi sigură de sine. Aşa micuţă cum era, nu se sfia să dea adesea de înţeles că la ei în casă cânta găina.

Când reverendul Tewksbury se-aprinde îţi face de-a dreptul inima să ţi se înfioare, declară cu emfază Eula Rhy.

Mai mult din reflex, Cleav o aproba din cap, dar se abţinu să facă vreun comentariu. Aşezat pe balansoarul de lemn, îşi întinse alene picioarele în faţă. O după-amiază de duminică petrecută fără griji alături de aleasa inimii îl făcea să se simtă senin şi visător. Din când în când, îşi permitea să arunce câte o privire în direcţia Sophronei. Văzând-o aranjată atât de atrăgător în hainele ei de sărbătoare, nu-şi putea imagina o alegere mâi potrivită pentru viitoarea tânără doamnă Rhy.

Era perfectă: tânără, frumoasă, plină de inocentă, un dar nepreţuit pe care şi l-ar fi dorit orice bărbat. Un dar nepreţuit care îi era destinat.

O surprinse privindu-l sfioasă pe sub gene şi îi răspunse cu un zâmbet cald, care grăia de la sine. Îi prinse mâna mică şi albă şi i-o strânse în semn

de încurajare. Roşind, fata se uită cu ochi mari şi speriaţi spre tatăl său.

Reverendul Tewksbury, cu totul absorbit în explicaţii lungi şi întortocheate cu privire la modul în care-şi alesese versetele biblice pentru slujbă, nu observase nimic.

Cei doi tineri răsuflară uşuraţi. De dragul ei, Cleave îşi încrucişă resemnat mâinile pe burtă şi-şi mută atenţia asupra conversaţiei.

— Oricum, familia Crabb a fost încântată de ideea cu coşul, îl asigură doamna Rhy pe reverend. Şi ca să fiu sinceră au fost mult mai norocoşi decât merită.

— Yo Crabb a fost totdeauna un bun credincios al bisericii noastre, interveni doamna Tewksbury. Deşi nu sunt eu cea care să aprobe lenea, totdeauna m-am gândit la el ca la o povară în plus pe care comunitatea noastră are obligaţia să şi-o asume.

Ceilalţi doi o aprobară cu seriozitate.

— Yo şi familia lui sunt crucea pe care trebuie s-o ducem cu toţii, se auzi vocea pastorului. Nu-şi pot duce singuri de grijă şi, Dumnezeu ştie, că n-or s-o facă nişte străini.

— Bogatul are prieteni făr’ de număr; săracul şi de vecin e despărţit, interveni vocea cântată a Sophronei.

Doamna Rhy şi cei doi părinţi zâmbiră cu mândrie spre tânăra aşezată în balansoar.

— Câtă dreptate ai, draga mea, spuse pastorul.

— Şi cât noroc, adăugă Cleave.

— Noroc? îl privi întrebătoare doamna

Tewksbury. Ce vreţi să spuneţi, domnule Rhy?

Cleave simţise cum se încordează când ceilalţi abordaseră subiectul. În minte îi mai stăruia încă imaginea lui Esme cu bărbia ridicată… sfidătoare… da. Sfidându-i pe toţi numai să încerce s-o privească de sus.

— Mă gândeam doar la miss Esme, reluă Cleave cu o uşoară nonşalanţă studiată.

Îl văzu pe pastor ridicând surprins din sprânceană.

— N-am putut să nu remarc, explică aruncând o privire către Sophrona, că acel cadou a fost aproape o lovitură pentru mândria lui miss Esme.

— Mândră! exclamă Eilla Rhy. Niciun membru al familiei Crabb n-a avut vreodată un strop de mândrie, declară ea privind spre doamna Tewksbury care o aprobă clătinând capul. Dacă ea s-ar considera prea sus pentru darul nostru caritabil, de ce n-a spus-o. I-am fi dat altcuiva, care l-ar fi binemeritat.

— Aşa e, încuviinţă pastorul. Mândria şi sărăcia nu fac casă bună. Am auzit că fata îşi face singură necazuri.

— La fel ca cele două gemene de nimic, îi confirmă doamna Tewksbury.

— Necazuri? în ce fel de necazuri ar putea ea să intre? întrebă Cleav, care era cu adevărat îngrijorat.

Doamna Tewksbury scoase un sunet dispreţuitor şi se uită cu gravitate spre Eula Rhy.

Pastorul, încurcat, roşi şi un minut se aşternu tăcerea.

— Sophrona, scumpo, spuse în sfârşit doamna

Tewksbury, de ce nu intri în casă la doamna Rhy să-ţi aranjezi coafura la oglindă. Pe cuvânt că vântul te-a răvăşit de tot!

Aceste ultime cuvinte fură adăugate de doamna Tewksbury, râzând vesel. Suna aşa de fără rost, încât toată lumea se timp jenată.

Sophrona, ascultătoarei s-a sculat din balansoar şi s-a scuzat într-un mod ceremonios. Cleav, supărat, urmări cum pleacă, simţind cele trei perechi de ochi care îl fixau cu severitate.

— Cleav, doamna Tewksbury mi-a spus de nişte cleveteli, începu mama sa.

— Cleveteli? Cleave se frecă în scaun şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Se spune că miss Esme Crabb a fost văzută cu tine în fiecare zi, săptămâna trecută.

Cleave o privi uluit. I se oprise răsuflarea şi se înecă. Dintre toţi trei, pastorul părea să aibă cea mai mare înţelegere pentru el. Pentru asta Cleave i se adresă lui.

— Miss Esme se poate să fi fost văzută lângă mine, accentuă el. Dar nu a fost văzută împreună cu mine.

Pastorul clătină din cap, lăsându-l să se explice.

— Este o Realitate că a petrecut mult timp în preajma dumitale?

Cleave dădu din umeri prefăcându-se nepăsător.

— N-am nicio putere asupra voinţei lui miss Esme de a-şi petrece timpul cum doreşte.

Pastorul îşi frecă bărbia.

Eula Rhy oftă puternic, exasperată.

— Pentru Dumnezeu, de ce se ţine după tine? l-a întrebat mama sa. Renunţând la o discuţie mai politicoasă şi mai voalată.

— Pe ea şi pe surorile ei le interesează numai pantalonii, spuse doamna Tewksbury cu fermitate.

— Ei, Mabel. Nu e drept, o corectă pastorul pe soţia sa. Nu mi se pare că gemenele vor să atragă atenţia băieţilor, dar ei sunt atraşi de ele ca muştele de miere.

— Nu e adevărat, declară ea. Miss Esme niciodată n-a avut un flirt, iar acuma, deodată a devenit umbra domnului Rhy.

— Bârfe, răspunse Cleav tranşant. Nu merită să pierdeţi nicio clipă cu asemenea lucruri.

Pastorul a încuviinţat din cap.

— Dacă ar fi fost vorba de bătrâna Pearly Beachum, căreia îi umblă limba în gură. Mi-ar fi intrat pe o ureche şi mi-ar fi ieşit pe alta. Această scumpă doamnă în vârstă nu are altceva mai bun de făcut decât să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Doamnele încuviinţară din cap.

— Numai că am auzit asta de la mai multe persoane şi care nu umblă cu vorbe de obicei, continuă el. Şi să vă mărturisesc adevărul, de dimineaţă am văzut cu ochii mei. Aproape jumătate. Din predică, privirea ei mai că îţi străpungea spatele.

Cleav se înecă uşor, încercând să îşi dreagă vocea.

Eula îl întrebă.

— În fond, ce urmăreşte?

— Nu sunt sigur, mamă. Îi răspunse Cleav.

Pare… Pare să fie interesată de viaţa mea. Magazinul, peştii…

— Peştii? strigă doamna Rhy cu o voce aproape sugrumată. Nu-i niciun dubiu că în lipsa ta încearcă să pescuiască din eleşteu!

Fălcile lui Cleav se încleştară de supărare. Primul lui gând fu să îi ia apărarea. Esme era cu adevărat. Interesată de peşti şi puţin probabil ca ea să încerce să pescuiască, mai mult decât ar fi vrut oricare din cei de pe verandă.

Ce putea să le spună? Că tânăra îşi exprimase deschis dorinţa de a se căsători cu el? Poate că acum o săptămână le-ar fi spus-o şi s-ar fi amuzat copios de fetişcana asta de la munte, dar acum nu. Mai ales după cele petrecute în timpul zilei. Când o văzuse la biserică. Atât de curajoasă şi de mândră, simţise o adevărată admiraţie pentru ea. Înţelesese ce era în sufletul ei. O simţise cu adevărat. Şi pentru nimic în lume nu ar fi înjosit-o. Poate că mândria nu se potriuea cu sărăcia, dar o prindea foarte bine pe Esme Crabb. Păstră pentru el aceste gânduri şi încercă altă explicaţie.

— Cred că miss Esme mă vede ca pe o curiozitate. Un fel de amuzament.

Pe moment, pastorul rămase uluit la această afirmaţie. Pentru că el vedea ce este mai rău în oameni, imediat se gândi la ceva rău.

— Ce lei de amuzament, tinere?

Vocea pastorului era aspră pentru prima oară.

Cleav rămase pe poziţie. De fapt. Acum se simţea pe un teren sigur. Spusese adevărul, dar nu tot.

— Cred că o amuză politeţea mea. Modul de

exprimare.

Privirea pastorului fu sceptică.

— Mi-a spus că-i place cum vorbesc sclifosit.

Urmă un moment de tăcere. Apoi pastorul Tewksbury izbucni în hohote de râs.

— Sclifosit? întrebă el aruncându-şi capul pe spate de râs. Chiar ţi-a spus în faţă sclifosit?

— Ea n-a spus că sunt sclifosit, accentuă el hotărât. S-a referit la felul meu de a vorbi.

Pocnindu-se peste şold pastorul exclamă:

— Sclifosit.

Abia mai putea să mai vorbească. Faţa bătrânului se înroşise de atâta râs şi ochii îi dispăruseră sub cute. Continua să râdă şi să râdă. Cleav privea hohotul lui cu o plictiseală crescândă.

— Nu e nimic nelalocul lui în exprimarea domnului Rhy, spuse doamna Tewksbury. Observând expresia încurcată a lui Cleav în l'aţa hazului făcut de soţul ei.

— Bineînţeles că nu, fu de acord Eula Rhy. A învăţat să vorbească în stilul ăsta pe când frecventa şcoala din Knoxville. Este exact felul de a vorbi al unui adevărat gentleman. De fapt, el nu e sclifosit, dar aşa sună.

Slaba tentativă de apărare a mamei sale îl exasperă şi mai mult pe Cleav. Cumva se oferise singur ca ţintă a glumei şi pentru nimic în lume nu realiza cum de se întâmplase.

Ei bine, de fapt ştia cum se întâmplase. Era vorba de Esme Crabb, cu ea se întâmplase ceva. Femeia aceasta era în stare să-i dea alergie unui bărbat. Îl urmărise ca o proastă reputaţie timp de o săptămână, se aruncase asupra lui ca o

domnişoară bătrână la buchetul miresei, amestecându-se în munca lui şi expunându-l bârfei din oraş. Iar acum când ea nu se vedea pe nicăieri, se trezea în stupida situaţie de a o apăra şi pe ea.

— Sunt încântat că vă amuz aşa mult, pastore, i-a spus Cleav cu o iritare care i se simţea în voce.

Pastorul Tewksbury ar fi continuat să râdă aşa toată viaţa, dacă soţia sa nu i-ar fi dat un cot în coaste. În fond. Familia Rhy era cea mai bogată din Vader, iar doamna Tewksbury spera în căsătoria fiicei sale cu Cleav.

— Scuzaţi-mă, se opri pastorul după ce aruncă o privire de mieluşel soţiei sale. Încercă fără prea mult succes să-şi şteargă râsetul de pe faţă.

— Ei, ascultă. Cleav. Începu pastorul Tewksbury, forţându-se să pară cu adevărat un om al bisericii. Sunt sigur că pentru mama ta ar fi reconfortant dacă l-ai spune că este numai o simplă bârfă de societate. Spune-ne cinstit că nu s-a întâmplat nimic între tine şi această fată Crabb care îţi produce milă.

Cleav deschise gura să spună chiar aşa, dar fu asaltat de amintiri. Piciorul lung şi subţire al lui Esme, pielea ei aşa fină care fusese expusă atât de indecent la lumina zilei, în magazinul lui. Dulcele şi curatul ei miros pe când stătea în faţa lui lângă eleşteu. Atingerea sălbatică şi nesătulă a buzelor ei de ale lui. Şi impulsul fierbinte, insistent al corpului ei lipit atât de strâns de al lui.

Stând tăcut, cu gura căscată, o îmbujorare îi cuprinse faţa şi ceafa.

Costiţa sfârâia în tigaia peste care Esme turnă fasolea rece pregătită.

— Nu ştiu de ce trebuie să mâncăm fasole şi costiţă, când avem două şunci care aşteaptă, se plânse Adelaida.

— Pentru că eu sunt cea care gătesc, răspunse Esme cu un ton sec. Când ai să găteşti tu, n-ai decât să mănânci ce-ţi place.

— Esme nu catadicseşte să strice şunca pe mine, scumpetelor, le spuse Armon Hightower, întinzându-se să-i prindă mâna Adelaidei, ca s-o tragă spre el. Esme îl spiona însă în timp ce-o îmbrăţişa aşa intim pe sora sa.

Tânărul şi frumosul seducător sta pe masa din bucătăria familiei Crabb, cu un braţ petrecut în jurul Adelaidei şi cu celălalt în jurul Agrippei. Le strângea şi le aducea pe amândouă alături, făcându-le să se cuibărească chicotind.

— Vedeţi, frumoaselor, sora voastră nu mă înghite, le spuse gemenelor, aruncând spre Esme o privire jovială. Să mor dacă fetişcana asta nu mi-ar pune la copt în plăcintă sticlă pisată!

Fetele chicotiră uşor. Agrippa îşi puse frumosul ei cap pe umărul lui Armon.

— Esme nu te ştie cum te ştim noi. Îl şuşoti ea în ureche.

— Şi nici nu e în stare să... îi şopti Armon la ureche, dar suficient de tare ca să audă Esme. E-adevărat. Esme, îi spuse cu zâmbetul lui cu care le da gata pe toate fetele, sunt bărbat deopotrivă pentru toate. Doar nu sunteţi geloase în familie.

Esme strânse lingura în mână, tentată să-i ardă una în capul în care ea socotea că lipseşte ceva creier.

— Ştiu că n-ai să pricepi, dar să ştii că nu ard

de nerăbdare să fac parte din colecţia ta.

Armon râse amuzat, uşor neîncrezător.

— Mai bine ţine-ţi mâinile, domnule, continuă ea. Dacă intră tata, te trezeşti însurat înainte să te dezmeticeşti.

Cele două gemene chicotiră şi Dacă asta mai era cu putinţă. Se înghesuiră şi mai mult la pieptul bărbatului mult visat. Armon păli uşor. Îşi retrase braţul stâng de pe şoldul plin al Adelaidei şi-l puse pe mijlocul ei mai puţin periculos.

Yo sta afară şi sunetul dulce al viorii sale străbătea pădurile şi cobora muntele la vale. Era o melodie vioaie, plină de bucurie, săltăreaţă. Tatăl ei era încă sub impresia coşului cu daruri primit la biserică.

— Vezi, Esme, fata mea, Domnul ne-a dat.

— Nu Domnul tată. Şi vocea ei era aspră, plină de reproş. E vorba de mila vecinilor noştri.

Tatăl dădu din cap.

— Ştiu că nu-ţi cade bine, fata mea, dar nu e vorba că ei ne pun ceva pe masă, e vorba că au prilejul în felul ăsta să facă fapte bune.

Spărgând un ou în fasole, Esme oftă exasperată. Nu avea rost să-i mai vorbească tatălui ei. Lui nu-i era ruşine, pentru că el nu avea nimic comun cu felul ei de a simţi. Poate că era mai bine aşa. Privindu-le pe gemenele care se giugiuleau vesele cu Armon Hightower. Ajunse la concluzia că nici pe ele nu prea le deranja coşul.

Cu acelaşi frison, ea – şi aminti cum stătea atunci în faţa lor, în rochia ei ponosită, şi cum se simţise atunci, de parcă ar fi fost dezbrăcată.

Cleav… O văzuse. Înţelesese jena ei. Se

întreba dacă lui îi era milă de ea. O lacrimă alunecă în oala în care fierbea fasolea. O izbucnire de râs o trezi brusc şi se uită la surorile ei. Adelaida sta culcată pe spate, pe bancă, hohotind, iar Armon, aplecat deasupra ei o gâdila pe coaste. Agrippa îi încolăcise pieptul, strângându-l, sub pretext că îşi apără sora.

Ceea ce îi atrase atenţia lui Esme fu privirea cu adevărat arzătoare din ochii lui Armon Hightower. Nu avea nimic jucăuş ci era aprinsă de pasiune. Apucând o găleată cu apă, sta ameninţătoare în faţa lor.

— Potoliti-vă imediat! Sau mă jur că vă răcoresc eu îndată!

Vânzoleala se potoli pe loc. Cu mişcări calme, atente, de parcă nu ar fi vrut să o stânjenească pe Esme, cei trei se dezlipiră unii de alpi din păcătoasa lor încleştare. Esme, cu o bufnitură, puse! a loc găleata.

— Adelaida, Agrippa, voi două staţi în partea asta a mesei şi comportati-vă ca nişte doamne.

Cele două, liniştite, fără să crâcnească, îndepliniră ordinele surorii lor. Esme, grăbită, reveni la fasolea ei, mestecând de zor, să nu se ardă, în timp ce îşi continua tirada.

Ţinând lingura de fasole ameninţătoare ca o armă, se întoarse spre Hightower.

— Tinere, în casa mea mă aştept la o comportare mai decentă, spuse ea supărată. Dacă nu te comporţi ca lumea, nu mai calci pe aici. Esme îşi înălţă bărbia hotărâtă şi ochii îi scânteiau de furie. Armon Hightower era cu cinci ani mai mare ca ea şi de două ori mai înalt, dar ştia când

avea de a face cu un inamic redutabil ca ea.

— Scuzaţi, miss Esme, spuse el potolit, primăvara e de vină că îţi clocoteşte sângele.

Esme încercă să îi dea un răspuns că nu e bine să laşi sângele să clocotească, dar se răzgândi. Se întoarse la fasolea ei.

Cu un calm exagerat spuse:

— Mălaiul e copt. Faceţi bine şi-l chemaţi pe tata la cină.

Masa nu i-a schimbat starea. Armon îşi încercă farmecul său indiscutabil şi cu Pa. Cu ochii lui scânteind de râs, îl făcu şi pe acesta să hohotească cu gura până la urechi, iar pe Esme să se-ntindă să-i ardă o pereche de palme. Era clar că Armon încerca să-l cucerească pe Yo şi probabil că şi reuşise.

Esme nu mai avea chef să mănânce. Oare cum să le facă pe gemene să pară respectabile, dacă tatăl Său nu-i impunea acestui pierde-vacă de Hightower?

Acum era mai hotărâtă ca oricând că trebuia să-şi pună planul în aplicare. Cât timp trăiau într-o peşteră, şi aşa cum spusese pastorul erau cei mai oropsiţi din comunitate, Esme ştia că n-o să iasă nimic bun din asta, atunci când orice mascul pe care îl mânca undeva ar fi liber să le caute pe gemene. Trebuie că există o lege care spune că fetele sărace sunt o pradă uşoară, pentru că atunci când ei seamănă vânt, ele culeg furtună.

O casă mare, albastră, înconjurată de verandă, unde bărbaţii să vină să le facă curte, chiar să le stârnească legănându-le într-un balansoar, dar nu să le întindă acolo pe banca din bucătărie.

— Domnule Hightower, spuse ea foarte oficial, oare să înţeleg că sunteţi interesat să le vizitaţi pe surorile mele?

Armon aruncă o privire rapidă spre Yo şi spre gemene.

— Sunt sigur, miss Esme. Că surorile dumneavoastră sunt pe cinste.

Cuvintele lui Esme fură rostite cât se poate de arogant.

— Atunci sunt sigură că tata îţi va permite să vii la una din ele.

— Una? păru Armon descumpănit.

— Dar noi am împărţit întotdeauna tot ce am avut, protestară gemenele.

— Nu puteţi însă să împărţiţi şi bărbatul.

Esme devenise inflexibilă.

Uitându-se năucit peste masă, Armon se... – scărpină în cap, căzând pe gânduri.

— Miss Esme, n-am nici cea mai mică idee cum să aleg între astea două.

— Dar trebuie să alegi, insistă ea.

— Ei bine, nu trebuie pe loc; a spus Yo, iar Esme a rămas cu gura căscată de şoc, iar ochii i-au fost străfulgeraţi de mânie.

— Tată!

— Tot ce vreau să spun este că un bărbat trebuie să aibă timp pentru asta.

Zâmbind şi făcându-le cu ochiul gemenelor, el a înclinat capul uşor spre Armon.

— Un bărbat nu poate să facă curte deodată la două femei! nu se lăsă Esme.

— Aşa e, Esme. Fetiţo, fu tatăl de acord, sperând să aibă linişte. De asta spun că poate să

vină vinerile pentru Agrippa. Iar sâmbetele pentru Adelaida.

— Ce?

— Doar până se va hotărî.

— O. Te rugăm. Esme, le rugăm, spuneau gemenele cu ochii strălucind de speranţă.

Chiar şi Armon părea mulţumit de compromis.

— Mie tot nu-mi convine spuse Esme încetişor. Dar cred că este acceptabil. Dar ascultă la mine, Hightower, spuse ea arătându-l cu degetul, dacă vii vinerile şi sâmbetele, să nu le prind pe aici altă dată! De duminică până joi, caută-ţi de lucru aiurea.

— Da, miss! Bărbatul îi zâmbi fermecător, încuviinţând, iar Esme se întrebă dacă nu cumva pierduse bătălia.

Armon plecă imediat după cină, spre regretul gemenelor care se smiorcăiau. Esme îi fu recunoscătoare pentru acest răgaz. Nu putea să-şi închipuie cum ar fi putut să-l mânuiască pe un bărbat ca Armon Hightower dacă el nu dorea să coopereze cu ea.

Pe când spăla farfuriile după cină, se gândea la casa mare albă înconjurată de verandă care spera curând să devină albastră. În această dimineaţă se jurase la biserică să nu-l mai privească în faţă pe Cleavis Rhy. Dar nu avea de ales. Ajunsese să-i placă Cleavis Rhy, poate chiar să-l dorească pentru ea. Dar avea nevoie de Cleavis Rhy pentru familia ei. Fetele sortau nerăbdătoare lucrurile din coşul carităţii, chicotind pe când Esme îşi ştergea mâinile pe cârpa de vase.

— Săptămâna viitoare n-am să prea fiu pe acasă, îşi anunţă deodată familia. Îmi voi petrece timpul devale.

Cu trei se uitară curios la ea.

— Agrippa, tu te pricepi cel mai bine la gătit, aşa că te vei descurca mai curând la bucătărie. Adelaida, tu ai să te mişti să sapi grădina. Tată, tu trebuie să o ajuţi.

Toţi trei au început să protesteze, dar Esme continuă:

— Începând de mâine, am de gând să îl ajut pe Cleavis Rhy la magazin. Aşa că plec înaintea zorilor şi mă întorc după apus.

— Oare Rhy te-a angajat să lucrezi în magazin? încremeni tatăl.

— Nu chiar, recunoscu Esme. Dar e ca şi cum.

— Oare ai ideea zăpăcită să faci curte unui tânăr? rânji tatăl.

— Tată, am să-i arăt de cât ajutor îi pot fi. Nu e nimic rău în asta.

— Esme. Fetiţo, îi explică Yo cu un oftat plin de răbdare. Dacă el caută un ajutor adevărat, cred că l-a găsit în micuţa domnişoară Sophrona. Ea pare o creştină adevărată, iar ca afacere este foarte potrivită.

Esme se simţi de parcă i-ar fi dat o palmă.

— Crezi c-ar fi o nevastă mai bună ca mine?

— Nu e vorba de o nevastă mai bună, fetiţo, îi răspunse el blând. Mai degrabă este vorba de o potriveală. Draga mea, eu te iubesc, nu aş dori să te văd rănită pentru nimic în lume. Întinzându-se peste masă îi luă mâna fetei şi i-o strânse.

— Îmi dau seama ce faci, Esme, fetiţo. Tu

încerci să obţii un trai mai bun. Şi eu sunt cu totul alături de tine.

— Nu doar pentru mine, tată, pentru noi toţi.

— Dar noi suntem bine cu toţii, fetiţo. Tu eşti cea nemulţumită. Tu semeni cu maică-ta. Şi am iubit-o şi pe ea. Îi strânse mâna cu căldură şi afecţiune. Individul ăsta Rhy. Nu e de tine. Este aşa de orăşean, că nu mai ştie diferenţa dintre vino încoace şi du-te-ncolo. Are nevoie de o busolă şi o sapă să-şi deschidă un drum.

— Nu, tată, protestă Esme. Nu e deloc aşa. Este un gentleman şi tot ce decurge din asta, te asigur. Ştii tu ce face el cu eleşteele alea pe care le-a amenajat în spatele magazinului? Creşte peşti. Îi creşte aşa cum alţii cresc pui sau altceva. El are peşti, care fac icre, cum alţii au găini şi cocoşi; mai are şi un eleşteu plin cu puiet de peşte cât degetul.

Yohan o privi în ochi pe fata sa, în timp ce vorbea. Scânteia de inteligenţă şi de curiozitate ardea acolo aşa de puternic!

— Păstrăvii din râu sunt pescuiţi cu toptanul, explică Esme, iar temperatura apei nu le convine întotdeauna. Cleav creşte mai mult puiet. Ca să fie sigur că vor supravieţui destui.

— Cleav, nu-i aşa? Acum e Cleav, ridică din sprânceană tatăl ei.

— De fapt, domnul Rhy, se corectă Esme.

Tatăl o privi îndelung, atent.

— Cred că tânjeşti după acest Cleavis Rhy.

Esme simţi că îi ard obrajii de ruşine.

— Da, tată, recunoscu ea cu un şoptit liniştit.

— Aleluia! strigă Adelaida. Şi amândouă

veniră alergând să o strângă pe micuţa lor soră. Acceptând afecţiunea surorilor, Esme totuşi se uită înapoi spre tatăl ei, sperând să primească o aprobare, un ajutor sau o speranţă. Dar tatăl doar zâmbi şi-şi ridică vioara punând-o sub bărbie şi începând să cânte o melodie veselă.

— E rochia ei, spuse Agrippa sigură pe ea.

Adelaida o aprobă din cap.

— Ce rochie? întrebă Esme.

— Cea mai frumoasă pe care ai văzut-o vreodată în viaţa ta, îi spuse Adelaida.

— A fost cel mai frumos lucru din coş, a exclamat Agrippa.

Trăgând din coş batistul alb ca zăpada, Agrippa îl scutură şi-l flutură prin faţa lor. Materialul uşor de vară era cusut în cerculeţe îngrijite pe corsaj şi se continua cu o fustă lungă până la pământ.

— Încearc-o, Esme, insistă Adelaida, încearc-o acum!

Mai mult cu forţa, surorile au eliberat-o pe Esme de rochia ei veche uzată de serj. Rămase în mijlocul camerei, tremurând, în cămăşuţa rărită.

Rochia frumoasă de batist fu drapată pe Esme. Imediat ea se simţi stânjenită.

— Oare ce nu se potriveşte? îşi întrebă ea surorile, surprinsă neplăcut.

Agrippa o supraveghea cu un ochi critic.

— Păi să vezi că nu ţi se potriveşte, îi spuse ea simplu.

Rochia era mai scurtă cu câţiva centimetri. Da, dar mai era încă ceva serios.

— E prea strâmtă în talie, spuse Adelaida.

— De asta îmi dau bine seama, i-o întoarse Esme, abia pot să respir.

— Cred că puteam să o modificăm, îi spuse Agrippina apucând cutele, bogate de sub eşarfa mare cu fundă.

— Uitaţi-vă cât material pierdut pentru corsajul ăsta! spuse ea, adresându-se lui Esme. Din pricina asta un bărbat nu poate să ştie dacă ascunzi sânii sau un dihor!

Adelaida râdea împreună cu sora sa.

— Fata care ne-a oferit rochia, probabil că a înţărcat trei gemeni. Arată îngrozitor, fu de părere şi Esme.

— Dar va arăta superb, îi promise Agrippa. Cu materialul ăsta în plus înseamnă că putem să dăm drumul în talie şi să o mai lungim la tiv.

— Sigur că ai dreptate, pot să o potrivesc pe mine. Vocea lui Esme era plină de speranţă.

— Bineînţeles că ai putea, dar n-o vei face.

— De ce?

— Adelaida şi cu mine coasem mai bine ca tine. Îţi dai seama. Nouă ne place să cârpim. Privi la sora geamănă, care o aprobă din cap.

— Tu te duci devale la magazinul universal şi-l ajuţi pe domnul Rhy. Spuse Adelaida. Iar printre alte treburi, noi o să-ţi aranjăm rochia.

— Asta nu e drept, protestă Esme.

Cântecul viorii se opri deodată şi vocea fermă a tatălui spuse răspicat:

— Este cel mai bun lucru care s-a petrecut aici de-o bucată de timp.

Capitolul VI

Luni dimineaţa, izbucni brusc o vreme de primăvară. Mugurii verzi apărură pe crengile copacilor, petice de culori strălucitoare se risipeau pe pantele dealurilor şi cerul albastru, luminos anunţa lucrurile bune care vor veni. Sus la munte, unde zăpada fusese uitată şi unde copacii nu erau mistuiţi în ceaţa dimineţii, laurii scânteiau la orizont.

Cleavis Rhy nu observă nimic din toate acestea. Pentru el ziua era la fel de cenuşie ca propriile-i gânduri. Doar întoarcerea la timpul potrivit a lui miss Sophrona, care îşi aranjase părul răvăşit de vânt îl salvase de la o umilire în public în după-amiaza trecută. Nici acum nu trecuse totul şi chiar dacă nu fusese spus în prezenţa inocentei tinere, atât mama sa cât şi familia Tewksbury îl priviseră interogativ tot restul zilei.

Cu gândul ăsta nu e de mirare că sosind la magazin nu a întâmpinat cu plăcere priveliştea ce i s-a deschis în faţa ochilor.

Pamela Morsi

Esme Crabb, cu memorabilele ei haine ponosite, pe deasupra cu şorţul lui de lucru, mătura veranda.

— Pentru Dumnezeu, ce faci aici? întrebarea fu bruscă, clară şi la subiect.

Esme îşi ridică frumosul ei cap, cu un zâmbet sirălucitor.

— Bună dimineaţa, domnule Rhy, sunt sigură că va fi o zi minunată, nu-i aşa?

Cleav se apropie de trepte scorţos. Îşi pierduse toată răbdarea în privinţa ei.

Era clar că se înfuriase.

— Eu te-am întrebat ce faci aici, şi doresc un răspuns!

Stând pe prima treaptă, se afla la nivelul ochilor lui Esme.

Ştiind că e nevoie de doi ca să te războieşti, Esme se hotărî să nu primească provocarea. Sprijinidu-se jucăuş pe coada măturii, pe care îşi proptea bărbia, ochii îi străluciră a râs.

— Păi, răspunse ea, ai spus că nu vrei să mă mai uit în casa ta de-acum încolo. Aşa că am venit aici devale, la magazin, şi mi-am închipuit că n-ar fi rău să încep eu treaba.

Cu un gest arătă spre mătură.

— Nu-i aşa că asta e prima obligaţie a zilei? întâi se şterge praful de pe marfă, apoi se mătură.

Cleav respiră adânc şi se gândi că n-ar fi prea politicos să sugrume o fată.

— Mai întâi eu şterg praful de pe marfă, apoi tot eu mătur, îi răspunse el cu un calm forjat. Este magazinul meu, miss Crabb.

Ea îi zâmbi.

— Dar ţi-am mai spus să-mi zici Esme.

El strânse din maxilare şi ochii îi scăpărară.

— Poate, miss Crabb, nu doresc să îţi spun Esme.

Păşind pe verandă, el se întinse după mătură şi Esme i-o dădu fără să rostească un cuvânt.

— Dă-mi şorţul, miss Crabb, îi ordonă el.

— Desigur, îi răspunse ea. Ducând mâna la spate să deznoade şorţul. Dar să-ţi spun sincer, arată mai bine pe mine decât pe dumneata.

Lui Cleav îi scăpă un sunet ca un semn de

mânie.

Când Esme îi întinse şorţul, el şi-l petrecu grăbit peste cap, încrucişă la spate cordonul, apoi îl legă cu atenţie în faţă. Încercă prin gesturi să o îndepărteze pe Nemesis a sa, de parcă ar îl alungat un pui sau un pisoi pierdut. Apoi începu să măture dedesubtul, unde ajunsese Esme, întorcându-şi dinadins privirea de la ea.

— Mulţumesc că ai preluat treaba de unde am lăsat-o, spuse ea firesc. Eu n-am mâncat nimic de dimineaţă şi abia aştept să mănânc un biscuit cu jeleu.

Pe când păşea pragul, îi aruncă peste umăr replica:

Cafeaua e pe punctul să fiarbă, dacă vrei.

Cleav se opri ca o stană de piatră. Privi spre uşă năucit.

— Cafeaua e fiartă? o întrebă el. De parcă fusese ceva dintr-o limbă străină.

Curăţând cu ură praful de pe prag. Termină în mai puţin de cinci minute. Minţea i se învârtea aşa de tare, că abia observă apropierea bătrânului Denny.

— Ai deschis cam devreme în dimineaţa asta? îl întrebă el.

Cleav ridică fruntea şi intră în magazin fără să răspundă.

Cu acest dificil început, Cleav îşi văzu ziua desfăşurându-se şi mai încâlcit. Esme Crabb era hotărâtă să se simtă ca acasă, dar în acelaşi timp cât se poate de utilă. Pe când Cleav îşi făcea calcutele în registrul său de luni şi înlocuia marfa vândută de pe poliţe, Esme îl întreţinea pe Denny.

Când apăru Hiram Tyree, partenerul de şah al bătrânului, Esme îl ajută chiar să-şi aranjeze jocul pe verandă.

— Aşa ca să vă bucuraţi şi de ziua de afară, le spuse. Au apărut deja toporaşii galbeni pe dealuri, îi informă ea veselă.

L-am văzut cu ochii mei de dimineaţă. Chiar înainte să vă daţi seama, florile sălbatice or să apară în vale ca veşmântul lui Dumnezeu.

Bărbaţii zâmbiră şi râseră apoi cu Esme, iar căldura şi buna ei dispoziţie încălzi dimineaţa ceţoasă.

Totuşi Cleav nu avea o asemenea dispoziţie. Dacă situaţia continua să fie penibilă şi dacă lucrurile mergeau astfel, miss Sophrona va auzi noi şuşoteli. Era hotărât să-i ordone lui Esme să iasă din magazin, dar nu găsi momentul potrivit. Clienţii veneau şi plecau discutând, astfel că explicaţia lor între patru ochi fusese imposibilă. Se gândea să-i spună oricum, în public sau în particular să plece, dar nu putea să o facă. Avea imaginea ei curajoasă din biserică. Mândria ei era mult prea mare în comparaţie cu puţinul ce-l avea în viaţă. Asta nu-l privea, îşi spuse el, strângând din dinţi şi jură să o scoată din viaţa lui cât mai repede pe femeia asta care îi dădea bătaie de cap.

Ciudat Lotuşi, realiză că ea era foarte utilă în magazin. În câteva zile deleclase unde se afla Lotul. Şi chiar era doritoare să-i ajute pe clienţi.

— De când ai început să lucrezi aici? o auzi Cleav pe Pearly Beachum – cea mai mare bârfitoare din oraş – întrebând.

Cuprins de o teamă îngrozitoare, se îndreptă

spre ele. Oare ce-o să-i spună Esme? Orice ar fi. Vestea se va răspândi până diseară în tot oraşul.

— Eu sunt doar de ajutor, îi spuse Esme bătrânei, cu un zâmbet dulce. Apoi îi şopti secretoasă: Noi avem aici datorii, iar domnul Rhy a fost atât de bun că ne-a păsuit, iar eu vreau să îndrept lucrurile.

Cleav auzea şuşotelile, dar când ajunse lângă ele, tocmai se despărţeau. Pearly îi aruncă o privire curioasă, dar nu dezaprobatoare. Deoarece nu-l altoise cu umbrela ei, Cleav a realizat că Esme nu-i spusese ceva rău.

Pe când dimineaţa se ducea, supărarea care îl cuprinsese aşa de tare la sosire, era şi ea pe trecute. Esme era foarte plăcută clienţilor. Chiar se amuzase de felul ingenios în care făcea vânzarea.

Când Roy Wicker sosi pentru cumpărăturile sale săptămânale, cerând un pachet de tutun Red Leaf, ea îi spusese:

— Ştiţi, domnule Wicker, eu nu mestec tutun, dar din câte am auzit, Caroline Blue este cu mult mai bună decât bătrâna marcă Red Leaf.

Întorcându-se către tânără, fruntea lui Wicker se încreţi de consternare.

— Bineînţeles că Carolina e mult mai bună, dar şi costă mai mult, aşa că mă voi mulţumi să rămân cu Red Leaf. Mulţumesc.

— Aşa este, îl aprobă din cap Esme. Un penny salvat este un penny câştigat, desigur. Oftă uşor, apoi adăugă: Dar mie mi s-a părut că un om ca dumneavoastră, un om care şi-a plătit în întregime ferma, şi-a crescut copiii şi i-a căsătorit, un om

care are un singur viciu

— Şi asta e doar pe jumătate viciu, să mesteci tutun – un astfel de om trebuie să posede ce e mai bun. Cred că un astfel de om merită.

Sprâncenele lui Wicker se înălţară. O privi pe Esme o clipă, în timp de ce îndrepta spre raionul de conserve. Cleav luă restul comenzii.

— Ce mai dorici? îl întrebă el în cele din urmă.

— Cam asta e tot, răspunse Weicker. Fă-mi nota.

Bărbatul întinse mâna să ia tutunul şi ţinându-l în mână parcă îl cântărea.

— Ia-l pe ăsta înapoi şi dă-mi Carolina Blue, spuse el fără altă explicaţie.

Cleav rămase o clipă uluit. Rog Wicker mestecase Red Leaf încă de pe când taică-su conducea magazinul. Cleav abia putea să se concentreze asupra adunării, făcând totalul. Când Wicker se pregătea de plecare, Creav o căută pe Esme din priviri prin magazin. Zâmbetul ei era tot atât de larg cât o lună nouă. Ridică din sprâncene. În semn de salut. Comportamentul ei poznaş era atât de molipsitor, încât Cleav s-a trezit întorcându-i zâmbetul. Apoi foarte atent îşi îndreptă manşetele, evitând să o mai privească. Dar nu reuşi să-şi şteargă de tot zâmbetul din colţul gurii. Ziua s-ar fi putut termina cu bine. Dacă următorul ciient n-ar fi fost pastorul. Lângă el. Sophrona, fiica lui, îmbrăcată într-o rochie de lucru, din stambă şi cu o bonetă pe cap. Chiar şi în această modestă ţinută, tânăra arăta ca o prinţesă.

Zâmbetul cu care pastorul intră în magazin

scăzu simţitor când o zări pe Esme Crabb în cealaltă parte a încăperii, ocupată cu rearanjarea conservelor. Pentru Esme lucrurile erau conform planului ei. Cleav deja văzuse cât îi uşurează treaba având-o alături, iar ea singură se mira ce uşor o acceptau clienţii.

Ea se detesta pentru explicaţia forţată pe care i-o dăduse lui Pearly Beachum, dar nu mai avea ce face. Ştia că cel mai bun mod de a scăpa de un câine era să-i arunci un os să-l roadă.

Acum, odată cu victoria ei în legătură cu tutunul, începuse să se împăuneze. Cleav nu mai putea să-şi păstreze ştaiful la infinit. Îşi revenise şi cu o clipă mai devreme îi zâmbise cu adevărat prieteneşte. Va fi chiar mai uşor decât se aşteptase ea. Gândurile ei erau optimiste până o zări pe Sophrona Tewksbury.

Chiar dacă Esme avea stofă de soţie, fata pastorului avea tot ce-i lipsea lui Esme din punct de vedere fizic. Şi rochia strălucitoare albastră se îndrepta direct spre ea.

— Esme! Bună dimineaţa! Ce surpriză!

Cu toate că le separau doar câţiva ani, între ele se afla o lume întreagă. Copil fiind, Sophrona se jucase cu gemenele fără să se gândească la deosebirea socială. Dar odată cu trecerea timpului, preocupările tinerei bine hrănite şi bine îngrijite se diferenţiaseră net de zbaterea zilnică a familiei Crabb.

Esme totuşi fusese întotdeauna conştientă de diferenţă. Nu avusese o copilărie fără griji.

Aşa precum Sophrona. Firesc ar fi fost să simtă pentru ea gelozie sau chiar ură. Dar Esme o

plăcuse întotdeauna pe Sophrona. Nu putea să nu o placă. E greu să-ţi faci un duşman din cineva a cărei veselie este legendară.

— Bună dimineaţa, Sophrona. O întâmpină Esme. Ea îl văzu mai încolo pe pastor cu Cleav. Acesta părea că înghiţise aguridă.

— Rochia ta este cu adevărat frumoasă şi albastrul te prinde de minune.

Sophrona zâmbi încântată, apoi se uită la rochie.

— Aşa crezi? o întrebă, apoi cu o privire spre tatăl ei adăugă, zâmbind maliţios:

— Deşertăciunea deşertăciunilor, lotul este deşertăciune.

Aproape împotriva dorinţei sale îi întoarse zâmbetul. Aşa era felul ei. Atrăgea oamenii aproape obligându-i să se bucure de asta.

— Am dorit să-ţi mulţumesc pentru coşul primit, rosti calm şi străduindu-se să fie politicoasă, în timp ce o durere îi strângea inima.

— Am aflat de la doamna Beachum că ideea colectării lucrurilor îţi aparţine.

Sophrona îndepărtă gratitudinea cu un cuvânt agreabil.

— Noi toţi am dorit-o. Răspunse firesc. Un om care are prieteni, trebuie să fie prietenos, cită ea. Zâmbetul îi dispăru uşor şi când întoarse capul se apropie de Esme. Şoptindu-i:

— Urmează-mă.

Aruncând o privire atentă în spate, o luă de braţ şi o duse într-un colţ liber al magazinului.

— Ai văzut noul crep-de-Chine pe care domnul Rhy l-a cumpărat? o întrebă pe Esme cu mult mai

zgomotos decât era necesar. Sigur că ţie ţi-ar veni perfect culoarea.

Mergând alături, Esme îi aruncă Sophronei o privire încurcată.

— N-am să-mi permit niciodată să-mi cumpăr crep-de-Chine, şopti ea fâstâcită.

— Ştiu. Îi răspunse Sophrona. Am vrut să fim singure ca să îţi vorbesc. A. Iat-o, a început ea să vorbească iar tare.

Deschizând dulăpiorul în care erau aranjate ordonat o grămadă de materiale. Sophrona a tras afară crep-de-Chine-ul roz, o bucată lungă, pe care comis-voiajorul i-o aruncase lui Cleav la ultima comandă.

Pe când cele două femei îşi treceau mâinile cu admiraţie peste material, Sophrona îi spuse:

— S-au iscat vorbe despre tine şi domnul Rhy.

— O? Esme simţi cum se înroşeşte şi îi fu recunoscătoare Sophronei care îşi ţinea privirea în jos, spre material.

— Am auzit ceva ieri la biserică, continuă ea. Toţi voiau să n-aud eu, dar am înţeles că aţi fost văzuţi împreună.

— Eu… a început Esme, dar imediat ezită. Să-i explice sau să nege? Plănuise să se mărite cu Cleavis Rhy. Dar poate că şi domnişoara Sophrona o dorea.

— După-amiază am fost la doamna Rhy. La ceai, i-a explicat Sophrona, aplecându-se spre ea conspirativ. M-au trimis să-mi aranjez părul, a oftat Sophrona exasperată. Câteodată mă întreb dacă ei mă cred proastă. Bineînţeles că mi-am aranjat părul, dar am ascultat sub fereastra

salonului.

Această recunoaştere fusese făcută cu atâta gravitate de parcă săvârşise o crimă.

Sophrona îşi ridică ochii, ca să-i întâlnească privirea lui Esme.

— Nu sunt prea sigură de ceea ce vă acuză pe voi doi. Recunoscu tânăra, dar vreau să ştii că nu cred o iotă din toate astea.

Apucându-i mâna, i-o strânse cu căldură.

Niciodată Cleav nu fusese mai recunoscător eleşteului ca acum când părăsea strâmtoarea magazinului său schimbând-o cu libertatea iazului. Când sosise mama sa, fusese şi mai îngrozită ca pastorul la vederea lui Esme Crabb care se arăta de parcă era de-a casei.

— Fiule, îi spuse pastorul pe când le privea pe cele două fete care admirau materialul, ţinând-o aici cu tine înseamnă să alimentezi bârfa.

— Nu pot s-o dau afară. Îi răspunse Cleav rezonabil. Dacă ea nu fură şi nu deranjează, are tot atâta libertate să stea în magazin ca oricare altcineva.

— Crezi că nu deranjează? Pastorul îl privi cu scepticism.

Cleav nu putea să-l contrazică. În ce-i priveşte pe orăşeni ea îi deranja.

— Fata asta e nebună? întrebă mama lui. Se comportă de parcă ar fi angajată aici.

— Încearcă să fie de ajutor, explică Cleav cuezi tare.

— Să fie de ajutor? Mama lui accentuă de parcă ideea ar fi îngrozit-o.

— Fă-te că n-o vezi. Mamă, o sfătui Cleav. În

curând o să se plictisească de asta.

— Sper să se plictisească înainte de a deveni subiectul de clevetealã al oraşului!

Cleav spera acelaşi lucru.

Ca de obicei, a luat hrana peştilor de la măcelărie, încercând să se linişteascã în privinţa lui Esme Crabb.

Dacă se acomodase cu prezenţa ei neliniştitoare în aceeaşi încăpere în cursul dimineţii, putea avea privilegiul de a nu se mai gândi la ea acum. Hrănindu-şi puietul de peşte, Cleav tocmai terminase cu femelele şi se mutase în susul eleşteului. Unde erau peştii masculi mai mici, dar mai activi. Băieţii se agitară simţind festinul, când, deodată, o mişcare din stânga îi atrase atenţia lui Cleav. Nu.

Sprijinită de un ienupăr, Esme Crabb, aplecată. Îşi aranja ciorapul cu nonşalanţă.

— Vrei să termini cu asta! Vocea lui Cleav explodă în liniştea în care doar zumzăitul albinelor se auzea şi chemarea depărtată a păsărilor. Esme tresări şi sărind în sus dădu drumul fustei.

— M-ai speriat, se plânse ea ducând mâna la gât.

— Păi trebuia s-o fac. Nu-ţi mai ridica rochia aşa în plină zi! îi răspunse Cleav răstit.

— Dar nu e nimeni pe-aici, i-o întoarse Esme convinsă.

— Eu sunt pe-aici. Supărarea lui Cleav era evidentă.

— Da, spuse Esme cu un zâmbet îndrăzneţ. Dar deja mi-ai văzut picioarele.

Cleav păli. Uitându-se cu vinovăţie la dealurile

dimprejur, sări în picioare şi o luă întins spre ea.

— Ai înnebunit? o întrebă el furios. Dacă cineva te-ar auzi cine ştie ce şi-ar închipui.

Esme ridică din şold şi spuse îndărătnică:

— Ştiu exact ce şi-ar închipui. Şi-ar închipui că mi-ai văzut picioarele, ceea ce este adevărat. Şi nici pe departe nu cred că picioarele mele sunt slăbănoage cum m-ai lăsat să înţeleg. Ţi-au plăcut mult, te uitai ca înfometatul într-o zi. A darurilor.

Cleav rămase o clipă iară grai în faţa ei. Apoi închise ochii pentru o rugăciune tăcută, cerând răbdare.

— Miss Esme, cred că dumneata eşti tot atâta de conştientă ca şi mine de indecenţa acestei conversaţii.

— E o conversaţie particulară. Nu are niciun rost să pretindem că nu ştim ce se petrece între noi.

Cleav se trase un pas înapoi, apoi întinse mâinile. Într-un gest grăbit de parcă ar fi vrut să şteargă ceva pe o tablă nevăzută.

— Nu se întâmplă nimic între noi. Miss Crabb, spuse el cu spatele la ea. De ce îşi închipuise că femeia asta este deşteaptă. Se dovedea femela cea mai căpoasă pe care o întâlnise vreodată. El pur şi simplu se va îndepărta de ea şi o va ignora complet în viitor.

— Oare sărutul pe care mi l-ai dat a fost nimic?

Cleav se răsuci pe călcâie, rămânând cu gura căscată.

— Eu nu te-am sărutat niciodată.

— Ba da, ba da. Repetă ea cu încăpăţânare.

Chiar aici, cu o săptămână în urmă, în locul ăsta. Doi oameni care au buzele împreunate înseamnă că se sărută. Esme se exprima, cu pretenţia unei vorbiri sofisticate. N-are importanţă cine a început.

— E o deosebire ca de la cer la pământ. Îi răspunse el răspicat. Cel puţin pentru mine are mare importanţă. Nu este cu putinţă ca după ce te-ai aruncat de gâtul meu, pe urmă să pretinzi că te-am sărutat. Crede-mă, când am să te sărut, ai s-o ştii.

— Oare plănuieşti să mă săruţi? întrebă Esme numai zâmbet, cu încântare.

— Nul n-am spus asta niciodată!

— Dar te-am auzit cu propriile mele urechi când ai spus.

— Niciodată n-am afirmat că am astfel de intenţii.

— Ai spus când, şi când înseamnă ceva care sigur se va întâmpla, susţinu Esme cu logica unei persoane sigure că va câştiga.

Cleav se uită drept în ochii ei.

— Am de gând să fiu atent să nu se întâmple.

— De ce? întrebă Esme supărată cu adevărat.

— De ce ce?

— De ce te gândeşti să ai grijă să nu se-ntâmple? Tu vrei să mă săruţi, dar te reţii.

Lui Cleav i-a căzut falca de surpriză.

— De unde îţi vin ideile astea?

— Din felul în care te uiţi la mine.

— Dar nu mă uit deloc la tine.

— E. Asta e o minciună sfruntată, spuse Esme fără echivoc. Te uiţi la mine în fiecare zi în

magazin cum îmi îndrept ciorapii.

Roşeaţa din obraz era de înţeles, dar ea o atribuia mai curând furiei decât stânjenelii lui.

— Orice femeie care se etalează în modul ăsta este o stricată şi nu poate să se plângă dacă un bărbat se uită la ea.

— N-am spus că mă plâng, l-a corectat Esme apropiindu-se de el. Îmi place să-ţi simt privirea aţintită asupra mea, mă face praf şi mă simt aşa ca şi cum aş fi în pericol.

— Tu pui pe alţii în pericol, i-o trânti Cleav enervat.

Răspunsul lui Esme fu un zâmbet satisfăcut.

Întorcându-i spatele, Cleav se sforţă să-şi continue treaba. Îi simţea prezenţa însă. Ea fredona uşor. Cântecul ei vesel îl enerva şi mai mult. Trebuia să o ignore. Era singura cale. Îşi simţea inima bătând şi sângele clocotind în vine de parcă ar fi alergat o jumătate de milă pe munte sus.

Nu că ideea de a o săruta pe Esme era de neconceput. De fapt, gândul ăsta îi trecuse prin cap de multe ori săptămâna trecută. Şi-aducea prea bine aminte mirosul dulce şi proaspăt al părului ei, când se apropiase de el. Iar amintirea vie a pulpei pe jumătate acoperită de ciorap aproape că-i da frisoane. Şi dacă asta nu era suficient de tulburător, atunci să mai adăugăm că într-o noapte somnul i-a fost răvăşit de amintirea delicatului şi gingaşului ei corp când s-a lipit de el.

Cleav termină de dat de mâncare peştilor şi trecu peste podeţul care separa eleşteul cu peştii femele de cel cu masculi, îndreptându-se spre

eleşteul mai adânc şi mai îndepărtat. Aici erau puşi la îngrăşat păstrăvi de un an. Nu se opri să-i hrănească din mână, ci ca un fermier care seamănă grăunţele, o împrăştie în apă. Uitându-se înapoi, o văzu pe Esme urmărindu-l ca o umbră şi el scoase un oftat de dezgust. O dorea. N-avea rost să nege, dar un bărbat nu poate să ia întotdeauna tot ce doreşte.

O observa navigând pe podeţ cu fusta luată de o briză uşoară şi lipită de picioarele-i lungi şi de coapse, fără s-o deranjeze prezenţa obişnuitelor jupoane.

Un drăcuşor îi şopti lui Cleav în ureche: De ce să nu fie a mea? Chiar cei mai civilizaţi dintre gentlemani împrăştiau o parte din sămânţa sălbatică, înainte de a se aşeza la casa lor. Ea nu făcea niciun secret că-l dorea, iar el nu era legat prin niciun jurământ sau promisiune. Putea să fie benefic pentru amândoi. Puţină plăcere ilicită pentru el. Iar ei s-ar putea să-i placă, iar la plecare un mic cadou. Apoi gândurile o luară razna. Poate nişte cash i-ar prinde bine. Ar putea să-şi cumpere haine noi sau ar putea să o ajute să pornească o afacere. El îşi dădea seama că are cap pentru asta.

Dar modul lui de a Judeca îl făcu să aibă mustrări de conştiinţă. Ce fel de afacere ar putea să-şi înfiripeze singură în acest oraş o femeie săracă? se întreba supărat. Se condamnă pentru lipsa-i de scrupule.

Esme era o fată decentă. Ea îşi petrecuse întreaga viaţă având grijă de familia ei. Ceea ce îi trebuia ei era un soţ bun, statornic, care să

muncească din greu şi să-i poarte de grijă. Şi ea nu va găsi niciodată un astfel de om dacă va deveni distracţia proprietarului magazinului. De parcă un astfel de aranjament nu ar fi putut fi ţinut secret. Dacă el doar ar ciupi-o de fund, toate femeile, toţi bărbaţii şi copiii din Vader ar fi aflat-o. Ei doi deveniseră deja subiect de clevetească, când nu se întâmplase încă nimic.

Urca în urma lui şi s-a întors să o privească. Nu era o frumuseţe ca Sophrona, dar în felul ei era drăguţă. Faţa bronzată nu te izbea cu nimic, dar trăsăturile îi erau plăcute. Rotunjimile pieptului şi ale şoldului nu-ţi luau răsuflarea, dar era extrem de feminină şi picioarele… Un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Bine că buna cuviinţă impune ca picioarele să fie acoperite, altfel miss Esme ar fi înnebunit bărbaţii.

Ea îi întoarse zâmbetul, plină de inocenţă şi de speranţă fără rost.

Oh, cum ar mai fu vrut să-i simtă picioarele încolăcite de mijlocul lui, ţinându-l strâns, posesiv, tânjind după plăcerea pe care i-o oferă trupul lui. Un bărbat ar fi sacrificat mult pentru asta, dar nu totul. Cleav o dorea. Asta sigur. Chiar ar fi plăcut-o dacă nu s-ar fi ţinut scai de el. Dar nu avea de gând să o ia de nevastă.

Dar ca gentleman trebuia să ţină seama de reputaţia ei, chiar dacă ea însăşi nu ţinea morţiş la asta.

— Ai vrea să hrăneşti peştii? a întrebat-o în cele din urmă.

Zâmbetul lui era dintre cele mai calde şi mai priintroare de care Esme avusese parte în ultimele

zile. Făcu ochii mari de plăcere şi roşeaţa îi coloră obrajii. Fără îndoială că îşi amintea cu bucurie de ultima oară când o făcuse.

— Da. Mi-ar plăcea foarte mult.

Cuvintele fuseseră aproape o şoaptă, ceea ce nu-i era în fire. Bucuria sinceră din glasul ei îl făcu să-şi abandoneze intenţiile onorabile de a fi pur şi simplu prieteni şi gândul i se întoarse la planul mult mai savuros dinainte. Dar îşi ţinu lirea.

— Bine, îi răspunse şi-i întinse o găleată. Împrăştie carnea pe apă şi peştii or să şi-o ia singuri. Văzându-i expresia nedumerită, continuă: Păstrăvii pe care-i cresc pentru carne nu sunt aşa blânzi ca să le dai din mână şi pe lângă asta nu cred că ţi-ar place să faci cunoştinţă cu cineva pe care tu s-ar putea să-l tai şi să-l prăjeşti.

Cleav ridică privirile spre soare.

— Am o grămadă de treburi de făcut la magazin.

— Dar… încercă ea să protesteze, însă nu fu băgată în seamă.

— Vezi să speli găleata bine şi să ai grijă să duci toate sculele în „măcelărie”, îi spuse şi făcu stânga-mprejur.

Esme rămase de-a dreptul amuţită, neputând decât să se uite cu gura căscată cum se îndepărta.

— Vezi, îi strigă peste umăr, înainte să dispară după colţ. Dacă mai ai de gând să te întorci, după ce termini, ai grijă să te speli ca lumea, nu vreau să pută înăuntru a peşte.

Caoitolul VII

Esmeralda Crabb îşi croia drum printre tufele

de rododendron, către ochiul de apă adunat între rădăcinile noduroase ale unui brad falnic. Cu grijă, îşi strânse fustele, să nu se ude şi se aplecă să se privească. N-avusese niciodată oglindă, aşa că se mulţumea cu imaginea neclară pe care luciul apei i-o întorcea.

Tăcută, în liniştea după-amiezii târzii de sâmbătă, se privea cum îi vine rochia cea nouă. Încet, o lacrimă i-a apărut în colţul ochilor.

— Slavă Domnului că sunt frumoasă, şopti uşurată.

Ştergându-şi lacrimile, începu să zâmbească. Un zâmbet larg, care se transformă în râs. Grăbind pasul, plină de fericire, făcu drumul întors spre potecă, unde se opri şi începu să se învârtească nebuneşte. Rochia cea nouă se rotea parcă plutind în jurul ei şi albul materialului făcea un contrast izbitor cu verdele crud al naturii.

Propria-i zăpăceală o făcu să râdă. Cine mai auzise de o femeie care să se apuce să danseze, doar pentru că îşi văzuse imaginea pentru o clipă. Şi totuşi, nu-şi putea stăvili elanul ce o purta.

Gemenele făcuseră adevărate minuni cu rochia. Acum îi venea ca turnată. Cutele mărunte ale corsajului îi accentuau mijlocul, care era strâns elegant într-o cingătoare. Când luaseră din lărgimea incredibilă a pieptului, rămăsese destul material şi pentru asta. Volanul de pe! poate fusese tot ideea gemenelor. Nu numai că lungea rochia, dar atrăgea şi atenţia asupra picioarelor, care. Tocmai îşi dăduse seama, erau punctul ei tare.

Ridicându-şi puţin fustele, se uită lung la

încălţările ei scâlciate, erau îngrozitoare, dar n-avea eş-i face, hotărî ea. Ori cu ele, ori desculţă. Şi chiar cu nişte ghete de lucru, tot era mai bine. Ridicându-şi bărbia cu măreţie, îşi apucă plină de graţie poalele fustei, cum îşi închipuia că ar face o adevărată doamnă şi cu pas demn, o luă în josul muntelui. Înălţându-şi vocea triumfătoare. Începu să cânte:

„Oh, Katy era drăgălaşă.
La fel şi picioarele ei, îşi împletise ciorapii ca ace şi fire;
Dar acele boante şi firele putrede-au fost”.

În ceea ce o privea, era seara cea mai importantă a vieţii ei. Toată săptămâna sperase ca el să o invite să iasă împreună la dans.

N-o făcuse, şi asta o dezamăgise. O lăsase, totuşi, să-l ajute la magazin şi la peşti. Câteodată cam prea mult. Treburile pe care i le dădea de făcut erau totdeauna cele care o ţineau departe de el cât se putea mai mult.

Dar nu se plânsese. Orice îi ceruse el, ea îndeplinise fără să crâcnească, pentru că ar fi făcut orice să-i fie pe plac. Cum ar fi putut fi altfel? Arăta atât de bine cum nu arătase niciodată înainte. La fel de drăguţă ca altele. Şi gemenele băgaseră de seamă asta.

O treziseră dis-de-dimineaţă, să se spele în râu. Îi clătiseră părul în apă de ploaie parfumată cu violete. Cât mai era încă ud, Adelaide i-l pusese pe moaţe. I-a luat ziua întreagă să-l usuce, dar meritase. Acum buclele blonde îi cădeau libere, ca

o cascadă pe spate, abia stăpânite de nodul larg al panglicii de satin, pe care Armon i-o dăruise Agrippei de Crăciun.

Gemenele aveau şi ele un plan pentru seara de dans. Şi. Cum era sâmbătă, Armon urma să o însoţească pe Adelaide, în timp ce Agrippa urma să vină cu Pa. Taică-su îşi jucase arcuşul toată după-amiaza şi Esme putea să ghicească pe ce muzică o să danseze.

O rochie drăguţă, un păr bine aranjat şi o panglică de satin. Singurul lucru care îi lipsea era un Făt-Frumos, care să o ţină de braţ. Dar Esme era sigură că o să vină şi asta.

În mintea ei, seara era plănuită cu multă grijă. Când Cleav va veni la biserică pentru petrecere, ca totdeauna, ea va fi în urma lui.

Şi cum arăta de bine în seara asta, ar fi putut s-o lase să meargă alături de el. Şi, odată ce toţi or să-i vadă sosind împreună, era ca şi cum el ar fi scos-o la dans. Bineînţeles că nu se aştepta să o conducă acasă. Dar, cu siguranţă că o să vrea să facă vreo câţiva paşi prin pădure împreună. Dacă nu din alt motiv, măcar să-i fure sărutul care nu-i ieşea din minte de-alâta timp.

Ea ştia sigur că se Gândea la asta. Cât despre ea, abia dacă se putea gândi la altceva. Trebuia să-şi reamintească încontinuu că povestea cu sărutul era doar un mijloc ca să-şi atingă scopul. Urma să-l ia de bărbat şi să-şi mute familia în casa aceea mare şi albă. Ca să fie sinceră, trebuia să admită că era mai mult decât plăcut să-i arate că se pricepe să sărule, decât să robotească în magazin. Oprindu-se pe cărare, văzu în umbra

unui copac brânduşe care tocmai înfloriseră. Culoarea era exact ceea ce îi lipsea, îşi spuse. În grabă, rupse un mănunchi şi îşi puse două fire în panglica de pe ceafă. Cu atenţie îşi potrivi alte şase la cingătoarea de la brâu. Restul le adună într-un bucheţel pe care îl păstră. Florile dau atâta feminitate, îşi spuse. Şi vioriul plin de viaţă o să-i lumineze albastrul închis al ochilor. Când ajunse în capătul cărării, îşi aranjă în grabă ciorapii căzuţi şi o porni spre casa mare, atât de familiară.

— Cleav Rhy, rosti cu voce tare, să o audă toate vietăţile din jur. Frumoasa viselor tale şi viitoarea mireasă vine întins spre tine.

Dacă Cleav ar fi ştiut, probabil că ar fi ieşit pe uşa din dos.

Dar Cleav nu bănuia nimic şi, pe moment, se gândea la propriile-i planuri legate de seara aceea, îngânând o melodie.

„Sărutn-mă iute şi du-te, iubito, Sărută-mă iute şi du-te!

De vrei să scapi de ochii-mi rugători, Sărulă-mă iute şi du-te”.

Săptămâna fusese lungă şi sâcâitoare. Se ţinuse scai de el. Şi maică-sa aproape că îşi frângea mâinile, bătându-l la cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-o să zică reverendul că o laşi să-ţi dea târcoale toată ziua, îi tot spunea Eula Rhy plină de îngrijorare. Şi nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce poate să-şi imagineze doamna Tewksbury.

— Mamă, mă interesează prea puţin ce este în capul doamnei Tewksbury.

În cele din urmă. Fusese prea mult pentru

doamna Rhy şi căzuse la pat din cauza nervilor. Asta se întâmplase cu două zile în urmă şi Cleav nu mai reuşise să o clintească de acolo.

Totuşi, în ziua respectivă, se dăduse jos din dorinţă împlinită pat şi se instalase în balansoarul ei, savurând vestea că Cleav o va însoţi pe Sophrona la petrecere.

— De ce nu vii cu noi, mamă, îi sugerase el îndatoritor.

Eula Rhy îi zâmbise cu mulţumire, dar îi refuzase invitaţia.

— Trebuie să îmi păstrez puterile pentru duminică. Nu pot să umblu la petreceri şi a doua zi să nu fiu în stare să merg în casa Domnului.

Cleav îşi arătase din cuviinţă regretul, dar acum, când îşi aranja în oglinda de la intrare cravata, îi era recunoscător că putea ieşi singur. Drumul de la biserică până la casa parohială era mult prea scurt, totuşi spera să găsească măcar câteva nepreţuite clipe să stea singur cu Sophrona.

Îşi verifică ţinuta în oglindă, din profil şi din faţă. Nu era din cale afară de elegant, îşi spuse, dar avea o înfăţişare bine îngrijită şi bine pusă la punct, ca a unui om de afaceri prosper. Şi asta era exact imaginea pe care voia să o impună. Îşi scoase ceasul din buzunarul de la vestă. Mai erau zece minute până la ora când trebuia să fie la familia Tewksbury. După ce îşi potrivi pălăria puţin înclinată într-o parte, luă buchetul de flori, proaspăt cules din grădina maică-sii şi se îndreptă spre uşă.

Era încă destulă lumină. Bănuia că totul

fusese plănuit astfel încât cuplurile să vină cuviincios în văzul tuturor. La sfârşitul serii, o să fie după voia lor sau a taţilor, cu cine se vor întoarce acasă fetele prin întuneric.

Cu un zâmbet încrezător, Cleav îşi aminti câtă încredere avea în el reverendul Tewksbury. Zâmbetul lui se mai stinse însă un pic la gândul că în ultimul timp atitudinea pastorului era ceva mai puţin binevoitoare. Grija legată de femeia care i-o provocase îi umbla prin minte când ieşea pe poartă. Pe neaşteptate. Esme Crabb îi ieşi în cale de după un castan.

— Helo. Rostise asta pe nerăsuflate, abia aşteptând cele ce vor urma.

La începui a tresărit, apoi s-a simţit iritat. N-o să scape niciodată de prezenţa ei sâcâitoare.

Apoi observă că ceva era schimbat. Un ceva care o făcea mult mai atrăgătoare ca de obicei, înţelesese ăsta imediat, mai mult cu trupul decât cu mintea, când simţise o dorinţă fierbinte invadându-l. Dorinţa bruscă de a o atinge pe femeia din faţa sa era. Pe cât de neaşteptată, pe atât de puţin dorită.

Stătea acolo, uitându-se lung la el. Ca şi cum i-ar fi aşteptat aprobarea sau o vorbă măgulitoare. Dacă nu chiar un sărut. Îşi dădu seama că de fapt avea o rochie nouă. O rochie cum purtau doamnele. Pentru prima oară purta ceva care să o avantajeze. Imaginea i se voală. Batistul alb şi destul de învechit, cutele adunate cu grijă în corsaj, l-au dus cu gândul la altă imagine, aceeaşi rochie care acoperea pieptul abundent al altei femei.

Era atât de uluit, încât şi-a dat drumul la gură fără să mai gândească:

— Ce cauţi în rochia lui miss Sophrona?

Întrebarea fusese rostită violent, sunând ca o acuzaţie.

— Nu este… începu Esme. Fusese atât de speriată de izbucnirea lui, încât pălise şi aproape că se îneca.

— Ba fără nicio îndoială că este. I-o întoarse pe un ton ce nu admitea replică. Văd că te-ai străduit să ascunzi asta, dar aş recunoaşte rochia şi dintr-o mie. Miss Sophrona a purtat-6 de 4 Iulie, la picnic, când i-am adus un pahar cu punch.

Cuvintele lui l-au strâns inima.

— Ai început să te serveşti cu rochiile altor femei, aşa cum făceai cu biscuiţii din magazinul meu?

— E rochia mea, răspunse ea cu vocea plină de durere. Era în coşul cu daruri. Miss Sophrona trebuie să o fi dat deoparte.

Ea îşi coborî privirile spre batistul atât de frumos lucrat şi abia îşi stăpânea lacrimile.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am avut vreodată, spuse încet. Şi alta femeie l-a aruncat.

Trăgând cu ochii la buchetul de brânduşe din mână. S-a simţit deodată îngheţată, realizând adevărul celor abia rostite. Era îngrozită la gândul că părea cu siguranţă atât de ridicolă în hainele primite de pomană şi pe care încercase să le înfrumuseţeze cu flori şi panglicuţe.

Aproape să izbucnească în lacrimi, azvârli florile şi, întorcându-i spatele, o luă la fugă ţinându-şi fustele ridicate.

— Esme, o strigă, dar ea continuă să alerge. Se simţea îngrozitor de vinovat. Modul cum reacţionase când o văzuse atât de drăguţă îl încremenise şi, din cauza asta, fusese crud cu tot dinadinsul.

Coşul cu daruri, spuse doar pentru el, f5 rivind-o cum se îndepărtează în fugă, cu picioarele ei bine făcute, arătate fără nicio jenă. Aducându-şi aminte cum îşi ridicase bărbia şi cum se îmbujorase de ruşine, în timp ce familia ei accepta mila celorlalţi, înţelese pe deplin cât îşi călcase pe suflet ca să poarte rochia. Se uită spre florile împrăştiate la picioarele sale. Lăsându-se pe vine, culese una şi, ţinând-o în faţa ochilor, privi cu atenţie la albastrul-violet al petalelor. Erau aşezate într-o simetrie perfectă, pornind din centru, unde aveau o culoare uimitor de intensă. Era strânsă acolo toată frumuseţea naturii, neîntinată de mâna omului. Compară brânduşele aruncate cu florile pe care le ţinea în mână. Amestecul de trandafir şi iasomie era foarte arătos, dar părea aproape ţipător şi lipsit de delicateţe, în comparaţie cu simplitatea florilor sălbatice.

Când îşi ridică iarăşi privirile, abia dacă o mai putea zări pe Esme în depărtare. Cu mişcări repezi, îşi scoase haina şi o agăţă cu grijă de gard, punând deasupra şi pălăria. Potrivi florile uşor lângă grilaj, adunând brânduşele împrăştiate şi se grăbi să o ajungă din urmă pe fată.

Pieptul aproape că îi plesnea de efort, dar ar fi dorit să nu se mai oprească din fugă. Şi chiar asta ar fi făcut-o, dacă nu ar fi simţit că buclele-i

fluturau libere împrejur.

— Panglica! ţipă şi se opri brusc. Înnebunită, făcu cale întoarsă, căutând prin iarbă fâşia de satin alb, cu lacrimile încă înceţoşându-i privirea. Mintea îi era chinuită de durere şi ruşine. Nici nu mai voia să se gândească, doar să caute şi să plângă. Trecuse de creasta unui deal nu prea înalt şi străbătuse o pajişte care era gata să înverzească. În sfârşit, casa lui Cleav nu se mai vedea.

Se simţea ceva mai în siguranţă, ca şi când părăsind locul umilirii ar fi putut să-şi facă suferinţa mai uşor de suportat. Zări panglica, o mică pată albă în mijlocul unui petec de trifoi de un verde crud. Esme îşi trase fustele până sus, să le ferească de iarba care păta şi se lăsă să cadă în genunchi, în trifoi. Răul de care se temea trecuse şi se uita lung la panglică, luptând din răsputeri să-şi înăbuşe lacrimile. Era fericită că o găsise. Surorile ei fuseseră atât de generoase. Rochia fusese dăruită cu gândul la ele, bineînţeles. Sophrona ştia cât de mult le plac lor asemenea lucruri. Pentru asta o şi pusese în coş. Gemenelor le păsa prea puţin a cui fusese înainte, ştiind fără prefăcută modestie că rochia va arăta mult mai bine pe ele decât pe oricare alta.

Esme era însă departe de a simţi acelaşi lucru. O fată amărâtă de la munte, care purta vechiturile alteia, şi Cleav o găsise demnă de dispreţ, nicidecum atrăgătoare.

Privind acum la rochia pe care o admirase atât, ar fi vrut să o sfâşie în bucăţi, s-o facă fărâmiţe şi s-o facă să dispară. Cu spiritul practic

care o caracteriza, se stăpâni. Ştia că nu poate să facă asta. Chiar dacă ura rochia, era totuşi cea mai bună pe care o avea. Surorile ei munciseră din greu să-i adauge cingătoarea care, acum, i se părea de prisos şi volanul care i se părea ridicol, aşa că trebuia să o poarte până va deveni o zdreanţă care va atârna pe ea. Strângea din pleoape, ca să-şi oprească lacrimile sâcâitoare, sperând în secret că batistul alb n-o să se dovedească un material prea rezistent.

Pe când îşi ridica bărbia, cu curaj, resemnându-se în faţa sorţii, auzi pe cărare. În spatele său, paşi care se apropiau alergând.

Înainte să apuce să se ascundă undeva, se întoarse şi-l văzu pe Cleav apărând de după vârful dealului. Când ochii li se întâlniră, el îşi încetini pasul.

Esme îşi mută atenţia spre trifoiul din faţa ei. Nu putea să stea acolo doar aşa, se gândi disperată. Ar muri dacă el ar şti că stătea acolo plângând din cauza lui. Rugându-se să nu aibă urme de lacrimi pe fată, agitată, căuta ceva cu care să-şi facă de lucru cu mâinile.

Trifoiul era în plină floare. Amintindu-şi de zilele copilăriei, Esme rupse două fire. Trecându-şi unghia prin tulpinita uneia dintre ele, făcu o mică despicătură prin care strecură celălalt fir. Tot continuând, rupse şi alt trifoi înflorit şi-l adăugă.

Pe când Cleav trecuse de vârful dealului, amurgul colorase în nuanţe de roz cerul înserării. Era fundalul perfect pentru o tânără înveşmântată în alb stând în mijlocul trifoiului de un verde strălucitor. Imaginea asta i-a atins o coardă

nebănuită a inimii. Paşii îl purtară de la sine spre ea, până se aflară unul lângă altul.

— Ce faci? o întrebă, urmărindu-i degetele îndemânatice împletind firele delicate.

— Fac un lanf de trifoi, îi răspunse simplu, ca şi cum era o treabă absolut normală pentru o fată în toată firea.

Cleav, văzând că îşi continuă serioasă lucrul, fără să aştepte vreo invitaţie, se aşeză alături de ea. Cu delicateţe, aşeză mănunchiul de brânduşe între ei.

Când văzu florile aruncate, simţi cum o îneacă plânsul, dar îşi forjă privirile să rămână concentrate asupra tulpiniţelor de trifoi şi îşi continuă plină de migală lucrul.

Cleav îşi schimbă poziţia, aşezându-se mai confortabil. Îşi întinse unul din picioarele lui lungi în faţă şi îl îndoi pe celălalt din genunchi. Lăsându-se pe spate, era aproape culcat, înainte să se-ntoarcă pe o parte şi să se sprijine pe un cot. Ciudat, dar Esme se simţea în largul ei văzându-l întins alături. Rămăseseră câteva minute, fără să vorbească, încercând să se obişnuiască cu intimitatea neobişnuită care se crease în jurul lor.

Aruncându-şi o privire, Esme văzu cu surpriză cum Cleav apucase celălalt capăt al lanţului şi începuse să împletească liniştit florile de trifoi.

Când îşi ridică ochii, o surprinse privindu-l.

— Să ştii că şi băieţii învaţă să facă aşa ceva, îi spuse cu o voce la fel de liniştitoare ca susurul vântului care adia. Aveam vreo şapte ani, spuse întinzându-se nu după o floare de trifoi, ci după o brânduşă, şi cred că atunci am făcut cel mai lung

lanţ de trifoi care s-a văzut vreodată în statul Tennessee. Părea să râdă singur de ceea ce făcuse. Jur că am pieptănat toate dealurile astea la rând, o săptămână, ca să găsesc destule nori.

Privirea îi era caldă dar, în acelaşi timp, încurcată şi Esme se simţi obligată să îi zâmbească.

— L-am cărat nu ştiu câtă vreme cu mine, într-un sac, spuse dând amuzant din cap şi când a început să se ofilească şi să se rupă în bucăţi, m-am apucat să împodobesc cu el hambarul.

Ochii lui de un albastru deschis luceau ştrengăreşte.

— Bătrâna noastră Bossy l-a mâncat bucată cu bucată pe tot şi era să iau o bătaie cu cureaua de la maică-mea că m-am apucat să îndop vaca cu trifoi!

Hohotul ei de râs era neprefăcut. Şi îndată ce a văzut-o înveselită, Cleav a îndreptat discuţia în direcţia dorită.

— Trebuie să îmi cer scuze. Începu el.

Ea dădu din cap.

— Ai făcut ce ai crezut că e mai bine, îl contrazise ea curajos. Dacă tu crezi că cineva a furat, trebuie să i-o spui pe şleau.

Cleav se simţi pentru o clipă furios pe el însuşi.

— Nu m-am gândit niciodată că ai furat rochia. Esme, ştiu că tu nu furi.

Sub privirile lui simţi cum capătă mai multă îndrăzneală.

— Nu, începu ea fără să se laude, nu fur.

Îşi ridică bărbia de parcă ar fi vrut să scruteze

orizontul. Cleav se trezi admirându-i profilul şi nu pentru frumuseţea sau feminitatea lui, ci pentru forţa pe care o degaja. O rănise, dar ea nu voia să îi arate durerea.

— Ştiu ce simţi, Esme.

Cuvintele lui o făcură să-l fixeze cu atenţie. Fără să fi rostit un cuvânt, puteai simţi din expresia ei că nu credea nicio vorbă.

— E adevărat ce-ţi spun. Insistă el cu calm. Am trecut şi eu prin asta.

Se întinse după o altă brânduşă. Nu-i era uşor să o strecoare prin tulpiniţa trifoiului, dar reuşi să o facă până la urmă. Să adauge o pată de culoare şiragului alb.

— Ştii că am fost la Knoxville la şcoală? o întrebă, privind în altă parte.

— Da.

— Eram atât de nerăbdător să ajung acolo, îşi aminti – vocea sunându-i calmă şi lipsită de emoţie. Îmi doream să merg la şcoală. Însemna totul pentru mine. Mi-o doream atâta, dar niciodată nu îndrăznisem să sper.

Împleti încă o brânduşă în lanţul de trifoi, alăturând-o celei dintâi.

— Tata m-a condus până la gara din Russellville; abia dacă am putut să stau locului tot drumul. Am dat din gură şi m-am foit. De parcă aş fi avut şase ani nu paisprezece.

Esme zâmbi. Încercând să şi-l imagineze pe bărbatul stăpân pe sine care se afla în faţa ei, ca pe un puşti de paisprezece ani fără astâmpăr.

— Mama îmi făcuse un costum nou, din cea mai bună stofă pe care o aveam în magazin, îmi

venea ca turnat când am plecat de acasă, marginile lăsate înăuntru erau suficient de mari, ca pentru un băiat care mai avea destul de crescut fără să se întrerupă un moment din povestire. Cleav mai adăugă un trifoi alb lanţului.

— Călătoria cu trenul a fost o plăcere mai mare decât îmi puteam închipui. Am început să le povestesc tuturor celor din vagon despre costumul meu cel nou, despre şcoala pe care urma să o încep. Însoţitorul de vagon şi-o fi închipuit că sunt cel mai prostuţ băiat care şi-a părăsit locul de baştină. Dar şi el şi ceilalţi mi-au înţeles bucuria nestăvilită, mi-au dat sfaturi cum să mă port la oraş şi mi-au urat de bine.

Esme încerca să se închipuie într-un tren zgomotos, întorcându-se spre oraş şi vorbind cu străinii. Părea o aventură nemaipomenită.

— Knoxville era mai mare, mai agitat, mai zgomotos, mai atrăgător decât îmi închipuisem vreodată. Era să fiu omorât de mai multe ori, în timp ce străbăteam oraşul până la şcoală.

Adăugând cu atenţie un nou fir de trifoi, şi-a clătinat capul, amuzat de propriile amintiri.

— Îmi holbam ochii la tot ceea ce se petrecea în jurul meu şi nu era nimeni care să-mi poarte de grijă pe străzile aglomerate. Şi puzderia de trăsuri şi căruţe care veneau din toate părţile, parcă voiau să mă doboare, nici nu mai ştiu câţi vizitii m-au înjurat de mamă.

Esme chicoti şi ridică sprâncenele înveselită.

— Şcoala a fost exact cum mi-am închipuit-o. Îmi amintesc cum m-am oprit în faţa clădirii, ca să-i citesc numele cioplit în piatră: Academia

Halperth pentru Băieţi de Familie Bună. Ştiam că am să am o grămadă de lucruri de învăţat acolo. Pentru o clipă, zâmbetul lui a devenit mai luminos amintindu-şi, dar imediat faţa i se umbri.

— Şi aşa a şi fost. Numai că nu în felul în care m-am aşteptat eu.

Se ridică în capul oaselor. Încrucişându-şi picioarele, se aşeză faţă în faţă cu Esme. Ochii ei exprimau o nespusă curiozitate. Cleav nu-şi mai mărturisise secretul nimănui altcineva, dar, instinctiv ştia că poate avea încredere în Esme. Împărtăşite ei, chiar cele mai dureroase adevăruri se aflau în siguranţă.

— Ceea ce am învăţat la Academia Halperth, începu el, vocea asprindu-i-se uşor din cauza furiei, ceea ce am învăţat a fost că băiatuj unui negustoraş nu poate fi socotit un băiat de familie bună.

Cleav înghiţi cu greu, simţind încă o dată gustul amar al dispreţului pe care-l inspirase, nedorind să păstreze doar pentru el ceea ce îl rodea de atâta timp. Şi ridică ochii spre Esme. O făcuse să se simtă umilită, aşa că îi va arăta ruşinea pe care el însuşi încă o mai simţea.

— Au râs de mine, îi spuse încet. Ceilalţi băieţi din şcoală, oamenii din oraş. Chiar şi profesorii râdeau de modul în care vorbeam, mâneam, de lucrurile pe care le spuneam.

Nu căută să ascundă adevărul.

— Au râs chiar şi de costumul nou pe care mi-l făcuse mama. Ale lor erau comandate la croitor. Pe-al meu I-au numit în batjocură cârpăceală de doi bani şi unul dintre elevii claselor mai mari a

declarat sus şi tare că era exact ce i se potrivea Ţopârlanului de Cleav.

Chiar şi după atâţia ani de succese şi realizări, porecla aceea blestemată îl rodea.

— La început, am crezut că pot dovedi ce sunt în stare, îl explică. Învăţam mai mult decât oricine, eram atent cum mă port. Eram hotărât să-i fac să mă privească, în sfârşit, ca pe unul de-al lor. Oftă şi dădu din cap. Bineînţeles că asta nu s-a întâmplat niciodată.

În privirea concentrată a lui Esme nu se putea citi niciun fel de milă, ci numai deplină înţelegere. El dădu din umeri cu nepăsare.

— Dar tot răul spre bine, spuse cu convingere, neavând niciun prieten şi hotărât să reuşesc, am petrecut nenumărate ore în bibliotecă. Aveam de gând să-mi înec fericirea căutând satisfacţiile pe care ştiinţa mi le putea oferi.

Zâmbind încurcat, adăugă:

— Cărţile mele de biologie erau atât de mâzgălite, de parcă ar fi fost nişte romane deocheate.

Esme se simţi deodată atât de aproape de el. Ar fi dorit să-l atingă, să-l mângâie. Dorea să simtă ceea ce simţea el.

Cu coatele sprijinite pe genunchi, ţinându-şi bărbia în mâini, privea spre Esme, vrând să o facă să înţeleagă.

— Cei de pe-aici, poate chiar şi tu, credeţi despre mine că sunt un gentleman. Ei bine. Pentru Vader cred că sunt, dar la oraş n-or să mă considere niciodată aşa.

Remarca fusese făcută pe un ton obişnuit, fără

urmă de amărăciune.

Esme se apleca şi îi atinse mâna. Gestul ei îl surprinse, dey îi făcu plăcere.

— Nu aşteptmila ta, îi spuse, luându-i din mână capătul lanţului şi unindu-l cu celălalt. Ceea ce încerc să-ţi spun este că am simţit pe pielea mea ce ţi s-a întâmplat ţie. Îmi pare rău ce-am spus despre rochie.

— N-are a face, îi spuse Esme şi în mod ciudat, chiar nu conta în acel moment.

— Ba da, pentru mine, da. Insistă Cleav. Te-am jignit. Şi pentru asta îmi pare rău.

Esme îi simţi tremurul mâinii şi, grăbită, şi-o retrase pe a ei.

— Nu ştiu prea multe despre tine, Esme. Dar sunt sigur că eşti mândră. Crezi în tine şi nu laşi părerile altora să te influenţeze. Asta e demn de admirat. Şi nu vreau să te fac să te schimbi.

— N-o faci. Îl asigură ea.

— Asta e bine.

Îşi ridică ochii pentru a nu scăpa nimic din ceea ce se afla în faţa lui.

— Şi nici sincer n-am fost. Trebuie să-mi cer scuze şi pentru asta.

— N-ai fost sincer? întrebă ea, neînţelegând.

Cleav dădu din cap.

— Când ai apărut de după castan, mi s-a părut că arăţi al naibii de bine.

Pentru o clipă, lui Esme i se tăie respiraţia.

Cleav se apropie ceva mai mult de ea. Parfumul ei îl tenta, dar refuză să-şi mai lase încă o dată simţurile să-i întunece raţiunea. Cu gesturi fireşti îi trecu lanţul de trifoi pe după gât. Apoi îl

mai înfăşură o dată, lăsându-l să-i cadă fetei delicat pe piept.

— Eşti ca o zână a muntelui, îi spuse cu o voce domoală şi caldă. O adevărată fiică a naturii.

Ea îşi coborî privirile spre flori. Cele două brânduşe dădeau strălucire ghirlandei în care albul şi verdele se împleteau.

Aşezându-se la loc, cu mâinile pe genunchi, Cleav îşi lăsă privirile să alunece peste faţa ei, peste umerii tineri, peste şiragul bogat de flori care îi cădea bogat până la brâu.

— Esme Crabb, îl auzi şoptind cu o voce care parcă nu era a lui şi care o făcu să se înfioare. De parcă ar fi văzut o fantomă, eşti cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o în viaţa mea. Şi orice băiat care nu recunoaşte asta este un mincinos.

Ea simţi cum îi ard obrajii, dar îl contrazise dând din cap.

— Frumos din partea ta să mi-o spui, îi răspunse cu voce abia auzită şi care îi răsună chiar şi ei ciudat. Dar sunt sigură că ce mi-ai spus prima dată a fost adevărat. Nu cred că arăt cine ştie ce de elegantă.

Cleav se aplecă spre ea, fixând-o cu o stranie intensitate. Îi aranjă absent şiragul.

Atingerea lui delicată o făcu să se înfioare. O plăcere sălbatică îi cuprinse întregul trup şi deodată corsajul alb de batist deveni prea strâmt.

— Noi, ăştia din Vader, nu dăm multe parale pe eleganţă. Mai mult emoţionată decât înveselită de vorbele lui, Esme chicoti. Era atât de frumos, atât de bun şi… atât de aproape.

— Nici eu, îi răspunse. Nu prea mi-a păsat mie

de haine vreodată, înainte… Gândul îi rămase neterminat. Chiar crezi că sunt drăguţă? îl întrebă plină de aşteptare. În clipa aceea, întreaga ei viaţă părea să depindă de răspunsul lui.

Albastrul ochilor lui deveni mai profund.

— Da, Esme, rosti el abia şoptit. Eşti foarte drăguţă.

Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, se uită plină de dorinţă la bărbatul din faţa sa şi îndrăzni să spere. Un sărut, se rugă ea în gând. Un sărut.

De parcă ar fi răspuns rugăminţii ei tăcute, privirile lui Cleav i se opriră pe buzele ei, făcând-o să le întredeschidă fără să-şi dea seama.

— Foarte drăguţă, repetă el.

Avea de gând să o sărute? închipuirile cele mai îndrăzneţe i se perindau prin faţa ochilor, ameţind-o. Avea de gând să o sărute aici, în momentul ăsta plin de vrajă?

O, da, te rog. Doamne, se rugă ea în tăcere.

Dorea să-i simtă buzele peste ale ei, să-i inspire parfumul lui aspru, bărbătesc, să fie strânsă de braţele lui puternice.

Tremura de nerăbdare, la fel cum se întâmplase în ziua aceea, pe marginea iazului. Dar n-avea de gând să se mai arunce asupra lui. De data asta o să-l aştepte. O să aştepte să facă el primul pas.

Cleav ezită.

Esme intră în panică.

Nu era gata să o sărute. Poate că, de fapt, nici nu dorea să o sărute. Poate nu credea nici că e drăguţă. Îşi bătea doar joc de o fetişcană de la munte.

Trebuia să ştie ce e în capul lui. Trebuia să fie sigură. Îl încercă, întrebându-l:

— Sunt destul de drăguţă ca să mă scoţi la dans?

Cleav îngheţă, aruncându-i o privire pierdută. În mai puţin de câteva secunde vraja se rupse şi fu adus brusc cu picioarele pe pământ. Căscă larg ochii, nevenindu-i să creadă.

— Am întârziat! strigă sărind în picioare. Smujgându-şi ceasul din buzunar, îl privi cu disperare. Trebuia să o iau pe miss Sophrona aproape cu o oră în urmă!

Capitolul VIII

Primăvara venise de-a binelea şi mirosul dulce al caprifoiului parfuma aerul. Cei doi tineri stăteau împreună pe banca albă, sub umbra învăluitoare a arţarului uriaş.

— Pot să vă mai aduc nişte limonadă? l-a întrebat Sophrona.

Casa parohială era la mai puţin de o aruncătură de băţ de locul unde stăteau, dar era locul cel mai intim pe care Cleav îl găsise.

Privindu-şi paharul gol, Cleav se gândi că reţeta de limonadă a lui miss Sophrona conţinea prea mult zahăr.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse politicos. E minunată, dar cred că am băut destul.

Rochia Sophronei era de un albastru mohorât, care probabil mergea cu starea ei de spirit. Trecuse o săptămână de la eşecul din seara petrecerii şi Cleav abia începuse să reintre în graţiile ei. Nu avusese loc niciun fel de discuţie

deschisă privind toată încurcătura. Şi lui Cleav îi convenea. N-ar fi ştiut cum să-i explice şi spera că nu va fi pus vreodată să o facă.

Cel puţin în ziua respectivă miss Crabb nu fusese de zărit. Ar fi dat orice să fi fost la fel de invizibilă cu o sâmbătă în urmă.

După ce o ştersese grăbit de pe pajiştea cu trifoi, lăsând-o pe Esme cu gura căscată. Cleav ajunsese la casa parohială cu o oră întârziere. Nu fusese surprins să nu mai găsească pe nimeni. Sophrona îl aşteptase cât putuse – dar, în cele din urmă, ieşise cu părinţii. Cleav plecase în căutarea ei, simţindu-se penibil şi îngrozitor de singur.

Ar fi existat o şansă ca lucrurile să se aranjeze. Sophrona era atât de corectă şi niciodată nu se gândise să-i dezamăgească pe cei din jur.

Când Cleav ajunsese la petrecere, o găsise înveselită de râsul molipsitor al celorlalţi. Aşa cum era de aşteptat când o grămadă de tineri se jucau cu mâinile în zahărul topit care se întindea în toate direcţiile.

— Îmi pare rău că am întârziat, îşi ceruse scuze din prima clipă.

Sophrona îi zâmbise din toată inima, arătându-i că-l iertase.

— Ştiu. I-am spus tatii că trebuie să fi fost sănătatea doamnei Rhy care v-a reţinut.

Cleav încercă să n-o mintă de-a dreptul.

— Mama se simte ceva mai bine în seara asta. Şi. Bineînţeles că îţi transmite complimente.

Trăgându-se ceva mai la o parte, Sophrona îi făcu un loc alături de ea. În câteva minute, după

ce îşi spălase mâinile, Cleav râdea împreună cu ceilalţi, glumind plin de veselie când apucă şi el de zahărul lipicios.

În timp ce tinerii frământau pasta cleioasă, copiii alergau de jur-împrejur, încercând să fure un strop din pasta ademenitoare, chiar dacă era încă destul de fierbinte încât să-i ardă pe gât. Cei mai în vârstă stăteau privind şi trăncănind, unii aducându-şi aminte de zilele pline de clocot ale tinereţii lor, ceilalţi bârfind perechile care intraseră în vorbă de curând. Şi, mai mult decât oricine, Armon Hightower şi gemenele Crabb erau luaţi la puricat. Hightower sosise la braţ cu una dintre gemene, dar acum stătea între amândouă, vizibil mulţumit de atenţia care i se acorda.

Yo Crabb cânta o melodie plină de viaţă, care îi făcea pe mulţi să bată din picior în ritmul muzicii şi să fi dorit cu ardoare ca dansul să nu fi fost unul din păcatele împotriva cărora reverendul îşi ridicase glasul cu revoltă.

O coincidenţă nefericită făcu muzica să înceteze exact în momentul în care Esme Crabb sosi, într-un târziu, în mod neaşteptat. Nu era numai faptul că apărea atât de rar la astfel de întruniri, pentru că îşi arătase clar dezinteresul pentru orice fel de pretendent. Adevărata problemă era că noua ei înfăţişare captase atenţia tuturor.

Armon Hightower îşi dăduse drumul la gură.

Rostind cu voce tare ceea ce Loji ceilalţi gândeau.

— Ia uită-te la ea, n-ai zice că e frumoasă ca o floare?

Rochia pe care surorile se străduiseră să i-o facă pe măsură arăta cu adevărat atrăgător şi părul ei lung. Şi inelat cădea liber şi nestăpânit, după ce alergase atâta pe pajişte. În lumina felinarelor, înfăţişarea ei plină de prospeţime părea de-a dreptul strălucitoare. Dar ceea ce-i dădea fetei cel mai mult farmec, era ghirlanda de trifoi şi brânduşe care o împodobea.

— O, nu-i aşa că arată încântător? întrebă Sophrona pe Cleav, entuziasmată, şi asta în rochia de la mine. Cât de mult mă bucur.

Cleav se simţi incapabil să-i răspundă ceva. Era într-adevăr drăguţă, dar era hotărât să-şi ţină ochii pe Sophrona Tewksbury. Ea era femeia de care era interesat.

Muzica reîncepu şi lui Esme i se făcu un loc în mijlocul tinerilor. Mai mulţi flăcăi îi aruncară priviri lungi şi pline de înţeles.

— Frumos lanţul tău de flori. Observă Elmer Crossbridge, un vlăjgan blond, cu nişte dinţi ca de cal, găsind un motiv să se uite bine la pieptul ei. Trebuie să-ţi fi luat ceva timp să-l fi împletit.

Esme îşi îndreptă privirile, plină de mândrie, spre şiragul atât de reuşit. Şi ea îl găsea grozav. Era cel mai frumos lucru pe care îl avusese vreodată şi ceea ce îi da cel mai mult farmec erau brânduşele presărate ici şi colo.

— M-a ajutat Cleavis, spuse pe nerăsuflate, plină de încântare.

— Cleavis? se miră Crossbridge, ridicând din sprâncene nedumerit de uşurinţa cu care îi spusese pe nume.

— Adică domnul Rhy, se corectă în grabă

Esme, faţa făcându-i-se ca focul, din pricina boacănei pe care o făcuse. Dar răul se produsese.

Faţa lui Cleav se albi pe cât se înroşise a ei şi Sophrona se uită lung la el, de parcă l-ar fi văzut prima dată.

Acum, după o săptămână de lungi încercări de a-i explica întâmplarea tatălui ei, Cleav se simţea iar bine venit în preajma Sophronei.

— Nu mi-aţi spus care este părerea dumneavoastră. Domnuie Rhy. Auzi întrebarea Sophronei. Credeţi că şarpele din grădina raiului avea picioare sau era exact şarpele pe care îl vedem noi astăzi?

Cleav ura problemele astea spinoase, ridicate de interpretarea Bibliei. Pe miss Sophrona în schimb, parcă o făceau să înflorească. Îşi stoarse creierii să găsească ceva de spus.

— Ei bine. Biblia ne spune că a fost condamnat să se târască pe pământ. Asta presupune că înainte lucrurile au stat altfel, reuşi să-i spună.

— Deci credeţi că şarpele din grădina raiului era un alt fel de şopârlă?

Cleav ezită, detestând să tot fie încolţit.

— Nu, se apără el. Nu e neapărat necesar să fi fost şarpele o altfel de şopârlă. Ar fi putut fi oricare altă creatură, de care diavolul să se fi folosit.

— Ce idee interesantă, observă Sophrona.

În timp ce ea cântărea cele spuse, gândul lui începu să umble aiurea.

La mai puţin de doi metri depărtare, o privelişte cu totul neaşteptată îi atrase atenţia. La poalele arţarului, sprijiniţi cu grijă de trunchiul

bătrân şi masiv, se afla o pereche de încălţări bărbăteşti, ponosite. Puşi grămadă, deasupra lor, se zăreau nişte ciorapi negri de lână, plini de cârpituri.

În primul moment, fu uimit că în grădina atât de îngrijită a familiei Tewksbury puteai să vezi asemenea privelişte dezolantă. Apoi fu izbit de aspectul familiar pe care îl aveau. Simţind că intră în pământ, se lăsă încet, ca din întâmplare. Pe spate. Încercând să nu atragă atenţia asupra lui, îşi lăsă privirile să alunece în sus. De pe una din crengile copacului, atârna în voie o pereche de picioare fusiforme, acum desculţe, pe care Cleav categoric n-ar fi trebuit să fie în măsură să le recunoască dintr-o singură ochire.

— Cred că trebuie să fi fost un animal care nu mai există, spuse Sophrona. Credeţi că făcea parte din familia reptilelor?

Aproape tresărind. Îşi întoarse ochii şi gândurile spre femeia de alături. Deşi se străduia din răsputeri să găsească o replică, nu se putea gândi decât la cât de indignată va fi să descopere că Esme Crabb îi spiona. Cum ar fi putut să-i explice? Numai Dumnezeu ştie ce ar fi ieşit din gura lui Esme. Fata asta n-avea mai mult tact şi prezentă de spirit decât peştii lui.

— Miss Sophrona. Spuse în cele din urmă pe nerăsuflate, cred că aş mai dori încă un pahar de limonadă.

Întreruptă pe nerăsuflate din reflecţia ei plină de miez, îşi întoarse încurcată capul spre el, dar îşi reveni repede şi se întinse spre paharul pe care el i-l întindea.

— Dacă e însetat, dă-i să bea, cită ea cu o veselie senină, în timp ce se ridică să aducă un pahar cu băutură răcoritoare.

Urmărind-o cum se îndepărta, Cleav nu-şi lăsă privirile să rătăcească spre intrusa din copac. Deşi, în ceea ce îl privea, gambele şi chiar pulpele ei dezgolite aveau acelaşi efect ca o capă fluturată în faţa taurului.

Numai când o văzu pe Sophrona intrând în casă şi trăgând uşa după ea. Îndrăzni să-şi ridice privirile.

— Ce Dumnezeu crezi că faci aici?

De sus. Din ascunzişul ei de frunze, Esme privi chipul răvăşit de furie al bărbatului de dedesubt.

— Mă bucur şi eu de ziua asta frumoasă, răspunse plină de inocenţă.

Adevărul era că în locul în care nimerise, o făcea să se simtă la fel de stânjenită ca şi el. Îl urmărise pe Cleav. Grăbit să dea de miss Sophrona şi se luase după el. Fără să mai stea pe gânduri.

Dorea doar să afle ce fac. Îşi spuse, găsindu-şi singură scuze, sau mai curând să afle ce făcea el. Petrecerea fusese un eşec şi Esme ştia că trebuie să recupereze terenul, pierdut. Şi pentru asta voia să-şi facă o idee despre Cleav, cel care făcea curte. Numai aşa putea şti, îşi putea imagina cum urma să fie când, în sfârşit, o să umble după ea. Voia să vadă dacă va fi la fel de ezitant în a o săruta pe Sophrona cum fusese cu ea.

Zărind arţarul, aflat la o distanţă bunicică de casă. Însă suficient de aproape ca să audă ce se discuta pe verandă, se căţărase fără să mai stea

pe gânduri. Îşi închipuise că cei doi îşi vor petrece după-amiaza aşezaţi în balansoar. Dar nu mic îi fusese necazul să se trezească cu ei, petrecând în voie, chiar sub creanga de unde spiona.

Zâmbetul lui Cleav n-avea nimic vesel.

— Numai că întâmplător te bucuri de ea, ascunsă hoţeşte în copacul familiei Tewksbury.

Întrebarea lui nu aştepta răspuns. Dar Esme îi dădu totuşi unul, cu juma de gură.

— Nu m-am ascuns, sublinie ea, minciuna abia făcând-o să roşească. Oricine şi-ar fi ridicat privirile m-ar fi văzut imediat.

Cleav dădu din cap. Părând să o aprobe.

— Numai că niciunei persoane cu cât de cât bun simţ nu i-ar trece prin cap că ar putea descoperi vreo fată în asemenea loc.

— Ţie ţi-a trecut prin cap, i-o întoarse.

— Asta pentru că am început să te cunosc. Explicaţia fusese seacă, iar sprâncenele ridicale a dispreţ.

Simţi că sângele îi năvălea în obraji, dar nu fu în stare să găsească nicio replică usturătoare.

— De fapt, continuă Cleav, încălţările au fost cele care te-au dat de gol. Schiţă un gest spre ghetele abandonate sub copac. Nu se cade ca o fată de vârsta ta să umble aşa, desculţă.

Ieşirea lui plină de venin izvorâse fără urmă de îndoială din exasperarea pe care priveliştea acelor picioare reuşise să i-o stârnească. Când Esme realiză acest lucru, stânjeneala începu s-o părăsească şi un zâmbet şiret îi apăru pe buze.

— Nu poţi să iei sui în copac încălţat şi cu ciorapi, îi răspunse cu bun simţ. Când o femeie are

de ales între a păstra buna-cuviinţă şi a-şi rupe gâtul, îi spuse foindu-se în largul ei pe creanga groasă a copacului, poţi să fii sigur că de fiecare dată o să se descalţe.

Cleav deschise gura pentru a-i da o replică usturătoare, dar uită ce avea să-i spună. Esme îşi trecu piciorul drept peste cracă. Încălecând-o. Fustele i se adunară spre coapse, oferind o privelişte amplă a picioarelor ei descoperite şi lăsând să se vadă, pline de ispilă. Marginile izmenuşelor de Bumbac.

În timp ce Cleav rămăsese cu gura căscată, aproape sufocându-se, Esme îşi încercă puterea abia descoperită a farmecelor sale. Aplecându-se şi arcuindu-şi spatele ca din întâmplare, oferind privirilor ceea ce credea ea că este o poză seducătoare.

Pentru Cleav mişcarea ei şerpuitoare părea doar o încercare de a se lipi mai strâns de craca groasă şi solidă pe care coapsele ei o strângeau aşa de intim. Înghiţi cu greu nodul care i se puse în gât.

— Nu stăteam să spionez, spuse Esme, voiam şi eu să descopăr cum face un gentleman curte unei doamne.

Cu o nonşalaţă studiată, Cleav se aşeză picior peste picior.

— Ei bine, acum că ai aflat ce voiai să ştii, ai face bine să te dai jos din copac şi s-o ştergi înainte să se întoarcă miss Sophrona.

Lui Esme îi displăcu tonul lui poruncitor. Îi displăcea şi nerăbdarea să fie singur cu Sophrona.

Îi aruncă un zâmbet provocator.

— Să plec aşa curând? îl întrebă în bătaie de joc. Până acum nu s-a întâmplat nimic. Asta-i bună, aş fi o proastă dacă aş face-o.

— Şi nici n-o să se întâmple, răspunse Cleav clar şi răspicat.

— Nimic? oftă Esme dezamăgită.

— Dacă asta e tot ce face un gentleman. Doamne Dumnezeule, de ce-ar mai vrea un bărbat să devină aşa ceva!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că pe la noi pe la munte flăcăii care au umblat după gemene făceau şi pe dracu' în patru să le fure un sărut.

Culcându-se pe burtă, pe creanga groasă şi zgrunţuroasă, îşi ridică picioarele, apoi le întinse leneş pe scoarţa aspră.

— Mie nu mi se pare că ai parte de cine ştie ce distracţie dacă eşti gentleman.

Îndoindu-şi un picior din genunchi, începu să-l legene fără jenă prin aer, întărâtându-l. Privirile ei zâmbitoare erau pline de o obrăznicie provocatoare.

— Voi, în loc să vă faceţi ochi dulci, vă pierdeţi timpul cu Biblia. Şi, Dumnezeule, să nu-mi spui că te interesează ce vietăţi umblau prin grădina raiului!

Aruncând o privire spre frumoasa cu picioare lungi, care stătea cocoţată în copac, Cleav nu avu niciun fel de îndoială că aceasta era creatura cu care diavolul îl ispitea pe el.

— O discuţie pe teme teologice îţi lărgeşte orizontul şi îţi luminează spiritul, îi răspunse arogant.

Esme chicoti cu înţeles.

— Na, că iar vorbeşti sclifosit.

— Nu vorbesc deloc sclifosit! ridică el vocea furios, înainte să arunce o privire vinovată spre casă. Nu vorbesc sclifosit, repetă încet.

— Dar nu mă plângeam, îl asigură Esme. Ţi-am mai spus că îmi place.

Cleav oftă din adânc, exasperat.

— Ei bine, îţi mulţumesc foarte mult.

Esme ignoră sarcasmul.

— Bineînţeles că şi lui miss Sophrona îi place, adăugă în treacăt, studiindu-şi o unghie. Altfel şi-ar fi pierdut de mult răbdarea cu atâta pălăvrăgeală şi nici vorbă de-o sărutare.

— Ce? exclamă Cleav. Aproape înecându-se.

— Spuneam…

— Am auzit ce spuneai! continuă Cleav, aruncând o privire îngrijorată spre casă. Miss Sophrona este cu adevărat o lady şi ştie să aprecieze atenţiile şi respectul unui gentleman.

Însă Esme se arătă sceptică.

— Bag mâna-n foc că i-ar place grozav dacă i-ai da mai multă atenţie cu o sărutare şi i-ai arăta mai puţin respect punând un pic mâna pe ea.

Critica ei la adresa talentelor lui de curtezan erau usturătoare.

— Oricum, asta nu te priveşte.

— Bineînţeles că nu, încercam doar să-ţi dau un sfat.

— N-am nevoie de niciun fel de sfat.

— Ei bine. Lot ai avea nevoie de ceva. Cum staţi acolo amândoi, păreţi că vă plictisiţi de moarte.

— Miss Sophrona şi cu mine ne potrivim perfect. Declară pe un ton sec.

Esme nu era prea sigură ce voia să zică prin „ne potrivim". De parcă ar fi fost vorba de cum se potrivesc hainele negre la înmormântare.

Niciodată nu auzise acest cuvânt rostit în legătură cu dragostea. Oare aşa de diferit era să faci curte între o lady şi un gentleman?

— Ai sărutat-o vreodată?

Ochii lui Cleav se măriră de groază, de totala ei lipsă de decenţă.

— Nu pot să cred că întrebi aşa ceva!

— Crede-o, îi spuse, înciudată pe ea. Dorine1 să nu fi rostit întrebarea prostească. Sunt cu rioasă, asta-i tot. Din moment ce m-ai săruta: pe mine, mă întreb de ce n-ai fi sărutat-o pe ea?

Cleav pufni furios, negând cu hotărâre.

— Eu nu te-am sărutat niciodată! Tu m-ai sărutat!

— Nu-i nicio diferenţă, spuse ea plină de cunoaştere, dând din umeri. Am mai pus o dată la punct treaba asta.

— Tu…

Uşa se deschise şi Sophrona ieşi ţinând în mâini o tavă mare, pe care se afla carafa cu limonadă.

— Pun pariu că se tot întreabă când ai de gând să o săruţi, şopti Esme.

— Oricum, nu am de gând s-o fac cu public, i-o întoarse răutăcios Cleav.

Nimic altceva n-ar fi putut-o încânta mai mult, dar nu se putu stăpâni să-i mai înţepe odată orgoliul.

— Ce n-aş fi dat să aducă şi nişte limonadă pentru mine. Toată trăncăneala asta plicticoasă îţi face o sete nebună.

Cleav nu mai avu şansa să răspundă. Sophrona se apropia şi ar fi putut auzi. Aşa că se ridică politicos în picioare.

— Am sosit, spuse alintat. În timp ce aşeza tava pe bancă. După atâta discuţie, orice bărbat ar simţi nevoia să bea ceva.

Incapabil să se stăpânească. Cleav îşi aruncă privirile în sus. Dorindu-şi însă imediat să n-o fi lacul. Privirea lui Esme era triumfătoare, de parcă l-ar fi spus: Ţi-am zis eu? Cleav îşi jură s-o strângă de gât pe pacostea asta de fată. La prima ocazie.

Pentru un moment se gândi să îşi informeze partenera despre intrusa care se afla deasupra capetelor lor, dar respinse rapid ideea. N-ar fi fost niciodată în stare să-i explice în mod satisfăcător cum ajunsese în arţarul familiei Tewksbury. Şi chiar dacă nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ce simţea neisprăvita asta care se ţinea scai de el, Esme Crabb devenise un subiect penibil în discuţiile dintre el şi Sophrona.

Sophrona îi umplu paharul cu lichidul răcoros şi dulce şi Cleav se forţă să nu-şi ia privirile de pe faţa ei. Era atât de suavă şi drăguţă, manierată şi îndatoritoare, dar gândurile lui Cleav continuau să o la razna către picioarele lungi pe care le ştia etalate fără niciun fel de reţinere, undeva deasupra lui.

Îşi ţintui privirea spre zâmbetul cald al femeii de lângă el. Ascultându-i atent vorbele rostite pe un ton blând. N-o să se uite în sus. N-o să...

— Şi, bineînţeles, dacă şarpele era un alt fel de animal, reluă Sophrona firul discuţiei, este posibil ca specia asta dispărută să fi avut darul vorbirii.

Crispat, Cleav o aprobă din cap. De unde înainte încercase să participe la conversaţie, acum mintea îi era obsedată de cât de stupide puteau suna aceste discuţii fără cap şi fără coadă pentru Esme. Cu siguranţă, miss Crabb nu era o expertă în problemele de inimă. Dar se întreba dacă nu părea chiar bleg în comparaţie cu un flăcău dezgheţat cum era Armon Hightower. Gândul ăsta era ca un ghimpe.

Hightower şi cei de teapa lui se aşteptau şi, fără îndoială că şi aveau parte de mai mult decât un singur sărut furat de la fetele pe care le curtau. Aici Esme nu se înşelase: viaţa era mai veselă dacă nu erai un gentleman. Dar a fi gentleman fusese şi va fi întotdeauna în intenţia lui Cleav, chiar dacă asta însemna să nu se bucure de niciun sărut din partea Sophronei şi să îndure toate chinurile iadului cu miss Crabb.

Totuşi, urmărind buzele catifelate ca o piersică ale Sophroniei vorbind despre grădina raiului, Cleav se gândi că şi un gentleman merita să simtă puţin gustul dragostei.

Parcă o şi auzea pe Esme râzând de el. Făcea şi Sophrona acelaşi lucru? Tânjea ea, aşa cum îi sugerase Esme, după un sărut? Era dezamăgită de purtarea lui cavalerească? Se simţea frustrată de atâta reţinere? Gândurile îi erau iarăşi torturate de imaginea picioarelor lungi şi dezgolite, atârnând de pe ramura groasă a copacului. Îşi

schimbă cu grijă poziţia, ascunzând, atât de femeia care se afla alături de el, cât şi de cea care se legăna ca o ispită deasupra lui, reacţie care nu se potrivea cu a unui gentleman. Când Sophrona mută tava pe măsufa alăturată, Cleav aruncă o privire fugitivă sus, printre frunze. Esme sta acum în capul oaselor, cu spatele sprijinit de trunchiul gros, cu unul din picioare odihnindu-se pe cracă. Îndoit neglijent. Celălalt picior îi atârna nonşalant, călcâiul ei roz bălăbănindu-se obraznic la câţiva metri deasupra lui. Neputându-se abţine. Urmări cu privirea conturul picioarelor lungi, dezgolite. Picioarele acelea frumoase, de fată de la munte, care bătuseră atâtea drumuri, aveau muşchii netezi şi puternici. Culoarea lor arămie dovedea că Esme nu se sfiise să le dezvelească sub soarele din Tennessee. Picioarele alea îl chinuiau şi îl aţâţau şi nu-şi putea lua ochii de pe ele. Aşa cum un câine nu poate lăsa urma vânatului. Oh, cum îl mai ispiteau! Cât îl chinuiau…

În cele din urmă, privirile care o luaseră razna au ajuns pe faţa ei, care zâmbea batjocoritor. El fierbea de dorinţă şi ea râdea de el. Ca şi cum asta n-ar fi fost destul, Esme, într-un căscat lung, îşi duse mâna ostentativ la gură.

Plicticos, voia să spună gestul. Politicos, cuviincios, sclifosit şi plicticos. Pentru Cleav era atât de clar, de parcă i-ar fi strigat-o în gura mare.

În grabă. Îşi întoarse atenţia spre Sophrona. Întrebându-se dacă şi ea gândea la fel. Era purtarea lui curleniloare şi atentă un motiv de amuzament? Tânjea ea după înflăcărarea nestăpânită a flăcăilor neciopliţi de la munte? Şi

mai rău decât orice, se apucase să discute pe marginea Bibliei pentru că îl considera scorţos şi lipsit de orice romantism?

Pasiunea îi era la fel de arzătoare, greu de îndurat, ca a oricărui băiat de prin munţi, urma să fie pedepsit pentru că şi-o ţinea în frâu, pentru că ţinea la onoare? Dacă altui bărbat, fesme Crabb i s-ar fi oferit cu atâta insistenţă, n-ar fi cedat el?

Dacă alt bărbat s-ar fi aflat singur pe bancă cu Sophrona Tewksbury n-ar fi furat un sărut?

Pe Dumnezeu, Esme avea dreptate să râdă de el. Probabil că părea atât de insipid. Ei bine, voise să-l spioneze. O să-i arate el ceva care o să-i şteargă zâmbetul batjocoritor!

Sophrona se opri din vorbă în mijlocul propoziţiei, uitându-se la el cu ochi uimiţi.

— De ce vă uitaţi aşa la mine? îl întrebă.

Fără să se mai uite în sus. Cleav putea vedea cu ochii minţii silueta ei feminină şi provocatoare, cocoţată acolo unde nu putea să o ajungă. Chiar în faţa lui, buzele umede şi pline ale Sophronei Tewksbury erau la îndemână. Şi strângând-o în braţe ar fi putut simţi formele ample şi mlădierea pieptului ei.

Când trecu la acţiune, nu mai era niciun fel de reţinere de gentleman în gesturile lui. Întorcându-şi uşor capul într-o parte, o prinse pe Sophrona în braţe, sărutând-o cu ardoare. Pentru câteva clipe şocul o încremeni, făcând-o să nu opună niciun fel de rezistenţă. Simţindu-se stăpân pe situaţie, Cleave îi despărţi buzele cu limba cercetându-i cu lăcomie gura. Braţele i se strângeau tot mai strâns în jurul ei strivind-o la piept. Îi simţea vârfurile

tari ale sânilor şi geamătul înfundat pe care îl scoase era dovada focului care se aprinsese în el făcându-l să-şi piardă controlul. Se frecă înnebunit de moliciunea feminină a pieptului ei.

Chiar cu ochii închişi, imaginea celor două picioare arse de soare continua să-l aţâţe. Încercând să o alunge, îşi adânci sărutul, pierzându-se în mirosul dulce-îmbătător al trupului de femeie pe care îl strângea în braţe. Diavolul de fată care îi furase liniştea, trebuia uitat cu orice preţ.

Cuprins de elan, ignoră murmurele de protest pe care buzele lui le înăbuşeau. Era şi ea la fel de pasionată. Îşi spuse sigur de sine. O! clipă mai târziu însă, nu mai era niciun du biu că Sophrona se zbătea cu furie să-i scape din îmbrăţişare. Îi dădu drumul.

Se îndepărtă de el cu ochii dilataţi de indignare. Răsuflarea repezită şi neregulată îi făcea pieptul să tresalte vizibil.

— Cum ai putut?

Tonul îi era jignit şi plin de revoltă.

— Sophrona, eu…

Nu i se permise să termine. Miss Tewksbury, care fusese învăţată cum trebuie să răspunzi unei mitocănii, îi arse cu toată forţa două palme.

Cu urechile ţiuindu-i, Cleav abia mai putu auzi:

— Nu mai avem ce discuta, domnule Rhy, după care se întoarse şi plecă val-vârtej.

Cleav rămase încremenit, neputând să schiţeze nici cel mai mic gest, până când auzi uşa trântindu-se. Apoi, cu toată demnitatea de care

mai era în stare, se îndepărtă şi el cu paşi repezi.

— Cleavis? se auzi strigat de fiinţa infernală care-l împinsese în toată beleaua aia.

Făcându-se că nu o aude, continua să meargă. Văzuse toată scena. Acum chiar că avea de ce să râdă!

Întorsătura neaşteptată a evenimentelor o lăsase pe Esme cu răsuflarea tăiată. O sărutase pe Sophrona. Şi ce sărut! O făcuse pe ea să se înroşească ca focul şi inima nu i-ar fi putut bate mai tare nici dacă s-ar fi aflat în locul celeilalte. Fusese un sărut minunat, plin de pasiune şi îndrăzneală!

Dar Sophrona îl pălmuise.

Esme simţea cum o cuprinde ruşinea pentru ce făcuse. Îl luase peste picior că este un nefericit de gentleman, dar dacă îl îndemnase la o purtare mai puţin cuviincioasă şi mai plină de trăire, ea se gândise că o va încerca pe ea, nu pe Sophrona. Şi uite că cealaltă culesese roadele muncii ei şi nici măcar nu aprecia.

Coborând cu grijă din creangă în creangă, Esme îşi croia drumul de întoarcere. Ramurile se opreau la peste doi metri de pământ. Se agă a cu mâinile de una din ele, se legănă un moment şi-şi dădu drumul să cadă pe iarbă rostogolindu-se într-o parte ca să nu se lovească. O făcea la fel de bine ca orice băiat.

Ridicându-se, întinse mâna după ghetele şi ciorapii lăsaţi la poalele copacului. Fără să-şi dea osteneala să le încalţe, le strânse la piept şi, desculţă, o luă la fugă pe urmele lui.

Dispăruse deja, dar Esme bănuia încotro o

luase. Bărbatul care cu ani în urmă înfruntase batjocura neiertătoare a colegilor să-i şi continuase să poarte cu mândrie hainele făcute acasă. Nu-şi putea căuta consolarea decât în mijlocul naturii. Aşa că o luă de-a dreptul spre iazuri.

Bineînţeles, avusese dreptate. Când ajunse în vârful ridicăturii din faţa casei lui îl văzu. Stătea acolo singur şi părăsit, privind suprafaţa uşor vălurită a apei.

Îşi încetini pasul şi merse agale până în spatele lui.

— Îmi pare rău, îi spuse când fu suficient de aproape.

Cleav îi aruncă o privire peste umăr. Faţa-i era goală de orice expresie.

— Pentru ce? o întrebă cu un ion absent. Pentru că m-ai spionat? Foarte bine. Îţi accept scuzele.

Dădu din cap preocupat şi-şi reîntoarse atenţia asupra apei.

— Nu, voiam să spun pentru palmele pe care le-ai luat, îl lămuri ea.

Cleav pufni uşor pe nas, de parcă i-ar fi spus o glumă, dar în răspunsul lui nu era nicio urmă de veselie.

— N-ai fost tu cea care a sărutat şi nici cea care a dat palma, aşa că nu prea văd de ce ţi-ai cere scuze, remarcă el cu amărăciune.

Esme făcu un pas spre el. Ridicând un braţ. O opri cu hotărâre.

— Au!

Sunetele îi ţâşniseră printre dinţi ca o

înjurătură. Când Cleav se întoarse să vadă ce s-a întâmplat, ea – şi ridicase deja piciorul şi-şi studia cu grijă talpa.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Un afurisit de ghimpe! răspunse, încercând să tragă afară acul maroniu care i se înfipsese în carnea delicată.

— N-ar trebui să umbli aşa, descălţată.

— S-au mai văzut destule veri când n-am avut nimic de încălţat.

Strângând din dinţi, reuşi să scoată ghimpele şi-l aruncă plină de ciudă. Era un ghimpe lung şi ascuţit, ce conţinea un soi de otravă. Uneori provoca nişte infecţii ale naibii de afurisite. Esme privi cum o picătură de sânge înflorea din rană. Aplicând tratamentul obişnuit în astfel de cazuri, scuipă în talpă şi frecă cu nădejde.

— Oh, pentru Dumnezeu, exclamă Cleav. Dacă vrei să se vindece, termină cu prostiile astea!

Din doi paşi fu lângă ea şi fără alte cuvinte o ridică în braţe.

— Trebuie să speli bine locul şi să dai cu nişte iod.

— Da totdeauna am dat cu scuipat, insistă Esme.

Se simţea bine în braţele lui.

— Ei bine, nu-ţi strică să-nveţi ceva nou. Uite, spuse aşezând-o pe marginea iazului, bagă-ţi piciorul în apă şi lasă-mă să-ţi aduc nişte iod din magazie.

Esme îl privi îndepărtându-se şi mintea nu-i mai stătea la usturimea pe care o simţea în talpă. Tot ce simţea era căldura braţelor lui în jurul

trupului. O ţinuse în braţe. Inima îi bătea încă de emoţie.

De-abia când îl văzu întorcându-se, îşi aminti ce-i spusese el să facă. Băgându-şi piciorul în apa de munte rece ca gheaţa, încercă să se spele. Dar răceala apei i-a făcut pielea de găină şi a împiedicat-o să se cureţe mal serios.

— Totdeauna te-mpotriveşti aşa la spălat?

— E ca gheaţa, se plânse ea.

Cleav dădu din cap şi se aşeză lângă Esme.

— Ca să creşti păstrăvi, ai nevoie de apă rece. Asta le prieşte.

— Păi eu nu sunt păstrăv, i-o trânti Esme. Şi e prea rece pentru mine!

— Ia să văd dacă te pot ajuta, spuse Cleav frecându-şi mâinile cu repeziciune una de alta. După câteva clipe le băgă în apă şi le scoase rapid să frece picioarele lui Esme.

— E mai bine?

— Cumva.

— E vorba de frecare. Dacă îţi freci mâinile una de alta, se încălzesc. Apa e tot atât de rece, dai căldura mâinilor o face să pară mai caldă.

Esme nu a răspuns. În clipa aceea îi era cu adevărat mai cald. Cleavis Rhy stătea alături, cu picioarele încrucişate, acoperindu-i genunchiul cu al său. Mâinile lui puternice îi atinseseră cu tandrele piciorul, mângâindu-l. Căldura mâinilor era mai puternică decât această atingere şi asemeni unei unde aluneca pe picior în sus, spre acel miez moale şi tainic.

Esme respiră adânc. Cleav o privi în ochi.

O flacără se aprinse în privirile lor. Dar Cleav

se gândi să o stăvilească.

— Cred că trebuie să punem iodul, îi spuse el. Dar cuvintele lui sunau ciudat de reţinut.

După ce îi trase piciorul rănit în poală, deschise capacul cutiei şi presără o pudră albă.

Esme tresări.

— Doamne Dumnezeule, asta doare mai rău decât când le-mpunge ghimpele.

Cleav dădu din cap, ca un părinte sever.

— Strânge rana şi anihilează otrava, îi spuse el. La început doare puternic, dar trece repede, într-o oră ai să uiţi orice în legătură cu ghimpele.

Esme dorea să-i spună că nu va uita nicio clipă din timpul petrecut împreună. Dar ceva din ochii lui o făcu să-şi ţină limba.

— Dă-mi voie să-ţi aduc pantofii, spuse el îndepărtându-se.

— Îmi pare rău că Sophrona te-a pălmuit, reuşi ea să spună când el era cu spatele.

Cleav a ezitat o clipă, dar nu s-a întors. S-a dus să-i adune ciorapii şi pantofii. Apoi a dat drumul lucrurilor lângă ea. Pe pământ. Grimasa pe care o avea era lipsită de umor.

— De ce să-ţi pară rău, spuse el rece. A fost o adevărată reprezentaţie pentru tine, cred.

Estne şi-a adunat fustele şi a început să-şi tragă ciorapii. Fără a fi rugat. Cleav se grăbi să întoarcă capul.

— Ia spune, de ce-ai vrut tu să o sărut? spuse el. Cred că ştiai ce se va întâmpla.

— Nu, protestă Esme. Nu ştiam ce se va întâmpla şi nu doream ca tu să o săruţi!

— Esme, mă tachinai, doar n-ai să negi.

— Păi da… vreau să spun nu, rosti ea grăbindu-se să-şi pună pantofii.

— N-am vrut ca tu să o săruţi pe ea.

— Tu mi-ai sugerat că nu sunt bărbat dacă nu o sărut.

Esme se ridică şi se grăbi să vină lângă el. Răsucindu-l spre ea, se întinse şi-i puse palma pe maxilarul puternic, bărbătesc, care suportase consecinţa supărării lui miss Sophrona.

— N-am vrut ca tu să o săruţi pe ea, Cleav. Am vrut să mă săruţi pe mine, şopti ea.

Pentru, un bărbat care cu câteva, clipe mai devreme primise o lecţie de neuitat despre sărut, Cleav s-a arătat lipsit de orice ezitare. Strângând în braţe spatele ei micuţ, a tras-o spre el, Esme respiră, uluită. O exclamare de surpriză, apoi nerăbdătoare îşi lipi cu ardoare buzele de ale lui.

— Aşteaptă, şopti el grăbit. Esme se linişti. De data asta nu mai vreau să fie niciun dubiu. Eu te sărut pe tine.

Spunând asta, el cobori capul şi, cu blândeţe, o sărută pe buze. Sărutul a fost scurt, trecător, aproape ca o pâlpâire, apoi el s-a retras. Esme simţi o mare decepţie.

— Deschide gura, Esme, îi şopti el la ureche, lasă-mă să te gust.

Fiorul cuvintelor lui i-a făcut pielea de găină şi imediat şi-a întredeschis buzele, întinzându-se spre el. De data asta, sărutul n-a fost nici rapid, nici incitant. O pasiune adevărată se aprinse între ei, pe când Cleav încerca să-şi potolească ardoarea gustând gura fragedă a lui Esme.

Esme îşi plimbă degetele pe braţele puternice

care o ţineau, mângâindu-i umerii laţi. Oftând, lipită de gura lui, ea îşi arătă bucuria nepermisă, acceptând toate libertăţile pe care el şi le lua.

Genunchii ei tremurau şi o clipă a crezut că nu se mai poate fine şi va cădea la picioarele lui. Dar Cleav o ţinea strâns şi ferm, lipită de el, iar mâinile sale puternice au cuprins-o din spate ca o cupă, ridicând-o de la pământ. Picioarele ei lungi şi subţiri l-au înlănţuit firesc. Ea l-a auzit gemând, de parcă îl durea, înainte ca el să apese acel miez cald, feminin, de coapsele lui bărbăteşti.

Esme îşi dezlipi buzele de ale lui cu un strigăt şi se lipi şi mai strâns de el, arzând de dorinţă.

— Simţi asta, Esme, îi şopti el înăbuşit, în ceafă.

— Da. O. Da, răspunse ea cu respiraţia tăiată.

— Asta este ceea ce un soţ îi dăruieşte soţiei sale în patul nupţial.

— Da, o Da, şi ea continuă să se lipească de el, căutând să fie mai aproape, din ce în ce mai aproape.

Era în al nouălea cer, era în infern. Cleav strângea din dinţi, neruşinat. Încercând să-şi recapete controlul.

— Tu ştii ce urmeaa A, îi şopti el din nou, frecându-se de ea demonstrativ, ca ea să realizeze forma şi dimensiunile sale. Este ceea ce ţi-aş oferi dacă aş fi un măgar.

— O, da, ce?

Ea deschise ochii surprinsă să-l vadă privind-o fix, cu maxilarul strâns, controlându-se.

Amândoi tremurau sub impulsul dorinţei. Dar Cleav se ţinu drept când ea îşi descolăci picioarele

din jurul său şi atinse pământul.

— Esme, eu nu sunt un măgar, îi spuse el blând, iar tu nu eşti cineva pe care pot să-l tratez prea uşor.

— Cleav, eu doresc…

El ridică mâna să-i oprească cuvintele.

— Ştiu ce doreşti tu, Esme. Îşi lăsă mâna pe pieptul ei. O mângâie delicat şi îi simţi sfârcurile implorându-i degetele să le atingă.

— Asta nu e ce vrei tu, îi şopti el iar, înăbuşit, pe când îşi alunecă mâna pe gâtul ei, ridicându-i bărbia. Nu o tăvăleală în iarbă sperai tu, insistă el ferm. Mi-ai spus-o în prima zi, în magazin, ce vrei cu adevărat. Vrei să te căsătoreşti cu mine.

Esme roşi şi îşi plecă privirile. Cleav însă nu o lăsă să-i scape aşa de uşor.

— Tu vrei să te căsătoreşti cu mine, repetă el. Dar eu nu vreau şi nici nu mă voi însura cu tine vreodată, Esme.

Ea deschise gura să protesteze, dar el continuă:

— Ştiu că te doare să auzi asta, Esme, dar este ca şi cu iodul, insistă el. Durerea este pentru o clipă ascuţită, dar pe urmă rana se vindecă bine. Tu trebuie să înţelegi, Esme, că eu nu te iubesc şi nu te voi iubi vreodată. Nu eşti genul de soţie pe care mi-o voi alege.

El avea intenţia să fie mai blând, să adauge nişte cuvinte mai mângâietoare, în timp ce-i sfâşia inima. Dar el tot mai tremura după îmbrăţişarea lor. Bătălia sa cu propria-i conştiinţă abia fusese câştigată. Dacă n-o termina acum, curat şi onest, Cleav era sigur că va fi tentat să n-o mai rupă

niciodată.

— Tu meriţi mai mult decât am eu să-ţi ofer, spuse el. Eu n-am ce oferi unei fete zvăpăiate de la munte.

Capitolul IX

— Ei, bună dimineaţa. Îşi întâmpină Eula Rhy fiul, când acesta intră în bucătărie.

Înclinând din cap politicos, îi dădu la rândul său bună dimineaţa. Era încă somnoros.

— Cum de te-ai sculat aşa de devreme, mamă? Asta înseamnă că azi te simţi mult mai bine.

— Sunt bine, răspunse, apoi se corectă în grabă. Adică am o zi mai bună, asta-i tot.

— Mă bucur s-aud asta, spuse Cleav cu sinceritate, luând ceaşca cu cafea aburindă aşezată elegant pe farfurioara de porţelan fin pe care maică-sa i-o întindea.

Îşi aducea aminte când ea şi tacă-su îşi începeau ziua cu o masă zdravănă şi mult mai puţin rafinată, mâncând cu poftă pâine cu cârnaţi. Acum se apuca de gătit doar din când în când, şi atunci mai mult ca să-şi găsească ceva de lucru decât pentru el.

— Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse. Te-am aşteptat aseară, dar te-ai întors mult prea târziu. Eula dădu din cap a dezaprobare. Ce Dumnezeu tot faci la iazuri până aproape de miezul nopfii? N-ar trebui şi păstrăvii ăia să se ducă la culcare la nişte ore mai decente, ca noi toţi? Cleave reuşi să schiţeze un zâmbet, cam strâmb, în loc de răspuns la reproşul ei. În noaptea trecută oamenii nu-şi găsiseră liniştea şi nicidecum peştii.

— Ce doreai să-mi spui? o întrebă, cam indispus de faptul că trebuia să se gândească cu seriozitate la situaţia lui încurcată.

— Am discutat ieri cu Mabel Tewksbury, îşi continuă Eula Rhy discursul, rostind cuvintele apăsat pentru a sublinia importanţa pe care o acorda acestui eveniment.

— Oh? rosti Cleave aparent nepăsător.

Doamna Rhy puse tigaia cu grăsime pe plită şi începu să amestece în fiertura de porumb ce clocotea într-o oală, alături.

— Doamna Tewksbury mi-a spus că Sophrona n-a scos un cuvânt în faţa ei despre disputa pe care. A fi avut-o săptămâna trecută. Aruncă o privire peste umăr fiului ei care stătea la masă. Este foarte trist pentru o mamă să vadă cum copilul ei îi ascunde anumite lucruri.

Cleav nu-şi ridică ochii din ceaşca de cafea şi Eula oftă necăjită.

— Mabel a încercat să afle ce s-a întâmplat, dar parcă vorbea unui perete. N-a vrut să-i spună nimic.

Grăsimea începu să sfârâie şi Eula îşi concerură pe moment atenţia asupra ei, înainte de a turna pasta groasă de mălai în tigaie.

— Dar ieri, continuă fără să se mai deranjeze să-l privească, Sophrona i-a spus că poate te-a judecat greşit şi a fost prea aspră cu tine.

Eula îşi întoarse faţa spre fiul său, sperând să vadă o reacţie de uşurare, după tot ce-i spusese. Dar chipul lui rămăsese inexpresiv.

— Mabel crede că este gata să ierte şi să uite ce-a fost şi este bine să baţi fierul cât este cald.

Cleave îşi ridică privirea spre ea, dar nu răspunse. Eula era exasperată.

— Am să vin ceva mai devreme pe la magazin. Să culegi un buchet de flori frumos pentru miss Sophrona şi du-te până acolo şi vezi dacă puteţi să vă împăcaţi.

Cleav o privi în ochi, dar nu cum obişnuia s-o facă fiul ascultător de fiecare dată.

— Mamă, ceea ce se întâmplă între mine şi miss Sophrona nu este treaba ta sau a lui Mabel Tewksbury.

Maică-sa încremeni, nevenindu-i să creadă.

— Nu este treaba noastră? Sunteţi copiii noştri. Ce altceva ar trebui să ne preocupe dacă nu voi?

O privi într-un mod care nu era deloc încurajator.

— O să pun lucrurile la punct cu miss Sophrona cum o să consider eu de cuviinţă şi când o să consider eu de cuviinţă, spuse pe un ton sec.

Eula Rhy zâmbi împăciuitoare, nedorind să-l întărâte contrazicându-l.

— Bineînţeles, Cleav, că vei face totul cum crezi tu că este mai bine, îi spuse, voiam doar să ştii că ai avea o bună ocazie astăzi la casa parohială.

Îi puse în farfurie o porţie generoasă din pasta aurie, bine prăjită din tigaie şi i-o aşeză în faţă. Cleav strâmbă din nas.

— Mamă. Ştii că nu pot să sufăr amestecul ăsta.

— O să-ţi facă bine la stomac.

— La stomac? N-am nimic la stomac.

Eula îi făcu cu degetul arătându-i că ştie ea mai bine.

— Nu mă duci tu pe mine. Băiete, îi puse în vedere. Te-am auzit cu urechile mele azi-noapte târziu gemând prin somn de parcă ai fi fost pe moarte.

Cleav făcu ochii mari şi faţa îi deveni mai roşie ca focul. Privirea i se opri pe terciul neapetisant din farfurie şi ascultător luă o lingură şi o înghiţi.

Nu-şi mai ridică ochii din farfurie şi scăpă de zâmbetul aprobator al mamei o fi fost adevărat că gemuse ca un apucat prin somn noaptea trecută, dar asta n-avusese nimic de-a face cu stomacul. Esme Crabb îi bântuise visele. De când cu sărutul acela plin de păcat de pe marginea iazului devenise un vizitator frecvent al nopţilor lui. Acum foarte agitate.

Nu mai era ca pe vremea când era un puşti.

Acum visele erotice nu-l mai făceau să se simtă dimineaţa satisfăcut şi odihnit. Zorii îl găseau agitat, chinuit tot mai mult de porniri carnale.

Noapte după noapte, imaginea picioarelor ei lungi şi dezgolite îi aţâţa simţurile, îi stârnea dorinţa aducându-l la exasperare. Noaptea trecută visase că şi le încolăcise în jurul gâtului lui şi, scâncind şi implorându-l, ea-l trăgea tot mai aproape, mai aproape…

Se trezise dezamăgit, muşcând din pernă şi cu o durere pătrunzătoare ce nu putea fi liniştită cum credea maică-sa cu un pahar de lapte sau cu terci cald.

Numai reamintindu-şi închipuirile fără perdea

simţi cum se crispează tot, dorind să facă cu totul altceva decât să-şi ia micul dejun. Un gentleman ar fi trebuit să se controleze, să se comporte decent, nu ca el. Mai ales atunci când stătea la masă. Faţă în faţă şi discutând cu propria-i mamă despre femeia cu care trăgea nădejde că se va căsători.

Nu se simţea deloc mândru de gândurile lui ascunse legate de Esme Crabb. Dar era clar că situaţia îi scăpase de sub control. O prevenise pe fata asta că n-avea intenţii onorabile în ceea ce o privea şi se aştepta, spera din tot sufletul, că ceea ce-i spusese va pune punct comportamentului ei lipsit de decenţă. Totuşi, fata continua să-l urmărească ca o umbră, iluturându-i ispita pe sub nas.

— Sophrona este exact nora pe care mi-am dorit-o dintotdeauna, tocmai îi spunea maică-sa.

— Da, mamă, răspunse Cleav absent. Fără discuţie că este alegerea perfectă pentru o soţie…

— Atunci nu mai trebuie să pierzi nicio clipă, insistă Eula Rhy. În după-amiaza asta, imediat ce o să-ţi acorde iertarea, cere-o de nevastă!

— Mamă! Iritarea lui era vizibilă. Ţi-am spus că o să fac asta când şi cum vreau eu.

Eula pufni nemulţumită.

— Ei bine, atunci alegeţi momentul cât mai repede, îl preveni. Din cauza creaturii ăleia îngrozitoare, mă refer la miss Crabb, tot oraşul vorbeşte. Dacă asta o să continue s-ar putea ca miss Sophrona să nu mai fie interesată în ceea ce te priveşte.

— Nu este creatura asta îngrozitoare, i-o

întoarse Cleav cu aprindere. Este doar prea tânără şi cam zăpăcită. Îşi închipuie că este îndrăgostită de mine.

Maică-sa ridică din sprâncene a îndoială şi pufni cu dispreţ.

— Mie mi se pare că pe zi ce trece ştie tot mai bine ce vrea şi ce trebuie să facă ca să obţină ce şi-a pus în cap.

— Neaţa, Esme, i se adresă Rog Vlicke de cum intră pe uşa magazinului. – Neaţa, Cleav, adăugă într-un târziu găsind că totuşi aşa era de cuviinţă.

— Bună dimineaţa, răspunse Cleav, cu fălcile strânse de necaz. Fusese indispus toată dimineaţa.

Denny, Tyree, Fat Blanchard, chiar şi fratele Oswald defilaseră cu toţii prin magazin salutând-o pe Esme de parcă ar fi fost natural să o întâlnească acolo. Şi ceea ce era şi mai rău. Fata se comporta de parcă ar fi fost la ea acasă. Se grăbea plină de bunăvoinţă să servească clienţii de câte ori se întâmpla să fie Cleav ocupat şi ştia pe de rost tot inventarul şi locul unde era pus fiecare articol.

Era limpede că îi plăcea la magazin. O încânta ordinea desăvârşită care domnea acolo, uşurinţa cu care se putea ajunge la orice obiect de care aveai nevoie, indiferent că era vorba de ţesături sau biscuiţi. Faptul că toate lucrurile acelea, pentru ea atât de scumpe, îi erau cu totul la îndemână, constituia pentru ea o atrac ţie irezistibilă. Când sosea câte un client, Esme îl întâmpina zâmbitoare, prietenoasă, fericită că îi poate fi de folos şi toţi care treceau pe acolo îi răspundeau pe măsură.

Toţi îi zâmbeau lui Esme. În timp ce fată de el manifestau un amestec de curiozitate şi dezaprobare care îi devenea pe zi ce trecea de nesuportat. Nimeni nu ştia ce se întâmpla de fapt, de ce Esme Crabb îşi petrecea fiecare clipă liberă plimbându-se alături de un bărbat care făcea oficial curte fetei pastorului. Toată lumea îl învinuia pe el.

În mod obişnuit, femeia ar fi fost cea condamnată pentru o astfel de purtare. Dar era în firea oamenilor să ia partea celui pe care soarta nu-l prea răsfăţase, ba chiar dimpotrivă. Esme era o fată simplă, inimoasă şi cu frica lui Dumnezeu. De partea cealaltă. Cleav. Ca om care de-a lungul anilor reuşise binişor în afaceri. Devenind proprietarul unui magazin prosper. Şi darea lui de mână nu era de astă dată un argument în favoarea sa.

Deşi Cleav n-o aflase, întregul oraş era cu ochii pe magazin şi orice bârfă la ordinea zilei era legată de numele lui.

— Ce crezi că este între ăştia doi? o întrebă Trady Winthrop pe Sarah Mayfield.

— Doar Dumnezeu ştie, răspunse aceasta scandalizată, dar pe un ton scăzut, ca să nu o mai audă altcineva, dar precis este ceva. Ai văzut cum se uită la ea?

Amândouă dădură din cap cu înţeles.

— He, he! Abia dacă poate să-şi ia ochii de pe ea, răspunse Madge. N-are niciun strop de cuviinţă.

— Asta din cauza vieţii pe care a dus-o la oraş, o asigură Pearly Beachum o oră mai târziu pe

Madge care o ajuta la spălatul rufelor.

— Fără îndoială că la Knoxville a văzut cum indivizii bogaţi pot profita de nişte fete sărace şi fără ajutor, aşa ca Esme!

Madge ţâţâi îndelung pentru a-şi arăta indignarea.

— Cum termin cu rufele astea, promise Pearly, dau o fugă până la magazin să văd eu însămi ce tot pune la cale domnul Rhy ăsta.

— Credeai că plănuieşte ceva necurat? întrebă Madge cu răsuflarea tăiată.

— Totdeauna şi-a dorit să fie ca cei de la oraş, îi răspunse ea dându-şi aere de atotştiutoare, şi după părerea mea plănuieşte să şi-o facă pe biata Esme amantă.

Ultimul cuvânt abia dacă se auzise, dar Madge scoase scandalizată un mic strigăt şi-şi acoperi urechile. Asta însă n-o opri să repete cele spuse fiecărei femei cu care se întâlnise în timpul zilei.

— Pe zi ce trece situaţia devine tot mai greu de suportat, îşi împărtăşi Mabel Tewksbury temerile doamnei Rhy. Gura lumii nu mai poate fi oprită.

Plină de îngrijorare, doamna Rhy clătină din cap aprobând-o.

— Vorbe goale, spuse ea categoric. Sunt convinsă că ceea ce simte fiul meu pentru fata asta este milă şi nimic mai mult.

Mabel nu împărtăşea întru totul părerile celeilalte, dar nu o contrazise.

— În chestiuni din astea adevărul contează prea puţin, ţinu s-o atenţioneze pe Eula. Ceea ce este cu adevărat important când ai de-a face cu

astfel de zvonuri, sunt aparenţele.

Doamna Rhy ştia că doamna Tewksbury avea dreptate.

— M-am străduit cât mi-a stat în puteri s-o ţin pe Sophrona departe de toate bârfele astea otrăvite, îi mărturisi Mabel. Dar nu pot s-o încui pe săraca fată în camera ei. Şi cineva tot o să-i şoptească într-o bună zi despre tot ce se discută în oraş, asta mai mult ca sigur.

— Cea mai bună cale de a pune la punct lucrurile este o cerere în căsătorie; făcută şi anunţată public cât mai urgent, spuse Eula.

Doamna Tewksbury oftă uşurată:

— Nu pot decât să fiu întru totul de acord cu dumneavoastră.

— I-am dat de înţeles lui Cleav că a sosit momentul să-şi declare în mod clar intenţiile. Nu pot decât să sper că mi se va asculta sfatul.

Mabel o aprobă în tăcere. Înţelegea perfect prin ce trecea.

— Mi-am pierdut ore în şir să-i explic Sophrcinei că un gentleman ca domnul Rhy, atât de manierat şi plin de calităţi, nu se găseşte uşor prin părţile astea. Mă rog lui Dumnezeu să-i accepte propunerea fără vreo şovăire.

Niciuna dintre cele două femei nu era însă convinsă că totul se va desfăşura fără probleme, aşa cum plănuiseră ele.

Nu numai femeile din Vader tocau pe tema respectivă în ultimul timp. Aşezat în faţa tablei de şah Denny îl întrebă pe Tyree:

— Tu ce crezi c-ar fi între el şi fată?

— Ce?

— Am zis, ce crezi c-ar fi între el şi fată? repetă Denny ceva mai tare.

Tyree izbucni plin de indignare:

— Oi fi eu cam chior dar asta nu-nseamnă că nu pot să-mi dau seama ce se-ntâmplă chiar sub nasul meu.

— Crezi că ăştia doi au apucat-o pe calea pierzaniei?

Tyree evită să-i răspundă de-a dreptul.

— Ceea ce cred este că dacă-aş fi fost în locul lui Yo Crabb aş fi coborât deja de-acolo din munte cu puşca încărcată!

Deşi atmosfera în oraş continua să se încingă, Esme nu băgase de seamă nimic din ceea i-ar fi putut tulbura seninătatea. De câte ori se gândea la sărutul minunat pe care Cleav i-l dăduse, aceeaşi dulce emoţie îi făcea faţa să strălucească, colorându-i obrajii. Şi o făcea adesea. Nici faptul că-i declarase deschis, fără milă pentru sentimentele ei, că nu o va lua niciodată – de nevastă nu reuşea să-i întunece speranţa. Avea nevoie doar de ceva timp ca să se obişnuiască cu ideea şi apoi n-o s-o mai respingă. Îşi dorea o soţie, şi ea nu era mai prejos decât alta. Odată ce-o să se obişnuiască s-o aibă prin preajmă, o să i se pară normal s-o ia şi de nevastă.

De câte ori se simţea vinovată în faţa Sophronei, îşi repeta că nu are de ce. Dacă îl dorea cu adevărat, ceea ce nu mai era atât de sigur, Sophrona îl dorea doar pentru ea. În timp ce Esme avea nevoie de Cleav pentru toată familia. Tot bombănind de una singură, îşi imagină încă o dată întreaga familie Crabb instalată confortabil

pe veranda casei albe, nu, mai bine albastre, cea mai măreaţă din întregul Vader.

Cleav era prea preocupat de propriile gânduri care nu-i dădeau pace, ca să-şi mai facă griji de ceea ce credeau alţii.

La început fusese furios că Esme nu terminase cu el după ce o rănise cu bună ştiinţă spunându-i ce-i spusese. Trebuise să-şi adune toate puterile pentru a fi în stare să o trateze cu atâta sânge rece şi ei părea că nici nu-i pasă. Apoi fusese furios pe el însuşi că era bucuros să o vadă în continuare prin preajmă. Deşi era un gentleman, în ceea ce o privea pe Esme Crabb, nu-şi putea ţine gândurile în frâu. Când ea se întinsese să ia ceva de pe raftul de sus, nu se putuse abţine să-şi imagineze cum ar fi să-şi plimbe mâinile de pe mijlocul ei până jos la glezne. Se întreba cum ar fi să-i strângă sânii obraznici în palme, să-i mângâie mijlocul şi coapsele bine făcute. Înainte de a se ocupa de picioarele lungi care-ţi stimulau imaginaţia.

Amintirea sărutului fierbinte şi plin de chemări pe care-l schimbaseră, nerăbdarea cu care ea îşi lipise apăsat trupul de al lui. Îi erau încă vii în minte.

Încerca să se convingă că dorise doar s-o sperie, s-o facă să înţeleagă că reputaţia îi era în pericol. Dar, în adâncul sufletului, ştia că o sărutase pentru că o dorise. Se oprise doar când îşi dăduse seama că o clipă mai târziu nu ar mai fi fost în stare…

Tuşind uşor. Cleave îşi aruncă o privire în jur. Rog Wicker continua să se uite prin magazin. În

timp ce Esme cotrobăia undeva jos după cuiele pe care i le ceruse. Se grăbise imediat spre lada în care erau puse. La niciun metru şi jumătate de locul unde se afla Cleavis. Pentru a nu-l lăsa pe Rog să aştepte. Asta nu-i căzuse prea bine lui Cleav. Dar priveliştea pe care ea o oferea îl împiedică să facă orice fel de comentarii.

Cum lada era aproape goală, Esme se aplecase mult înăuntrul ei pentru a ajunge la cuie. Aşa cum stătea cu fundul ridicat. Îşi scotea în evidenţă, fără nicio pudoare, rotunjimile, conturul lor desenându-se atât de clar, încât imaginaţia devenea inutilă. Îşi mută privirile spre Wicker, furios că ceruse tocmai cuie. Omul continua plimbarea prin magazin, ignorând total fesele ispititoare care puteau fi zărite de oricine în celălalt capăt al încăperii.

Imprudent, Cleave îşi întoarse iarăşi privirile spre proeminenţele pline de feminitate ale lui Esme. Gura i se uscă când îşi dădu seama că nu avea de făcut decât un singur pas pentru a le atinge.

Reuşi să-şi stăpânească impulsul, dar nu şi senzaţia de căldură dintre picioare.

— La dracu'! înjură printre dinţi şi izbi furios cu pumnul în tejghea.

Wicker şi Esme îl priviră amândoi deodată fără să înţeleagă ce se întâmplase.

Cleav simţi cum roşea de ruşine.

— Am făcut o greşeală în socoteli, reuşi să îngaime pe un ton jalnic.

Pentru Esme, care putea vedea că nu avea niciun fel de socoteală în faţă. Ci numai un catalog

de mărfuri, scuza suna într-adevăr jalnic. Se uită la el curioasă, dar nu făcu niciun comentariu.

Cleav îi simţi privirea şi se trase mai aproar pe de tejghea. Ultimul lucru din lume de care mai avea nevoie, era ca Esme să-şi dea seama cât de multă puterea avea asupra lui.

Esme cântări cu atenţie cuiele în balanţă, aruncând două înapoi în ladă şi ambală cantitatea cerută într-o hârtie pentru ca nicio bucată să nu se piardă. După ce aşeză pachetul pe tejghea alături de celelalte lucruri pe care Wicker le ceruse, se întoarse la ştersul prafului.

Poate că maică-sa avea dreptate, îi trecu deodată prin cap lui Cleav. Fără nicio îndoială că-i venise timpul să se însoare şi Sophrona Tewksbury era soţia potrivită. Esme nu-l crezuse când îi spusese că n-o să se căsătorească cu ea niciodată. O cerere de felul ăsta adresată altei femei o să-i arate că nu spusese prostii.

Aranjându-şi pe furiş partea din faţă a pantalonilor care începuseră să-l strângă, ajunse la concluzia că o simplă cerere nu va fi suficientă pentru a o convinge. Poate că n-o să doarmă el mai mult când va avea alături. În pat, o femeie, dar în mod sigur o să adoarmă mult mai mulţumit. Şi un bărbat care a fost satisfăcut în timpul nopţii era mult mai puţin supus ispitei în timpul zilei.

Da, luă el decizia. În după-amiaza aceea se va duce să-i ceară mâna Sophronei. Şi va insista ca logodna să fie. În limitele bunei cuviinţe, cât mai scurtă cu putinţă. Dacă ar fi făcut-o cu o lună în urmă, când luase pentru prima dată hotărârea, toată situaţia penibilă în care îl vârâse Esme nu s-

ar fi produs.
Dar undeva în fundul sufletului, deşi nu era bucuros s-o recunoască, rămânea plăcerea celor câteva săptămâni petrecute alături de Esme. Nu le regreta. Nu-l putea lăsa rece gândul că devenise ţinta adoraţiei şi pasiunii unei femei. Nicio alta nu-l făcuse până atunci să se simtă atât de dorit, de important. Numai să nu fi fost şi el cuprins de patimile trupului. Numai să fi fost femeia respectivă ceva mai potrivită. Să fi fost Sophrona şi nu Esme cea care să fi oftat după el, să-l fi dorit cu orice preţ.
Ideea îl aduse cu picioarele pe pământ. Sophrona cuprinsă de patimă? Era greu de imaginat. Cu siguranţă că îşi va face datoria ca soţie şi el se va strădui s-o mulţumească. Dar poftele trupeşti nu se potriveau cu o doamnă rafinată ca ea.
Să şi-o închipuie pe Sophrona Tewksbury scâncind înnebunită şi rugându-l să fie al ei sau încolăcindu-şi, picioarele în jurul lui posesiv nu era numai o încercare dificilă, dar i se părea cu totul imposibil. Dacă nu încercase niciodată, în afara acelei singure ocazii nefericite, să-şi permită anumite libertăţi faţă de ea. Fusese pentru că era convins că l-ar respinge. Şi, judecând după palma pe care o încasase sub arţar, nu se înşelase.
Totuşi, o soţie este o soţie, şi era exact ceea ce avea el nevoie ca să scape definitiv de Esme Crabb.
Rog Wicker terminase în sfârşit de trecut în revistă marfa existentă în magazin şi se îndrepta spre tejghea să-şi încheie socotelile.

— Mai doriţi şi altceva? întrebă Cleav făcând în minte totalul.

— Ceva tutun, spuse Wicker gândindu-se un moment.

— Red Leaf? întrebă Cleav deja întinzându-se să apuce pachetul.

Aruncându-i o privire scurtă peste umăr omul clătină din cap.

— Fumez Carolina Blue, spuse ceva mai tare decât era normal. Este mai parfumat decât Red Leaf cu care mă obişnuisem. Este adevărat că era mai ieftin…

Cleav nu se putu abţine să nu arunce o privire rapidă spre Esme. Când o văzu zâmbind cu gura până la urechi şi împăunându-se fără niciun pic de jenă, îşi dori să n-o fi făcut.

În timp ce-l ajuta pe Rog să-şi ducă cumpărâturile în căruţă, îşi repetă încă o dată că o va cere pe Sophrona Tewksbury de nevastă chiar în după-amiaza aceea. Pătimaşă sau nepătimaşă o va cere!

Magazinul era gol când intră înapoi. Nu chiar gol, se corectă. Esme era acolo, dar o socotea ca pe o parte din decor şi începuse chiar să creadă că acolo îi era locul.

Îngâna o melodie, în timp ce aranja conservele pe rafturi. Cu câteva zile în urmă îi sugerase că din moment ce cutiile cu etichete colorate atrăgeau atenţia mult mai repede decât cele cu etichete simple, scrise cu negru, ar fi bine să le aşeze în faţă pe astea, ca să-şi mărească vânzările. Cleav încercase, fără succes. Să-i explice că oamenii cumpărau doar ceea ce aveau nevoie.

Erau prea deştepţi pentru a se lăsa ademeniţi să-şi arunce banii pe ceva de care se puteau lipsi chiar dacă lucrul respectiv le sărea în ochi.

Nu reuşise s-o convingă şi o lăsase să schimbe aranjamentul rafturilor după cum credea de cuviinţă. O să se convingă în timp că avusese dreptate. Spre uimirea sa, reuşise să vândă în ultimele două săptămâni mai multe conserve decât într-o lună întreagă înainte şi asta cu toată primăvara de afară. În mod normal toate vânzările ar fi încetat.

Dădu din cap cu neîncredere, dar şi cu admiraţie. Fata avea fără îndoială cap pentru afaceri. Poate că atunci când toată povestea asta se va termina, când el va fi căsătorit cu Sophrona şi Esme în sfârşit la casa el, alături de vreunul din băieţii de la munte, o s-o angajeze să se ocupe de păstrăvi. Şi ceva bani pe care să se bazeze în fiecare lună n-o să prindă rău familiei ei.

Mulţumit de rezolvarea pe care o găsise, aproape că îi venea şi lui să fredoneze. Îşi înfrână totuşi dorinţa şi se reîntoarse să studieze catalogul de mărfuri.

Liniştea plăcută din magazin, întreruptă doar de sunetele melodioase şi vioaie ale cântecului pe care buzele lui Esme îl îngânau, îi dădeau o mulţumire calmă.

Când melodia nu se mai auzi, îşi ridică ochii curios.

Ca de obicei, fără să-şi facă vreo grijă că ar putea-o vedea cineva într-o poziţie necuviincioasă, Esme Crabb făcuse o pauză şi, ridicându-şi fustele, îşi aranja ciorapii căzuţi.

La vederea acelor picioare pe care nu şi le mai putea scoate din minte şi care îi tulburau visele, pulsul lui Cleav se acceleră. Fu cuprins de un val de căldură şi aerul din magazin deveni deodată insuficient pentru nevoile lui. Nu, asta nu avea să se mai repete, îşi jură. Niciodată. O să pună definitiv capăt provocărilor ei neiertătoare.

— Termină!

Strigătul lui fusese atât de neaşteptat. Încât Esme sări speriată.

— N-ai niciun pic de ruşine? o întrebă furios. Îţi fluturi farmecele pe sub nasul meu ca o…

— Nu flutur nimic, se apără Esme, cu obrajii în flăcări.

— Atunci ce crezi că faci?

Vocea îi era tăioasă şi plină de sarcasm usturător.

— Îmi ridic ciorapii, explică cu aprindere şi cu mai multă convingere decât simţea ea însăşi.

— Ştiu că-ţi ridici ciorapii, i-o întoarse Cleav. Te-am mai văzut făcând asta de nu ştiu câte ori.

— Ei bine, n-ai decât să-ţi ţii privirile acasă.

— Dacă aş face-o te-ai simţi foarte dezamăgită.

Vorbele lui pline de venin veniseră ca o palmă pentru Esme.

— M-am săturat să-ţi tot văd ciorapii ăia nenorociţi şi aş dori, şi sper că nu cer prea mult, să-ţi ţii picioarele acoperite când te afli în prezenţa mea.

Deşi ştia că era vina ei, Esme îşi ridică bărbia sfidătoare. N-avea de gând să se lase intimidată de grosolăniile lui.

— Doar n-ai vrea să-mi las ciorapii să alunece până pe podea şi să-mi rup gâtul împiedicându-mă în ei.

— Alte femei nu par să aibă asemenea probleme, remarcă el.

— Alte femei au jartiere care să le ţină ciorăpii! N-am găsit niciun fel de jartiere în coşul pe care au avut mărinimia să ni-l dea şi niciodată nu mi-a trecut prin cap să arunc banii pe asemenea lucruri de nimic. Eu nu sunt egoistă ca alţii.

Cleav deschise gura, dar nu putu găsi niciun răspuns potrivit. Îşi stoarse creierul să găsească o replică usturătoare, apoi se repezi ca o furtună străbătând magazinul. Trăgând al doilea sertar din sectorul de ţesături şi produse de mercerie, înşfăca primul lucru care-i veni sub ochi.

Se întoarse cu paşi mari spre Esme şi-i trânti în palmă ce găsise.

— Uite! ia-le, îi spuse.

Esme privea lung spre palma deschisă nevenindu-i să creadă. Jartiere nou nouţe, nepurtate, făcute de gata. Erau de un alb imaculat şi ici colo se vedeau nişte floricele roz.

— Consideră că sunt un dar din partea mea. Spuse Cleav răutăcios. Şi poartă-le în fiecare zi, de dragul meu.

Esme strânse la piept jartierele micuţe şi atât de elegante. Niciodată în viaţa ei nu avusese ceva atât de frumos, de feminin, atât de nou.

Cleav putea să i le zvârle nepăsător, dar pentru ea reprezentau tot ce putea fi mai delicat şi cochet, un ceva de care numai lumea bună se

putea bucura. Şi-i fuseseră dăruite de bărbatul cel mai minunat, mai arătos şi mai deştept la care putea spera o femeie. De fiecare dată când şi le va pune ar fi ca şi cum el i-ar atinge trupul.

— Doamne Dumnezeule, Cleavis, reuşi să îngaime. Cât sunt de frumoase.

Lacrimile îi ţâşniră şuvoi până când abia dacă mai putea distinge floricelele roz. El stătea în continuare cu aceeaşi expresie întunecată, dar ea nu putu să-l observe.

— Mulţumesc, Cleavis, reuşi să rostească şoptit, abia stăpânindu-şi respiraţia întretăiată, îţi mulţumesc atât de mult.

Acum lacrimile aproape că o înecau. Esme voia să plângă de bucurie, dar nu în faţa lui. O luă la fugă spre uşă dorind să ajungă în singurătatea pădurii pentru a se bucura de darul atât de scump. Singură, cu nimeni alături care să-i spioneze sentimentele, o să poată mângâia şi săruta în voie garniturile de panglică roz, să încerce nestingherită cum îi vin.

Repezindu-se pe uşă, orbită de lacrimi, intră de-a dreptul în Pearly Beachum izbind-o cu putere.

— Dumnezeule atotputernic! exclamă Pearly. Aproape că m-ai dat gata, fetiţo.

— Îmi pare rău, răspunse Esme abia trăgându-şi răsuflarea, încă nesigură pe picioare.

Pearly o privi atent.

— Tu plângi. Esme?

— O, nu, doamnă, o asigură Esme când alte lacrimi apărură împotriva voinţei ei în colţul ochilor, trădând-o.

— Ba, tu plângi, exclamă surprinsă Pearly. S-a

întâmplat ceva? Ţi-a făcut ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, insistă Esme ştergându-şi ochii cu dosul palmelor.

Doamnei Beachum nu-i scăpă însă că ţinea strâns în palme ceva colorat în alb şi roz.

— Da’ ce ţii tu în mâini?

Vocea femeii sunase atât de bănuitor, încât Esme îşi închipui că o acuza de furt.

— Un dar pe care mi l-a făcut domnul Rhy, explică în grabă.

Nesatisfăcută doar cu atât, Pearly Beachum, temută pentru priceperea cu care-şi băga nasul în treburile altora, îi apucă mâinile şi o forţă să le deschidă.

— Jartiere!

Cuvântul fusese aproape un ţipăt. Pearly Beachum era de-a dreptul oripilată.

— Cleavis Rhy ţi-a dăruit o pereche de jartiere?

Capitolul X

Plouase toată dimineaţa şi poteca era toată numai noroi, dar Cleav părea să nu observe. Era exact aşa cum îşi închipuise el că va fi ziua: mohorâtă, cenuşie şi ameninţătoare. Toate zilele din urină fuseseră la fel de când o auzise pe Pearly Beachum zbierând ca o apucată în faţa intrării de la magazin.

Ieşise în grabă să vadă ce se întâmplase. Îi aruncase o privire acuzatoare şi-l pocnise în cap cu umbrela de soare cu vârf de argint. Apoi o luase protector pe Esme pe după umeri şi o dusese de acolo.

Totul se petrecuse în urmă cu patru zile. Fusese ultima oară când o văzuse pe Esme Crabb, dar nu şi ultima oară când auzisevorbindu-se despre ea. Toată lumea discuta numai despre asta.

— Comunitatea noastră nu va tolera asemenea purtare scandaloasă, declarase fratele Oswald în pubjic şi Fat Blanchard îl susţinuse.

— Când dăruieşti unei femei la locul ei asemenea lucruri intime este ca şi cum ai cere-o de nevastă, susţinuse hotărât. Asta fără niciun dubiu.

La început crezuse că va reuşi să iasă basma curată. Se va căsători ca un om respectabil cu Sophrona Tewksbury şi în cele din urmă scandalul se va stinge.

Era proprietarul singurului magazin din regiune. Chiar şi cei care-l condamnau o să stea să se gândească de două ori înainte de a trece munţii până la Russellville, doar pentru nişte cafea sau nişte zahăr. Era doar o chestiune de timp până când toată povestea va fi uitată.

Din păcate se înşelase.

Când se dusese să-i vorbească Sophronei, pastorul îi trântise pur şi simplu uşa în nas. Numai refuzul lui de a părăsi veranda casei parohiale îl făcuse pe domnul Tewksbury să mai iasă o dată, dar numai pentru a-i comunica că Sophrona căzuse la pat şi era într-o asemenea stare încât se temeau pentru sănătatea ei. Pastorul îl făcuse să înţeleagă cât se poate de limpede că în ceea ce-l privea pe el şi familia lui, lucrul acela pe care nu îndrăznea să-l numească şi cu care Esme Crabb ieşise din magazin, îi făcea să-l considere ca pe un

bărbat însurat.

Nimeni nu mai venea la magazin şi vecinii nu îi mai vorbeau. Acasă era chiar mai rău. Eula Rhy arborase hainele de doliu, inclusiv pantofii şi voaleta neagră, şi-l anunţase cu o voce de martiră că nu va supravieţui ruşinii. La fiecare câteva minute îşi tampona ochii cu o batistă de dantelă neagră.

Numai peştii se purtau cu el la fel ca întotdeauna. Începea să se întrebe dacă o făceau doar pentru că nu auziseră încă toate bârfelile.

Alunecând pe poteca îngustă şi abruptă. Cleav se agăţa cu disperare de tufele de rododendron de parcă ar fi fost singura lui salvare. Abia reuşea să-şi păstreze echilibrul. Zâmbii de unul singur plin de acreală.

— Asta este tot ce mi-ar lipsi, se luă singur peste picior. Dacă m-aş trezi cât sunt de lung în noroiul ăsta scârbos n-ar mai lipsi nimic ca să arăt ca ultimul ticălos.

Într-o săptămână normală, Cleav nu s-ar fi apucat să se căţere vinerea după-amiaza pe munte, dar acum îşi închisese magazinul şi luase drumul în piept. De fapt nu mai av ea niciun motiv să-l ţină deschis. Chiar şi Denny şi Tyree îşi mutaseră catrafusele sub stejarul de peste drum.

— Trebuie să-ţi asumi responsabilitatea propriilor dumitale fapte, i-o servise reverendul Tewksbury. Ai cântat, acum joacă dacă poţi.

— N-am cântat… şi nici nu m-am ţinut de altele cu Esme Crabb.

Pastorul clătină din cap.

— Nu asta cred şi oamenii din oraş. Îi

răspunse domnul Tewksbury încrucişându-şi sfidător braţele la piept. Cu o fată la locul ei trebuie să te porţi ca atare. Nu să-i dai aiureli care se îmbracă pe dedesubt.

— Aiureli care se îmbracă pe dedesubt! exclamă Cleav nevenindu-i să creadă, l-am dat doar o pereche de jartiere ieftine!

Revolta îl făcu pe reverend să păLească.

— Nu-i destul că i-ai stricat reputaţia. Mai trebuie să te şi lauzi cât de ieftin te-a costat?

— Nu i-am stricat nicio reputaţie, se încăpăţână Cleav.

— Reputaţia ei s-a dus. Spuse sec pastorul. Vrei să spui că nu tu ai făcut-o?

— Nu, nu eu am făcut-o, continuă tot mai încrâncenat Cleav. Este vorba de Pearly Beachum, de dumneavoastră şi toţi ceilalţi care se grăbesc să tragă concluzii care n-au nimic de-a face cu adevărul.

Pastorul păru să-şi domolească indignarea.

— Cred că eşti sincer în ceea ce spui, Cleav. Şi m-aş bucura să ştiu că n-ai profitat de faptul că fata era moartă după tine.

Pentru o clipă Cleav crezu că-l câştigase de partea sa, dar bătrânul Tewksbury îi îndepărtă rapid orice speranţă.

— Chiar dacă ar fi cum spui tu, Esme Crabb nu mai poate ieşi în lume cu capul sus. Este de aşteptat ca un gentleman ca tine să facă ce se cuvine.

Cleav era perfect capabil să-şi dea seama când pierdea partida. De asta se şi afla pe drumul noroios ce ducea spre cocioaba familiei Crabb, în

ciuda vremii îngrozitoare. Avea de gând să facă Ce. Se Cuvenea.

Auzii vocea lui Yo Crabb înainte să-l poată zări. Râsetele abia ţinute în frâu ale fetelor îi ajunseră la urechi. Îşi grăbi pasul. Intrând în luminiş, le urmări pe ascuns pe gemene care luau apă de ploaie dintr-un butoi, continuând să chicotească şi să dea din gură.

În momentul când îl zăriră, zâmbetele le dispărură de pe faţă şi îl priviră cu dezgust.

Cleav le susţinu privirea. Nu voia să le dea ocazia celor două prinţese dezmoştenite să-l privească de sus.

— Spuneţi-i lui Esme c-am venit să vorbesc cu ea, le spuse fără să se intimideze.

Fără un cuvânt, Adelaide şi Agrippa duseră găleţile în casa dărăpănată şi trântiră uşa în urma lor.

Trezindu-se singur, Cleav începu să cerceteze locul. Nu fusese niciodată prin partea aceea a muntelui şi nu-i fusese dat. Să vadă adunătura de piatră şi lemn pe care familia Crabb o numea casă.

— Este o grotă, şopti îngrozit.

În timp ce se gândea cum de mai puteau trăi unii oameni în asemenea condiţii, uşa se deschise. Nu era Esme cea care apăruse, ci taică-su. Se îndrepta direct spre el.

— Ce cauţi p-acilea, Rhy?

Mânia îi era vizibilă şi Cleav se întrebă pentru o clipă dacă îi pusese gând rău. Politeţea fiindu-i singura armă, zâmbi cât putu de amabil.

— Bună ziua, domnule Crabb. Am venit să schimb vreo două vorbe cu Esme, dacă se poate.

Crabb ridică nemulţumit din sprâncene.

— Miss Esme nu primeşte vizitatori la ora asta, îi răspunse, încercând să-i imite vorbirea îngrijită.

— Poate că pe mine o să mă primească, dacă aveţi amabilitatea s-o întrebaţi, îi sugeră Cleav.

Yohan Crabb îşi puse mâinile în şolduri şi se uită lung la bărbatul din faţa sa.

— Asta-i bună. Şi de ce naiba aşa face-o?

Cleav îşi îndreptă spatele. Încercând să-şi stăpânească enervarea.

— Pentru că am de gând să-i cer să vină cu mine jos în oraş. Să ne căsătorim, răspunse păstrându-şi cumpătul.

Liniştea dintre cei doi se prelungi până când deveni penibilă.

— Aşa va să zică, te-ai hotărât să te-nsori, spuse în cele din urmă Crabb.

— Da, răspunse politicos Cleav. Pare să fie singurul lucru care mi-a mai rămas de făcut. Dacă este gata să vină cu mine acum sunt sigur că pot aranja cu pastorul să ne căsătorească în seara asta.

— Da ce te grăbeşti aşa?

— Domnule Crabb, sunt sigur că ştiţi ce se vorbeşte. Eu…

— Ştiu foarte bine ce trăncănesc oamenii. Şi al dracului să fiu dacă nu mă arde mai tare decât pe tine.

Flăcările pe care le aruncau ochii lui îl convinseră pe Cleav că spunea adevărul.

— Dar, continuă Crabb, Esme a mea nu se mărită decât o singură dată. Şi merită ceva mai

mult decât o nuntă ţinută în grabă şi pe ascuns cu un bărbat care crede că nu este destul de bună pentru el.

Cleav realiză brusc că nu luase în calcul că Esme ar fi putut să nu-l vrea. Nu-şi putuse închipui că familia Crabb putea avea asemenea pretenţii.

— Vă înşelaţi, domnule Crabb, dacă credeţi că nu am cea mai mare stimă pentru fata dumneavoastră.

Yohan îl privi suspicios.

— Ascult, spuse scurt.

Cleav ezită o clipă căutându-şi cuvintele potrivite.

— Esme... Esme este... plină de viaţă, da, foarte plină de „viaţă şi atrăgătoare, în felul ei, şi munceşte din greu, îşi termină el fraza încrezător. Va fi o soţie minunată şi orice bărbat ar fi mândru să poată spune că-i aparţine.

— Că bine zici, răspunse Crabb dând din cap gânditor. Rău este că nu crezi ce spui.

Cleav văzu cum speranţele de a-şi dobândi liniştea i se spulberă.

— Domnule Crabb, eu...

Yohan ridică o mână pentru a-l opri.

— Vrei să te însori cu Esme a mea? Atunci trebuie s-o faci cum se cuvine, îi spuse.

Cleav îl aprobă tăcut, gata să accepte orice.

— Nu s-o duci la altar la miezul nopţii şi să vă furişaţi după aia la tine acasă, adăugă pe un ton acuzator. O să aibă o nuntă adevărată cu muzică şi flori şi cu tot oraşul adunat la biserică, să audă cum îi juri credinţă.

Cleav aproape că se înecă, îngheţat de perspectiva ce i se deschidea.

— Credeţi că aşa este mai bine?

— Ţi-o spun eu! Doar nu crezi că oamenii n-or să afle până la urmă.

— Dar, încercă Cleav să protesteze, trebuie să ne grăbim.

Yo nu se lăsă convins.

— Graba strică treaba. Vezi de aranjează nun la pentru duminică şi o să ţi-o aduc eu până la altar, i se adresă bătrânul pe un ton ce nu admitea replică cântărindu-l din priviri ca pe o viitoare rudă care nuri prea încânta.

— Bine, căzu Cleav de acord.

Două zile nu contau prea mult.

— S-a făcut atunci, spuse Crabb întinzându-i mâna pentru a încheia târgul.

— Poate că acum i-aş putea vorbi lui Esme?

— Pentru ce?

— Ca să-i cer oficial mâna. Îi răspunse Cleav. Să văd ce crede ea despre nuntă.

Crabb clătină din cap cu încăpăţânare.

— Din câte mi-au ajuns la ureche ai văzut-o pe fii-mea mai mult decât i se cuvenea unui viitor ginere.

Cleav strânse din fălci până-i scrâşniră dinţii, dar nu se lăsă păgubaş.

— Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le lămurim între noi. Insistă.

— O să fie destul timp s-o faceţi după ce-o deveni nevastă-ta. Ai ceva să-i spui înainte, spune-mi-o mie.

După ce ezită o clipă, Cleav îşi dădu drumul

fără fereală, descărcându-şi sufletul.

— Spuneţi-i că sper că este bucuroasă c-a obţinut ce-a vrut.

Îmbrăcată în rochia albă, pe care Sophrona Tewksbury i-o pusese mărinimoasă în coşul cu daruri, Esme Crabb cobora mândră, cu capul ridicat, spre oraş pentru a se mărita.

O să fie bine, îşi şopti încet. O să-l fac fericit. O să fiu cea mai bună nevastă care s-a văzut vreodată. Îşi jură.

Cum va reuşi să facă asta încă nu ştia, dar hotărârea îi era de ajuns pentru a reuşi.

Taică-su avea o faţă îngrijorată, dar nimic nu lăsa să se creadă că ar da înapoi. Yo nu-i spusese nimic din ceea ce discutase între patru ochi cu Cleav. Dar nici nu era nevoie. Esme îi putea citi dezaprobarea pe faţă.

Fusese atât de neghioabă! Călcase-n străchini şi nu era pentru prima dată. Nu asta dorise. Îşi pusese în gând de săptămâni întregi să-l ia pe Cleav de bărbat, dar în socotelile ei nu intraseră un scandal sau un soţ care s-o accepte în silă.

Pearly Beachum o prinsese descoperită. Cu sinceritatea care-i stătea în fire se apucase să-i toarne adevărul când o minciună i-ar fi fost de mult mai mult folos. Dacă ar mai fi putut, ar fi preferat să facă oraşul să creadă că furase din magazin. Ar fi fost mai bine decât să-l facă pe el de râs. Se legăna încă în speranţa că perechea de jartiere atât de elegante aveau semnificaţia pe care o crezuse ea. Amintirea acelui moment îi aprinse obrajii şi o făcu să se gândească la acele lucruri care-i erau atât de dragi. Le putea simţi

lipite de trup şi strângându-i exact cât trebuia pulpele. Chiar aşa nesigură de ea cum era. O făcură să se simtă invadată de o căldură plăcută şi să-i apară un zâmbet timid în colţul gurii. Era cel mai drăguţ dar pe care-l primise vreodată. Trebuie să fi ţinut totuşi la ea. Măcar un pic.

Când biserica începu să se zărească deveni încă şi mai neliniştită. Fruntea i se acoperi cu broboane de sudoare.

— Măcar să-i pese un pic! şopti cu disperare doar pentru ea. Te rog. Doamne, nu-ţi cer mai mult!

Adelaide şi Agrippa erau total nepăsătoare în ceea ce privea modul în care se ajunsese la căsătorie sau lacum se va termina. Aranjate cât puteau mai bine şi strălucind de frumuseţe, erau pline de nerăbdare. Pentru ele o nuntă era cea mai grozavă dintre distracţii şi fără nicio îndoială aveau cele mai mari şanse să prindă buchetul miresei.

— Asta înseamnă că o să urmăm noi, îi spuse Adelaide tatălui său plină de veselie.

Yo nu păru prea încântat de idee.

— Şi cam cât de curând înseamnă asta? întrebase încruntându-se indispus.

— Îndată ce-o să ne ceară Armon! îl anunţase Agrippa aproape chiuind de încântare. Cele două fete se îmbrăţişară râzând fericite şi apoi se grăbiră s-o ia pe drumul spre biserică.

Ezitând, Crabb îşi puse uşor mâna pe umărul lui Esme, oprind-o o clipă.

— Am fost de acord cu nunta asta, pentru, că mi-am zis că ţi-ai dorit-o, spuse cu calm

cercetându-şi fiica. Dacă Le temi de el sau te-ai răzgândit n-ai decât s-o spui.

Chiar şi aşa lulbjjrală cum era, Esme reuşi să-i zâmbească. O fi fost Pa leneş şi fără niciun rost pe lume, dar nu se îndoise nicio clipă c-o iubea.

— Dacă mă mărit cu Cleav Rhy o să avem şi noi un cămin adevărat, îi răspunse cu o veselie pe care era departe de a o simţi. O să ne mutăm în casa aia mare şi-o să mâncăm ca lumea în fiecare zi.

— Esme, fetiţo. N-aş putea înghiţi nici măcar o bucăţică dacă aş şti că mâncarea aia înseamnă nefericirea ta.

Cu sufletul îndoit, Esme reuşi totuşi să râdă.

— Să fii măritată cu un bărbat elegant şi arătos, asta da nefericire. O grămadă de fete şi-ar dori-o, îl tachină ea.

— Dar tu nu eşti ca toate fetele, spuse Yo. Pe lângă asta, căsătoria nu-i un joc. Să trăieşti alături de cineva nepotrivit, chiar dacă îl iubeşti, poate să-ţi facă viaţa amară. Şi ca să fiu sincer, adăugă, nu te-am auzit să fi vorbit de dragoste din câte-mi amintesc.

Chicotitul ei sună fals.

— Te iubesc pe tine şi pe gemene, Pa. Şi îl respect pe bărbatul care o să-mi fie soţ. Cred că asta este destul.

Taică-su ridică din umeri cu îndoială.

— Respectul nu prea ţine de cald când este vorba de pat.

Faţa i se împurpură brusc şi teama i se strânse ca un ghem în piept.

— O să fiu o soţie bună, spuse făcându-şi

curaj.

— Nu m-am îndoit de asta. Recunoscu el. Dar să împarţi patul cu un bărbat nu-i totdeauna simplu pentru o femeie.

Esme păli uşor.

— N-am vorbit cu voi, fetele, niciodată despre asta, pentru că nu mi se potrivea, spuse, dând semne că se simţea stânjenit de lucrurile pe care, ca lată, trebuia să le lămurească. Da dacă tot eşti pe cale să intri în biserica aia şi să te măriţi, vreau să fiu sigur că ştii ce faci.

Un moment se aşternu liniştea.

— Vreau să mă mărit cu el. Se auzi abia şoptit vocea ei.

— Şi vrei să fii a lui şi-n pat?

Esme îşi plecă ochii.

— Nu ştiu, pentru că niciodată… încercă ea să mărturisească. Dar când m-a sărutat, eu… voiam să mă sărute mai mult.

Îşi băgă capul în piept ruşinată, dar taică-su o prinse de bărbie şi i-l ridică pentru a o privi în ochi.

— Cam aşa-şi încep toate femeile căsnicia, îi explică, pe jumătate codindu-se. Pe jumătate curioase.

— Am auzit că doare? i se adresă mai mult întrebându-l.

O aprobă abia vizibil din cap.

— Maică-ta spunea că doare ceva prima dată, admise. Da eu cred că este mai mult din cauza ruşinii.

Yohan aruncă o privire de-a lungul pajiştii spre biserică.

— Vreo douăzeci de ani i se bagă în cap unei fete că trebuie să-şi acopere cuviincios trupul, după care stă câteva clipe în faţa pastorului şi se trezeşte măritată cu un om pe care abia dacă-l cunoaşte. Mai dădu o dată din cap gândind că nu era drept. Şi după asta, se aşteaptă de la ea să-şi ridice fustele de parcă ar fi un fleac!

Gândul la ce o aştepta o făcu să-şi acopere obrajii înfierbântaţi.

— Şi flăcăul, continuă Yo. Este şi el aproape la fel de neştiutor. Dacă mai ştie ceva şi aia este din auzite de la ceilalţi bărbaţi. Dar de cele mai multe ori sunt ori minciuni ori lăudăroşenii. Şi cum să te aştepţi atunci să fie stăpân pe el şi să fie în stare s-o liniştească pe fată şi s-o facă să-i placă, când inima îi bate ca la un nebun de nici nu mai poate gândi ca omul. Când în sfârşit poţi să atingi şi să strângi în braţe ce-ai visat atâţia ani, nu-ţi mai stă mintea la asta.

Oftând amărât, Crabb îi bătu uşurel cu mâna obrazul şi-i netezi cu grijă o şuviţă de păr.

— Ceea ce vreau să-ţi spun, Esme, fetiţo. Este că nu sunt toate cum ar trebui să fie de la început. Lucrurile dintre un bărbat şi o femeie cer timp. De-aia a făcut Dumnezeu căsnicia pe veci.

Yo o privi în ochi căutând să găsească acolo încredere.

— M-aş simţi mai împăcat, Esme, dac-aş şti că-l iubeşti.

Aproape înecându-se în cuvinte. Esme spuse ceea ce credea că trebuie spus.

— Mă gândeam să-l iau ca să ne fie bine la toţi. Pa. Mi-am zis că pot să mă descurc cu orice

bărbat care ar avea ceva bani. Ezită. Ca să spun drept, nu m-am aşteptat să simt ceva special pentru el. Da acum cred că-l iubesc cu adevărat, recunoscu. Se pare că aşa mi-a fost scris. Mi-aş dori numai să mă iubească şi el.

Faţa lui taică-su se lumină într-un zâmbet.

— O să te iubească. Esme, fetiţo. Îi spuse cu convingere. Cum ar putea altfel?

Întârzia. Cleav se strădui să nu mai privească ceasul încă o dată. Toată lumea era cu ochii pe el. Broboane de sudoare îi străluceau deasupra sprâncenelor lacându-i faţa să pară mai roşie decât era. Bunicul Mecray îi spusese odată o poveste de pe vremea când era un băieţandru în Scoţia. Păcătoşii îşi ispăşeau pedeapsa aşezaţi pe un scaun în faţa bisericii sub privirile întregii comunităţi adunate acolo. Pe când era copil îşi spusese că scăpau ieftin. Acum nu mai era atât de sigur.

Maude Monsucker. Care bătea spre nouăzeci, avea în grijă muzica ce însoţea ceremonia. Îl prevenise pe Cleav că nu era în stare să cânte decât melodiile pe care şi le mai amintea. Dacă era să te iei după ultimele douăzeci de minute, când răsunaseră sunetele unuia şi aceluiaşi imn religios, memoria nu-i mai era din cale afară de proaspătă. Şi accentele patetice cu care intona Mai aproape. Doamne, de Tine îl făceau să se gândească că i-ar Pi stat mai bine întinsă între patru scânduri în faţa amvonului decât cum era acum. În picioare. În spatele lui.

Trecându-şi privirile deasupra mulţimii îşi spuse, nu pentru prima dată, că se adunaseră o

grămadă de oameni. Sperase, din moment ce propria-i mamă refuzase să asiste, că toată lumea va face la fel. Se părea însă că doamna Rhy era singurul suflet de pe o rază de douăzeci de kilometri care nu se afla acolo.

Chiar şi Sophrona, frumoasă şi plină de demnitate, se afla alături de maică-sa în a doua sirană de pe partea stângă. Îşi ţinea capul sus şi faţa nu-i trăda niciun fel de emoţie. Nu-şi putuse închipui că va fi acolo. Deşi nu se stabilise nimic în mod clar între el. Toată. Lumea trăsese speranţe. Poate că din cauza asta nu se ţinuse deoparte. N-ar fi suportat compasiunea comunităţii. Fără îndoială că va fi prima care le va ura lui şi miresei casă de piatră.

Lehamitea pe care o simţea îl făcu să se strâmbe. Abia se stăpânea să nu arunce încă o privire pe ceas. Poate că voia să asiste şi ea la spectacol, să-l vadă aşteptând ca un prost în biserică!

Cu un scârţâit puternic uşa se deschise în cele din urmă şi cele două gemene se strecurară înăuntru. În spate, Cleav îl auzi pe reverendul Tewksbury răsuflând uşurat. După cum se părea, nu era singurul care începuse să se îndoiască.

Legănându-şi mâinile împreunate. Îşi croiră drum de-a lungul culoarului dintre bănci abia stăpânindu-se să nu pufnească în râs când Armon Hightower le făcu şmechereşte cu ochiul. Ajunse în partea din faţă a bisericii, cele două frumuseţi aruncară nişte priviri dispreţuitoare spre Cleav şi-şi ocupară pline de demnitate locurile.

— Este pe drum? şuieră Cleav către cea mai

apropiată dintre ele, fără. Să ştie care dintre ele era.

— Este afară. Vorbeşte cu Pa, îi răspunse, făcând o scurtă pauză pentru a privi cum răsufla uşurat, apoi adăugă veninoasă. Cred că încearcă s-o convingă să n-o facă.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu voce tare.

Umilinfa era strivitoare, mai mult decât credea că poate suporta. Pe măsură ce vorbele fetei erau repetate din gură în gură, mulţimea începu să-şi dea ghlonturi înveselită. În câteva clipe devenise batjocura tuturor. Nu ştia unde să-şi ascundă privirile pentru a nu-şi mai vedea prietenii şi vecinii râzând de el. Cu tolul pe neaşteptate ziua în care familia Crabb primise coşul cu daruri îi răsări în minte. De parcă ar fi fost ieri. O putea vedea pe Esme stând mândră şi puternică privind undeva departe pe deasupra capetelor celor adunaţi.

Cleav îşi ridică bărbia şi-i urmă exemplul. Dacă Esme putuse să depăşească ruşinea, putea şi el. Călători înapoi în timp, spre zilele când era şcolar în Knoxville. Auzi din nou împunsăturile şi râsetele băieţilor dichisiţi în costume făcute la croitor. Ciudat, dar durerea nu mai era la fel de usturătoare. Îi ştersese timpul din amintire umilinţa? Sau experienţa îl învăţase că vorbele de ocară nu trebuie puse la inimă?

Uşa se deschise şi Cleav o urmări pe femeia care urma să-i devină soţie păşind înăuntru. Ezită un moment în prag. Apoi aruncă o privire spre partea din faţă a încăperii.

Cleav zâmbi satisfăcut. De unde se afla, Esme

nu-l putea încă zări, în timp ce el o putea studia în voie. Bărbia îi era ridicată cu hotărâre, dar nu era în apele ei şi părea la fel de încurcată ca şi el. Îi făcu plăcere să-şi dea seama de asta.

În locul melodiei triste de până atunci, bătrâna Monsucker dădu drumul unui înălţător când glasul Tău mă va chema, voi fi acolo. Luându-l de braţ pe taică-su, Esme o porni de-a lungul bisericii mai mult trăgându-l după ea decât lăsându-se condusă. Fratele Oswald se ridică şi oprind-o pentru o clipă îi înmână un buchet de iasomie adunată din curtea bisericii. Panglici albe erau artistic înfăşurate de tulpiniţe, în timp ce frunze verzi erau aranjate de jur-împrejur protejând florile. Mirosul dulce şi pătrunzător umpluse deja încăperea. Esme inspiră aroma îmbătătoare.

Când îşi ridică fruntea, ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Cleav. Se priviră cu băgare de seamă ca doi oameni care se vedeau aduşi unul lângă altul mai mult de voia sorţii decât de propria lor dorinţă. Esme îşi plecă ochii discret şi continuă să înainteze alături de taică-su spre partea din faţă a bisericii.

Când ajunse lângă pastor, cu Yo în stânga ei, ţinându-şi strâns vioara sub braţ, cu surorile în dreapta, pline de prospeţime în hainele lor de duminică, Esme îşi concentră atenţia asupra reverendului Tewksbury.

Cleav o fixa pe ea.

— Dragii mei, începu pastorul.

Vocea îi era răguşită şi strangulată de emoţie. După ce tuşi de câteva ori, îşi reluă discursul.

— Dragii mei. Ne-am adunat aici, în casa

Domnului, pentru a-i uni pe bărbatul acesta şi femeia aceasta în sfânta căsătorie. Este de lăudat…

Cleav nu mai asculta. Privirile şi gândurile i se îndreptau spre Esme, care stătea dreaptă acolo, la niciun metru de el. Nu şi-o alesese el, îşi spuse. Dar probabil că n-o să fie aşa de rău. Îşi aminti săruturile ei fierbinţi, trupul ei strâns lipit de al lui, şi… Dumnezeule din ceruri, picioarele alea lungi care-l înnebuneau. Şi din câte putuse să vadă, era deşteaptă şi muncitoare. Nu era nici pe departe o partidă, dar era capabilă să vadă de gospodărie şi dacă era îmbrăcată mai de doamne-ajută nu arăta rău. De asta o să aibă el grijă să se ocupe.

— Cine o dă în căsătorie pe această femeie? se auzi vocea reverendului Tewksbury tunând asupra mulţimii de parcă n-ar fi ştiut că cel ce trebuie să răspundă se afla chiar în faţa lui.

— Eu! răspunse Yo strigând la fel de tare.

Făcând un pas înapoi, puse mâna lui Esme în cea a lui Cleav. Pentru o clipă cei doi se priviră unul pe altul roşind, apoi se întoarseră către pastor.

Dar Yohan nu terminase. Spre uimirea tuturor îşi duse vioara pe umăr şi sunetele duioase, pline de melancolie ale cântecului său începură să răsune în sală.

Esme îl recunoscu. Îl compusese în ziua în care ea coborâse din munte pentru a-l cere pe Cleav de bărbat. Ziua aceea minunată, lăsată de mult în urmă acum, când cunoscuse dulceaţa dorinţei.

Cleav îşi privi mireasa, surprins să vadă lacrimile cei apăreau în ochi. Cântecul era plin de tandreţe, recunoscu el. Prea tandru pentru a însoţi o căsătorie lipsită de dragoste. Dar poate că pentru Esme nu era aşa. O femeie care îl urmărise cu îndârjirea cu care o făcuse ea, oferindu-se şi cerşindu-i fără ruşine puţină atenţie, era mai mult ca sigur topită după bărbatul respectiv. Poate că era mai mult decât un capriciu copilăresc… Se putea să fie cu adevărat îndrăgostită de el. Şi asta îl încânta mai mult decât ar fi trebuit.

S-o aibă pe Esme Crabb, cu zâmbetul ei cald şi picioarele ei incredibile, făcând orice pentru a-i fi pe plac. N-o să aibă nicio problemă cu ea. Era uşor să ai de-a face cu o femeie care iubea cu disperare.

— Manfred Cleavis Rhy, o iei pe femeia aceasta, Esmeralda Joleen Crabb, să-ţi fie soţie după lege? Juri s-o cinsteşti, s-o aperi şi să te bucuri de ea până când moartea vă va despărţi?

Cleav înghiţi în grabă şi apoi spuse cu convingere:

— Da.

— Şi tu, Esmeralda Joleen Crabb, îi iei pe bărbatul acesta să-ţi fie soţ? Juri să-l iubeşti şi să i te supui şi să-l cinsteşti până când moartea vă va despărţi?

Esme se întoarse spre Cleav. În ochii ei se putea citi teama, dar şi hotărârea. Mutându-şi iarăşi privirea spre reverendul Tewksbury rosti calm şi răspicat.

— Da.

Cleav scoase inelul. Zăcuse în magazin mai

bine de doi ani. Un comis voiajor bun de gură îl făcuse să dea pe el mai mult decât merita şi nu reuşise niciodată să-l mai vândă. Deşi îi venea greu să creadă că i se va potrivi lui Esme când i-l băgă pe degetul mâinii stângi era perfect.

— Prin puterea dată mie de această biserică şi de statul Tennessee. Vă declar soţ şi soţie.

Trecându-şi mâinile după mijlocul ei, Cleav o trase spre el, se aplecă şi-i acoperi buzele cu ale sale.

— Ceea ce Dumnezeu a unit, nimeni să nu despartă.

Capitolul XI

În timp ce se îndreptau spre ieşire pentru o cupă cu punch, toată lumea se înghesui să-i felicite şi să le ureze casă de piatră. Cleav le angajase pe Sarah Mayfi eld şi pe noră-sa să se ocupe de trataţie: punch cu lămâie şi o prăjitură cu cremă albă decorată cu glazură de zahăr ars. Îi spusese să nu se zgârcească la nimic şi masa Ieşise cu adevărat reuşită, apreciată pentru generozitatea ei de toţi cei strânşi să sărbătorească. O fi fost Esme Crabb o fală simplă de la ţară. Dar o să-şi amintească de nunta ei pentru mult timp de-aici încolo.

Esme abia dacă apucase să bage de seamă ce se petrecea în jur când se trezi luată de lângă bărbat-su de către Armon Hightower. O înşfăcase de mijloc şi o scoase pe sus din mijlocul petrecerii.

— Ce faci? întrebase mai mult luată prin surprindere decât îngrijorată de ce se întâmpla.

— Doamnă Rhy, cred că sunt pe cale să fur

mireasa.

Rămase o clipă încremenită până când înţelesul cuvintelor i se lămuri.

— Cleavis! începu să strige din toate puterile.

— Ce se întâmplă acolo? izbucni furios în timp ce-l privea stupefiat pe Armon Hightower aruncând-o pe Esme peste umăr şi luând-o spre munte.

— Hightower! Vino-napoi! urlă după el.

Reacţia sa îi făcu pe însoţitorii lui Armon să râdă batjocoritor.

— Dac-o vrei înapoi adu-ne de trei dolari rachiu şi-o carafă de whisky! îi strigă unul din fraţii Roscoe apucând-o pe urmele lui Armon care se chinuia să ţină în frâu mireasa.

— Pentru ce naiba vreţi aşa ceva?

— N-ai auzit de răscumpărarea miresei? îi răspunse râzând Will Gambrige.

— Rachiu de trei dolari. Dar asta înseamnă aproape un butoi, spuse Cleav nevenindu-i să creadă.

— Lasă, că merită să-l împingi până sus chiar şi cu o carafă de whisky în mână. Dacă după aia poţi să te bucuri de noaptea nunţii în voie, îl luă peste picior Gambridge.

— Luhuu! chiuiră fraţii Roscoe grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Hightower.

— Aşteptăm răscumpărarea, adăugă Will strecurându-se abil printre spectatorii, care după ce depăşiseră primele momente de surpriză râdeau şi ei alături de ilăcăii care răpiseră mireasa.

Cleav stătea nemişcat, privind după ei, de

parcă ar fi prins rădăcini. După toată nebunia cu cerutul în căsătorie şi pregătirile făcute în fugă. Ultimul lucru de care îşi făcuse griji fusese furatul miresei. Yo Crabb, proaspătul socru. Era deja în spatele lui îndemnându-l.

— Ce Dumnezeu tot păzeşti, fiule, du-te după ea!

Când o porni în cele din urmă, ceata de flăcăi se împărţi în două grupuri şi ajunse sub adăpostul pădurii.

Umblând dintr-o parte în alta aproape un ceas fără să găsească vreo urmă, Cleav înţelese că singura şansă de a-şi vedea nevasta înapoi înaintea zorilor era să încheie târgul.

O luă val-vârtej spre magazin. În faţa uşii îl găsi pe Mort Riggly. Cârciumarul oraşului, aşteptându-l.

— Mă seara, Cleav, îl salută plin de amabilitate. A fost o nuntă frumoasă? îmi pare rău c-am pierdut-o.

— A fost, răspunse Cleav cu mintea în altă parte. Dar cum de-ai ştiut că am nevoie de tine?

— De la Armon. Când şi-a cumpărat butoiaşul mi-a zis c-o să-ţi trebuiască şi ţie ceva whisky pentru răscumpărare.

— A băut deja un butoiaş întreg? întrebă îngrijorat.

Mort dădu din mână încercând să-l liniştească.

— Nu te omorî pentru atâta lucru. Ascultă-mă

pe mine, ştiu că Will şi fraţii Roscoe n-au toţi la un loc minte nici cât o bibilică, nici chiar când sunt treji, spuse pufnind înveselit de propria-i

glumă, dar este şi Armon acolo cu nevastă-ta. O fi el trăsnit, da nu este prost. Şi simte ceva pentru fata asta, la urma urmei. Aşa că nu-ţi face griji.

— Simte ceva?

Cleav se simţise cuprins de un val inexplicabil de gelozie şi întrebarea sunase mai tăios decât avusese el intenţia.

— Ce vrei să spui cu asta?

Mort găsea agitaţia lui Cleav a naibii de caraghioasă.

— În mod sigur n-am vrut să spun cu asta ceea ce crezi tu, îl asigură cârciumarul. Le face curte gemenelor de mai bine de juma de an. După părerea mea se gândeşte la nevastă-ta ca la cineva din familie.

Izbucni într-un râs răsunător.

— naţi-o bună, asta-i ceva care nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap. Tu şi cu Armon rude.

— Armon nu face parte din familia mea, îi aruncă Cleav încordat.

— Poate că nu încă, admise bătrânul pezevenghi. Dar când te însoţeşti cu de-alde Crabb… Dădu din cap compătimitor. La naiba, domnule Rhy, probabil că ai să descoperi o droaie de rude una mai săracă decât alta, de aici şi până la Memphis.

— M-am însurat cu Esme, nu cu familia ei.

Spuse Cleav cu răceală. Acum, ai de gând să-mi vinzi odată carafa aia de whisky sau vrei să-mi pierd toată după-amiaza trăncănind?

Ştiind foarte bine în ce situaţie se afla şi poate ca să-i plătească că-l lua pe sus, îi ceru de trei ori peste preţul obişnuit. Cleav n-avea de ales şi-i

plăti. Nu băuse niciodată tărie, aşa că nu putea nici măcar să-l ameninţe că pentru viitor îşi pierduse un muşteriu.

Numărându-şi cu mulţumire banii. Mort Riggly îl îmbărbătă.

— Nu-ţi face nicio grijă, domnule Rhy. Fata-i la fel de în siguranţă acolo sus cum era şi la taică-su acasă. Furatul ăsta nu-i un lucru rău la urma urmei. Când o femeie abia s-a măritat, ei bine, îi e niţeluş teamă de bărbat-su, aşa-i normal. Când apar alţii şi-o iau pe sus o să fie şi mai speriată. Şi când omu' ei vine şi-o salvează atunci este plină de recunoştinţă.

Cu mâna lui soioasă, Mort îl bătu pe Cleav cu înţelegere pe spate, murdărindu-i cămaşa albă.

— Ascultă la mine. După un furt ca ăsta într-o căsnicie nu mai sunt el şi ea. Cât ai bate din palme fata o să vadă numai noi şi restul.

Bine dispus îi dădu un cot şi continuă:

— Până spre miezul nopţii o să fii recunoscător flăcăilor ăstora pentru ce-au făcut pentru tine. Ţine minte.

Cleav rămăsese încremenit de atâta obrăznicie.

Mori îşi plesni mâinile peste coapse distrându-se copios şi continuând să se scuture de râs, se pierdu în noapte.

— Ţine minte cuvintele mele, strigă din întuneric. Până dimineaţă o să le mulţumeşti băieţilor.

Cleav nu-i băgă în seamă vorbele. Băieţii ăia or să fie norocoşi dacă nu-i omora până dimineaţă. Pentru ce Dumnezeu să se spetească el cu un

butoi de rachiu prin munţi pe urma unei adunături de neisprăviţi. Doar din cauza untp obicei barbar! Naiba să-l ia!

Legând mânerul carafei cu whisky cu o sfoară şi-o atârnă ca pe o tolbă de săgeţi pe spate şi intră în magazin să caute rachiul.

Strângând tot ce-i fusese cerul, oftă resemnai şi începu să rostogolească, opinlindu-se. Butoiul în susul uneia dintre cele mai afurisite coaste de munte din estul statului Tennessee.

Săptămâna dinainte fusese umedă şi ploioasă şi pământul mustea de apă. Panlofii îi alunecau iar şi iar în noroiul lipicios, dar reuşi să rămână în picioare. Cel puţin nu sfârşise prin a se bălăci în mocirlă pe de-a-ntregul. Îşi putea imagina dezastrul care ar fi avut loc dacă butoiul s-ar fi rostogolit peste el.

Era mult prea întuneric pentru a vedea vreo urmă a răpitorilor. Îşi spusese, şi pe bună dreptate. Că trebuie să îi ales drumul cel mai accidental şi mai greu de străbătut.

Merita femeia atâta oboseală? se întrebase, şi nu numai o dată. Nu-şi dăduse osteneala să răspundă. Îşi vedea doar de treabă potrivindu-şi pe rând picioarele pe cărarea alunecoasă şi împingând apoi butoiul cu câte un pas.

Până la urmă nu i: a găsit el. Când Will Gambridge a răsărit din spatele unui copac l-a făcut să tresară.

— Te-ai descurcat mai bine decât mă aşteptam. Comentă păstrând abia o umbră de respect.

Îi ceru whisky-ul şi după ce trase o duşcă bună

îi oferi şi lui Cleav carafa.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Cleav fără să simtă cea mai mică tentaţie de a încerca băutura.

Balul nu se terminase încă şi trebuia să-şi păstreze capul limpede dacă voia s-o scoală de-acolo.

Will îl conduse până la luminişul unde o ţineau pe Esme râzând şi pălăvrăgind de parcă ar fi fost cel mai reuşit joc la care participase vreodată.

— Hî! Hî! o auzi Cleav ţipând înainte să dea ochii cu ea.

Esme era legată de un copac doborât, răsucindu-se şi agitându-se în noroi. Gura îi era legată cu o pânză roşie. Ochii îi erau larg deschişi şi aprinşi, dar mai mult de mânie decât de teamă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu c-ai reuşit în sfârşit, îl înţepa cel mai în vârstă dintre fraţii Roscoe. Mi-era frică că drăcoaica o să ne omoare pe toţi până să ajungi tu.

Râdeau cu toţii bine dispuşi trecându-şi carafa dintr-o mână în alta. Chiar dacă nu i se spusese, putea să-şi dea seama şi singur că nu era prima din seara aceea.

— Scoateţi-i căluşul, spuse poruncitor.

Speriat de tonul furios. Will se repezi să-l asculte, dar Armon îl opri:

— Scuipa şi guiţa de parcă ar fi fost un porc înjunghiat, explică Armon nepăsător în timp ce se aplecase să-i desfacă legătura cu pricina. Nu i-am făcut nimic rău, Cleavis. Am vrut doar s-o facem să tacă.

— N-a vrut în ruptul capului să ne dea şi nouă o sărutare, se auzi Roscoe cel mic. Şi dacă o gură

de muiere nu este folosită ca lumea este mai bine să stea închisă.

Îngheţându-l pe băiat cu o singură privire.

Cleav se lăsă în genunchi pentru a o ajuta pe Esme să se ridice.

— Te simţi bine?

— Brute nespălate, se văicări Esme plină de ciudă. Uite ce-ai făcut din rochia mea de mireasă, animal fără minte, îl bruftui pe Armon.

— Ai de gând să te mai măriţi o dată în ea? i-o întoarse Armon.

Esme se îndreptă spre el dorind să-l izbească fără milă. Prinzând-o cu un braţ pe după mijloc Cleav o opri:

— Ţine-ţi firea. Esme, îi spuse pe un ton ce nu admitea replică. Nu vreau ca nevastă-mea să se dea în spectacol ocărând şi sărind la bătaie.

Reuşi s-o tină în frâu, dar părea gata să se dezlănţuie la cea mai mică provocare.

— V-aţi primit rachiul şi whisky-ul, se adresă Cleav băieţilor cu o politeţe rece. Eu o s-o iau pe Esme acasă şi să terminăm odată cu Lot bâlciul ăsta.

— Luhu! chiui unul din cei doi Roscoe. I s-a suit sângele la cap că i-am întrerupt luna de miere.

Chicolind cu neruşinare, celălalt Roscoe adăugă:

— Minunai lucru căsătoria asta. La noapte o să se-aleagă praful de salteaua lor.

De data asta, Cleav fu cel pe punctul de a sări la bătaie, dar Esme îi apucă pumnii strânşi.

— Plecăm, spuse.

— Nu încă. O contrazise categoric Armon.

Cleav şi Esme se întoarseră amândoi deodată. Ameninfători.

— Tu ţi-ai plătit partea ta din răscumpărare. Cleav, continuă Highlower arătând spre carafa pe care o ţinea în mână. Dar doamna Rhy n-a lăsat pe niciunul din noi să sărute mireasa.

— Şi nici n-am de gând s-o fac. Mă auzi târâtură? răbufni Esme.

— N-ar trebui să-mi mai vorbeşti aşa urât, Esme. O preveni bonom abia ţinându-şi râsul. Doar suntem aproape rude. Ce zici?

— Nu, nu suntem, îl înfrunlă Esme. Şi Dumnezeu mi-e martor c-o să fac tot ce-mi stă-n puteri să nici nu fim vreodată.

— Nici măcar veri, aşa ca să poţi să mă săruţi? o întrerupse.

— Ţi-o cauţi cu tot dinadinsul, Hightower? îl întrebă Cleav.

— Nu, n-aş zice, răspunse Armon îndesându-şi limba în una din fălci şi privind spre tovarăşii săi. Tu eşti acela care a luat-o.

Gluma îi făcu pe ceilalţi să se scuture de râs. Nici Cleav, nici Esme nu vedeau vreun motiv să-i imite.

— Esme nu vrea să te sărute, rosti încordat

Cleav. Şi dacă aş fi în locul tău eu n-aş obliga-o.

Hightower îşi ridică braţele într-un gest larg simulând indignarea.

— S-o oblig? întrebă mirat. Crezi că bunică-mea nu m-a crescut destul de bine încât să mă pricep cum să nu oblig o femeie?

Ceilalţi murmurară aprobator. Era clar că aerele de gentleman pe care şi le dădea Cleav nu le picaseră bine.

— Nici nu voiam s-o sărut. Dacă aş fi vrut-o, o făceam de mult, îi spuse pe şleau Armon.

Flăcăii se distrau copios. Lăudăroşenia lui o făcu pe Esme să se învineţească de furie.

— Dar o mireasă trebuie sărutată. Obiceiul este obicei.

Armon îşi întoarse privirile spre însoţitorii săi care dădură din cap aprobându-l.

— Dacă noi nu putem s-o facem, continuă, atunci cel puţin să te vedem pe tine.

— Ce? exclamară deodată cei doi.

— Sărut-o. Îl încurajă Will Gambridge. Da' nu ţocăitul ăla leşinat pe care i l-ai dat în biserică. Că doar nu merită numai atât.

— Daaa! îl aprobară şi fraţii Roscoe. Şi foloseşte-ţi şi limba, că n-o fi foc.

— Fir-ai... Îşi dădu Esme drumul spumegând. Dar Cleav o potoli bătând-o uşor pe umăr, intervenind:

— N-avem nici cea mai mică intenţie să ne dăm în spectacol doar ca să fiţi voi mulţumiţi.

Armon râse.

— Cum ţi-e voia domnule principii înalte. Da mai bine te-ai instala şi dumneata ca lumea pentru că n-o să plecaţi nicăieri. Avem o noapte de distracţie în faţa noastră.

Pentru a întări cele spuse, îşi încrucişă picioarele şi se aşeză pe jos găsindu-şi o poziţie cât mai confortabilă.

— Leag-o la loc. Will. Dacă nu plătesc nu

pleacă nicăieri.

Cum Will se şi pusese în mişcare, Cleav ridică o mână făcându-l să aştepte. Îi era limpede că cei patru erau beţi şi aveau de gând s-o facă şi mai lată. Furatul miresei era de obicei un joc nevinovat, dar de câteva ori luase o întorsătură urâtă.

— Vreţi să mă vedeţi cum o sărut. La dracu' doar este nevastă-mea. Aşa că nu mă deranjează s-o fac.

Întorcându-se spre ea îi şopti:

— Hai să jucăm comedia asta şi s-o ştergem. De-aici.

Esme nici nu apucă să răspundă. Cleav o trase spre el şi-o lăsă pe spate sprijinind-o de bracul lui. Îşi trecu buzele peste gâtul ei arcuit şi o muşcă delicat făcând-o să icnească surprinsă, apoi o sărută.

Nu era deloc un sărut delicat şi tandru. Era posesiv şi plin de dorinţă pătimaşă. Sărutul unui bărbat care îşi ia în stăpânire femeia. Trebuia să-şi mulţumească spectatorii. Limba îi pătrunse în gura ei fierbinte luând-o în stăpânire, îşi dorea numai ca ea să nu înceapă să se zbată şi să-l lase să-şi ducă până la capăt numărul lipsit de pudoare care trebuia să le dea libertatea.

Ultimul lucru la care se aşteptase /fusese ca Esme să-i răspundă. Încet, încet un geamăt surd se făcu auzit şi gâtul îi fu cuprins de braţele ei. Se lipea tot mai strâns de el şi-i întorcea sărutul.

Cleav uită de orice plan de scăpare, de bărbaţii ameţişi de băutură. Uită de glumele fără perdea şi de privirile aprinse care îi fixau. Sărutul

lui brutal se transformă într-un gest plin de tandrele şi o clipă mai târziu scotea şi el aceleaşi sunete înfundate strângând-o tot mai tare la piept.

— Mamă, Doamne! se auzi vocea celui mai mare dintre fraţii Roscoe exclamând.

Spectacolul care li se deslaşura în faţa ochilor îi redusese pe băieţi la tăcere înflerbântându-le sângele.

— Esme asta e o bucăţică dată dracului, sau mi se pare mie? întrebă în continuare Roscoe fără a se adresa cuiva anume.

Cleav se smulse de lângă Esme şocat de propria-i lipsă de control. Din doi paşi fu lângă Roscoe. Fără să se mai gândească la urmări, îl înşlăcă de guler şi-l izbi fără prea multe menajamente de copacul noduros din spate.

— Să nu mai aud numele neveste-mii din gura ta spurcată, spuse cu o furie neagră. Sau o să te aranjez de n-o să se mai uite nicio femeie după tine.

Roscoe reuşi să bolborosească câteva cuvinte de aprobare şi Cleav îi dădu drumul. Se întoarse şi întinzându-şi mâna spre Esme o chemă poruncitor.

— Să mergem.

Ea-l urmă fără un cuvânt. Erau deja la jumătatea drumului când înţelese că furia şi îndrăzneala lui izvorau din dorinţa pentru ea. Dorinţa îi dăduse puterea de a-i înfrunta pe zdrahonii ăia beţi. Cel puţin aşa spera că stăteau lucrurile. Era ţinuta lui de gentleman doar un lustru de suprafaţă care ascundea cu greu pornirile violente ale omului care pornise de jos?

Oricare ar fi fost cauza, îl făcea să nu mai pară

el însuşi.

Noaptea era neagră ca smoala. Rupţi de oboseală, cei doi ajunseră în sfârşit în veranda largă a casei. Fără haină, cu genunchii pantalonilor mânjiţi de noroi, cu tot trupul durându-l din cauza efortului, se lăsă să cadă pe ultima treaptă a scărilor nevenindu-i să intre în casă.

În timp ce Esme îşi găsea un loc alături, o privi. Arăta chiar mai rău decât el. Rochia căpătată de la Sophrona, care fusese odată albă, era împroşcată toată cu pete de noroi. Părul îi atârna despletit şi-şi pierduse încălţările.

— Îmi pare rău. Spuse amărâtă sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi prinzându-şi bărbia în palme. Doamne Dumnezeule, cred că ţi s-a aplecat de viaţa asta.

Cleav reuşi să zâmbească chinuit din colţul gurii.

— N-a fost vina ta, Esme. Trebuia să-mi fi închipuit că zănatecii ăştia n-or să renunţe la furatul miresei. Ca să-ţi spun drept, m-am gândit. Atâta la căsătoria asta, încât nu mi-a mai stat mintea şi la altceva.

— Nici mie nu mi-a trecut prin cap, c-o să ne-o facă, admise ea, apoi adătigă plină de ciudă. Jur că o să-l omor pe Armon Hightower dacă-mi mai apare în faţa ochilor!

Focul cu care-şi descărcase sufletul îl făcea pe Cleav să 1 se pară totul din cale-afară de caraghios.

— Aproape că mi-e milă de bietul om, îi spuse începând să râdă.

— Ce-ai găsit de râs? Nu-i nimic caraghios în toată povestea asta, l-o servi.

Cleav clătină din cap continuând să se amuze.

— Ba da, Esme. Noi suntem caraghioşi în toată povestea asta.

— Ce vrei să spui?

— Prin părţile astea o nuntă nu este făcută cum se cuvine dacă nu se fură mireasa, îi explică. Sărmanul Hightower se consideră din familie. Şi cum taică-tu a ţinut morţiş să ai o nuntă adevărată, după cum este obiceiul, a ţinut să se ocupe el de asta.

Esme îl privi pe furiş neînţelegându-i parcă cuvintele. În cele din urmă ridică din umeri.

— Ai dreptate, admise. Dacă nu s-ar fi furat mireasa lumea ar fi zis că-i o nuntă făcută de mântuială. Acum n-o să mai trăncănească decât despre cum ai rostogolit butoiul ăla până sus.

Se priviră unul pe altul şi Izbucniră amândoi în râs.

— Eram chiar aşa de caraghios? o întrebă.

— N-am apucat să văd, îi mărturisi. Eram legată fedeleş şi cu zdreanţa de batistă a lui Gambridge vârâtă în gură.

Continuând să râdă, Cleav o apucă de mijloc şi o trase mai aproape. În timp ce ea îşi potrivea capul pe umărul lui începură să se potolească. Muşchii obosiţi şi ruşinea usturătoare fură uitate. În liniştea nopţii de vară, sub cerul înstelat, stăteau pentru prima oară unul lângă altul ca soţ şi soţie. Esme îşi aşeză timidă mâna pe pieptul lui.

Atingerea ei îl răscoli aprinzându-l şi-i aduse în minte sărutul plin de patimă pe care îl

schimbaseră sus în munte. Acum era nevasta lui. Cuvintele îi răsunară în minte eliberator. Nu mai exista nicio oprelişte care să-l reţină; nici măcar o clipă.

— Eşti gata să mergem la calcare? o întrebă brusc.

Esme se trase înapoi tresărind. Îi aruncă o privire temătoare şi înghiţi cu greu făcându-şi curaj.

— Da. Îi răspunse cu îndrăzneală. Dacă tu eşti gata sunt şi eu.

Din cauza vâjâitului din urechi abia dacă o auzi. Ridicându-se în picioare, îi întinse cavalereşte o mână pe care o prinse fără să ezite.

O luară tăcuţi spre uşă, niciunul din ei neştiind ce să zică... O desagă înghesuită pe verandă îi atrase atenţia lui Esme.

— Ah, uite-o! exclamă încântată.

— Ce-i asta?

Gândurile lui erau deja duse la ceea ce se va petrece sus, în cameră. Se vedea întinzând-o pe pat şi smulgându-i hainele, căutându-i trupul. Uitându-se în sacul inform reuşi să identifice nişte bucăţi de cârpă decolorate şi ponosite.

— Cine mi-o fi lăsat grămada asta de zdrenţe pe verandă? mormăi distrat, şi făcând câţiva paşi înapoi din foaier, unde tocmai intraseră, se pregătea să zvârle bocceaua, cu tot cu conţinut. Înapoi în verandă.

Esme îi smulse sacul din mâini.

— Sunt lucrurile mele. Spuse apărându-se. Şi zestrea mea.

— Zestrea?

Cleav nu pricepea înţelesul cuvântului. Dacă asocia vreun cuvânt cu Esme, acesta era picioare şi nicidecum zestre.

Scotocind până în fundul sacului, Esme trase afară o bucată de dantelă de bumbac care lucea sub lumina lunii.

— Asta este faţa de masă croşetată de mama. După obicei, ar trebui s-o ia una din gemene, că-s mai mari ca mine. Dar mi-am zis că dacă m-am măritat cu cineva aşa subţire, trebuie s-aduc cu mine ce-avem noi mai bun în casă.

— Oh, pentru Dumnezeu.

Mărturisirea ei îl făcuse să i se strângă inima. O strânse cu toată puterea în braţe, făcând-o să simtă cu trupul ei dovada dorinţei trupului lui.

— Dă-o uneia dintre surorile tale. Mama are o grămadă de feţe de masă.

O mânie rece o străbătu, nedomolită de căldura îmbrăţişării. Când gura lui îi atingea buzele, gata să i le ia în stăpânire, i se zvârcoli în braţe.

— Mama ta n-are nicio faţă de masă făcută de mama mea! i-o trânti.

Cleav se trase uşor înapoi încercând să-şi limpezească gândurile.

— Ai dreptate, iartă-mă, răspunse nestingherit. Hai să lăsăm faţa de masă, acum.

O trase iarăşi lângă el şi se frecă de ea dându-i de înţeles ce aştepta.

— Hai să ne ducem sus în pat şi să facem ceva mai plăcut. Avem o viaţă întreagă în faţă ca să ne certăm pentru tot felul de prostii.

Dar Esme n-avea în clipa aceea altă dorinţă

decât să se certe pentru tot felul de prostii. Avea şi ea acelaşi cuvânt de spus în căsnicia lor. Sau poate că nu era aşa. Îşi făcu griji deodată.

— Vreau să ştii că faţa de masă a mamei este foarte importantă pentru mine. Clarifică ea situaţia cu o voce cam prea ridicată.

Îndoiala că astă ar fi fost adevărat nu iacea decât s-o înfurie şi mai tare.

— Esme, n-am vrut să spun că…

— Familia mea n-are prea multe, dar să ştii că punem preţ pe ce. Avem!

— Esme, iubito, îi şopti în ureche insinuant, ştii deja ce preţuiesc eu la tine.

Îşi lăsă mâna să alunece pe spatele ei, până pe rotunjimile ademenitoare ale feselor şi i le prinse în palme cu îndrăzneală provocatoare.

— De ce să nu mergem noi sus să ne trântim în patul ăla moale, rosti şoptit trecându-şi buzele peste gâtul ei, şi să continuăm discuţia asta mâine dimineaţă.

Simţindu-şi inima bătând gata să-i sară din piept, Esme îşi spuse că se înşelase îngrozitor. Bărbatul minunat pe care crezuse că-l ia de bărbat era înfumurat, un ticălos lipsit de sentimente care se credea prea bun pentru ea. Ce credea că este? O mâţă rătăcită care se aciuise în casa lui? Aruncând o privire rapidă de jur-împrejur, spre parchetul din pin care strălucea, spre cuierul minuţios lucrat, Esme îşi spuse că n-ar fi fost departe de adevăr.

Îl împinse plină de mânie.

— N-am chef să discut de dimineaţă, se porni aproape ţipând. De fapt. Nu mai am chef să discut

deloc. Mă duc acasă.

— Ce?

— Ai auzit foarte bine ce-am spus. Plec. Oi fi eu săracă şi fără carte, da’ n-o să las pe nimeni să se uite de sus la mine şi în niciun caz pe bărbatul care s-ar zice că mi-e soţ.

— Dar nu m-am uitat la tine de sus.

— Şi cam ce zici c-ai făcut?

— Zic că mi-am cerut drepturile de soţ. Ştii prea bine că n-a fost ideea mea. Nu te-aş fi luat de nevastă nici într-un milion de ani dacă nu m-ai fi prins în capcană.

— Asta-i…

Esme îşi ridică mâna să-l lovească, dar el i-o prinse cu uşurinţă. Expresia îi era cruntă.

— Să nu-ncerci vreodată să mă loveşti. Îi spuse furios. Doar c-ai văzut o femeie plesnindu-mă fără să-i fac nimic, asta nu înseamnă c-o să înghit şi de la tine acelaşi lucru. Tu nu eşti miss Sophrona!

Esme îşi căsca ochii, nevenindu-i să creadă.

— Cum îndrăzneşti să-i spui numele în noaptea nunţii noastre? Cum îndrăzneşti să faci asemenea lucru!

Cleav deschise gura gata să se răstească cu năduf despre ceea ce ar fi trebuit săjacă în noaptea nunţii când o voce neliniştită se auzi de la etaj. Întrerupându-l:

— Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă acolo jos?

Cei doi oponenţi rămaseră tăcuşi uitându-se unul la altul. Niciunul din ei nu-şi amintise că nu sunt singuri în casă.

Cleav făcu câţiva paşi şi bâjbâi după un chibrit

cu care să aprindă laimpa.

— Sunt eu, mamă. Strigă spre etaj cu o voce mai domolită. Eu şi Esme, am ajuns în sfârşit acasă. Îi explică încercând să înnădească o discuţie. Cum te mai simţi?

— Mă simţeam foarte bine şi dormeam liniştită până m-am trezit în nişte zgomote îngrozitoare de-am crezut că mă aflu sâmbăta seara într-o cârciumă plină de scandalagii, nu la mi –, ne acasă, veni răspunsul tăios şi plin de indignare.

Cleav reuşi să aprindă lampa şi apoi se întoarse spre Esme aruncându-i o privire rugătoare.

— Mă seara, doamnă Rhy. I se adresă ea cu o voce dulce venind ceva mai aproape de Cleav. Ne pare rău că v-am sculat. Da mă bucur că vă simţiţi mai bine.

Cleav îşi trecu de formă braţul pe după mijlocul ei. Când ea începu să se foiască încercând să scape, o apucă zdravăn.

— Nunta a fost încântătoare, mamă. Spuse convingător. Tot oraşul a fost acolo.

Eula Rhy îşi miji ochii uitându-se cu atenţie la cei doi care stăteau la picioarele scării.

— Arătaţi îngrozitor. Cum aţi reuşit să vă mânjiţi în halul ăsta cu noroi?

Esme îşi coborî privirile spre rochia distrusă şi îşi dori să fi putut intra în pământ.

— Au furat mireasa, răspunse Cleav calm. Este un obicei printre oamenii de la munte să…

— Ştiu şi eu ce-i aia „furatul miresei”, îl întrerupse maică-sa. Am trăit în munţii ăştia o viaţă întreagă. Taică-tu a trebuit să mă dea jos

dintr-un copac şi eram plini amândoi de o sevă otrăvitoare.

Ochii îi priviră un moment în gol de parcă ar fi chemat amintirile acum dragi ale necazurilor de altă dată. Apoi privind spre tinerii aflaţi jos, le zâmbi.

De parcă amintirile tinereţii i-ar fi dat putere, bătrâna îşi ridică mânecile halatului şi o luă pe scări în jos.

— Aveţi amândoi nevoie de-o baie, cred că nimeni nu se îndoieşte de asta. Spuse ea cu spirit practic. Esme, vino să mă ajuţi să-ncălzesc nişte apă.

Capitolul XII

Ăsta da început de căsnicie! îşi spuse Esme în timp ce o ajută pe doamna Rhy să umple baia.

— Ajunge doar una, încercă s-o încurajeze pe noua ei soacră.

Bătrâna îşi vedea de treabă fără să o bage în seamă.

— Doar Dumnezeu ştie ce animale o să-mi aduceţi în aşternuturile mele curate.

Esme rămase ca trăsnită. Doamna Rhy se grăbi să adauge:

— Voiam să spun că amândoi sunteţi murdari de noroi din cap până-n picioare după ce-aţi bătut toţi coclaurii, se corectă. În viaţă ţi se dă doar o noapte a nunţii, aşa că trebuie cel puţin s-o petreci curat.

Esme era de părere că dacă ţi se dă doar o noapte a nunţii într-o viaţă, ar fi trebuit să şi-o petreacă singuri.

Le luă aproape o oră ca să încălzească destulă apă cu care să umple baia. Cavalereşte, Cleav o lăsă pe Esme să se spele prima.

Deşi apa era minunată şi ea abia reuşea să-şi învingă oboseala, nu reuşea totuşi să se destindă. Se afla în bucătăria Eulei Rhy şi bătrâna nu dădea niciun semn c-ar avea de gând s-o lase singură cu gândurile ei. Despuiată la piele cum era, Esme se simţea în cadă ca prinsă într-o capcană. În timp ce soacră-sa îi dădea explicaţii în legătură cu viaţa şi familia lui Cleavis, îi împărtăşea filosofia ei în legătură cu căsătoria.

— Lucrurile nu mai sunt ca pe vremea când m-am măritat eu. Îi spuse. Pe atunci tinerii trebuiau să se ştie de-o bună bucată de vreme şi familiile lor se învoiau înaintea nunţii.

Dădu din cap cu dezaprobare.

— Acum, uită-te la tine şi la Cleavy. Nu ştiţi nimic unul despre celălalt.

— Oh, ba nu, ştiu, se repezi Esme să-i explice. L-am urmărit pe Cleavis săptămâni în şir. Pas cu pas. Ştiu totul despre el.

— Asta-i departe de adevăr, fato, pentru că altfel nu l-ai o luat.

Esme rămase cu gura deschisă buimăcită de cele auzite.

— De ce spuneţi asta?

— Îmi pari o fată cu mintea dezgheţată. Esme. Dacă l-ai fi cunoscut bine. Ţi-ai fi dat seama cât de nepotrivită eşti pentru el.

Esme îşi ţinu gura cu greu.

— Fiul meu este un gentleman, continuă Eula. Viaţa lui este legată de lucrurile cele mai bune, de

ideile cele mai înalte. Pentru un asemenea bărbat este nevoie de o soţie care să aibă conversaţie şi cu maniere pe măsură.

Esme strângea din fălci, frecând cu zel. Cineva în stilul lui miss Sophrona Tewksbury, gândi ea în sine, dar se feri să rostească cuvintele.

— Dumnezeu ştie, continuă doamna Rhy, că nu a fost uşor pentru mine. Răposatul meu soţ a fost un om obişnuit. Bineînţeles că făcuse şcoală şi se pricepea în afaceri foarte bine. Dar el niciodată nu şi-a pus întrebarea cine este şi care este locul lui în lume. Ai noştri, pur şi simplu aşa erau. Eula a oftat obosită, gândindu-se la trecut.

— Dar Cleavis… clătină ea din cap. Dă-mi voie să-ţi spun, Esme Crabb, că atunci când Cleavy a fost la şcoala din Knoxville. Cu toate că învăţa foarte bine. Dorea să fie primul.

— Numele, meu nu mai este Crabb, spuse Esme liniştită. Este Rhy.

Aruncând o privire obosită asupra tinerei din baie, Eula clătină din cap dezaprobator.

— Nu eşti deloc ceea ce el dorea când se gândea la căsătorie.

Esme ridică bărbia sfidătoare.

— Poate că nu, admise ea supărată. Dar acum suntem căsătoriţi şi îl cunosc destul de bine pe Cleav ca să ştiu că el nu-şi va călca jurămintele.

— Bineînţeles că nu-şi le va călca niciodată, fu de aceeaşi părere mama soacră, pe un ton superior, care voia să spună că era o nebunie să fie numai sugerat.

— Sunt pe punctul să învăţ cum să-l ajut în magazin, a spus Esme cu mândrie. Şi ştiu câte

ceva despre peştii lui, mă interesează cu adevărat.

— Peştii?! fxclamă cu dispreţ Eula Rhy. Peştii ăştia reprezintă cea mai mare nebunie în care s-a băgat Cleavy. Există destui peşti în râu. Nu există niciun motiv să începi să-i creşti ca pe pui.

— Probabil că asta a gândit şi mama primului bărbat e? re a vrut să îmblânzească primul cocoş.

Eula a ridicat din sprânceană, uitându-se la nora ei, care în mod neaşteptat îl apăra pe Cleav. Dar de la tânăra doamnă Rhy te puteai aştepta la orice.

— Tu te-ai măritat cu fiul meu din motive pecuniare şi pentru poziţia lui socială, spuse Eula, cu-un ton neutru. Mi-e teamă că vei alia curând că e nevoie de mai mult într-o căsnicie fericită, decât acele jurăminte.

Îndepărtând săpunul de pe ea nu găsi un răspuns potrivit. Nu era un fapt pe care să-l poată argumenta. Ea îl alesese pe Cleav pentru casa sa mate, albă. Acum era prea târziu să o mai nege. Deja îşi dădea seama de diferenţa dintre ei. Cleav se uita la faţa de masă fină a mamei sale ca la o cârpă. Esme se întreba dacă nu tăcuse o greşeală. În tot ceea ce plănuise nu mersese mai departe de momentul nunţii. Ea se aşteptase ca el să se îndrăgostească de ea cu adevărat şi s-o ceară de nevastă. Având acea pereche de jartiere, care era atuul ei, Cleav nu făcuse decât să pună paie pe foc. Indiferent cât ar fi bătut laptele, nu avea să se facă unt.

Esme s-a ridicat în picioare. Doamna Rhy. Aparent nesatisfăcută cu scăldatul tinerei, a luat o găleată de apă caldă şi i-a turnat-o pe cap. Apa n-a

fost neplăcută, dar a luat-o prin surprindere. Esme s-a scuturat de apă. Asemeni unui câine, ceea ce dovedea lipsă de maniere, umplând-o de dezgust pe Eula Rhy.

— Apucă, îi strigă ea, întinzându-i un prosop. Tu nu ştii să faci o baie?

— Eu de obicei mă scald în râu. Recunoscu Esme. De fapt, nu mă încântă să stau într-o baie mare cu spumă, spuse ea cât mai arogant cu putinţă.

Învelită în prosopul de bumbac moale pe care i-l dăduse Eula Rhy, Esme o urmă pe noua ei soacră în holul din faţă. Amândouă s-au oprit deodată, surprinse de Cleav care sta pe trepte.

— Doamne. Dumnezeule, ce faci acolo, Cleavy?

Fruntea lui era brăzdată de cute.

— Aşteptam s-o iau pe Esme la noi în cameră.

— O. Pot eu s-o duc, îi răspunse doamna Rhy nerăbdătoare. Acum du-te şi fă-ţi şi tu baie.

Cleav părea gata să-i răspundă, dar Eula trecu pe lângă el. Petrecându-şi braţul ferm în jurul taliei lui Esme şi conducând-o sus pe scări.

— Mobila din această cameră este din Carolina de Nord, îi spuse Eula, pe când ele treceau pragul. Cleavis are un ochi bine format pentru stil, dar şi pentru lucrul trainic. Toate aceste mobile au fost lucrate manual la strung, dintr-un nuc negru din această regiune.

Esme admiră cu respect piesele masive închise la culoare. Erau aşa de multe rafturi şi sertare, că ar fi putut ascunde totul. Dulapul uriaş avea o oglindă înclinată. Patul era cel mai lung şi

mai lat din câte văzuse vreodată Esme. Tăblia aproape atingea plafonul.

— Doamne Dumnezeule, e un palat! Exclamaţia ei şoptită a fost spusă pe un ton atât de îngrozit, încât Eula Rhy s-a întors să se uite la ea cu mirare.

— Nu asta ai dorit?

Înainte ca Esme să aibă timp să-i răspundă, s-a trezit singură.

— Nu mă aşteptam la un palat, răspunse ea camerei goale. Am dorit doar un acoperiş adevărat pentru familia mea. Dar chiar rostindu-le, aceste cuvinte sunau fals. Undeva, între prima zi petrecută în magazinul lui. Şi acel da pe care îl rostise de curând la biserică, Esme se îndrăgostise de el. Dar ea ştia, pe când îşi plimba mâna pe cuvertura croşetată de pe pat, că ea se îndrăgostise de un bărbat, dar nu de unul cu un palat. Se îndrăgostise de un bărbat atât de blând. Încât peştii mâncau din mâinile sale.

Ea zâmbi aducându-şi aminte de clipele acelea. Stând în umbra lui. Ea se simţea atât de apărată, atât de calmă. De parcă i s-ar fi luat de pe umeri greutatea unei lumi. Atâta timp cât se va afla în umbra lui. O va ocroti.

Să aibă grijă de ea? Esme zâmbi şi dădu din cap. Ce idee! Esme avea grijă de toţi. Ea nu avea nevoie ca cineva să aibă grijă de ea.

Şi alte amintiri plăcute îi readuceau emoţiile acelor zile. Acea tresărire profundă când realizase apropierea lui. Acea tulburare a respiraţiei ei când îi simţise respiraţia lui pe ceafă. Şi acea nelinişte plină de presentiment care o făcuse să i se arunce

în braţe.

Esme şi-a înăbuşit un râsnervos, acoperindu-şi cu mâna obrazul îmbujorat. Din noaptea aceea ea va fi pentru tot restul vieţii lor împreună, la bine şi la rău.

Cu acest gând, Esme s-a îmbrăcat pentru noapte şi şi-a pieptănat părul în cosiţe. Lăsând o lampă cu gaz să lumineze, ea s-a aşezat în patul mare şi întunecos, tremurând de aşteptare.

Şi l-a aşteptat.

Şi l-a aşteptat.

S-a trezit când partea cealaltă a patului s-a lăsat în jos sub greutatea sa. Lampa se stinsese şi camera rămase în întuneric beznă.

— Cleav? întrebarea a fost ca o uimire.

— Oare cine altul ar putea fi? Tonul vocii sale era încordat, neplăcut.

— Nimeni altcineva, îi răspunse Esme cu o voce stinsă.

El se întinse lângă ea şi oftă profund. Perfect trează, Esme stătea înţepenită ca un lemn. Era noaptea nunţii lor. O va face femeia lui. Cleav nu se mişca.

Poate că ea ar trebui să-l atingă, s-a gândit ea. Nu? Ea se aruncase odată-n braţele lui. În noaptea asta el o va căuta. El va trebui să o atingă. Oare când o va face?

Minutele treceau, deveneau ore, iar Esme îşi simţea trupul încordat de aşteptare.

Tensiunea a devenit prea mare şi a vorbit:

— Cleav, eu… ea n-avea nicio idee cum să continue. El se căsătorise cu ea împotriva voinţei lui. Poate că nici nu o dorea.

— Cleav, eu…

El s-a învârtit, întorcându-i spatele. Noapte bună, Esme, i-a spus el.

— Noapte, bună.

Cleavis Rhy căscă din plin, apoi îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să se limpezească. Uitându-se în jos pe plachetă, notă cu atenţie pe ea numărul cutiilor cu lanolină de pe raft.

El nu se gândise să facă azi inventarul. Dar nu vedea o zi mai bună pentru asta.

Se pare că toată suflarea din Vader se aşteaptă să fie închis, fie nu aveau chef să meargă la magazin. Lui Cleav i-ar fi făcut plăcere ca afacerea să-i meargă din plin. Nu ţinea să rămână singur cu gândurile sale. Era prea tulburat.

— Prost, neîndemânatic, ţopârlan, murmură el pentru sine. Gândise cu pantalonii, nu cu mintea sa! Merita exact ce avea. Oftă, bătându-şi joc de sine. Obţinuse un nimic! Cum îţi aşterni, aşa vei dormi, îi spusese maică-sa noaptea trecută.

Cum să-ţi aşterni, la asta se gândise Cleav în baie, grăbindu-se să termine cu spălatul. Totuşi mama sa îl oprise când urca scările.

— Doresc să-ţi vorbesc în salonaş, Cleav, îi spusese ea cu cel mai neplăcut şi arogant ton.

Cleav nu era omul să fie manevrat de maică-sa, dar anii lungi în care avusese de a face cu toanele Eulei Rhy îl învăţaseră să n-o întrerupă, altfel nu ajungea niciodată să cunoască sfârşitul.

— Desigur, mamă, răspunse el politicos, invitând-o să treacă prima pragul.

Traversând camera, ca să se sprijine de cămin cu o indiferenţă studiată, el o invită să ia loc în

scaunul ei favorit.

— Ia loc. Te rog, îi spuse. E foarte târziu şi sunt sigur că eşti obosită.

Eula Rhy se aşeză confortabil. Înainte de a-şi da seama de manevră. Situaţia era puţin cam confuză şi nu se aştepta s-o clarifice imediat. Îşi ridică privirile iscodindu-l pe fiul său.

— Ai luat-o de bunăvoie pe fata asta? îl întrebă neiertătoare.

Cleav îi răspunse clătinând din cap.

— Cred că nu mai este nevoie să-ţi spun că nu este ceea ce sperasem pentru tine şi mă îndoiesc că tu ţi-ai dorit aşa ceva.

— Asta n-are nimic de-a face cu ce am dorit eu sau tu. Ceea ce s-a petrecut este bine făcut.

— Asta nu pot s-o neg. Admise Eula Rhy. Şi fără îndoială că va face din casa noastră casa ei, şi ca nevastă are tot dreptul. Te-ai gândit la asta?

Cleav o privi oarecum plictisit.

— Cu ce te deranjează asta, mamă? Esme este o fată deşteaptă. Dacă te aştepţi să o vezi crescând găini în sufragerie şi porci în salon, mă tem că vei fi cât se poate de dezamăgită.

Eula Rhy ridică din sprânceană cuprinsă de îndoieli în ceea ce priveşte viitorul.

— Mă bucur să te văd apărând-o. Fără îndoială că în viitor o să ai parte de aşa ceva.

Cleav îşi închise ochii pentru o clipă.

— Sunt convins că o să am destule probleme de pus la punct cu nevasta mea când o să sosească timpul, răspunse cinstit. Dar aşa cum se întâmplă cu toţi, timpul petrecut unul alături de celălalt ne va ajuta s-o scoatem la capăt.

Doamna Rhy pufni pe nas a neîncredere refuzând parcă să se lase îmbrobodită.

— Dacă tu crezi că timpul pe care îl veţi petrece împreună este singurul lucru în care nişte tineri căsătoriţi trebuie să se încreadă, te înşeli.

— Mai sunt şi altele, se grăbi Cleav să adauge.

— Ca de exemplu? îl provocă.

Avea cu siguranţă un argument, dar se sfii să-l spună maică-sii.

— Ei bine… ar mai fi… bălmăji el.

— O iubeşti?

Întrebarea îl luă cu totul pe nepregătite.

— Eu… începu ezitând. Cred că ea mă iubeşte, spuse în cele din urmă.

Bătrâna avu o strângere de inimă.

— Te iubeşte pe tine. Sau ideea de a avea o casă şi haine frumoase?

Strânse din buze nemulţumit de ceea ce auzea.

— Esme nu este una din alea, mamă. Spuse pe deplin convins.

Cu ochii minţii o putea vedea stând lângă iaz contopindu-şi umbra cu a lui, cu ochii strălucindu-i de încântare în timp ce urmărea peştii. Apoi îi apărură ochii ei întunecaţi de dorinţă înainte de a i se arunca în braţe.

— Ţine la mine. Ţi se pare chiar aşa greu de crezut asta?

Eula Rhy îl măsură din cap până-n picioare de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci.

— Poate că doar crede că te iubeşte, se înduplecă să admită. Dar nici asta n-o să ţină mult dacă îi calci mândria cu atâta uşurinţă cum ai

făcut-o când a fost vorba de faţa de masă a maică-sii.

În dimineaţa aceea, în timp ce făcea ordine printre picăturile şi alifiile din raftul cu medicamente, adevărul celor spuse de maică-sa continua să nu-i dea pace. Se repezise asupra ei cu tot atât de puţină delicateţe cum ar fi făcut un băiat de la ţară care s-ar fi trezit c-o femeie din alea dintr-o casă de proastă reputaţie. Dorinţa îl înnebunise în aşa măsură încât îşi pierduse controlul.

Fusese atât de nerăbdător să se culce cu ea încât o jignise, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci. Avusese tot dreptul să-l respingă sub pretextul acelei feţe de masă.

De asta şi rezistase noaptea trecută să stea întins lângă ea fără să încerce să-şi pretindă drepturile de soţ. Dimineaţa se întrebase dacă nu fusese o greşeală. După ce se chinuise îngrozitor să se abţină, după ce întreaga noapte mirosul dulce al părului ei răsfirat pe pernă îl torturase, îşi amintise că pornirile lui nestăpânite păreau să fie lucrul pe care îl aprecia cel mai mult la el.

Gândurile i se concentrară spre un plan de acţiune. Să-ţi începi căsnicia fără să te bucuri de noaptea nunţii nu era prea promiţător. Mai ales când aproape tot ce-i putea oferi se reducea la pat.

Întorcea problema pe-o parte şi pe cealaltă, când clopoţelul de la intrare se făcu auzit.

— Intraţi, este deschis, spuse cu voce tare.

— Ştiu, se auzi o voce timidă.

Cleav se întoarse în timp ce nevastă-sa se

îndrepta spre el. Trecând în spatele tejghelei, Esme păşea încet oprindu-se ici şi colo pentru a potrivi un borcan sau o conservă din rafturi, încet, cu timiditate, se apropia de el alunecându-şi degetele pe lemnul de stejar al tejghelei căutând parcă în lucrurile acelea familiare puterea de care avea nevoie.

Era proaspătă şi plină de strălucire, dar îmbrăcată în aceleaşi haine ponosite ca de obicei. Păru că el nu dă nicio atenţie faptului. Mintea îi era concentrată numai pe ce plănuise să-i spună.

— Eu… începură amândoi deodată.

Râseră uşor stânjeniţi de situaţie.

— Întâi doamnele, spuse Cleav politicos.

— Nu. Nu. Spune tu întâi, îl îndemnă Esme.

Cleav îşi privi absent vârful pantofilor înainte de a-şi da drumul.

— Îmi pare rău pentru noaptea trecută, spuse simplu.

În aceeaşi clipă obrajii ei se înroşiră ca focul. Se scuza pentru nepăsarea cu care o tratase în pat. Sângele îi pulsa atât de puternic prin vine. Încât nu putu să articuleze nimic.

— Mă bucur foarte mult că ai adus faţa de masă a mamei tale, Esme.

Îşi ridică privirile spre ea. Ochii, profunzi şi atât de albaştri, îi erau sinceri.

Esme răsuflă în sfârşit, dezamăgită de propria-i naivitate. Bineînţeles că se referea la cearta pe care o avuseseră, îşi spuse abandonându-şi alte speranţe.

— Tu ai avut dreptate. Îi răspunse cu un calm aparent. Mama ta are fără îndoială o grămadă de

feţe de masă mult mai acătării.

— Dar nu una făcută de mama ta. Şi la urma urmelor asta contează. De-acum este şi casa ta şi ai tot dreptul să-ţi aduci acolo lucrurile pe care le doreşti.

Cleav o privi şi se întrebă cum s-o ia, cum să-i spună.

— Azi-noapte am spus numai prostii. Începu, pentru că sunt un prost. Mă gândeam mai mult la cum Le-aş putea sărula decât la ceea ce-mi ziceai, ăsta-i adevărul.

Esme făcu ochii mari, şi buzele, la care el tocmai se referise, se deschiseră uşor de surpriză.

— Nu mă minţi?

Ce era să spună. Şi ea dorise la fel de mult să-l sărute. Mai mult decât atât, recunoscu în sinea ei. Dorise să-i simtă iarăşi braţele puternice strângând-o la piepi. Dorise… dorise Lotul. Timpul nu era pierdut. Un începui nefericit nu trebuia să sirice totul. N-o să accepte aşa ceva.

Fără să se gândească prea mult, proaspăta nevastă se ridică pe vârfuri şi-şi lipi tandru buzele de cele ale soţului ei. Văzându-l cum tresare speranţele i se năruiră.

— Ştiu că nu o fac prea bine, recunoscu plecându-şi capul ruşinată.

Privirea lui se îmblânzi.

— Eşti o fată de nădejde, îi spuse în timp ce braţele lui o cuprinseră. Ceea ce-ţi lipseşte este puţină experienţă. Dacă vrei să înveţi eu n-o să dau înapoi.

Aplecându-şi încet capul până când ajunse aproape de buzele ei adăugă şoptit:

— Uite-o dovadă.

Îşi trecu buzele ca o mângâiere peste ale ei. Apoi îi prinse buza de sus între dinţi muşcând-o uşor. Fără brutalitate, sărutul îi deveni tot mai apăsat până când gura ei se deschise permiţându-i să-i simtă gustul.

— Mmm, eşti atât de dulce, murmură Cleav.

Esme nu răspunse nimic. Încet, fără să se grăbească – de astă dată, răspunse îmbrăţişării lui. Trecându-şi mâinile pe după gâtul lui îi răsfiră cu degetele părul netezit cu grijă pe ceafă.

Când sărutul luă sfârşit, Cleav se trase puţin înapoi dar. Chiar şi aşa i se păru că se afla prea departe de ea. Îi căută iarăşi buzele savurându-le căldura şi gustul îmbietor. Era ca şi cum s-ar fi bucurat de fructul până atunci oprit. Senzaţia pe care buzele ei i-o stârneau era un amestec de curiozitate, dar şi de dorinţă.

— Acum cine pe cine sărută? întrebă Esme cu o voce pierdută.

Mângâieri tăcute, pline de căutare, îi învăluiră într-o căldură neobişnuită, plină de vrajă. Cleav îşi alunecă capul de-a lungul gâtului ei sărutând-o şi muşcând-o în joacă, în timp ce ea îi răspundea sărutându-i tâmplele.

— Odată ce te-ai căsătorit, îi răspunse, asta nu mai are importanţă.

Cuvintele lui îi îndepărtară reţinerile şi Esme îşi trecu palmele peste umerii lui largi, apoi şi le coborî peste pieptul puternic.

— Mmm…

Murmurul de plăcere îi dădu curaj şi se lipi apăsat de trupul lui. Mângâierile ei nerăbdătoare

îi aprinseră sângele în vine. Înfometat, îi căuta buzele, obrajii, gâtul ca un bezmetic. Ea se lăsă pe spate oferindu-se şi Cleav nu lăsă ocazia să-i scape.

— Oh, Esme, eşti minunată, îi spuse afundându-şi faţa în părul ei. Urcându-şi mâna de pe mijlocul ei îi cuprinse delicat sânul.

Strigătul uşor de uimire fu imediat înăbuşit de buzele lui. Sunetele stinse se mai auzeau încă pe când Cleav îi cerceta posesiv rotunjimile feminine din spate trecându-şi în acelaşi timp degetul peste vârful întărit al sânului ei.

Când o auzi înghiţind repede de câteva ori, se gândi că putea fi din teamă, dar o simţi imediat unduindu-se sub mângâierea sa.

— Da, te rog, îmi place aşa mult cum mă atingi. Mă face să mă simt… atât de… toată.

Cuvintele ei îl făcură săgeamă stins. Îşi apăsă mai tare mâinile în carnea ei şi limba îi pătrunse mai adânc în gura care acum i se oferea cu aceeaşi ardoare.

Esme se trase uşor înapoi surprinsă, când, făcând acelaşi lucru ca el, îi atinse limba cu a sa.

— Asta mi se pare atât de nelalocul ei. Parcă am face ceva… desfrânat.

— Este desfrânare, n-o contrazise Cleav. Dar este o desfrânare minunată, iubito.

Îşi continuară fără prejudecăţi jocul până când amândoi abia mai puteau respira. Slăbindu-şi uşor îmbrăţişarea, Cleav îşi sprijini bărbia pe creştetul ei.

— N-ar trebui să facem asta aici, îi spuse privind de jur-împrejur. Lasă-mă să închid

magazinul şi hai să ne ducem acasă.

Esme n-ar fi vrut să-l contrazică, totuşi o făcu clătinând tăcută din cap.

— O să dăm de maică-ta.

Cleav oftă exasperat şi-o strânse iarăşi în braţe.

— Oh, Esme, mă faci să nu mă mai stăpânesc. Dar nu este nici locul şi nici timpul potrivit. Îmi pare atât de rău că s-a nimerit aşa. Dar un gentleman nu poate să se comporte în modul ăsta cu o doamnă într-un loc public.

Esme îl opri hotărâtă.

— Nu. Cleav, nu trebuie să-mi ceri mie scuze. Nu tu trebuie să te simţi vinovat. Este vina mea. Nu m-am mai putut abţine să nu te ating.

Sărutul lui veni tandru, atingându-i în treacăt buzele.

— Eşti atât de dulce, îl spuse depărtând-o la o lungime de braţ pentru a-i putea privi în voie silueta şi trăsăturile feţei. Şi atât de nevinovată.

— Nu chiar, răspunse Esme încet. Ştii jartierele alea pe care mi le-ai dat?

Îl făcu semn că da. Cum ar fi putut să le uite?

— Le port pe dedesubt, îi mărturisi.

Fără să vrea, Cleav se întrebă cum veneau pe pulpele ei prelungi şi subţiri. Cât de sus şi le potrivise, dar nu suflă un cuvânt pe tema respectivă.

— Pentru asta şi sunt făcute, Esme, îi răspunse. Nu-i niciun lucru nelalocul lui.

— Am venit până aici cu ele, continuă ea privindu-l într-un mod care numai nevinovat nu era. Şi asta-i tot ce am pe sub rochie.

Cleav făcu ochii mari rămânând de-a dreptul stupefiat.

— Miss Esme... începu. Miss Esme... eu...

— Nu sunt miss Esme, îl corectă cu o voce blândă şi insinuantă. De acum mă numesc doamna Cleavis Rhy.

Cleav încercă să-şi recapete răsuflarea trăgând aer pe nările dilatate. Ochii îi căzură pe rochia uzată de serj care acum ştia că era singurul obstacol care îi ascundea privirilor picioarele acelea lungi, obsedante. Mâinile îi tremurau de dorinţă. Nu era în stare să-şi găsească cuvintele. Îi prinse mijlocul şi-şi lăsă palmele să-i alunece pe rotunjimea coapselor.

— Te vreau, doamnă Rhy. Te vreau aici şi acum.

Se lăsară amândoi în genunchi în spaţiul strâmt dintre tejghea şi rafturi pe podeaua tare.

Pasiunea îl copleşise în întregime înlăturând orice fel de reţineri pe care un gentleman le-ar fi avut. Îi ridică fustele de serj gri care îi stăteau în cale şi văzu că nu minţise. Picioarele acelea proporţionate perfect care îi otrăviseră visele şi-l înnebuniseră săptămâni de-a rândul erau goale acolo sub ochii lui, gata să le atingă oricând ar fi dorit. Parcă hipnotizat, le urmă conturul de la glezna prinsă încă în încălţările greoaie de bărbat, spre gamba frumos modelată, ajunse la încheietura delicată a genunchiului apoi de-a lungul pulpelor albe strânse ispititor de jartierele care le schimbaseră amândurora destinul.

Mintea nu-i mai judeca, dar nu-i mai păsa de nimic. Îşi aşeză palma mare, bărbătească, puţin

deasupra genunchiului ei unde pielea era incredibil de albă.

— Atât de mătăsoasă, spuse şoptit încercând să-şi urce mâna lent pentru a nu o speria.

Lui Esme însă nici nu-i dăduse prin cap să se teamă. Aproape că se aruncă în braţele lui sărulându-l dezlănţuită.

— Aceeaşi dorinţă incontrolabilă îl cuprinse şi pe el. Nu mai conta unde se aflau, ce se cuvenea şi ce nu. Voia s-o simtă pe femeia aceea a lui, să intre în ea şi trupurile lor să devină unul singur.

Dar trebuia să continue jocul dragostei. Buzele care abia îşi găsiseră un nou rost trebuiau îndrumate. Mâinile ei care voiau să cunoască şi să descopere îi pipăiau pline de curiozitate bărbăţia făcându-l aproape să strige de durere. Sânii obraznici pe care îi simţea frecându-se de el cereau să fie mângâiaţi. Şi acele secrete vrăjite, ascunse de părul închis şi cârlionţat, trebuiau descoperite!

— Să scoatem asta, şopti înfierbântat, în timp ce degetele se grăbeau să-i desfacă nasturii corsajului.

Odată rochia trecută peste cap, imaginea sfârcurilor ei roz, întărite, împungând cămăşuţa de bumbac aproape transparentă îl subjugă cu totul.

Îşi apropie nerăbdător gura de proeminenţele pline de feminitate trecându-şi buzele peste ele. Muşcându-le uşor în timp ce o întinse pe Esme pe podea şi o acoperi cu trupul său. Îi prinse cu fermitate coapsele între genunchi şi o auzi oftând de nerăbdarea aşteptării pentru ceea ce va urma,

îi simţi trupul şerpuind agitat sub el.

— Oh, este minunat, şopti Esme.

Desfăcându-şi mai larg picioarele pentru a-l primi îl rugă stăruitor:

— Lasă-te mai apăsat pe mine. Este atât de plăcut.

Auzindu-i cuvintele, Cleav aproape că explodă. Strângând din dinţi cu încrâncenare se ridică uşor pentru a-şi privi proaspăta nevastă. Părul blond îi era despletit şi răvăşit seducător pe podea. Obrajii îi erau aprinşi de dorinţă. Pieptul umflat i se vedea în întregime prin cămaşa acum umedă.

— Cleavis! Eşti aici?

Strigătul venise de undeva de lângă uşa de la intrare lăsându-i perplecşi. Cleav făcu ochii mari căutând disperat o ieşire în timp ce Esme dădea să se ridice. O împinse la loc şi duse degetul la buze impunându-i tăcere.

— Cleavis? răsună vocea clientului iarăşi.

Cleav se sprijini în genunchi şi-şi îndreptă hainele şi părul la repezeală. În timp ce se ridica pe picioare îi făcu semn să rămână ghemuită.

— Bună ziua. Domnule Denny, răspunse. Nu v-am auzit intrând.

— Nici n-aveam de gând. Îi mărturisi bătrânul. Îmi închipuiam că te ocupi de nevastă-ta şi n-o să fii de văzut câteva zile. Plescăi din limbă cu înţeles înainte de a continua. Când am văzut obloanele trase m-am gândit s-arunc o privire.

— Făceam inventarul. Îi spuse Cleav agitat. De fapt. Tocmai mă pregăteam să închid. Aveţi nevoie de ceva anume?

Esme se trăsese cât putuse de aproape de

tejghea. Trăgându-şi genunchii la piept şi acoperindu-şi în grabă picioarele cu rochia de serj încercă să se facă cât mai mică şi să se ascundă pe cât posibil între săculeţii cu seminţe şi sticlele cu lincturǎ de arnică.

Inima continua să-i bată ca o tobă şi încercă să-şi potolească răsuflarea care-i răsuna în urechi ca un zgomot asurzitor. Tremura încă de dorinţă. Se simţea fierbinte şi umedă între picioare. Locul era puţin dureros.

Se privi şi rămase încremenită de halul în care putea să arate. Hotărî că nu mai avea niciun fel de importanţă.

Lângă ea, Cleav stătea în picioare, cu toate hainele pe el şi vorbind calm şi pe deplin stăpânit de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat… De parcă ar fi uitat cu totul de ea… Aruncând o privire spre picioarele puternice care se ghiceau pe sub pantaloni, se hotărî să-i aducă aminte.

Încetişor întinse mâna şi-l atinse într-un fel chemător.

— Crezi c-o să avem destulă ploaie în primăvara asta? îl întreba Denny.

— Nu, îi răspunse Cleav mai puternic decât ar, fi fost necesar. Adică vreau să spun, continuă mai domolit, cred că s-ar putea să plouă ceva spre sfârşitul săptămânii.

— Poate, se îndoi Denny privindu-l ciudat. Al febră, băiete? Arăţi al naibii de aprins la fată.

— Nu. Mă simt bine. Mm, bine, îl asigură Cleav.

Esme era mulţumită de ceea ce descoperea la noul ei soţ. Nu numai că picioarele îi erau lungi şi

viguroase, pulpele nervoase şi bine făcute, dar şoldurile-i strâmte aveau ceva atrăgător. Nu-şi dăduse până atunci prea multă osteneală să observe asemenea părţi ale bărbaţilor. Acum se întreba de ce. Fesele lui Cleav, bine ascunse de lărgimea pantalonilor, erau o adevărată operă de artă. Îşi alunecă mâna peste ele pentru a încerca tăria muşchilor bine conturaţi şi băgă de seamă că atingerile ei nu-l lăsau. Rece. Când se aplecă şi-l muşcă în joacă, crezu că o să sară până peste tejghea. Singurul lucru pe care-l regreta era că nu-i putea simţi trupul din cauza hainelor.

— Nu cred că o să fac mare scofală cu roşiile anul ăsta. Se văită Denny.

— Oh. Icni Cleav.

— Au făcut viermi, îi explică Denny scuturând din cap cu tristeţe. Al naibii de păcat.

— Păcat, îl aprobă Cleav pe un ton neobişnuit de ridicat.

— Dar, continuă Denny să-şi dea cu părerea, cartofii or să meargă bine.

— Da, or să meargă bine.

— Şi nici cu porumbul n-o să fie prea rău.

Mângâierile lui Esme deveniseră de nesuportat, făcându-l să scoată un icnet înăbuşit.

— Ce s-a întâmplat? se repezi îngrijorat Denny să întrebe auzindu-l.

— Mi-am… încercă Cleav din răsputeri să-şi recapete suflul normal, tocmai mi-am amintit că aveam ceva important de făcut.

Se grăbi spre capătul tejghelei şi se opri doar cât să înşface bucata de carton pe care era scris „ÎNCHIS” de sub sertarul cu bani. Cu ea în faţă

aproape că-l împinse pe Denny spre ieşire.

— Chiar trebuie să încui acum, se explică cu părere de rău. Vă puteţi întoarce mâine.

— Doamne Dumnezeule, băiete. Ce ţi s-a întâmplat? mai apucă Denny să întrebe înainte de a i se închide fără niciun fel de politeţe uşa în nas.

Capitolul XIII

După ce agăţă semnul în geam şi trase obloanele, Cleav îşi întoarse spatele spre uşă. Congestionat la faţă şi respirând sacadat îşi aruncă privirile spre Esme care-şi scosese capul pe deasupra tejghelei.

Îl privea cu îngrijorare.

— Cred că nu trebuia să te ating în felul în care am făcut-o. Spuse scuzându-se.

Cleav o fixă un moment. Era atât de stârnit încât simţea că explodează. Îşi dilatase nările ca un armăsar care prinsese mirosul unei iepe în călduri. Dăduse cu totul uitării bunele maniere şi singurul lucru pe care îşi putea concentra atenţia era pulsaţia fierbinte din pantaloni.

Se smulse de lângă uşă şi se îndreptă spre Esme.

— O doamnă nu atinge un bărbat în felul ăsta, îi spuse.

Esme îşi plecă capul vinovată.

— Da eu n-am zis niciodată c-aş n o doamnă. Îi atrase atenţia.

Cleav străbătu spaţiul ce-i despărţea şi, aplecându-se până ce aproape că-i atinse faţa. Recunoscu.

— Aşa este. N-ai zis-o niciodată.

Nicio femeie, doamnă sau nu, nu reuşise să-i aprindă sângele cum o făcuse fata neştiutoare care i se afla în faţă. O tratase cu indiferenţă. O insultase, o umilise, dar ea se afla tot acolo. Dorindu-l în continuare. Esme Crabb era îndrăgostită de el. Brusc se simţi cel mai norocos bărbat din Tennessee.

Se priviră ochi în ochi o clipă, după care Esme îşi plecă uşor capul. O apucă de bărbie cu blândeţe şi i-l ridică la loc pentru a-i vedea faţa.

— Nu. Esme. Niciodată n-ai pretins că eşti o doamnă. Îi spuse încet. Iar eu nu sunt chiar atât de gentleman încât să nu apreciez asta.

Depărtându-se de ea, se îndreptă spre dulapul cu ţesături. Esme îl privi cu curiozitate scotocind înăuntru.

— Ah. Uite-o. Spuse în cele din urmă. Trase afară bucata rămasă din crepe-de-Chine-ul de culoare roz, îl scutură scurt pentru a-l despături şi-l întinse pe podea de parcă s-ar fi pregătit pentru picnic.

— Doamnele vor să audă cuvinte romantice, să primească flori şi să se întindă pe paturi moi şi cu aşternuturi curate.

Esme îl privi întâi pe el, apoi bucata de mătase grea, de un colorit pastelat.

— Eu te vreau numai pe Line.

Cleav se sprijini de rali şi-şi scoase întâi o cizmă, apoi pe cealaltă. Trecându-şi degetele pe sub bretele le trase dându-le drumul să-i cadă pe coapse.

Lăsându-le să cadă pe marginea mătăsii întinse pe jos întinse o mână spre Esme.

— Nu vrei să vii lângă mine, doamnă Rby?

Esme o luă în direcţia lui. Privindu-l doar şi imaginându-şi ce avea să se întâmple pe aşternutul roz şi delicat se trezi că sfârcurile i se întăresc ieşind în afară şi cămaşa i se umezeşte.

Când ajunse lângă patul improvizai ezită. Dorea să i se alăture, dar nu voia să distrugă frumuseţea bucăţii de mătase cu încălţările ei grosolane.

— Lasă-mă să-mi dau ghetele jos. Spuse.

— Te rog. O îndemnă.

Se lăsă pe spale fără să-şi ia ochii de la ea şi zâmbi plin de înţeles.

— Ar fi mai bine să-ţi scop totul, îi propuse.

— Totul?

— Ei, nu chiar Lotul, lasă jartierele. Cred că aşa este mai bine.

Esme îl privi încremenilă. Apoi când privirile lui dominaloare se transformară într-un zâmbet provocator, se trezi răspunzându-i i în acelaşi fel.

— Crezi că nu sunt în stare s-o fac? răspunse intrând în joc.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Îndrăzneşte şi o să te cred.

Ce fată crescută la munte putea rezista când auzea cuvântul îndrăzneală. Era mai mult decât putea înghiţi.

Îşi scoase la repezeală ghetele şi începu să tragă de nodul cu care-şi legase rochia la brâu. Într-o clipită serjul cenuşiu şi ponosit alunecă pe podea în jurul picioarelor şi nu-i trebui decât un pas pentru a scăpa cu totul de el.

În timp ce căuta să apuce bretelele cămăşuţei

îl privi pe furiş. Zâmbetul îi dispăruse. Privirea îi era iscoditoare şi sălbatică şi poate, ei bine, poate pătrunsă de admiraţie.

Esme îşi încetini mişcările.

Cu gesturi lente, studiate. Tăcu să-i alunece de pe umeri bretelele cămăşii. Fără să-şi mute privirile din ale lui. Îşi mângâie alene umărul dezgolit, nerăbdătoare parcă să-i simtă mâna atingând-o acolo.

Cu încetineală premeditată îşi dezgoli rotunjimile sânilor, lăsând în jos centimetru cu centimetru cămaşa umedă care i se lipise de piele.

Cleav înghiţea cu greu. Mărul lui Adam îi sălta vizibil trădându-i nerăbdarea.

Îl provoca din priviri şi cu buzele pline care se ţuguiaseră languros, gata să fie sărutate. Cu mişcări leneşe, lăsă cămaşa să cadă pe tejghea, abandonată, şi rămase nemişcată în faţa lui purtând, doar o pereche de jartiere alb cu roz.

Cleav se întinse spre ea.

— Pentru ce-o fi dat Dumnezeu unei femei nişte picioare ca astea? murmură în timp ce mâinile bronzate îi prinseseră coapsele strâns şi o trăgeau spre el.

Odată ce păşi pe mătasea roz nu mai putu să se prefacă, controlul pe care şi-l impusese, mişcările lente pline de senzualitate se evaporară. Atingerea mâinilor lui fierbinţi pe trup o făcu să tremure.

— N-am mai făcut-o niciodată, şopti cu o voce sugrumată.

— Ştiu asta, Esme, îi răspunse alunecându-şi mâinile în sus şi-n jos de-a lungul picioarelor atât

de albe pe care le avea în faţă. Nimeni nu s-a mai bucurat de priveliştea lor în afară de mine.

Mâinile lui o mângâiau cu gesturi care erau în acelaşi timp ferme şi totuşi temătoare. O trase puţin mai spre el. Stând în picioare, goală şi tremurând, cu soţul pe care se luptase din greu să-l câştige la picioarele ei, Esme simţi cum toată teama i se topeşte ca zăpada sub soarele primăverii.

— Ştiu că n-o să-mi faci nimic rău. Îi spuse cu convingere.

— Să-ţi fac, rău?

Clătină uşor din cap şi depuse o sărutare plină de tandreţe chiar deasupra jartierei, pe pielea nevăzută de soare.

— Rău, nu. Niciodată.

Apucând cu dinţii bucata mică de material alb cu roz care-i strângea cu atâta cochetărie pulpa, o trase încet în jos, până peste genunchi.

Senzaţia plăcută pe care nu o putea defini îi făcu pielea să se înfioare. Respiraţia i se opri şi picioarele îi deveniră moi, abia mai ţinând-o.

— Nu pot să mai stau în picioare, îl anunţă cu o voce alarmată.

Imediat Cleav dădu drumul jartierei şi-şi ridică mâinile pentru a o sprijini.

— Ai încredere în mine, Esme. N-o să-ţi pară rău.

Când plecă privirile uitându-se în ochii lui albaştri, o invadă un val de dorinţă. Îi iubea braţele puternice care o ţineau strâns, dându-i siguranţă.

— Am încredere în tine.

Cleav zâmbi.

— Atunci n-o să te superi dacă fac asta, îi răspunse lăsându-şi uşor capul într-o parte şi aplecându-se pentru a-i săruta triunghiul de păr castaniu şi cârlionţat care se ivea deasupra pulpelor.

— Oo! se auzi strigătul ei scurt şi uluit care-i mută pentru o clipă atenţia lui Cleav.

— Poţi să faci aşa ceva? îl întrebă înmărmurită de îndrăzneala gestului.

— Pot s-o fac, îi răspunse, dacă tu vrei.

Faţa lui Esme se făcu purpurie, ceea ce părea aproape miraculos când era convinsă că toată căldura şi sensibilitatea din trup i se concentraseră în locul pe care buzele lui îl atinseseră şi pe care acum îl simţea umed şi înfierbântai.

— Nu... n-am nimic împotrivă s-o faci. Aşa cred. Bălmăji.

Fără să mai aştepte altă invitaţie Cleav îşi plecă capul pentru a-i da cel mai intim dintre săruluri.

Când limba lui îi atinse mijlocul plăcut dureros al feminităţii ei ascunse, scoase un strigăt pe jumătate uluit, pe jumătate încântat.

— Asta ce este? îl întrebă când genunchii o lăsară complet şi se trezi alături de el.

— Plăcerea, îi răspunse strecurându-şi mâna în locul umed, atât de râvnit, unde o iacuse să-i simtă sărutările. Plăcerert pe care o împărtăşesc împreună un bărbat şi o femeie.

Îşi lipi capul de pieptul ei, îi sărută uşor şi senzual sânii, apoi urcă spre gât.

— Da’ asta trebuie să doară, îi spuse nu prea sigură…

Îşi trecu buzele abia atingând-o peste ochi, peste nas.

— Nu ăsta-i partea care doare, îi răspunse. Şi o să mă străduiesc să nu te doară deloc. Dar le doresc prea mult. O să încerc s-o iau cât pot de uşor.

Convins de ceea ce spusese, continuă jocul dragostei cu sărutări uşoare şi mângâieri tandre menite mai curând să-i dea încredere decât s-o aprindă. Atenţia lui o umplea de bucurie, în timp ce mâinile îi cercetau trupul gol, dinţii şi limba îi erau ocupate cu buzele ei pe care le învăţa să dea şi să primească plăcerea.

Esme scoase un geamăt încet şi lasciv care-i venea din adâncul fiinţei şi se arcui pe spate pentru a i se oferi. O strânse încă şi mai tare în braţe şi-şi apăsă coapsele puternic peste părţile ei intime.

Zvârcolindu-se sub el plină de frenezie, Esme şoptea incoerent cuvinte de încurajare, rotindu-şi capul dintr-o parte în alta pe crepul alunecos.

Cleav îşi desfăcu nasturii cămăşii fine şi mâinile ei nerăbdătoare încercau să i-o tragă de pe umeri. Când în sfârşit reuşi exclamă surprinsă în mod plăcut de ceea ce avea în faţa ochilor. Niciodată nu-şi imaginase că un gentleman subţire aşa cum era Cleav putea avea pieptul acoperit cu un păr atât de des şi negru. Îşi trecu degetele prin el până când o opri.

— O. Cerule, Esme, ajută-mă să scap de pantalonii ăştia.

Tonul nerăbdător o îmboldi să-i dea ascultare. Degetele ei îndemânatice îi desfăcură într-o clipită şliţul pantalonilor şi-i trase de pe el cu o rapiditate care. În alte condiţii ar fi lăsat de gândii, eliberându-i coapsele.

Îi simţi bărbăţia apăsată pe burta ei şi se simţi dezorientată, neştiind ce să facă în continuare. Mâinile ei îi găsiră fesele Lari. Numai muşchi, pe care le admirase mai devreme şi le prinse în palme, apăsat.

Un sunet surd îi ieşi printre dinţii crânşi cu disperare simţind-o cum îl acaparează.

Gesturile ei deveniră nesigure şi Cleav o încurajă să continue.

— Da. Iubito, aşa, şopti înfierbântat cu faţa lipită de gâtul ei. Îmi place cum mă atingi, dar nu mai pot să aştept mult.

Mângâindu-i liniştitor carnea caldă din interiorul pulpelor, i le depărtă şi se săltă pregătindu-se să pătrundă în ea.

Acum! Cuvântul îi răsuna atât de puternic în minte de parcă l-ar fi strigat în gura mare. Acum o va face femeie, femeia lui. Pentru totdeauna. Acum va afla tot ce era de aflat despre secretele până atunci de nepătruns ale actului dragostei dintre un bărbat şi o femeie. De acum încolo va putea fi binecuvântată cu copiii lui. Acum! Acum!

— Asta este partea care doare, o preveni Cleav în timp ce încerca să intre în ea cât mai uşor.

Se alia deja în ea când Esme scoase un mic strigăt.

— Te simţi bine? se opri s-o întrebe.

Dădu din cap cu mai multă convingere decât

simţea.

O pătunse ceva mai adânc şi ochii ei se dilatară de teamă şi durere.

— Stai, opreşte-te. Ţipă în timp ce el era pe punctul de-ai înlătura fecioria.

Sudoarea îi îmbrobonă fruntea şi-şi încleştă dinţii ca într-un fel de agonie, încercând fără succes să meargă mai departe în ea. Opreliştea fecioriei ei nu se potrivea deloc cu invitaţia pe care căldura umedă a trupului de sub el i-o adresa.

Cleav se trase uşor înapoi şi se corfă din toate puterile să se adune.

— Scumpa mea, reuşi să articuleze cu o nelinişte plină de tandreţe, nu vreau să-ţi fac vreun rău, dar…

Reuşind să-şi stăpânească respiraţia haotică, privi în ochii lui albaştri şi ştiu că-l iubea cu adevărat. Totdeauna gentleman. Muşchii feţei îi erau crispaţi, dovedindu-i efortul pe care-l făcea să-şi controleze instinctele. Îşi ţinea în frâu dorinţa numai pentru că nu voia să-i facă vreun rău. Era dat să doară, oricine ştia asta. Dar bărbatul pe care-l strângea în braţe, bărbatul pe care-l iubea, voia s-o cruţe de asta pe cât îi stătea în puteri.

Încolăcindu-şi picioarele subţiri şi lungi în jurul coapselor lui, îşi arcui spatele trăgându-l spre ea, primindu-l cu totul în ea.

Strigătele lor. Al ei de durere, al lui de uşurare, răsunară în acelaşi timp.

O rază a soarelui ce cobora spre aslinţit se strecurase prin oblon, întinzându-se ca o dungă

luminoasă de-a lungul podelei. Liniştea din încăpere accentua sunetele pe care cele două trupuri goale, întinse între tejghea şi rafturile cu conserve, le scoteau încercând să-şi recapete suflul.

Esme îşi trecu palma peste spatele lui întins şi încordat simţind tremurul muşchilor bine conturaţi şi transpiraţia care-i acoperea pielea.

— Te-a durut, rupse Cleav tăcerea cel dintâi.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

— Nu, sunt bine. Minţi Esme.

O duruse. Mai mult decât se aşteptase. Dar acum nu o mai durea, nu chiar. Uşoara senzaţie că ceva o apasă, că ceva se rupsese înăuntrul ei, pălea în comparaţie cu eliberarea pe care o trăia. Eliberare era exact cuvântul cel mai potrivit. Îl simţea în ea, o parte din ea, acoperind-o şi întregind-o. Se simţea în siguranţă, în sfârşit acasă.

Strânse din pleoape pentru a opri lacrimile care-i curgeau. El ar fi crezut că plânge de durere şi asta ar fi fost sub demnitatea ei. Dar bucuria, bucuria asta atât de copleşitoare, era ceva pentru care merita să laşi lacrimile să curgă în voie.

Cleav ridică puţin capul şi-i văzu obrajii umezi.

— Nu plânge, sufleţel, îi şopti. Hillbaby a mea nu trebuie să plângă.

Încercă să se dea la o parte de pe ea, dar Esme nu-l lăsă. Trecându-i braţele pe după gât şi prinzându-i mijlocul cu picioarele, îl lipi de ea aproape imobilizându-l.

— Sunt prea greu, spuse Cleav.

— Te rog nu pleca încă, îi murmură ea.

— Nu plec nicăieri, o linişti.

— Vreau să spun, începu ea nesigură, neştiind ce cuvinte să folosească, vreau să spun că a fost atât de greu să ajungi înăuntrul meu. Nu vreau să ieşi aşa de repede.

Cleav o privi o clipă mirat apoi faţa i se lumină de zâmbet şi râse uşor, mulţumit de ce gândea ea. Ţinând-o la fel de strâns cum o făcea şi ea, se lăsă să se rostogolească pe o parte. Cu mişcări unduitoare îşi lipi coapsele mai strâns de ea îndeplinindu-i dorinţa.

— O să încerc să stau toată după-amiaza aşa, dacă vrei tu. Hillbaby, îi spuse zâmbind în doi peri. Mi-o doresc la fel de mult ca şi Line. Dar cred că trupul care-mi este mult mai slab decât voinţa o să mă trădeze.

Esme îl privi întrebătoare, apoi îşi trecu apreciativ palmele fierbinţi de-a lungul bicepşilor lui, strângându-i uşor pentru a le încerca puterea.

— Nu este nimic slab în trupul tău. Cleavis Rhy, răspunse măgulitor.

Cleav râse uşor, amuzat.

— Nu braţele sunt problema.

Cum Esme continua să-l privească curioasă, Cleav se simţi stânjenit. De-a lungul experienţei lui cu femeile nu avusese de-a face cu nişte persoane nevinovate. Bineînţeles că erau lucruri pe care Esme nu le ştia, n-avea cum să le ştie, până când soţul ei nu i le va spune. Soţul ei era el. Şi într-unanume fel. Era mai mult decât doritor să-şi asume sarcina educării ei în anumite privinţe.

— Părţile… începu el ezitând, ei bine… părţile… adică bărbăţia mea nu este totdeauna

tare, o preveni.

Esme făcu ochii mari.

— Mie aşa mi s-a părut.

Cleav râse zgomotos.

— Numai când mi te afli prin preajmă, Esme Crabb, o asigură.

— Esme Rhy, îl corectă ea. Foindu-se uşor, încercând să-şi potolească freamătul ciudat ce începea să-l simtă aproape de locul unde trupurile lor se contopeau.

— Chiar aşa. Repetă el, Esme Rhy.

Simţi o plăcere neobişnuită să-i pronunţe numele. Deodată avu siguranţa că făcuse cel mai deştept lucru din viaţa lui luând-o de nevastă. După cum Esme ghicise, gentlemanul care era nu făcuse să dispară şi bărbatul pasionat din el.

Pentru o companie plăcută la cină sau o discuţie savantă era suficient să ai prieteni. Nu era nevoie să te şi culci cu persoana respectivă. Pe Esme natura o dăruise cu un trup ispititor şi senzual, care ştia să ofere plăcere unui bărbat. Nu erau calităţi de trecut cu vederea când aveai de petrecut o viaţă întreagă împreună.

Cleav lăsă mâna să-i alunece pe unul din picioarele lungi şi subţiri care-l ţineau strâns. Ale lui pentru o viaţă întreagă! La fel şi dragostea! O sărută delicat pe tâmplă şi-i zâmbi. Sălbăticiunea asta de fată. Cu picioare care te ameţeau, era îndrăgostită de el. Se ţinuse scai de el aproape sufocându-l şi în cele din urină pusese mâna pe bărbatul pe care şi-l dorise. Era sigur că viitorul le va da amândurora motive să fie recunoscători că reuşise.

— De ce te tot foieşti? o întrebă.

— Sunt ceva ciudat acolo, recunoscu ea.

Zâmbetul lui dispăru.

— Te doare.

Încercă iarăşi să se desprindă de ea.

— Nu. Îl asigură Esme şi-şi strânse braţele în jurul lui. Nu este durere. Este o senzaţie ciudată.

— Ciudată în ce fel?

— Ca o furnicătură, sau cam aşa ceva.

În timp ce ea îl privea. Îngrijorarea din ochi i se topi şi înţelegând despre ce este vorba, faţa i se destinse şi zâmbi mulţumit.

— Furnicătură? o întrebă lungind sunetele cu un ton insinuant. Ai cumva pureci, doamnă Rhy?

— Pureci!

Esme se simţi jignită. Amintindu-şi cum. Cu o noapte în urmă, soacră-sa sugerase că-i umple casa de animale nedorite, reacţionă mai violent decât era nevoie.

— N-am aşa ceva…

Furioasă i se zbătea în braţe. Încercând să-l pocnească pentru a-i şterge zâmbetul provocator de pe faţă.

— Ei, eu cred că sunt pureci, continuă Cleav împiedicându-i mişcările agresive.

Era atât de pornită încât intenţia lui clară de a o împunge îi scăpă cu totul.

— Nu-i nevoie să te simţi ruşinată de asta, Hillbaby, îi spuse. O grămadă de femei de prin părţile astea au pureci.

Încercă să-l muşte, dar el îşi trase capul la timp.

— Nu am pureci! răbufni ea din toate puterile.

— Eu cred că ai, insistă Cleav reuşind să o ţină în frâu, dar nu-ţi face griji, o să mă ocup eu de asta.

— Eşti… eşti…

Esme nu putea găsi un cuvânt destul de usturător. Continuă să spumege de indignare şi să se zbată în timp ce Cleav îşi strecură o mână între ei. Îi mângâie partea de sus a trupului cu mişcări prelungi şi încărcate de dorinţă.

— Câteodată se întâmplă unei femei să aibă pureci, îi spuse făcând-o să se înfioare sub atingerea mâinii lui fierbinţi. Şi are nişte furnicături de care numai un bărbat poate s-o scape, adăugă. Acum, dacă este vorba de o femeie cuviincioasă ca tine. Bărbatul ăsta va trebui să fie numai şi numai cel cu care s-a măritat.

Trase uluită aer în piept înţelegându-i intenţiile şi orice gând de răzbunare o părăsi. Se topi toată când mâna blândă dar fermă îi mângâie abdomenul coborând curioasă şi cercetătoare spre părul umed şi cârlionţat dintre coapse.

— Bag mâna în foc că purecii sunt pe aici. Îi şopti aprins în ureche.

Surpriza atingeri o făcu să scoată un strigăt scurt şi să-şi arcuiască mijlocul împingându-se în el.

Privind-o. Zâmbetul şiret îi deveni tandru, aproape duios. Era încă înăuntrul ei când îşi simţi trupul gata să o ia de la capăt, copleşit de aceeaşi dorinţă. Îşi plimbă buzele pe gâtul ei. Muşcând-o din când în când. Întărâtând-o.

— Cerule! spuse Esme cu voce tare. Fremătând sub degetele care se roteau din ce în

ce mai apăsat. Cleavis! Ce-i asta?

— Asta este partea care nu doare, îi răspunse.

Nu-şi mai amintea să fi privit aşa o femeie.

S-o vadă cum trăia plăcerea şi să simtă şi el acelaşi lucru doar privind-o. O făcuse totdeauna pe întuneric? Nu-şi putea aminti. În acel moment nu-şi amintea să îl existat vreodată altă femeie în viaţa lui în afara celei pe care o strângea în braţe.

Dorinţa pusese stăpânire pe el cu aceeaşi intensitate ea şi prima dată şi strânse din laici pentru a se stăpâni.

— Mai simţi vreo durere? întrebă tu o voce răguşită. Nu vreau să se întâmple ceva cu Line. Să-mi spui când vrei să mă. Opresc.

Esme îi cuprinse fesele în palme Lrăgându-l spre ea.

— Nu le opri niciodată! îi ceru rugălor.

Corpul i se agita neconirolat încercând să-l grăbească. O linişti cum putu şi o rostogoli sub el pentru a putea controla situaţia. Era nerăbdătoare şi plină de firesc, dar trebuia îndrumată. Şi era bucuros că-i fusese dat lui să fie cel care s-o facă.

— Nu aşa repede, Hillbaby, îi şopti prinzându-i lobul urechii între dinţi. Dala trecută mi-am pierdut controlul, dar acum o să am grijă să fie mai bine.

— Şi eu o s-o fac mai bine, promise Esme pe nerăsuflate.

Cleav chicoti înveselit.

— Nu-i nevoie să-ncerci. Îi spuse. Şi aşa le descurci mai bine decât meritam.

— Adevărat?

— Cum nu se poate mai adevărat, Hillbâtby. O

asigură sărutând-o. A fost minunat, Esme. Data trecută m-ai făcut să simt plăcerea pe deplin. Acuma o s-o facem pentru tine, doar pentru Line.

Se înşelase.

Trupul de sub el se frământa fără oprire cerându-i atenţia. Cleav era plin de tandreţe şi grijă pentru ea. Dar în cele din urmă ritmul controlai lăsă loc unor mişcări pătimaşe făcând scândurile podelei să vibreze.

— Da. Hillbaby. O imploră cu dinţii strânşi. Eşti cu mine, lasă-le dusă. Dă-ţi drumul.

Deschizând ochii. Esme era gala să-l întrebe ce voia să spună, când imaginea deveni difuză.

Ca o aureolă de lumină. Ochii i se închiseră la loc. Îi strigă numele. Nu putu face altceva decât să se lase purtată de senzaţia de extaz ce-i copleşea trupul.

Plutea încă pe când Cleav o trezi la realitate legănând-o în braţe şi şoptindu-i la ureche cuvinte de dragoste. Pulsul le era încă agitat, dar respiraţia începuse să li se potolească. Îşi zâmbiră. Nu era necesar niciun cuvânt.

Gura lui o acoperi pe a ei. Deschizându-i-o uşor îi gustă buzele savurându-le gustul. Esme îi întoarse sărutul cu aceeaşi încetineală şi îndrăzni chiar să-i atingă dinţii cu limba.

— Înveţi repede. Îi spuse Cleav plăcut surprins de încercarea ei.

— Chiar tu mi-ai spus că sunt foarte isteaţă.

— Foarte isteaţă?

O privi lung prefăcându-se că nu crede.

— Când am spus eu aşa ceva? o întrebă.

— Când eram la iazuri, răspunse Esme. Nu-ţi

aminteşti? în ziua când mă învăţai să hrănesc peştii.

Cleav oftă mulţumit frecându-se de obrazul ei.

— O, da. Îmi amintesc ziua când te-am învăţat să hrăneşti peştii.

Se sărutară din nou îmbătaţi de plăcere.

— Îţi aminteşti că mi-ai spus că sunt isteaţă? îl întrebă.

— Poate c-am spus-o, admise. Dar bineînţeles că m-am înşelat.

— Înşelat!?

Esme se trase înapoi pentru a-l privi în faţă. El era gata să izbucnească în râs.

Cât poate fi de isteaţă o femeie care se tăvăleşte cu bărbat-su pe podea în mijlocul zilei? o întrebă.

Simţindu-i zeflemeaua îl ciupi de fund îmbufnată.

— Cam tot atât cât deşteptul care se tăvăleşte cu ea.

Râdeau, se sărutau şi se căutau fără încetare. Folosiră amândoi lumina după-amiezii târzii observând de-aproape fiinţa cu care urmau să-şi trăiască alături tot restul vieţii.

Îi povesti lui Cleav despre ce-i spusese taică-său în legătură cu doi tineri căsătoriţi care practic nu se cunosc.

— Cred că sunt o găcătoasă, mărturisi Esme. Dar nu mi-e ruşine nici cât negrul sub unghie să stau aici goală ca-n ziua în care m-am născuţi.

— Nu de tot, o corectă Cleav trăgfyid de jartiera rămasă.

— Cred că din cauză că mi-am pierdut atâta

vreme încercând să-ţi arăt picioarele, mi-am pierdut buna cuviinţă, spuse.

— Ai încercat să mă spiteşti? întrebă Cleav maimuţărind un om cuprins de revoltă.

Roşi simţindu-se vinovată.

— Ei bine, eu… în prima zi… ei bine, am văzut că-ţi plac picioarele mele.

— Ţi-ai ridicat fustele ca să ţi le văd?

— Bineînţeles că nu. I-o tăie. A fost o întâmplare nefericită. Cel puţin atunci aşa a fost. Admise Esme.

— Ruşine, o apostrofă. Să mă ademeneşti să cad în păcat numai ca să te iau de nevastă.

— Da cum altcumva… începu, dar Cleav se desprinse de lângă ea, lăsând-o fără cuvinte.

Văzându-l cum se ridică o cuprinse disperarea.

— Îmi pare rău, Cleav, eu…

Încrucişându-şi braţele pe piept şi sprijinii cu spatele pe tejghea ridică acuzator din sprânceană.

— Ei bine. Doamna mea, nu ţi-a mers. Am rezistat tuturor ispitelor şi cred că în ceruri se va ţine seama de asta.

— Dar m-ai luat de nevastă, sublinie Esme esenţialul, în timp ce se ridica în capul oaselor.

— Dar nu pentru că ai reuşit să mă seduci.

Esme realiză că era adevărat. Orice încercare de a-l ademeni fusese în zadar. Nu păcătuise vreodată faţă de ea: doar că lumea îşi închipuise c-o făcuse.

— Te-ai însurat cu mine de gura lumii, spuse stins.

Cleav se aplecă şi-i ridică bărbia pentru a o privi în faţă.

— Din cauza jartierelor astea, spuse punând degetul pe singura pe care o maK purta.

Esme îşi trecu palma peste bucata de elastic garnisită cu dantelă care fusese pricina întregii poveşti.

— Cred că-ţi pare rău că mi le-ai dat, abia reuşi să articuleze din cauza nodului care i se pusese în gât.

Cleav nu răspunse. Îi întoarse spatele. Gol cum era se duse până la celălalt capăt al tejghelei şi începu să scotocească într-un sertar. Se terminase atât de repede. Doar cu câteva clipe în urmă se simţise atât de în siguranţă, atât de preţuită.

Cleav se întoarse spre ea. Dar nu-l putea privi. Acum se simţea dezbrăcată. Acum îi era ruşine.

Păşind spre ea. Cu sertarul în mână, spuse făcând-o să se oprească din căutatul cămăşii.

Stai aşa. Nu te îmbrăca încă. Hillbaby. Îi spuse cu o voce caldă.

Oprindu-se lângă ea, îşi privi tânăra soţie stând goală pe mătasea roz. Schiţă un zâmbet înainte de a deşerta Lot conţinutul sertarului peste capul ei.

— Ce? tresări Esme nevenindu-i să creadă, apoi începu să râdă fericilă.

Ploua cu jartiere.

Capitolul XIV

Cleav ieşi din măcelărie şi o urmări pe ascuns stând leneşă şi mulţumită pe marginea iazului cu puiel…

— Chiulangioaico! îi strigă îndreptându-se fără

grabă în direcţia ei.

Esme se lăsă pe spale şi-şi duse mâna deasupra ochilor pent, ru a-i feri de strălucirea soarelui.

— Mă odihneam puţin. Domnule Rhy. Îi spuse cu voce moale. Cerul mi-e martor, m-am măritat doar de trei zile şi bărbată-miu nu mă lasă să închid un Ochi toată noaptea!

Zâmbind cu înţeles, Cleav se lăsă să cadă pe iarbă lângă ea.

— Te lauzi sau te plângi, doamnă?

— Spun doar cum stau lucrurile, domnule, îi răspunse provocându-l.

Cleav se întinse şi îi apucă o şuviţă de păr care-i atârna lângă ureche şi o trase în joacă.

— Numai o parte din ele. Doamnă, dar nu toate, spuse ca în treacăt. Ai uitat să aduci vorba despre cum te scoli de două-trei ori pe noapte şi nu laşi un biet bărbat care zace stors de vlagă să se odihnească.

Esme îi zâmbi cu obrăznicie.

— Noi ăştia de la munte care dormim câte nouă într-un pat suntem obişnuiţi să ne înghesuim unii în alţii, i-o întoarse.

Cleav se aplecă şi-i sărută vârful nasului.

— Încep şi eu să cred că aşa este normal.

Înţelegând că nu degeaba spun oamenii despre prima lună de căsătorie că este luna de miere, Cleav era mulţumit. Oricâte reţineri ar fi avut s-o ia pe Esme de nevastă, se era poraseră toate ca urmele unei ploi de vară sub soarele arzător. Era iubitoare, plină de înţelegere. Ştia de glumă şi nerăbdătoare să-i simtă atingerea. În

mod surprinzător, se simţea mai relaxat în prezenţa ei decât a oricărei alte persoane.

Erau multe de spus despre ceea ce însemna să te simţi bine cu o femeie. Esme nu simţea nicio constrângere când spunea sau dorea ceva. Nu ştia şi nu-i păsa de bunele maniere, îi asculta părerile, dar cu siguranţă şi le avea pe ale ei. Dar mai mult decât firea ei veselă şi naturaleţea cu care se purta, conta că-l plăcea doar pentru el însuşi şi nu se sfia s-o spună. Era o noutate, pentru el uluitoare.

— Ce faci pe-aici? o întrebă. În afară că te ţii după bărbată-tău.

Zâmbetul ei era plin de şiretenie.

— Visam şi eu aşa. Cu ochii deschişi. Mă întrebam cât de mult i-ar scandaliza pe locuitorii cumsecade din Vader, Tennessee, să vadă o pereche de tineri căsătoriei tăvălindu-se prin iarbă ziua în amiaza mare.

Cleav ridică serios din sprânceană.

— Ei bine, doamnă Rhy. N-o să ştii niciodată, declară bine dispus. Nu că n-ai fi extrem de ispititoare, admise, dar peştii sunt înfometaţi.

— Atunci hai să le dăm masa! căzu de acord Esme sărind în picioare şi întinzându-i şi lui o mână pentru a-l ajuta să se ridice.

I-o prinse şi continuă să i-o tină şi după ce era în picioare. Se îndreptară mână în mână spre cabana mică.

— Am dat o raită pe la toate iazurile, spuse Esme. Vreau să ştiu mai multe despre peşti.

Cleav zâmbi.

— Eu tot mai cred că ar trebui să le punem

nume continuă, apoi ridică din umeri. Dar cred că sunt mai mult, i peşti decât există nume în Biblie.

— Nu ştiu. Am putea s-o scoatem la capăt numai dacă nu lăsăm niciun nume deoparte, dar n-am de gând să chem vreunul din peşti strigând Jehoshaphat.

Esme chicoti.

Adunară împreună o găleată din carnea tocată intrată în descompunere şi cărară amestecul puturos până pe marginea apei.

— Ăştia sunt preferaţii mei, îi spuse Esme arătându-i un peşte de o mărime apreciabilă, care înota leneş. Sunt atât de frumoşi.

— Păstrăvii curcubeu, spuse Cleav dând din cap aprobator. Sunt foarte frumoşi şi buni luptători. Dar la masă prefer soiul maroniu. Nu sunt prea arătoşi, dar au un gust a-ntâia.

— Nici nu vreau să mă gândesc că aş putea să-i mănânc, spuse Esme speriată de idee.

— Dar pentru asta sunt făcuţi.

— Ştiu. Nu trebuie să ţi se rupă inima când ştii de unde vine mâncarea. Numai că sunt aşa de frumoşi.

După ce împrăştiară carnea în câteva iazuri, Cleav o lăsă să le dea de mâncare din mână. Lui Esme îi plăcea să hrănească puieţii şi lui Cleav să o privească făcând-o.

Cât despre Esme, să aibă grijă de peşti era aproape acelaşi lucru cu a avea grijă de Cleav.

— Ăştia cenuşii ce sunt? îl întrebă. Ăştia care sunt la un loc cu cei coloraţi.

Privi în direcţia în care ea îi arăta.

— Sunt cap-de-fier. Acelaşi lucru cu păstrăvii

curcubeu.

Esme îl privi dezorientată.

— Cum acelaşi lucru? Arată cu totul altfel.

Cleav dădu din cap fără s-o contrazică şi se lăsă pe vine lângă ea.

— Păstrăvul cap-de-fier este tot una cu păstrăvul curcubeu, îi spuse privind cum un peşte mare, cenuşiu, lua o înghiţitură din mâna ei. Abia când cresc încep să nu mai semene.

— De ce?

— Ştii, top păstrăvii migrează.

— Migrează?

— Pleacă spre alte locuri, în josul râului. Îi explică. Asta numai dacă nu-i închizi în iazuri, cum am făcut eu.

— Da de ce-o fac?

Cleav dădu din umeri.

— Din curiozitate, poate, îşi dădu cu presupusul. Sau să: şi caute perechea potrivită. Nimeni nu ştie precis, aşa o pornesc ei. Dar se întorc totdeauna să-şi depună icrele în apele unde s-au născut.

Esme îl urmărea tăcută.

— Acum, lofi păstrăvii migrează, dar capetele-de-fier ajung mai departe. Odată, cândva în viaţa lui. Peştele ăsta cenuşiu a înotat în apele oceanului.

— În ocean?

— Da, îi răspunse Cleav. Acum, din cauza. Apei sărate se schimbă culorile astea frumoase ale păstrăvului curcubeu în gri.

— Şi rămâne aşa pentru totdeauna?

Cleav clătină din cap.

— Da. Odată ce au fost până în ocean. S-au schimbat definitiv. Pot să se întoarcă acasă şi să rămână până la sfârşitul vieţii în mijlocul păstrăvilor curcubeu, dar totdeauna vor fi diferiţi datorită locului pe care au reuşit să-l atingă.

Păstrăvul cenuşiu se întoarse să mai ia o înghiţitură şi Esme îl privi cu o tristeţe ciudată în ochi.

— Este ca tine, Cleavis.

— Ce?

— Este ca tine. N-o să fie niciodată un peşte de apă sărată, dar a văzut oceanul şi a rămas însemnat.

Îşi întoarse capul pentru a-l privi în faţă.

— Tu ai fost la oraş şi asta te-a schimbat.

Făcu semn cu bărbia spre tot ce-i înconjura.

— O să-ţi trăieşti restul vieţii aici în Vader, dar urmele timpului petrecut acolo te fac să te deosebeşti de noi toţi.

Cleav rămase tăcut privind-o lung.

Linştea ce plutea între ei se prelungi. Esme îşi aruncă ochii spre păstrăvul cap-de-fier care înota în iaz.

— Lui o să-i dau un nume.

Cleav urmări săgeata argintie care tăia apa îndepărtându-se.

— Cum vrei, spuse. Şi ce nume o să-i dai?

Un zâmbet larg dar cumva trist apăru pe faţa ei.

— O să-i spun Gentleman.

Terminară împreună de hrănit peştii. Esme îngâna un cântec doar pentru ea. Dar Cleav rămânea în continuare tăcut, aproape răscolit.

Ajunsese să se ataşeze profund de ea, dar îl neliniştea faptul că-l putea citi atât de uşor. Îl făcea să nu se simtă în apele lui. Ar fi trebuit să nu-i fi spus niciodată despre experienţa avută la oraş. Nu mai destăinuise asta nimănui. Dar atunci i se păruse potrivit să-i vorbească deschis şi îl bucura mult că ea putea să-l înţeleagă. Îl bucura prea mult.

Ai fi dorit să fie cu ea clipă de clipă, să-i vorbească despre flecare lucru care se întâmpla, despre flecare idee care-i stârnea curiozitatea, să-i împărtăşească chiar cele mai trăsnite gânduri şi vise pe care le avea. Nu era firesc pentru un bărbat să simtă în felul în care o făcea el, era sigur de asta.

Sau poate că era. Îşi aruncă privirile de-a curmezişul camerei, spre ea. O urmări cum se uita curioasă la lucrurile depozitate în fundul încăperii şi se întrebă dacă aşa se întâmpla când eşti îndrăgostit.

Esme Crabb nu era deloc femeia de care şi-ar fi închipuit că se poate îndrăgosti, femeia pe care el ar fi luat-o de nevastă. Dar n-ar fi fost prima dată când s-ar fi înşelat. Cercetările lui ştiinţifice îl învăţaseră ceva. Fiecare om de ştiinţă are anumite intuiţii pe care vrea să le probeze. Şi nu de puţine ori vede că s-a înşelai.

Se înşelase oare? Era în stare s-o iubească pe Esme Crabb? Probabil că da.

— Ce este obiectul ăsta? îl întrebă Esme studiind un dispozitiv pătrăţos din lemn prevăzut cu o manivelă.

— O cutie cu rolă pentru colectatul icrelor, îi

răspunse traversând camera să-i arate despre ce era vorba.

— O cutie de colectat icre?

— Aşa adun icrele fertilizate de la păstrăvi. Este o idee nouă, dar mi se pare nemaipomenită. Pentru peşti Lotul devine mult mai natural.

Dădu la manivelă pentru a-i arăta cum funcţionează.

— Peştele depune icrele aici. În partea de sus. Odată ce sunt fertilizate, rola le aduce în compartimentul de jos de unde le poţi lua fără să deranjezi peşlii.

Esme examina cutia mai de aproape. Erau de fapt trei Gutii într-una singură. Stratul de deasupra consta într-o plasă acoperită cu prundiş. Sub el se alia un sul nesfârşit de împletitură metalică care la capătulcutiei era angrenat pe role şi putea fi manevrai prin intermediul manivelei.

— Nu poţi lăsa pur şi simplu icrele în apă? îl întrebă.

Cleav scutură din cap.

— Sunt prea mulţi duşmani care le pot mânca. Păsările, broaştele şi şopârlele le-ar considera un adevărat festin. Nu-mi place s-o recunosc, dar o grămadă din peştii mei sunt prea proşti ca să-şi deosebească familia de hrană.

Esme făcu ochii mari.

— Vrei să spui că-şi mănâncă proprii copii?

— Se poate întâmpla. De-asta şi ţin puietul separat de peştii adulţi până sunt destul de mari ca să se poată apăra şi singuri.

— Sună cam trist, spuse Esme.

— Cam aşa. Admise Cleav. Natura nu este

totdeauna frumoasă şi blândă cum ne place s-o credem. Mă preocupă de mult studiul legilor care o guvernează şi pot să-ţi spun că mi-au stârnit admiraţia. Dar cred că ar trebui să fim mai atenţi să se păstreze un anumit echilibru.

— Ce fel de echilibru?

— Este greu de explicat, răspunse Cleav încruntând din sprâncene. În timp ce încerca să găsească cuvintele cele mai potrivite. Nu cred că doar nevoile oamenilor sunt importante. Copacii trebuie tăiaţi ca să existe pământ pe care să se cultive şi animalele primejdioase trebuie stârpite fără milă.

Cleav oftă şi ridică din umeri.

— Pe de altă parte, sunt unii oameni de ştiinţă care spun că Lotul trebuie să rămână neatins. Sunt de părere că omul nu trebuie să profite de inteligenţa lui în dauna plantelor şi animalelor.

— Dar tu nu ţii nici cu unii. Nici cu ceilalţi.

— Nu, răspunse Cleav râzând amuzat. Sunt de acord cu ambele părţi.

Îşi întoarse capul şi privi dincolo de cadrul uşii spre iazurile aflate în spatele cabanei.

— Sunt ca un tată care are o casă plină de copii. Aş considera de datoria mea să pun zilnic pe masă destulă pâine pentru toţi.

Îşi reîntoarse privirea spre Esme.

— Dar asta nu înseamnă că nu mi-ar păsa dacă copiii vecinului ar fi înfometaţi.

Îi prinse mâna într-a sa.

— Înţelegi ce vreau să spun?

Esme îi zâmbi.

— Eşti un om minunat, Cleavis Rhy, îi spuse în

loc de orice răspuns.

— Sunt un om ca oricare. Încerc să fac ce cred eu că este mai bine. De asta prefer să fin peştii în nişte condiţii cât mai apropiate de cele pe care le aveau în mediul lor sălbatic. Cutiile cu rolă mă ajută la asta. Totul este mult mai natural.

— Mai natural? întrebă Esme mirată. Mai natural decât ce? Ceilalţi cum se descurcă?

— Ei bine. Majoritatea crescătorilor pur şi simplu aşteaptă până când peştele este gata să-şi depună icrele şi-i prind cu plasa. Culeg câte unul cu mâna şi-l apasă pe burtă. Dacă este o femelă şi i-a sosit timpul, icrele se revarsă imediat şi cad în lighean. Pot fi fertilizate pe loc şi duse imediat într-o încăpere specială unde trebuie să stea să se formeze puietul. Peştii n-au prea mult de-a face cu toată povestea.

— Dar dacă le pui o cutie cu role? întrebă Esme.

Cleav făcu semn că aşa era.

— Vezi şanţurile pe care le-am săpat la capătul cel mai îndepărtat al iazului? Sunt nişte canale prin care apa circulă cu viteză. Când vine vremea ca o femelă să-şi depună icrele, ea vrea să înoate cât mai departe, luând-o în susul curentului, pentru a găsi un loc liniştii unde să le lase. La capătul canalului eu îmi aşez cutia cu role. Pe deasupra aşez frumuşel un strat de prundiş în care poate să-şi facă un cuib şi după aia nu mă mai bag.

Ochii îi străluceau de plăcere vorbindu-i despre preocupările sale atât de puţin obişnuite.

— Femela străbate canalul împotriva

curentului şi la capăt găseşte locul care-i convine şi-şi lasă icrele. Perechea ei o urmăreşte tot timpul şi când ea se îndepărtează de cuib vine şi-şi lasă lapţii peste icre.

— Lapţii?

Cleav ezită.

— Lapţii sunt… ei bine, sunt contribuţia păstrăvului mascul la fertilizarea icrelor.

— Este tot ca un fel de ou?

— Nu, este mai mult ca un lichid pe care-l împrăştie peste icre.

Curioasă, Esme îşi frământa sprâncenele încercând să înţeleagă.

— Este ca la oameni? îl întrebă şoptit, nefiind sigură dacă era bine să se aventureze în asemenea comparaţii.

— La oameni?

— Ştii tu, îi spuse roşind Cleav. Rămase cu gura căscată. O doamnă nu pomenea de asemenea lucruri. Când şocul trecu izbucni în hohote de râs.

— Da, Esme. Răspunse, cam ca la oameni.

O trase în braţe şi o îmbrăţişă plin de afecţiune.

— Îmi place să fiu însurat cu tine.

Erau cuvintele cele mai potrivite pe care le putuse găsi pentru a-şi exprima noul sentiment pe care-l simţea faţă de ea.

— Şi eu la fel, recunoscu Esme. Şi mă bucur că suntem oameni şi nu păstrăvi.

— Asta ce vrea să însemne? Nu ştii să înoţi?

— Înot foarte bine, domnule Rhy, răspunse. Dar nu mă gândeam deloc la asta.

— Dar la ce te gândeai? Sunt totdeauna curios

să aflu cum îţi merge mintea.

Esme chicoti.

— M-am gândit că n-aş vrea să fim păstrăvi pentru că atunci n-ai putea să mă iei în braţe.

Îi dădu drumul imediat şi făcu câţiva paşi prin încăpere.

— Este adevărat ce spui, dar n-ar fi chiar aşa de rău cum crezi. Câteodată o privire este de ajuns.

Ca să-i demonstreze că avea dreptate, îşi lăsă privirile să-i alunece cercetătoare peste trupul ei. Priveliştea îi făcu pupilele să i se dilate de plăcere.

— Am putea să încercăm să facem un experiment ştiinţific, spuse. Să vedem dacă atingerea este absolut necesară pentru a crea intimitate între doi soţi.

Fără să-i aştepte aprobarea, privirea lui îi mângâia febril şi aprins trupul. Buzele i se întredeschiseră urmărindu-i linia obrazului, gâtul zvelt. Încet ochii îi coborâră pe sânii obraznici, pe mijlocul subţire, pe rotunjimea şoldurilor şi savură amintirea picioarelor lungi şi subţiri, acum ascunse sub fustă.

Esme simţi cum trupul i se înfioară sub privirile lui. Ridicându-şi bărbia, ţinându-şi spatele drept, începu să facă şi ea acelaşi lucru. Era atât de frumos, de puternic, îi transmitea atâta căldură. Era minunat. Avea un suflet nobil, plin de sinceritate şi îi păsa de fiecare lucru din jur. Abia se putea abţine să nu-i sară în braţe. Doar provocarea pe care o citea în ochii lui o oprea.

Sfârcurile împungeau materialul rochiei. Şi nu era singura pe care jocul privirilor o tulbura.

Eliberându-se de orice reţinere. Îl urmări pe Cleav înghiţind, cuprins de nervozitate. Se uită concentrată la trăsăturile feţei, la umerii largi şi protectori, la braţele nervoase care o strânseseră cu atâta putere la piept, la mâinile mari bărbăteşti, cu degete lungi care ştiau să mângâie cu atâta tandreţe. Simţi o bucurie lăuntrică încălzind-o, ştiind că-i aparţineau. Îşi lăsă privirile să se plimbe peste pieptul lui bărbătesc apoi în jos peste abdomen şi le opri pe coapse. Pantalonii deveniseră deja cam strâmţi şi priveliştea o făcu să zâmbească.

— Ar mai fi ceva de spus despre experimentul ăsta. Când doi peşti se privesc unul pe altul nu sunt îmbrăcaţi.

Încet, încet un zâmbet se întinse pe faţa lui Cleav, în timp ce începea să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

Dimineaţa de duminică se arăta senină şi primăvăratică. Familia Rhy, cei doi tineri căsătoriţi împreună cu mama lui Cleav. Se pregăteau să plece la biserică.

Esme fredona bine dispusă, în timp ce-şi punea rochia nouă pe care şi-o făcuse. Rozul delicat îi venea de minune scoţându-i în evidenţă obrajii îmbujoraţi.

Trecuse abia o săptămână de când se măritase şi se simţea în al nouălea cer. Aducându-şi aminte de grijile şi gândurile negre care nu-i dădeau pace cu o duminică în urmă. Râse uşor. Era adevărat că el nu o iubea. Dar îşi luase rolul în serios şi o trata cu respect. Era tandru şi plin de atenţie pentru ea. Era destul într-o căsnicie.

Atinse materialul delicat al rochiei aproape cu veneraţie şi oftă copleşită de fericire. Era atât de bun cu ea.

— Închipuie-ţi cum s-ar purta cu o femeie pe care s-o iubească, şopti doar pentru ea şi strâmbă din nas văzându-şi imaginea reflectată în oglindă ceva mai încolo.

N-avea de gând să ofteze în zadar pentru ceea ce nu putea dobândi. O viaţă întreagă de lipsuri o învăţase să se bucure de ceea ce avea.

— Arăţi minunat, se auzi vocea lui Cleav care apăruse în pragul uşii.

— Îţi place? îl întrebă. Sper să nu Le superi – că am folosit materialul, dar ştiam că n-o să-l mai poţi vinde vreodată. Şi ştii cât nu pot să sufăr să văd lucrurile irosindu-se pe degeaba.

Cleav se apropie şi prinse materialul pipăindu-l între degete.

— Crepe-de-Chine-ul, şopti.

Se plecă şi-i şopti la ureche.

— Cum ai reuşit să scoţi petele?

— N-am reuşit să le scot de tot, mărturisi ea cu stânjeneală. Cu părţile alea-am dublat corsajul.

Aşezându-şi uşor o mână în dreptul inimii îi spuse:

— Aici.

Blocat de tulburarea care îl cuprinsese văzându-i gestul, rămase un moment nemişcat. Apoi îşi puse cu delicateţe capul în locul unde fusese înainte mâna ei.

— Oh. Esme…

Ezită o clipă temându-se să-şi rostească propriile-i gânduri.

— Nu te merit.

O sărută pe piept în dreptul inimii. Urmă apoi al doilea. Dacă Eula Rhy nu i-ar fi chemat. Un moment mai târziu. Să coboare, cei doi ar fi uitat cu desăvârşire de slujba la care trebuiau să asiste.

Mergând spre biserică între cele două femei, Cleav se lupta cu propriile-i emoţii până când discupa îi captă în cele din urmă atenţia.

— Al o rochie foarte drăguţă. Esme, spuse politicos Eula Rhy.

— Mulţumesc. Îi răspunse Esme. Nu mă pricep aşa de bine ca surorile mele, dar mi-am dat toată silinţa să nu stric un material ca ăsta.

— Da, într-adevăr, este un material foarte frumos, căzu de acord doamna Rhy. Începusem să mă întreb dacă Cleav avea de gând să te lase pentru totdeauna în rochia aia îngrozitoare de serj.

Esme deschise gura şocată de cele auzite.

— Bine spus. Mamă, se grăbi Cleav să intervină. Am fost cam Iasă-mă-să-te-las şi nu m-am ocupat de toaletele ei.

Se întoarse şi-i zâmbi cu blândeţe lui Esme.

— Ce-ar fi să mergem împreună în după-amiaza asta la magazin şi să ne uităm printre materiale. Sunt sigur c-o să găseşti câteva care să-ţi placă.

— Nu cred că… se codi Esme… vreau să spun… nu eşti obligat să-mi dai haine noi.

Se vedea de la o poştă că se simţea stingherilă de discuţie, dar Cleav refuză să lase subiectul să-i scape.

— Prostii. Nu eu îţi dau. Eşti soţia mea. Tot ce

este al meu este şi al tău. După legea lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Socotind că avea deja prea mult, Esme se simţi apăsată de ideea de a deveni o povară în viaţa lui.

— Dar n-am nevoie de nimic, insistă. Sunt obişnuită să port haine vechi. Nu mă deranjează.

— Ei bine, pe mine mă deranjează, i-o trânti Eula Rhy necruţătoare.

Cleav îi aruncă o privire acuzatoare.

— Trebuie să ai haine noi. I se adresă blând lui Esme. Vrei ca oamenii din Vader să spună că nu am cu ce să ţi le cumpăr?

— Sigur că nu vreau. Dar toţi ştiu…

— Toată lumea ştie că eşti nevasta mea şi mai ştie că nevasta unui gentleman se îmbracă totdeauna cât de bine îi permite lui punga.

Era categoric şi Esme înţelese că nu-i rămânea altceva de făcut decât să accepte. Dar cuvintele lui o urmăreau întunecându-i bucuria dimineţii. Nevasta unui gentleman. Maică-sa i-o spusese pe şleau încă din noaptea nunţii. Cum ar fi putut o fată simplă şi săracă ca Esme Crabb să nu se facă de râs într-o situaţie ca asta?

Ajunseră la timp la biserică. Curtenitor, Cleav le însoţi pe cele două femei prin mulţime făcându-le loc. Din când în când se oprea să schimbe un cuvânt cu unul sau altul. Era mândru de femeia frumoasă care-i stătea alături îmbrăcată elegant în mătase. Simţi o putere şi o împlinire pe care nu le mai simţise din copilărie.

În ciuda defectelor şi slăbiciunilor pe care le avea, sau mai curând datorită lor, Esme îl

îndrăgise. Pe el. Un om născut departe de civilizaţie, care-şi împărţea viaţa între creşterea peştilor şi negoţul cu amănuntul într-un orăşel de provincie. Ei îi ajungea atât şi nu vedea vreo nevoie să se schimbe.

În clipele acelea pline de pace, în aşteptarea slujbei de duminică, Cleavis Rhy era pe deplin fericit.

Însoţindu-şi soţul pentru prima dată în rândul al doilea de bănci din stânga bisericii, Esme avea mai puţine motive de bucurie. Toate privirile celor din jur erau concentrate asupra lor.

În mod obişnuit şi-ar îl daţi seama că era cu totul firesc ca doi tineri căsătoriţi să atragă atenţia când ieşeau pentru prima dată în lume, dar apăsată de gândul că era soţia unui „gentleman” i se părea că toată lumea o judecă.

Sophrona Tewksbury se îndrepta cu nonşalanţă studiată spre partea din faţă a bisericii. Cu un zâmbet plin de încredere pe faţă. Se apropie de locurile unde erau aşezaţi.

— Bună dimineaţa, spuse cu vocea ei plăcută şi-i întinse o mână lui Cleav.

Elâi strânse mâna ridicându-se în picioare.

— Bună dimineaţa, miss Sophrona. Arătaţi la fel de încântător ca totdeauna.

Esme nu ştia dacă se cuvenea sau nu să se ridice. Temându-se să nu se facă de râs în faţa tuturor, ezită o clipă apoi se ridică stând alături de el.

— Arăţi minunat! exclamă cu sinceritate Sophrona. Am ştiut eu că rozul ţi se potriveşte cum nu se poate mai bine.

— Mul… Mulţumesc, reuşi Esme să îngaime.

Sophrona se aplecă spre ea îmbrăţişând-o şi o sărută pe obrazul îmbujorat.

Ştiu că trebuie să ai o grămadă de treburi până te instalezi în noua ta casă. Dar clacă îţi rămâne ceva timp treci pe la mine într-una din după-amiezi. Să stăm la o limonadă.

— O să trec, îşi dădu Esme drumul ceva cam prea tare.

Cu un zâmbet deschis. Sophrona îşi croi drum până la pian. Unde se instală plină de prestanţă şi începu să cânte.

— Este atât de bună. Şopti Esme ca pentru sine.

— Este o lady, şopti la rândul său Cleav către ea. N-ai face rău să înveţi de la ea.

Esme simţi cum frica îi încleşta inima. N-ar fi putut fi ca Sophrona Tewksbury nici într-o sută de vieţi.

Aruncă o privire spre Cleav. Ar fi dorit s-o ia în braţe, s-o sărute, să-i spună că este frumoasă. Dar căsătoria. Îşi reaminti, nu inseanmă numai ce se întâmplă în pat. Trebuia să înveţe să fie clipă de clipă o soţie demnă de el.

Pe tot parcursul slujbei cuvintele pastorului răsunară în gol. Esme era preocupată de propriile-i gânduri. Se întoarse o singură dată pentru a-şi vedea tatăl şi surorile intrând, târziu. Ca de obicei. În rest se strădui să pară atentă cum ar fi trebuit. Când stăteai în faţa tuturor nu puteai să-ţi găseşti de lucru cu altceva, cum i se întâmpla înainte când stătea în ultima strană.

Când slujba luă sfârşii Esinc speră să poată

scăpa repede de acolo.

— Uită-te la ea, proaspătă şi strălucitoare ca un boboc de trandafir, se auzi vocea răsunătoare a lui Pearly Beachum în timp ce o îmbrăţişa ca pe o fiică regăsită după o lungă despărţire.

— Mulţumesc, reuşi să articuleze Esme.

Îmbrăţişarea năvalnică aproape că-i tăiase respiraţia.

— Uită-Le numai puţin la rochia ei, Wilma, se adresă doamna Beachum unei femei aflate în apropiere.

După ce „oh”-urile şi „ah”-urile pline de admiraţie se domoliră. Pearly se aplecă şi-i şopti în ureche.

— Pun mâna în foc că tu Lele alea de surori ale tale s-au înverzit de invidie.

Esme rămase întâi consternată, apoi o cuprinse furia. Ce credeau bârtâloarele astea fără ruşine. Că dacă se măritase cu Cleavis Rhy nu-i mai socotea pe cei din familia Crabb de-ai să-i?

— Scuzaţi-mă. Spuse pe un ton cât mai demn cu putinţă. Trebuie să schimb câteva vorbe cu familia mea. Nu ne-am văzut de-o săptămână.

Grăbindu-se, aproape pierdută cu firea. Îşi făcu loc prin îmbulzeală până lângă taică-său.

— Neaţa, Pa. Spuse sărutându-l pe Yo pe obrazul nebărbierit cam de multicel.

— Să fiu afurisit dacă asta nu-i noua noastră nevestică, spuse taică-său râzând cu voie bună. Arăţi al naibii de bine în dimineaţa asta, Esme, fetiţo. Asta înseamnă că bătrânu’ Rhy n-a-nceput încă să te bată.

— N-o să mă bată niciodată, spuse plină de

siguranţă şi prefăcându-se că se simte jignită de asemenea bănuieli. Este un om bun şi plin de atenţie.

Roşind îşi privi nervoasă mâinile.

— Sunt foarte fericită. Pa.

Bătrânul dădu din cap mulţumit.

— Îmi place să te aud spunând asta. Dacă este cineva care să merite puţină fericire aia eşti tu. Esme. Slavă Domnului că ai avut destul de tras până-acum.

— Oh. Esme!

Gemenele o întâmpinară chicotind şi scoţând strigăte de bucurie după care îi puseră un potop de întrebări.

— Ai o rochie a-ntâia, declară cu admiraţie Adelaide.

— Mai ai şi altele? Când putem să venim şi noi să le vedem? o întrebă Agrippa.

Esme se eschivă cum putu de întrebările indiscrete şi, despărţindu-se de ei, promise că le va face în curând o vizită şi atunci vor avea timp să discute pe îndelete.

Cleav o aştepta.

— Nu trebuia să te grăbeşti, îi spuse luând-o de braţ. Mama o să ia masa de prânz la familia Tewksbury. Le-am spus că noi am prefera să rămânem singuri.

Zâmbetul îi era cald şi plin de farmec, dar Esme era mult prea prinsă de propriile ei griji ca să observe.

Merseră o bucată de vreme tăcuţi. Esme încerca să-şi adune gândurile care-i năvăleau bezmetic în minte.

— Când pot ai mei să se mute în casă? dădu drumul pe neaşteptate cuvintelor care o chinuiau de o săptămână deja. Nu crezi c-am avut destul timp doar pentru noi?

Sprâncenele i se încruntară a îngrijorare. Când o luase pe Esme, nu se gândise câtuşi de puţin şi le ai ei. Chiar se aştepta să-i primească în casă?

— Nu sunt chiar aşa de sigur c-ar trebui să se mute la noi, începu prudent.

Esme se întoarse spre el privindu-l cu ochii mari.

— De ce nu? întrebă mirată.

Fără să fie prea sigur cum ar fi trebuit să-i răspundă încercă s-o scalde.

— Nu prea stă în obicei ca familia miresei să se mute cu ea.

— Puţin îmi pasă de obicei. Eu mă gândesc la ce se-ntâmplă cu ai mei.

— Nu vrei să fii singură cu mine? Mi s-a părut că-ţi place să fim doar noi doi fără să fim deranjaţi de allcineva.

— Ba îmi place, nu se lăsă Esme. Dar familia mea n-o să se bage în viaţa noastră. Maică-ta stă cu noi doar.

— Ai vrea să-mi arunc mama în stradă?

— Bineînţeles că nu!

Esme devenise la fel de furioasă pe cât era de convinsă că avea dreptate.

— Nu vreau să-ţi arunci mama în stradă şi tu n-ar trebui să vrei ca familia mea să trăiască în continuare într-o grotă!

Argumentele ci îl lăsară descoperit. În toată

viaţa lui nu văzuse o casă mai puţin primitoare decât vizuina pe care Yohan Crabb şi-o găsise în munte.

— Vreau să-ţi ajut familia. Sincer. Doar că până acum nu mi-a trecul prin cap să o fac.

— Nu ţi-a trecut prin cap?

Uimirea plină de revoltă era cu lotul neprefăculă.

— Aşa de egoistă mă credeai?

— Egoistă?

— Crezi că m-aş fi măritat cu tine ca să stau în casa aia mare Fără să mă gândesc şi la ceilalţi?

Cleav sâmfi cum frica îl pătrunde ca un pumnal.

— Când stăteam în peştera aia, continuă Esme fără să bage în seamă expresia întunecată de pe chipul lui. Ştiam că locuiai doar tu şi cu maică-ta în ditamai casa şi mi-am spus că este destul loc pentru noi toţi.

— Ai dreptate, răspunse Cleav din vârful buzelor.

Capitolul XV

Odată ce Cleav fusese de acord ca familia ei să se instaleze în casă, Esme fu uimită de graba cu care el voia ca lucrul să fie dus la bun sfârşit. Duminică după-amiază o lăsase singură în magazin să-şi aleagă materialele din care i-ar fi plăcut să-şi facă rochii, în timp ce el o porni pe munte să-i anunţe familiei hotărârea pe care o luase.

— Ai absolută dreptate, insistă pe un ton de-o stranie răceală. Nu-mi pot lăsa rudele să stea într-

o grotă pierdută pe nişte coclauri. Mai ales după ce tu ai făcut atâtea sacrificii.

Esme nu prea înţelesese ce voise să spună prin sacrificii. Bănuia că se referise la toţi anii când se spetise gătindu-le şi spălându-i. Începuse să-i pună nişte întrebări în legătură cu asta, dar nu-i lăsase timp să se lămurească. O clipă mai târziu, dispăruse…

Pe joi. Tatăl şi surorile se mutaseră în casă, iar Eula Rhy căzuse iarăşi la pat, răpusă de slăbiciune.

— Adu-le pe gemene până la magazin să-şi aleagă şi ele nişte materiale. Îi spuse Cleav în aceeaşi zi. Vara asta o să puteţi sta toate trei să vă coaseţi rochii.

Esme ar fi vrut să-şi petreacă vara cunoscându-şi mai bine soţul.

— Eşti mult prea generos, protestase ea, dar nici nu o băgase în seamă.

— Taică-tău o să aibă şi el nevoie de haine, insistă Cleav. Nu-l putem lăsa să arate ca un vagabond.

Se simţea rănită de răceala cu care o trata. Mai mult. Tăcerea în care se închisese o punea pe gânduri. Cu toată agitaţia mutării, era firesc.

Se linişti spunându-şi că nu avuseseră prea mult timp doar pentru ei. Dar când se trezi noaptea în pat, aşteptând singură în timp ce el îşi căuta de lucru în bibliotecă. Începu să se îngrijoreze cu adevărat.

Odată ce-i lămurise problema, Cleav îşi dăduse osteneala să-i vadă familia bine instalată şi îmbrăcată cum se cuvine. Dar acum nu mai ştia

pentru ce o făcuse. Pentru că ţinea la ea? Sau pentru că îi era ruşine cu ea?

Încercă să dea la o parte grijile ce-i frământau mintea, spunându-şi că n-aveau niciun temei. Cleav era un bărbat bun, atent şi iubitor. N-are el îngâmfarea să-i privească de sus doar pentru că erau săraci.

Totuşi gândul nu-i. Dădea pace. Modul cum vorbea, modul cum se îmbrăca, casa în care locuia îl prezentau lumii ca pe un gentleman. Soţia pe care şi-o luase şi toţi ai ei însă îl trăgeau înapoi.

Cuvintele mamei lui o urmăreau: Dacă l-ai cunoaşte cu adevărat pe Cleav, ai vedea cât de nepotrivită eşti pentru el. Poate că la urma urmei avea dreptate. Poate că nu-l cunoştea pe Cleav atât de bine cât îşi închipuise. Şi poate chiar era o soţie nepotrivită.

Înainte să se mărite se gândise numai la binele familiei. Acum o preocupa ceea ce ar fi fost mai bine pentru el. Poate că asta însemna să aibă alături o doamnă. Ea era însă doar o fată necioplită de la ţară şi asta se vedea de la o poştă.

— Dar pot să mă schimb. Îşi spuse hotărâtă.

Cu banii pe care-i avea Cleav putea să se îmbrace la fel de bine ca orice altă persoană din oraş. La fel şi familia ei. Erau oameni simpli de la munte, dar erau în stare să se poarte şi să vorbească fără să calce-n străchini. Era sigură de asta. Acum că-şi stabilise o ţintă, viaţa urma să-i fie mai ocupată ca niciodată.

Bătrâna doamnă Rhy părea de la un timp ţintuită în pat pentru veşnicie. Esme alerga toată ziua încoace şi încolo încercând s-o mulţumească.

Pe de-o parte, nefiind niciodată în asemenea situaţie delicată. Îşi închipuia că trebuie să sufere îngrozitor. Pe de altă parte.

Spera să-i arate cumva soacră-şi că putea fi o bună soţie şi noră. Săptămânile treceau. Lotuşi ea nu părea să se fi apropiat cât de cât de inima Eulei Rhy.

Cu o asemenea gospodărie unde trebuia să gătească, să spele şi să coasă pentru şase persoane, lui Esme îi rămânea mult prea puţin timp să fie alături de Cleav la magazin. Şi încă şi mai puţin să-i dea o mână de ajutor la peşli. Rareori mai aveau un moment doar pentru ei; se terminase cu discuţiile liniştite. Cu secretele pe care şi le împărtăşeau unul altuia.

Esme simţea că-i lipseşte apropierea dinainte, dar probabil că era numai vina ei. Poate că după ce noutatea dispăruse, Cleav găsise că era plictisitoare. Sau poate că îi displăcea comportamentul ei lipsit de bune maniere. Poate că nu era cu adevărat drăguţă.

Poate că nu va putea să o iubească niciodată.

Gândul îi strânse inima şi-şi simţi ochii înţepând-o, gata să dea drumul la lacrimi. O să-l facă s-o iubească. Îşi jură. Va deveni aşa cum credea că îşi dorea el să fie.

Numai nopţile acelea cu totul deosebite îi dădeau curaj să lupte. Nopţile acelea când Cleav nu se îndura să o lase din braţe. Nopţile acela când făcuseră dragoste până nu mai putuseră scoate un sunet, nu mai putuseră respira, până nu mai erau în stare să gândească. Numai nopţile acelea îi mai dădeau o speranţă.

Niciun bărbat nu ar fi putut arăta atâta atenţie, atâta tandreţe dacă nu ar fi simţit ceva, îşi dădea ea curaj.

Trebuia să devină demnă de el. Gândul o făcu să tresară. Toată viaţa îşi ţinuse fruntea sus, sfidând o lumea întreagă care îi dispreţuia numele şi sărăcia. Realiză că acum se arăta singură cu degetul ca pe ceva nedemn, pe care nu merita să-l iei în seamă.

Scuturându-şi capul cuprinsă de disperare, împături foaia de aluat întinsă pe masa presărată cu făină şi o izbi cu podul palmei.

— Iarăşi faci acelaşi lucru, Esme, fetiţo, o preveni taică-său.

Esme privi mirată spre ghemul de aluat de parcă ar fi găsit acolo înţelesul celor auzite.

— Ce fac? întrebă.

— Îţi vezi de toţi în afară de tine, îi răspunse Yo clar neliniştit.

Dădu nepăsătoare din cap.

— Nu mă deranjează.

— Dar pe bărbată-tău? o luă Yo mai tare. Nu l-o deranja că munceşti din zori şi până-n noapte fără niciun ajutor şi că nu mai ai o clipă pentru el?

— Cleav este foarte înţelegător, spuse apărându-se. Şi voi faceţi parte din familie.

— Familie? pufni bătrânul. Familia este familie. Tu şi cu bărbată-tu sunteţi o familie. Noi ceilalţi suntem rude.

Uşor înţepată, Esme îşi luă un ton aproape tăios.

— Credeam c-o să-ţi placă să trăieşti în sfârşit într-o casă curată şi fără mucegai.

Yo Crabb îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Poţi să fii sigură că-mi place. Esme, fato, îi răspunse. Dar nu şi dacă pentru asta trebuie să te văd murind istovită de tânără ca pe maică-ta. Cu patru femei şi un bătrân într-o gospodărie nu văd de ce ar trebui să se spetească numai unul.

Nu reuşi s-o domolească. Îl privi cu îndoială.

— Aici ai dreptate. Pa, răspunse plină de venin. Spune-mi numai, ce treburi vrei să-ţi iei în grijă ca să-mi uşurezi munca?

Bătrânul zâmbi strâmb.

— Aici nu era vorba de cum te ajut eu, era vorba despre cum stau lucrurile, comentă el. Totuşi, sunt gata din toată inima să-ţi cânt la vioară ca să-ţi mai luminez faţa.

Zâmbetul bătrânului ar fi putut lumina şi văgăuna întunecoasă în care stătuseră până nu de mult. Esme înţelese, nu pentru prima dată, ce văzuse în el, cel mai leneş bărbat din Vader, Tennessee femeia muncitoare şi cu picioarele pe pământ care fusese inaică-sa.

— Bine, Pa, spuse încet. Cântă-mi ceva vesel.

Într-o clipită cântecul Unge-ţi arcuşul cu sacâz umplu bucătăria. Piciorul lui Esme începu să bată podeaua în ritmul muzicii în timp ce ea împărţea coca şi o potrivea în oala de copt.

Gemenele dădură năvală din camera în care coseau mişcându-se în ritmul muzicii şi bătând din palme în timp ce cântau.

„Senin şi vesel siuit mereu
Şi de duşmani nu prea-mi pasă.
În timp ce unii după bani aleargă.
Eu cu voie bună îmi ung arcuşul cu sacâz.

Nu după mult timp, când veselia era în toi, când bătăile din palme şi râsetele făceau ferestrele să tremure, uşa bucătăriei se dădu deodată de perete.

— Dumnezeu să mă aibă în pază! strigă Eula Rhy cuprinzând din priviri pe toată lumea. Ce este toată larma asta cumplită în mijlocul dimineţii?

Yohan încetă cântatul şi-şi strânse intimidat vioara la piept.

— Oh, mamă Rhy… începu Esme ruşinată de nesocotinţa ei.

— Vă este rău? o întrerupse Yo.

— Bineînţeles că mi-e rău, răspunse Eula Rhy vizibil pornită. Nervii mei sunt în ultimul hal.

Yo dădu din cap.

— Da, am auzit.

Fără să se piardă cu firea, îşi privi vioara şi zâmbi dezarmant.

— Am auzit de nu ştiu câte ori că muzica are puteri vindecătoare, spuse.

— Nu muzica asta, îl contrazise Eula arţăgoasă.

Yohan ridică din sprâncene mirat.

— Da v-a scos din pat pentru prima dată după atâtea săptămâni.

Eula deschise gura furioasă, gata să-l repeadă când Esme o luă în primire mutându-i atenţia.

— Uite aici, mamă. Stai jos înainte să te oboseşti prea mult.

Apucă braţul bătrânei şi-o conduse până la unul din scaune.

— Ai vrea să-ţi aduc ceva? Nişte apă de izvor? Nişte lapte bătut?

— Nişte ceai. Ceru înţepată doamna Rhy.

— Imediat, răspunse Esme şi îşi preveni din priviri familia să ia în seamă cum se poartă, în timp ce se grăbi să pună ceainicul pe foc.

— Pa, spuse cu autoritate în voce, cântă-i mamei Rhy ceva mai liniştit pentru nervi.

Privind-o pe Eula nemulţumit, Yo începu totuşi o melodie duioasă. Gemenele îl acompaniară într-un duet improvizat:

„Pe cer stelele lucesc şi
Iarba este scăldată în lumina lunii.
Într-o noapte de august
O zării pe Nelly venind veselă spre casă”.

La început Eula continua să stea ca o statuie, apoi încet. Încet, muzica i se strecură în suflet îmblânzind-o. Când Yohan ajunse la a treia stroia, glasul ei se alătură glasurilor cristaline ale fetelor.

— Ai o voce pe cinste, doamnă Rhy, o măguli Yo. Pe-aia cu Vechea căldare de aramă o ştiţi?

Când Esme termină ceaiul şi se întoarse la treburi încă nu isprăviseră cu cântatul. Tocmai intra cu cearşafurile luate de la uscat, când Eula Rhy sări s-o ajute.

— Ah. Este. De călcat! exclamă cu bucuria unui copil care-şi găsise o nouă jucărie. Lasă-mă pe mine.

— Te simţi mai bine, mamă? o întrebă Esme uluită de buna dispoziţie a bătrânei.

— S-a distrat un pic, le spuse Yo cu convingere. Acum, doamnele mele, continuă vrând să fie curtenitor, o să vă zic ceva din vioară de-o să

vă ungă la suflet.

Şi nu minţise. De când se mutaseră în casă, Esme nu mai auzise strunele atât de mângâietor. De curând avusese bănuiala că taică-său o ştergea în munte ori de câte ori îl lovea dorul de cântat.

— Poţi să-i zici Ursul găurit de plumbi? întrebă Eula.

Zâmbetul lui Crabb fu singurul răspuns în timp ce dădu drumul melodiei.

Într-o clipită, gemenele îşi aduseră lucrul de mână în bucătărie. Le puteai vedea cosând şi dând o mână de ajutor la treburi, bătând din palme şi săltând în ritmul muzicii cuprinse de frenezie.

Doamna Rhy le arătă cum să bată câţiva paşi mai complicaţi.

— La vremea mea. Mă mişcam ca o sfârlează, mărturisi celor de faţă. Asta, bineînţeles, înainte ca eu şi domnul Rhy să intrăm la baptiştii liberei voinţe, le explică fără să poată ascunde cu totul dorul pentru zilele de odinioară. Nu scăpăm un prilej de dans şi când băteam paşii se zguduia podeaua.

Lui Esme nu-i venea să creadă.

— Cum orice fel de dans era privit de biserica lor ca un păcat de moarte, nici ea. Nici surorile nu îndrăzniră vreodată să-nvete.

După cum le prezisese Yo, treaba parcă se făcea de la sine, repede şi fără oboseală. Timpul trecuse parcă în zbor şi Esme rămase de-a dreptul mirată, când ridicându-şi ochii, îşi zări soţul în uşă.

— Ce se-ntâmplă aici pentru numele lui Dumnezeu? tună el. V-am auzit încă din poartă.

— Ne-nveseleam şi noi puţin, Cleavy. Îi spuse doamna Rhy. Yohan s-a apucat să ne cânte ceva mai cu viaţă şi m-am gândit să le-arăt fetelor cum se juca pe-aici.

— Sărbătoream şi noi că maică-ta şi-a mai venit în fire; cum puteam şi noi, îi sări Yo în ajutor.

— Oh…

Era clar că nu mai ştia ce să spună.

— Atunci… mă bucur că te simţi mai bine, mamă, spuse în cele din urmă.

— Masa-i aproape gata, îi spuse Esme. Am pregătit ce-ţi place ţie mai mult: pui fript.

Expresia lui era ciudat de rece.

— Pui fript? Este cumva duminică şi eu nu ştiu?

Pentru Cleav după-amiaza părea că nu se mai sfârşeşte. Era urâcios ca un urs care se retrăsese iarna în vizuină şi abia dacă scotea câte un cuvânt. Se înfipse în puiul rumenit şi fraged cu delicateţea unui lup înfometat, fără să-i mai pese de bunele maniere. Nu-i ieşi din gură niciun cuvânt de laudă. Amărăciunea care o simţea în suflet făcea vorbele să-i moară pe buze.

Imaginea mamei lui aprinsă şi râzând, larma plină de veselie pe care o făcuseră Crabb-ii nu se potriveau deloc cu pasa neagră în care se alia. Din duminica aceea blestemată. Îl rodea să ştie că nevastă-sa îl luase pentru casă. Era un fapt şi n-avea ce-i face. Şi nici măcar nu era în stare să aprecieze gustul cu care aranjase totul. Voia să vopsească casa în albastru!

Nu fusese de aşteptat pentru nimeni, şi cu atât mai puţin pentru el. Să fie vorba de dragoste. Şi

totuşi, sperase. Crezuse că îl iubea, că îl dorea, că avea nevoie de el aşa cum era.

Că-avea nevoie de el asta era adevărat. Avea nevoie să-i întreţină tatăl şi surorile, să le ofere un acoperiş deasupra capului.

Pe de-o parte era furios, pe de-o altă parte o înţelegea. Aşa cum el se simţise obligat să renunţe la şcoală pentru a-şi ajuta mama să depăşească durerea, Esme îşi asumase responsabilitatea întregii ei familii. Înţelesese că acolo găsea un adăpost sigur şi o masă ca lumea, îi venea greu s-o condamne că se zbătuse să le obţină. Să-l ia de bărbat fusese singura ei soluţie.

Îşi aduse aminte de ziua când, cu mult timp în urmă, intrase în magazin şi-l întrebase pe, şleau dacă voia s-o ia de nevastă. Bineînţeles că nu era îndrăgostită de el. Abia dacă-l cunoştea.

Clătină din cap luându-şi în râs propria-i prostie. Cât putuse să fie de îngâmfat.

Acum totul se lega şi nici nu-i putea găsi vreo vină lui Esme. Îl sedusese cu manierele ei copilăreşti, totuşi pline de perfidie, şi el căzuse în capcană ca un fraier.

De ce-l durea atât când se gândea, la toate astea? Din mândrie? Pentru că se lăsase dus cu preşul de o femeie? Da, puţin din fiecare. Şi doar nu fusese născut ieri alaltăieri încât să nu ştie că orice bărbat se lăsa prostit măcar o dată în viaţă.

Şi totuşi era mai mult decât atât. Ceva care durea mai mult decât mândria rănită. Se temea să spună lucrurilor pe nume. Dar asta nu schimba nimic.

Trădarea îi era dureroasă pentru că o iubea.

Nu era nicio altă explicaţie. Bănuise asta în ai de mult. Dar nici nu voise să se gândească. Durerea din suflet nu-i lăsă încă niciun dubiu.

Izbi pămătuful de praf de căzile aranjate în ordine vrând parcă să se răzbune pe viaţă.

— La naiba! îi scăpă cu necaz.

Cu siguranţă că altă femeie l-ar fi iubit. Dar acum o alta nu mai conta.

O voia pe Esme. Voia ca ea să-l iubească.

Nu ştia cum, dar era hotărât s-o câştige.

I-ar fi putut da tot ce-şi dorea. Dar nu era femeia căreia să-i pese de lucruri prea mult. Se înţelegeau bine în pat, îşi spuse. Dar era asta suficient pentru a-i câştiga dragostea?

Mormăia de unul singur cum nu i se întâmpla de obicei.

Nu o strânsese în braţe de zile întregi. Se temea că odată patima descătuşată nu se va abţine să nu-i spună ce simţea pentru ea şi amândoi se vor simţi prost.

Dar nu mai suporta să stea departe de ea. O dorea. Chiar şi acum o dorea.

Putea fi un început, dar va încerca. În timp. Să-şi facă din ea un prieten... să încerce să o înţeleagă. Să-i cunoască grijile şi să împartă totul.

Se auzi clopoţelul de la uşă şi Cleav să vadă cine intrase. Era Yohan Crabb.

— De ce-ai avea nevoie. Yo? îl întrebă Cleav cât putu de răbdător.

Bătrânul ridică din umeri:

— De nimica, băiete, răspunse fără grabă. Da sunt aşa de ocupate toate cu treburi pe-acasă că mi-am zis să trec pe-aici să văd ce-ai de gând.

Într-o fracţiune de secundă. Cleav luă decizia şi mâinile îi căutau legăturile de la şorţ.

— Aş avea nevoie de tine să vezi vreo două ore de magazin în locul meu.

— Acuma ce mai este, întrebă Yo cu totul zăpăcit.

Cleav îi puse şorţul în mână.

— Vezi că-i un registru cu preţuri în sertarul cu bani, sub tejghea. Dacă vrea cineva să cumpere vreun lucru care nu are preţul pe el, caută acolo.

De-a dreptul înlemnit, Yo încercă să îngaime un refuz.

— Abia pot să citesc.

— Vezi şi tu ce poţi să faci, spuse Cleav dând din mână în semn că puţin îi pasă. Am o treabă importantă de făcut.

— Te duci să vezi de peşti? îl întrebă Yo pe un ton aproape acuzator.

— Nu, îi aruncă Cleav peste umăr şi ieşi val vârtej pe uşă. Mă duc să văd de nevastă-mea.

Luna începea să răsară când Esme stătea aşezată în faţa oglinzii pieptănându-şi părul. Săpunul ciudat adus de la magazin, pe care doamna Rhy îl numea şampon. Îi lăsase părul atât de mătăsos de parcă l-ar fi spălat cu ou. Dar gândul nu-i stătea la şuviţele lungi prin care îşi trecea peria. Se gândea la bărbată-su.

În timpul după-amiezii, pe când se aflau în camera de lucru, tocmai râdea de o glumă făcută de doamna Rhy, când o văzuse pe soacră-sa posomorându-se brusc. Cleav apăruse fără zgomot pe uşă.

— Mamă, surorilor, le salută pe celelalte femei

din încăpere dând politicos din cap. Vă rog s-o scuzaţi pe nevastă-mea, vreau să schimb vreo două vorbe cu ea.

Esme nu le aşteptă să-i dea vreun răspuns. Se grăbi imediat spre el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, dar se trezi luată de braţ. Fără un cuvânt şi dusă sus.

Tăcerea lui o îngrijora. Ştia că la prânz se înfuriase. Şi n-avea motiv? Ani de zile se străduise să fie un gentleman desăvârşit, să se comporte ca atare şi să trăiască într-o casă pe măsură. Şi doar în câteva săptămâni nevastă să reuşise să-i transforme bucătăria într-o sală de dans făcând-o pe maică-sa să-şi amintească de nişte vremuri pe care dorise să le lase în urmă.

Probabil că-i considera purtarea ca pe încălcare neruşinată a bunei cuviinţe. Era mânios pe ea? Avea de gând s-o muştruluiască între patru ochi?

Cleav deschise uşa dormitorului lor şi-i făcu semn să intre. Esme o făcu, dar cuprinsă de-un uşor tremur.

Când auzi uşa închizându-se încet în urma lor, se întoarse să-l întrebe despre ce era vorba.

N-apucă să-i spună niciun cuvânt.

Dorinţă împlinită

Braţele lui Cleav o cu prinseră. Gura lui o găsi pe a ei şi o sărută fierbinete. Înfometat.

Sângele i se aprinse în vine şi îi întoarse sărutul cu aceeaşi ardoare. Lăsându-şi degetele să se joace prin părul lui, scoase un geamăt de plăcere şi se lipi de el.

Cleav o dorea încă şi mai aproape de parcă ar

fi vrut să fie o parte din el.

— Hillbaby, Hillbaby a mea, suspină Cleav. Te vreau atât de mult.

Săruturile le erau tandre şi senzuale în acelaşi timp, pline de o patimă nedomolită. Amândoi îşi dezvăluiau sentimentele fără reţinere, dar niciunul din ei nu auzea chemarea celuilalt.

Nerăbdător, Cleav îi desfăcu nasturii de la spate şi Esme. Eliberându-şi mâinile, se grăbi să dea jos corsajul rochiei lăsându-şi trupul ispititor pradă buzelor lui.

— Eşti atât de frumoasă, Hillbaby. Îi spuse cu o voce ce suna chinuit. Şi eşti a mea, Esme, pentru totdeauna…

În seara aceea, privind absentă spre chipul ei reflectat în oglindă, Esme se înflora încă de plăcerea celor petrecute, amintindu-şi. După-amiaza fusese parcă o plutire nepământeană. Dar căsătoria nu însemna doar ceea ce se petrecea în pat.

Cleav o aprinsese, o făcuse să simtă plăcerea. Eliberarea. Dar apropierea din primele zile nu se întorsese între ei. Nu-i mai vorbea despre ce făcuse, despre ce visa. Cumva, ea singură şi-l îndepărtase. Întreaga viaţă reuşise să ofere celor pe care-i iubea lucrurile de care aveau nevoie. Dar nu ştia cum să facă asta pentru Cleav.

Un râs gutural care se auzea prin fereastra deschisă îi atrase atenţia. Deşi nu auzea ce îşi spuneau, recunoscu vocea lui Armon şi a uneia dintre surori.

În seara aceea era rândul Agrippei să iasă cu el, şi împreună cu Adelaide lucraseră întreaga

după-amiază ca nişte apucate să termine şalul albastru.

Soră-sa arăta fără îndoială fermecător când coborâse din camera ei. Spera ca nătărăul ăla înfumurat şi fără scrupule de Armon o să le aprecieze munca.

Zgomotele din grădină încetară, dar Esme nu auzise uşa de la intrare deschizându-se. Curioasă, se apropie de fereastră.

Uitându-se jos. Îi văzu pe Armon şi Agrippa înlănţuiţi într-o îmbrăţişare pătimaşă pe aleea de la intrare. Pentru o pereche care nu era nici măcar logodită, o ţinea mult prea aproape, dar soră-sa era departe de a se plânge.

Pornită, era gata să-i strige vreo două când sărutul luă sfârşit şi Armon îşi împinse uşor braţele depărtând-o de el. Deşi vorbeau prea încet ca ea să audă, se părea că-şi luau la revedere. După ce-l privi cu părere de rău, Agrippa se grăbi să intre în casă.

— Cerule, bombăni. Singură Esme. Au ajuns cam prea departe.

Trebuia neapărat să stea de vorbă cu Agrippa despre comportarea ei. Nu putea să spună că de data asta Armon nu se purtase ca un domn, dar era mai mult ca sigură că nu putea să mai conteze mult timp pe purtarea lui cavalerească. Tocmai se pregătea să se îndepărteze de la fereastră când i se păru că vede ceva mişcându-se în spatele castanului.

— Ce-nvârţi pe-aici? auzi cu claritate vocea lui Armon. Ne spionai?

Cu un chicotit obraznic, Adelaide ieşi de după

copac. Nu auzi ce-i răspunsese fata. Dar văzu îngrozită cum şi cea de-a doua soră se arunca în braţele lui Armon.

Sărutul Adelaidei era identic cu cel dinainte. Prea intim, prea lung şi mult prea primejdios.

— Doamne Dumnezeule! exclamă.

Toate astea trebuiau să înceteze. Dacă nu intervenea cât mai repede, cele două aveau să pună la cale o nuntă dublă fără să mai apuce să spună ea nici mi-au. Şi ginerele va fi acelaşi!

Era atât de prinsă de propriile-i gânduri încât nu-l simţi pe Cleav care venise lângă ea decât în momentul în care îi atinse umărul.

— La ce le uiţi? o întrebă.

Văzând că nu răspunde se aplecă spre fereastră şi privi afară.

— Hmmm... îl auzi pufnind când zări prive liştea care-i captase interesul. Noapte bună Hightower, îi strigă calm.

Cei doi adăpostiţi sub umbra castanului se despărţiră într-o clipă vinovaţi.

— Vino în casă, Agrippa.

În timp ce Adelaide o luă la fugă pe alee, grăbindu-se pe uşa de la intrare, Esme abia se abţinu să nu-l corecteze. Cleav nu le putea încă deosebi pe gemene. Dar văzu privirea de gheaţă pe care i-o arunca lui Armon. Îi spuse răspicat, şi nu o singură dată, că nu înghiţea escapadele celor două:

— Îmi pare rău Cleav, îi spuse în timp ce-l privea pe Hightower îndepărtându-se. Îţi jur că mâine o să mă ocup de ele. N-am de gând să le las să se dea-n spectacol în faţa casei tale.

Cleav dădu din cap şi-i prinse cu afecţiune bărbia în palmă.

— Nu-ţi face. Griji, Hillbaby. O să am eu o discuţie mâine cu tânărul nostru Hightower. Câteodată un bărbat are nevoie să fie puţin strâns cu uşa ca să ia o hotărâre.

— O, nu trebuie să faci tu asta, spuse Esme îngrozită.

După ce-l procopsise cu o căsătorie nedemnă de el şi-i adusese pe cap o familie de zăbăugi, nu voia să creadă că aştepta de la el s-o ajute să le strunească şi să le mărite ca lumea pe amărâtele alea.

Eu sunt cea care trebuie să-mi fac griji pentru gemene. N-o să-ţi cer niciodată să iei asta asupra ta.

Cleav îi prinse obrajii în palme şi-i înclină uşor capul pentru a o privi în ochi.

— Ştiu că nu mi-ai cere niciodată aşa ceva, Esme, şopti. Dar sper să mă laşi măcar să fiu alături de tine.

Capitolul XVI

După cum primăvara era epoca reînvierii naturii, era şi vremea purificării sufletelor. Reverendul Wilbur Boatwrighl, un propovăduitor itinerant, sosi în Vader pentru sărbătoarea anuală a purificării. Pentru o săptămână întreagă, noapte de noapte, se ţineau predici înflăcărate, ameninţându-i pe cei păcătoşi cu pucioasa şi focul iadului.

Pentru că în biserică înghesuiala ar fi devenit prea mare şi cum se ştie că întrunirile de

purificare ţineau până târziu în noapte, bărbaţii din congregaţie construiseră o îngrăditură de lemn pe deluşorul care domina biserica. Şase pari zdraveni fuseseră bătuţi în pământ şi legaţi unul de altul cu scânduri groase. Alte câteva scânduri fuseseră bătute în cuie deasupra formând scheletul acoperişului şi învelite apoi cu crengi proaspete de pin şi ferigă. Pe locul ridicat, briza putea răcori pe cei adunaţi iar acoperişul improvizat era menit să-i apere de razele soarelui ce se îndrepta spre apus.

De obicei, lui Esme îi plăcea să simtă mirosul proaspăt şi pătrunzător al cetinişului parfumând aerul, dar acum era mult prea tulburată şi îngrijorată ca să mai dea atenţie decorului din jur. Sărbătoarea purificării era prilejul de a întâlni vechi cunoştinţe, de a soporovăi vesel şi a medita asupra propriului suflet. Deşi era dornică de distracţie în mijlocul prietenilor, perspectiva de a-şi cântări faptele de până atunci nu o încânta deloc.

Reuşise să împlinească ceea ce-şi pusese în gând. Acum familia ei avea un acoperiş deasupra capului, haine noi şi mâncare la discreţie. Dar bărbatul pe care îl iubea şi care devenise tot ceea ce era mai important în viaţa ei era el oare fericit?

— De ce ar fi? se întrebă periindu-i haina neagră de sărbătoare. Fusese prins în capcană şi obligat să se însoare cu o femeie fără carte şi ale cărei apucături neşlefuite aveau să-l tragă în jos pentru tot restul vieţii!

Ea – şi dădea toată silinţa să înveţe să se poarte ca o doamnă. Asculta cu nesaţ îndrumările

soacră-şi despre cum se ţine o casă respectabilă şi-şi muştruluia fără încetare tatăl şi surorile pentru că nu se dezbărau de apucăturile lor de cavernă când în sfârşit se bucurau de binefacerile civilizaţiei, împreună cu gemenele, răsfoia revistele de modă pentru a se asigura că noile toalete nu erau nici prea îndrăzneţe dar nici demodate. Dar adevărul era că nu putea să se schimbe. Era aceeaşi Esme Crabb pe care o făcuse Dumnezeu. În faţa Creatorului său nu-şi putea ascunde dezamăgirea pentru nereuşita ei.

— Mai ai mult? o întrebă Cleav din uşă.

Esme dădu din cap.

— Îţi periam haina.

Cleav refuză tăcut şi o privi mirat.

— N-aveam de gând s-o port. Este destul de cald afară astă-seară şi o să fie şi înghesuială mare.

— Ai dreptate, răspunse Esme roşind ruşinată de propria-i prostie.

Crezuse că un gentleman îşi poartă întotdeauna haina.

— O s-o pun la loc în şifonier.

Cleav îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

— Vrei să mi-o pun? o întrebă. Dacă tu vrei o fac cu plăcere.

— Nu! Bineînţeles că nu.

— Vreau doar să te fac fericită, spuse încet.

— Eu vreau ca tu să fii fericit, îi răspunse Esme cu o privire ciudată. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era prea cald ca să ieşi în haină.

Cleav se întinse şi-i apucă mâna. I-o ţinu într-ale sale o clipă apoi i-o strânse uşor în semn de

încurajare.

— N-am avut niciodată pretenţia să ştii tot ce vreau sau nu vreau, Esme.

Ea dădu din cap. Nu se aştepta la aşa ceva, îşi spuse, pentru că-şi dădea seama că o femeie ignorantă ca ea, crescută la munte nu-i putea înţelege nevoile.

— Hei, voi doi, coborâţi odată, îi strigă Eula din hol. Dacă nu vă grăbiţi, o să întârziem de la spălatul picioarelor.

Baptiştii Liberului Arbitru, mai pe scurt B.L.A., erau cunoscuţi prin părţile acelea şi ca baptişti care-şi spălau picioarele. Secta, fondată în Tennesee, era faimoasă pentru importanţa pe care o acorda ritualului spălatului picioarelor, ca parte a serviciului divin, ca şi pentru opoziţia de neclintit faţă de ideea de predestinare, de unde îşi trăgea şi numele.

Ritualul era îndeplinit aşa cum avusese el loc, cu mult timp în urmă, în noaptea Cinei cea de Taină. Femeile o făceau separat de bărbaţi. Fiecare participant aducea cu el două prosoape curate: unul din ele era înfăşurat în jurul mijlocului, celălalt era lăsat să atârne ca o eşarfă. Unul cale unul, membrii congregaţiei spălau cu smerenie picioarele altuia dintre ei într-un bazin puţin adânc şi apoi le ştergeau cu prosopul.

Eula nu se temea că ar scăpa evenimentul ci mai curând dorea să-şi termine treaba înainte ca apa pentru picioare să devină prea murdară. Şi nu era singura care gândea în felul ăsta: Mai mult de jumătate din congregaţie sosea la locul cu pricina cu cel puţin jumătate de oră mai devreme.

— Haide odată, Esme, o îndemnă doamna Rhy. Nu vreau să mă trezesc cu o sută de oameni înaintea mea.

— Aslă-seară nu vin la spălatul picioarelor, o anunţă Esme şi apoi îl privi pe bărbată-su.

— În regulă, o asigură Cleav bătând-o uşor pe umăr. Ia-o înainte, mamă.

Doamna Rhy se grăbi să coboare. Cleav se întoarse spre nevastă-sa.

— Te simţi bine?

— Da, nu s-a întâmplat nimic, nimic, îi spuse încet. Numai că nu prea am chef şi m-am hotărât să sar rândul ăsta.

Cleav dădu din cap înţelegător şi o sărută cast pe obraz de rămas bun.

— Nu-mi place să le las singură aici, îi spuse privind peste umăr la grămada de bărbaţi care se adunase deja. Ducând cu ei găleţile cu apă şi prosoapele.

— N-o să mi se întâmple nimic, du-te liniştit.

— Eşti sigură, Esme, fetiţo, îi întrerupse taică-său.

— Da, Pa, îi răspunse. Du-te cu Cleav.

Însoţindu-i pe cei doi până pe micul deal, auzi în spate nişte râsete vesele. Întorcându-se, le zări pe gemene mergând alături de Armon care-şi ţinea câte un braţ pe după mijlocul fiecăreia.

Văzând-o pe Esme. Se desprinseră de alesul inimii şi o luară la fugă spre ea.

— Pe noi ne aştepţi? întrebă una dintre ele.

— Ce căutaţi amândouă cu Armon? şuieră Esme aruncând o privire peste umărul surorilor către cel în cauză care se sprijinea nepăsător de

un copac.

— Armon a spus că mergem la sărbătoare, nu ieşim împreună aşa că regulile nu mai contează, răspunse Adelaide cu o bună-credinţă care te lăsa prostit.

— Regulile contează totdeauna, spuse Esme categorică. Adelaide, astă-seară este rândul tău. Aşa că Agrippa, vreau să te văd întorcându-se acasă împreună cu mine şi cu Cleav.

— Oh, pentru Dumnezeu, izbucni Agrippa exasperată. Bine, da măcar pot să stau cu ei? Esme era gata să spună nu. Dar îşi ţinu gura.

— Fie. Spuse în cele din urmă. Dar mă cauţi cum se termină slujba.

— Mulţumesc, spuse Agrippa sărutând-o recunoscătoare pe obraz.

Esme le îmbrăţişa pe amândouă cu dragoste.

— Acum aţi face bine să vă grăbiţi dacă nu vreţi să întârziaţi.

— Nu vii cu noi?

— Nu în seara asta.

Esme rămase pe loc privindu-le cum se pierd printre femeile adunate pe deal şi-şi strânse braţele la piept. Or fi fost surorile ei frumoase şi pline de vino-ncoa', dar n-aveau minte nici cât o furnică. Totdeauna îşi închipuise că ea va fi cea care le va asigura un trai decent. Dar nu ea, ci Cleav fusese cel care le oferise un adăpost cum trebuie şi haine care să nu le facă de râs. Mai putea aştepta de la el să le ferească de capcanele vieţii cu aceeaşi grijă cu care ea le apărase de lipsurile vieţii de zi cu zi? Cleav era dornic să-i ajute, dar simţea totuşi că trebuia să se ocupe

singură de asta.

Întorcându-se, îl privi pe cel care o făcea să se frământe atâta. Armon Hightower continuase să stea acolo pândind-o şi-i zâmbi plin de mulţumire. Simţi cum o cuprinde o mânie neputincioasă. Oh, cum ar fi dorit să-i şteargă c-o palmă zâmbetul ăla impertinent! Dar nu pocnise în viaţa ei un bărbat.

Brusc o ptrăfulgeră o idee. În timp ce încet încet planul prindea formă se îndreptă agale spre Armon Hightower.

Stătea rezemat, cu un fir de pai înfipt între buze. În timp ce o privea apropiindu-se gesturile îi deveniră leneşe şi nepăsătoare.

— Mă seara. Doamnă Rhy, o salută cuviincios. Ce faceţi pe-aici printre noi, păcătoşii?

Aruncând o privire rapidă de jur-împrejur, Esme îşi dădu seama că aproape toţi cei care nu participau la ritual erau fie mame cu câte patru copii pe cap, fie câte un bărbat tânăr căruia puţin îi pasă de gura lumii.

— De fapt voiam să schimb vreo două vorbe cu dumneata, minţi Esme.

Armon ridică din sprâncene alarmat.

— Dacă vrei să intri în mine pentru c-am venit cu amândouă până aici, îi spuse, să ştii că i-am cerut voie lui taică-tu şi n-a văzut nimic rău în asta.

Esme trecu peste explicaţiile lui dând din cap şi fără să intre în amănunte.

— Ce voiam să-ţi spun n-are nimic de-a face cu gemenele, îl minţi de la obraz fără să clipească. Este cu totul altceva.

Împingându-se cu o mână în copac Armon

rămase drept în faţa ei, cuprins de curiozitate. Lăsându-l puţin să se perpelească, Esme se făcu că nu îndrăzneşte să înceapă.

— Era vorba… am o prietenă care… ei bine, mi-a dat să înţeleg că se gândeşte la dumneata.

Făcu o faţă mirată şi ridică din umeri cu indiferenţă studiată.

— O grămadă de fete oftează după mine, recunoscu fără să se împăuneze din cauza asta. Da eu mi-aleg fetele care-mi plac, nu ele pe mine.

Cuvintele fuseseră însoţite de un semn din cap spre grupul de bărbaţi printre care se afla şi bărbate-su aşteptându-şi rândul.

Dacă mai avea ceva scrupule să-şi pună planul în aplicare insinuarea pe care Highlower o făcuse în legătură cu Cleav i le înăbuşi cu desăvârşire. Îşi muşcă buzele hotărâtă să i-o plătească.

— Fata de care-ţi vorbesc, începu luându-l pe departe cu şirelenie, nu-i una care s-o bagi aşa cu uşurinţă la grămadă.

— Oo!?

Armon nu era prea sigur că ştia ce vrea să spună. Curiozitatea i se putea citi pe faţă.

— Şi cine-o fi dom’le fata asta de-i aşa de moţată?

Esme îi zâmbi îmbrobodindu-l.

— Nu am permisiunea să-ţi spun numele.

— Şi de ce mă rog?

Oftând din rărunchi, Esme continuă cu aceeaşi reţinere prefăcută.

— Mi-a mărturisit că Le iubeşte în Laină de ani de zile.

Esme se opri câteva clipe lăsându-l să rumege

ideea.

— În Tot timpul ăsta nu a visal decât la tine, dar tu nu i-ai dat nici cea mai mică atenţie.

— Şi-acum vrea să intrăm în vorbă?

— Oh, nu! Este prea timidă ca să-ţi vorbească chiar ea.

Ochii lui Armon se aprinseră strălucind.

— De ce ţi-a cerul ţie să vorbeşli cu mine?

— Ba deloc! protestă Esme pe un ton aproape înspăimântat. Ar intra în pământ de ruşine dacă ar afla vreodată că ţi-am împărtăşit secretul.

Apoi şoptindu-i abia auzit continuă:

— Nu trebuie să-i sufli o vorbă din ce ţi-am spus.

Armon începu să se prindă în joc.

— Şi cum aş putea să nu-i spun când habar nu am despre cine este vorba?

— Doar nu te-ai aştepta să-i strigi numele în gura mare. Nu?

— Da măcar ceva după care să-l pot ghici?

Esme îi cântări propunerea pe îndelete de parcă ei nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva. Într-un târziu oftă lăsându-se aparent învinsă.

— Bine. Bine. Îi spuse. O să-ţi dau câteva amănunte care te-ar putea lămuri, dar n-o să-ţi spun dacă ai nimerit sau nu.

— Mi se pare destul de cinstit, acceptă Armon târgul.

— Ia să vedem, începu Esme. Este o tânără din cale afară de atrăgătoare.

— Atunci nu este din Vader, nu? glumi Armon.

Întâlnindu-i privirile acuzatoare, rânjetul îi dispăru şi dădu înapoi.

— Bun, fie cum spui. Spuse fără să-şi mai dea cu părerea.

— Acum nu mai este în vorbă cu nimeni, dar nu cu mult timp în urmă a suferit când cel care-i făcea curte a părăsit-o.

Armon se încruntă scotocindu-şi mintea. Esme îl privi plină de speranţă, dar îl văzu dând din cap descurajat.

— Poa’ să fie o grămadă de fete, trase el concluzia.

— Dar ea… se căzni Esme să-i mai dea ceva de care un individ atât de greu de cap să se poată agăţa… o, da, ea cântă la pian.

Armon zâmbi batjocoritor şi-i răspunse pe măsură.

— Jumătate din femeile de pe-aici îşi închipuie că pot să cânte la pian. Da’ nu la prostii de astea se gândeşte un bărbat când pune ochii pe cineva.

— Oo, cerule, se văită Esme neştiind ce să mai zică. Are părul roşu ca o flacără, adăugă abia stăpân\ndu-şi firea.

Dacă nici acum nu se prindea însemna că era bătut în cap de tot.

— Cu părul roşu?

O privi pe Esme de parcă n-ar fi fost în toate minţile.

— Nu ştiu nicio fată cu părul roşu, îi spuse dezorientat.

— Ba bine că nu, insistă Esme.

— Ei bine, începu el după ce mai medita puţin, dacă este vorba de târfa aia bătrână din Collins Crossing sunt mai mult ca sigur că se vopseşte.

— Crezi că aş putea fi prietenă cu asemenea

femeie? izbucni furioasă Esme.

— Nu, doamnă, răspunse apăsat Armon.

Dar n-am pomeni eu de părul roşu şi asta este singura roşcată pe care o cunosc.

— Sunt sigură că mai ştii şi alta!

— Nţţ. Negă Armon cu încăpăţânare. Nu-mi vine în minte niciuna.

Esme scrâşni din dinţi la capătul răbdării.

— Bine şuieră printre fălcile încleştate. Îţi mai dau un pont. Dacă nici acum nu pricepi, o las baltă.

Armon ridică din umeri.

— Este fata unui pastor.

O privi o clipă amuţit căscând ochii mari ca la o minune.

— Tewksbury Pieptoasa? îngăimă nevenindu-i să creadă.

Esme strâmbă din nas auzind porecla vulgară.

Privind spre dealul unde femeile îşi vedeau de spălatul picioarelor. Armon părea ca trăsnit.

— Nu pot să cred aşa ceva, miss Esme, spuse cu sinceritate neprefăcută. Nu s-a-nvrednicit vreodată să-mi arunce nici măcar o privire… cât de ascunsă.

— Nu mai scot un cuvânt, spuse Esme cu o satisfacţie vădită. Când este vorba de inima unei femei nu vreau s-o fac să se frângă amestecându-mă într-un fel sau altul.

Armon dădea din cap uluit arătând de parcă ar fi văzut un strigoi.

— Miss, ăă… vreau să spun doamnă Rhy. N-am să suflu o vorbă din ce mi-ai spus. Dar îţi mulţumesc că ai făcut-o.

Un zâmbet pierdut îi lumină faţa.

— Ce ţi-e şi cu doamnele astea. Nu-s ca fetele noastre. Să mă taie cineva bucăţi şi tot n-aş putea să ghicesc, uite, nici măcar atâtica din ce le trece prin cap.

Mulţimea se împrăştia şi Esme înţelese că era momentul să se despartă de Armon.

Dacă nu era în stare să bănuiască ce putea pune la cale o doamnă probabil că şi ea devenise aşa ceva. Îşi spuse. În orice caz. Dacă i-ar fi citit gândurile n-ar mai fi zâmbit atât.

Începu să îngâne o melodie veselă în timp ce-şi căuta bărbatul. Dacă Sophrona îi trăsese lui Cleav o palmă doar pentru că o sărutase, probabil că lui Armon o să-i mute fălcile.

Ideea o ungea pe suflet.

Reverendul Wilbur Boalwright era un bărbat scund şi chelios. O mustaţă cu totul albă, în formă de furculiţă îi împodobea faţa stacojie. Dar ceea ce-i lipsea ca statură, evanghelistul între două vârste reuşea să compenseze de minune prin vocea lui tunătoare.

Cleav şi Esme îşi găsiseră locuri undeva în al treilea rând. Yohan îi părăsise alăturându-se bărbaţilor care formaseră în grabă grupul celor ce dădeau răspunsul pastorului dând drumul unor „amin”-uri răsunătoare.

Existau doar vreo câteva zeci de bănci şi cu toată lumea strânsă acolo de pe o rază de câteva mile urma să fie o înghesuială pe cinste. Esme fusese îmbrâncită de câteva ori de credincioşii care se înghesuiau căutându-şi un loc şi acum era de-a dreptul lipită de bărbat-su.

— Te deranjează? o întrebă Cleav alunecându-şi o mână după mijlocul ei pentru a-i face ceva mai mult, loc.

— Deloc, şopti Esme când amândoi auziră în spate nişte râsete înfundate.

Gemenele stăteau de o parte şi de alta a lui Armon şi el le ţinea pe amândouă strâns de mijloc.

— Tu nu trebuie să mai ceri voie, i se adresă Hightower lui Cleav. Acum ai luat-o şi poţi căpăta tot ce-ţi doreşti.

Gemenele oftară pline de adoraţie şi se strânseră încă şi mai aproape de el. Era mai mult decât Esme putea înghiţi şi încercă să se smulgă din îmbrăţişarea delicată a lui Cleav.

— Nu-i da atenţie, Hillbaby, îl auzi şoptindu-i.

Numele de alint pe care el îl rostea cu atâta căldură îi îmbujoră faţa făcând-o să strălucească.

Cleav îi zâmbi făcând să dispară încordarea dintre ei. Esme se trezi rezemându-se de pieptul lui mai mult decât ar fi fost nevoie.

Cum nu se afla niciun pian prin preajmă, Sophrona nu era de văzut. Nu se cânta după niciun fel de carte, dar în momentul în care fratele Oswald dădu semnalul simţi cum armonia glasurilor care se înălţau la unison o învăluie.

Cleav, ţinându-şi încă braţul în jurul ei, simţi pentru prima dată de atâta timp cum liniştea îi pătrunde în suflet.

Fratele Wilbur, predicatorul, îşi luă locul în spatele amvonului improvizat şi începu să citească repede din Biblie, apoi coborând de acolo îşi plimbă concentrat privirile pe deasupra mulţimii.

— Sunteţi cu toţii fermieri! le strigă. Atunci

când aruncaţi sămânţa în brazdă vă aşteptaţi să rodească!

Reuşise să prindă atenţia mulţimii care-l privea acum în tăcere.

— De ce? întrebă ceva mai potolit. De ce vă aşteptaţi să dea rod?

Făcu semn spre un bătrân aşezat în primul rând, dar dădu singur răspunsul, ridicând iarăşi vocea.

— Vă aşteptaţi să dea rod, pentru că Domnul v-a promis că aşa va fi.

Liniştea care-l pătrunsese se evaporă brusc şi Cleav îşi dori să-şi fi ales un loc ceva mai în spate. Crezuse totdeauna despre el însuşi că era un om cu frica lui Dumnezeu, dar fervoarea necruţătoare a predicatorilor îi părea că mai mult te îndepărta de la calea cea dreaptă în loc să te apropie.

A face pe placul lui Dumnezeu. Îşi spuse în timp ce-l urmărea din politeţe pe micuţul evanghelist agitându-se în sus şi-n jos şi răcnind ca un apucat, însemna să faci numai ce credeai din adâncul sufletului că este drept. Chiar dacă asta te durea.

Nu, asta nu era nimic misterios. Să înţelegi dragostea, asta era ceva cu adevărat dificil.

Privi în jos spre nevastă-sa. Stătea cu mâinile odihnindu-i-se în poală şi fără să se gândească îşi puse mâna dreaptă peste ele.

Esme îşi ridică ochii surprinsă şi imediat i se luminară de bucurie. Îi mângâie încet mâna apoi i-o cuprinse într-ale ei.

Congregaţia se ridică pentru rugăciune. Mână în mână, cei doi îşi plecară capul. În timp ce

predicatorul se ruga cu glas monoton pentru cele de trebuinţă lumii şi oamenilor care trăiau în ea, atenţia le era concentrată asupra acelei atingeri care-i unea.

După ce rugăciunea luă sfârşit şi „amin”-urile răsunară, se aşezară la loc, dar încă nu se sfârşise. Tiradele înflăcărate ale Fratelui Wilbur durară mai bine de un ceas. Manipulând cu pricepere simţămintele celor adunaţi, îi făcea când să tânjească după blândeţea „Bunului Păstor” când să se înfricoşeze de mânia Domnului care-i arunca neîndurător pe păcătoşi în focul iadului.

Tinerii îşi trimiteau biletele lăsându-le să treacă din mână în mână. Copiii, treziţi din somn de zgomot şi agitaţie, începeau să ţipe şi să se zvârcolească. Bătrânul Tyree adormi şi începu să sforăie răsunător. Undeva în spate, pe partea dreaptă, Gamer Broadwick îşi scrijelea numele pe unul din pari.

E măsură ce predica se apropia de punctul culminant, desele „amin”-uri erau însoţile de chiuituri. Tinerii din rândurile din spate urmăreau plini de interes desfăşurarea spectacolului sperând să vadă vreun credincios prea pătruns leşinând sau intrând în transă. Jimmy Milo parie cu Noch Gingrich punându-şi la bătaie bila lui de marmură, că femeile or să-şi ridice fustele când se vor lăsa să cadă la pământ implorând iertarea păcatelor. Simţind, pe bună dreptate sau nu. Că şansa era de partea lui, Noch acceptă provocarea.

Dar în prima noapte a purificării, băieţilor nu le fu dat să se distreze. Când chemarea se făcu auzită, doar trei oameni îngenunchează în faţa

băncii primitive de pin ce slujea drept altar.

O fetiţă de şapte ani îşi căuta izbăvirea de păcat. Cu ochii plini de lacrimi, micuţa mărturisi cum viaţa ei păcătoasă de până atunci o împinsese să se ascundă în pivniţă când maică-sa o strigase să-i dea o mână de ajutor la spălatul rufelor.

O tânără mamă, era îngrijorată pentru copilul ei bolnav. Era singurul din cei trei pe care-i avea care scăpase de vărsat cu o toamnă în urmă, şi acum părea să se stingă pe picioare. Pearly Beachum se ridică şi luând-o cu blândele pe după uineri îi promise c-o va duce a doua zi cu copilul la coana Woolsy să-i de un întăritor.

A treia persoană care se jelea era bătrâna Nota Hightower. Care abia mai putea să se mişte. Binişor trecută de şaptezeci, plânse plină de amărăciune până când lacrimile udară lemnul altarului.

— Dragă soră, dragă soră. Începu fratele Wilbur încercând s-o ajute să se ridice. Bătrâna părea să se îndoape zdravăn şi nu-şi mai folosise genunchii slabi şi atinşi de vârstă cam de multişor. Chiar şi cu ajutorul predicatorului şi folosindu-se de cârje fu incapabilă să se desprindă de pământ. În cele din urmă un bărbat din primul rând sări să dea o mână de ajutor şi o puseră cu greu pe picioare.

— Dragă soră, reîncepu fratele Wilbur, spune-ne numele tău şi povara care-ţi apasă sufletul în noaptea asta.

— Deschide-ţi sufletul, coană Hightower, o încurajă un altul. Aici suntem cu toţii fraţi şi surori întru Domnul.

Biata doamnă Hightower abia dacă putea vorbi, dar cum îşi adună cât de cât forţele reuşi să-şi bolborosească numele. Nu prea ştia ea să – fină discursuri dar era departe de a fi timidă şi trăise prea mult ca să se mai lase intimidată de mulţime.

— Chemarea ta. Frate Wilbur, spuse cu greu. O, Doamne, cum mi-ai mai răscolit sufletul.

— Amin, se auzi din mulţime.

— Ne-ai vorbit despre ce ne legăm în faţa Creatorului să facem şi despre ce ne făgăduieşte el.

Bătrâna dădu din cap cu durere şi privi de jur-împrejur.

— Şi Dumnezeu mi-a făgăduit şi mie ceva. Stă scris negru pe alb acolo în Scriptură, spuse cu tărie. Şi mai ştiu că se va împlini.

— Aşa va fi, soră, o susţinu fratele Wilbur.

— În seara asta, mă rog să-şi ţină făgăduiala cât timp mai sunt încă în viaţă s-o văd.

Un murmur străbătu mulţimea. Fiecare îşi dădea cu presupusul. Ce putea să fie promis în Biblie pentru Nota Hightower?

— Nu ne este dat să ştim vremea la care Domnul îşi împlineşte minunile, o preveni fratele Wilbur. Scripturile ne spun să aşteptăm voia Lui.

Femeia dădu din cap.

— Ştiu c-aşa-i, admise doamna Hightower. Da am aşteptat mai bine de douăzeci de ani şi nu ştiu dacă mi-au mai rămas multe zile.

Frateje Wilbur o bătu încurajator pe umăr.

— O să ne îngropi pe toţi.

Nota Hightpwer nu-l luă în seamă. Îşi înălţă

ochii spre mulţime.

— Când fiul meu Ephrainv a murit, începu, am fost sfâşiată de durere.

Alte femei din adunare care-şi pierduseră la rândul lor copiii scoseseră murmure de compasiune.

— L-am promis, continuă Nota Hightower să am grijă de fiul lui care rămăsese deja fără mamă.

O tăcere stranie se aşternu peste mulţime. Cleav înghiţi tulburat şi aruncă o privire nesigură spre Esme.

— Am făcut Lot ce-am putut pentru băiatul ăsta. Spuse bătrâna. Nu mai eram tânără, dar mi-am dat osteneala să-l cresc ca şi cum ar fi fost al meu.

Bătrâna era demnă de milă.

— Acum, mie Biblia mi-a făgăduit un lucru. Că dacă-mi cresc copilul aşa cum trebuie, în frica lui Dumnezeu, o să apuce calea dreaptă când s-o face mare.

Mulţi dintre cei adunaţi acolo începură să privească cu fereală spre mijlocul celui de-al patrulea rând de bănci.

— Astă-seară, mă rog cerului să mişle sufle Lui înlunecal de păcate al nepolului meu Armon Highlower şi să-l facă să se îndrepte în faţa Domnului. N-o să lrăiesc o veşnicie şi înainte să mă înfăţişez Creatorului. Vreau să-l văd pe băiatul ăsta că şi-a găsit drumul cel bun în viaţă.

Cleav şi Esme se luară după ceilalţi şi se întoarseră să privească în spate, spre cel cu pricina. Gemenele erau amândouă spaşite şi cu obrajii arzând. Între ele, Armon stătea ca ghimpi,

roşu până în vârful urechilor. Până şi lui Esme I se făcu milă de el.

Capitolul XVII

Nori negri se strânseseră la orizont, spre apus, dar luna strălucea încă destul în noaptea de vară, luminând drumul mulţimii care se împrăştia de pe micul deal străbătând orăşelul. Esme păşea alături de Cleav ţinându-l de braţ, aşa cum învăţase că se face. În spatele lor, Yohan şi Eula discutau cu voce scăzută despre finalul cu totul neaşteptat al primei nopţi de sărbătoare. Agrippa căzuse într-o muţenie desăvârşită.

Când ajunseră la colţul casei, Cleav se opri ezitând.

— Intraţi voi înainte, sugeră el mamei sale şi noilor rude. M-aş duce cu Esme să mai verific o dată iazurile.

— Să verifici iazurile? întrebă Eula bănuitoare.

Yo râse înfundat.

— Da’ ce, trăsni-m-ar Dumnezeu, mai vreţi să le faceţi la peştii ăia în mijlocul nopţii?

— Pare c-o să vină o furtună serioasă dinspre vest şi nu vreau să-mi cedeze vreun stăvilar. Nu mi-ar pica deloc bine să ştiu că s-au dus peştii pe apa sâmbetei.

După ce se despărţiră de ceilalţi o privi cu coada ochiului pe nevastă-sa. Niciunul nu prea ştia ce să spună. Chiar dacă îşi făcuseră avansuri în timpul predicii, acum era altceva. Părea să fi trecut atâta timp de când nu mai fuseseră singuri cu adevărat. Tăcerea care domnea între ei mai continuă o bucată de drum.

— Nu trebuie să vii cu mine dacă eşti prea obosită, Esme, îi spuse sperând că totuşi va rămâne.

Esme îi zâmbi cu timiditate.

— Sperasem c-o să rămânem între patru ochi.

Cleav dădu din cap aprobându-i cu seriozitate cuvintele.

— Da, se pare că nu ni se întâmplă prea des în ultimul timp.

Nu-l contrazise.

Lumina lunii revărsată peste apă părea să le deschidă o altă lume. Se stârnise vântul şi mirosul ploii se simţea în aer. Merseră tăcuţi de-a lungul malului, adânciţi în propriile gânduri. Cleav se opri să verifice fiecare dintre stăvilarele de pământ, de lemn sau de plasă pe care le ridicaseră între iazuri.

Ie construise cu mâna lui şi era un lucru solid. Totuşi, cum lua fiecare treabă în serios.

Înainte de fiecare furtună dădea o raită să vadă ce se întâmplă. Învăţase pe pielea lui că o mică neatenţie îţi putea distruge munca unui sezon întreg.

Esme venea în urma lui, dând o mână de ajutor ici şi colo, dar mai mult luând aminte la ce făcea. Toată seara fusese într-o stare de spirit cu totul stranie şi acum se minuna că putuse deveni soţia lui.

Până iarna trecută abia dacă-l învrednicise cu o privire. Acum nu-şi mai putea lua ochii de la el.

Plin de atenţie, trecea de la un iaz la altul. Bubuitul rău prevestitor al unui tunet se făcu auzit, dar era încă departe. El era atât de aproape.

Continua să fie la fel de tăcut şi în seara aceea. Devenise prea închis în ultimul timp şi era îngrijorată. Când venea noaptea alături de ea îi putea simţi căldura, era minunat, dar îi ascundea ceva… simţea ea asta.

O fi fost din cauză că nu reuşea să fie o doamnă? Se temea că asta era. În mod sigur o doamnă nu făcea atâta zgomot încât bărbată-su să fie nevoit să-i pună mâna la gură ca să nu scoale toată casa în picioare.

Totuşi, Cleav nu se plânsese niciodată de comportarea ei. De fapt, avea sentimentul că mai curând îi plăcea.

Simţi vag cum fiorul dorinţei i se strecoară în vine. Nu o trimisese în casă înaintea lui. Poate că pusese ceva la cale.

— Dumnezeule mare, începu din senin discuţia sperând să păcălească gândurile deloc cucernice care nu-i dădeau pace. Nu s-ar putea zice că bătrâna Hightower n-a dat un spectacol pe cinste în noaptea asta.

Cleav îşi ridică ochii de la stăvilarul pe care-l verifica şi-i zâmbi.

— Pe cuvânt, nu cred c-o să-mi mai fie vreodată milă de Armon Hightower cum mi-a fost în seara asta.

Râseră împreună amintindu-şi scena şi se simţiră mai aproape, uitând de stânjeneala care-i despărţise.

— Arăta spăsit ca un mieluşel, este?

Cleav aprobă tăcut.

— Mă întreb de ce-a făcut-o, continuă cu mai multă seriozitate. Ştia că o să-l facă să intre în

pământ de ruşine.

Cleav clătină din cap.

— S-a gândit să-l strângă puţin cu uşa. Unora li se întâmplă să mai facă şi din astea.

Esme rămase pe gânduri.

— Şi eu mă fac vinovată de aşa ce vă. Admise amintindu-şi de câte ori îl ispitise descoperindu-şi picioarele.

Dacă ar fi aşteptat să-i mişte sufletul, ar fi rămas fată bătrână Irăindu-şi tot restul vieţii într-o cavernă alături de Pa.

— Cu toţii ne facem odată şi-odată, răspunse Cleav strângându-i uşor mâna pentru a o linişti, apoi îi dădu drumul şi-i petrecu braţele pe după mijloc.

— Câteodată îţi poţi dori un lucru atât de mult, îi spuse mângâindu-i obrazul din priviri, încât uiţi că este doar ceea ce vrei tu şi nu neapărat ceea ce este dat să se întâmple.

Gândurile o făceau să nu se simtă în apele ei. Nedorind să continue discuţia se întoarse la subiectul dinainte.

— Şi nu crezi că doamna Hightower ştia asta la fel de bine?

— Ba da, doar că uneori merită să forţezi – destinul. Uneori şi asta face parte din ceea ce este dat.

Esme se întoarse cu faţa la el. Argintul lunii îi contura pe figură pete de lumină şi umbră. În depărtare, bubuitul tunetului prevestea furtuna.

— Crezi că noi doi facem parte dintr-un plan? îl întrebă cu vocea tremurându-i uşor. Crezi că ne-a fost dat să ne căsătorim?

Cleav îşi coborî privirile spre ea, peste ochii plini de întrebări, peste obrajii traşi, fără urmă de zâmbet şi buzele a căror dulceaţă îi stăruia în amintire. Fără nicio ezitare i le sărută blând.

— Da, Esme, aşa ne-a fost dat, îi şopti cu tandreţe.

Încolăcindu-i gâtul cu braţele îşi îngropă faţa în umărul lui. Îi vorbise atât de duios încât se simţea copleşită, deşi nu ştia sigur dacă de bucurie sau de tristeţe.

Se îmbrăţişară strâns unul pe altul, atât de strâns de parcă inimile le deveniseră una singură. Fiecare simţea tremurul celuilalt ca pe al său.

Oftând, dar cu un gest totuşi hotărât, Cleav o îndepărtă de el şi încercă să aducă conversaţia pe un făgaş mai vesel.

— Ei bine, începu cu o faţă serioasă, sunt sigur că măcar un lucru bun tot o să iasă din cea zis coana Highlower.

Esme înghiţi repede, străduindu-se să revină la realitate.

— Crezi că ce s-a întâmplat în noaptea asta o să-l aducă pe calea cea bună?

— Nu, răspunse Cleav.

În ochi îi luceau luminiţe răutăcioase şi părea gala să râdă.

— Dar cred că n-o să-l mai vedem prin preajma gemenelor cât o mai ţine sărbătoarea.

Esme îl privi ca prostită pentru câteva clipe, apoi izbucniră amândoi în hohote. Mână în mână, îşi reluară plimbarea simţindu-se amândoi mai apropiaţi.

Când ajunseră pe aleea ce ducea spre casă,

Cleav ezită.

— Intrăm?

Întrebarea îi dezvăluia propriile şovăieli.

Cleav dădu din cap.

— Nu este nicio grabă. Dar s-ar putea să ne ude un pic.

Cleav îşi miji ochii încercând să zărească prin întuneric norii ameninţători care se apropiau dinspre vest.

— Câteva minute tot ne mai rămân.

Păşind prin iarba uscată care foşnea uşor, ajunseră pe malul apei. Cleav se aşeză cu picioarele încrucişate sub el şi-i întinse o mână invitând-o alături. Esme se lăsă să cadă pe genunchi, apoi pe-o parte, sprijinindu-se de el. Braţ;ul lui o cuprinse şi rămaseră aşa bucurându-se de liniştea nopţii, privind suprafaţa apei care vălurea uşor.

— Ce crezi că face în noaptea asta prietenul tău. Gentleman? o întrebă.

Luându-şi în joacă un aer gânditor, Esme privi spre străfundurile iazului.

— Cred că până acum a apucat s-adoarmă buştean.

— Să adoarmă? întrebă cu îndoială şi râse înfundat. Da' ce, peştii dorm?

Esme ridică din umeri.

— Toate fiinţele dorm, nu?

Nu ştiu, recunoscu Cleav.

— Oamenii cred că vietăţile apei nu sunt ca noi ceilalţi, dar eu cred că semănăm foarte mult.

Oftă gânditoare.

— Suntem făcuţi de acelaşi Dumnezeu, aşa că

nici măcar nu suntem asemănători, suntem chiar la fel.

Cleav o privi cu înţelegere.

— Niciodată nu m-am gândit la creaturile apei în felul ăsta.

Trăgând-o pe Esme aproape îşi propti bărbia pe creştetul ei.

— Dar probabil că ai dreptate. Suntem o apă şi-un pământ.

Zâmbind mândră că-i accepta părerea, se ghemui în el.

— Mai mult ca sigur bătrânul cap-de-fier doarme dus.

— Crezi că visează?

— Nici nu mă îndoiesc.

Apoi întrebă curioasă.

— Ce crezi că poate să viseze un peşte?

Cântări un timp problema, după care colţurile gurii i se ridicară parşiv. Îi sărută în treacăt părul parfumat de pe creştet.

— Pun pariu că-i înoată prin vis o peştoaică curcubeu cu nişte dorsale lungi şi subţiri.

Esme chicoti câteva clipe, apoi redeveni serioasă.

— Nu i-ar place mai mult o peştoaică de-a lui cap-de-fier care să-fsemene?

Trăgându-se puţin înapoi, îi ridică bărbia şi o privi în ochi.

— Aşa crezi tu? o întrebă cu glas moale.

Văzând-o dând din cap în tăcere, privi în lături căutând ceva care s-o convingă că ar putea fi altfel.

— Nu, Esme. Gentleman nu se opreşte la

asemănări el caută ceva mai important decât atât.

O linişte încordată se lăsă între ei.

— Vorbeşti tot despre peşti? îl întrebă.

— Nu, recunoscu el.

— Eu…

Esme uită ce voia să spună când Cleav se plecă căutându-i gura.

Buzele îi erau moi şi pline de căldură, dar dominatoare. În locul tatonărilor blânde şi reţinute un freamăt plin de nerăbdare îşi făcuse loc. Mişcările insinuante ale gurii lui o stârneau şi o ispiteau să se lase furată de vrajă.

Răsucindu-se. Îi veni în faţă şi-i cuprinse umerii largi lipindu-se de el posesivă. Dorea ceva mai mult decât intimitatea senină de-a sta umăr în umăr.

Cleav o trase aşezând-o în poală. Rochia i se ridică nepermis de mult. Dezgolindu-i picioarele şi mâinile lui profitară imediat. Îşi trecu posesiv palmele de-a lungul gambelor, a coapselor, făcând-o să simtă prin tot corpul un soi de căldură moleşitoare.

— Sărută-mă, Hillbaby, murmură pierdut lăsându-şi limba să pătrundă adânc în gura întredeschisă.

Îl sărută. Era la fel de însetată să-i simtă gustul şi i-o arătă fără urmă de reţinere, făcându-l să geamă de plăcere. Mâinile recunoscătoare îi treceau mângâietor prin păr. Moliciunea lui mătăsoasă îi stârnea simţurile. Trase adânc în piept aroma aspră, bărbătească pe care o degaja.

Cleav îi muşcă provocator buza de jos şi îi răspunse jucându-se cu limba pe conturul urechii.

Suspinele de plăcere se auzeau înăbuşit, împletindu-se şi suprapunându-se.

Cleav îşi lăsă gura să rătăcească în jos spre gât. Barba lui aspră îi zgâria uşor pielea, făcând-o să tresară înfiorată şi să i se foiască aţâţător în poală.

Gemând stins. Îşi lăsă mâinile să-i cuprindă pulpele nervoase, când Esme i le duse cu îndrăzneală spre piept. Mângâierile îi erau leneşe, făcute să descopere cu încetul... prea cu încetul pentru nerăbdarea care o cuprinsese. Se desprinse brusc din îmbrăţişare şi-şi ridică braţele încercând să-şi desfacă în grabă nasturii de la ceafă.

— Ajută-mă, îi ceru rugător. Nu mai pot să ţin hainele astea pe mine nicio clipă.

Hotărându-se greu să lase moliciunea plină de senzualitate a sânilor ei, îi desfăcu corsajul la repezeală, eliberându-i trupul. Dorea la fel de mult s-o vadă goală, să-i admire graţia de sălbăticiune în lumina lunii.

Începură să se dezbrace unul pe altul cu o frenezie dezlănţuită. Cămaşa, bretelele, juponul şi ciorapii, nimic nu mai părea să îl fost la locul potrivit, toate deveniseră un obstacol de nesuportat. În câteva clipe erau goi şi căutându-se unul pe altul.

O întinse pe Esme în iarba răcoroasă şi se lăsă pe ea. Îi sărută în treacăt ochii, nasul, înainte de a prinde cu gura unul din sfârcurile pline care se iţeau obraznic. Îi despărţi picioarele nerăbdător să ia mai mult. Se ridică puţin apoi îşi apăsă legănat coapsele între ale ei căutând căldura feminităţii.

Încercă să prelungească momentul de intimitate reţinându-şi pornirile instinctive.

Sărutările le deveniseră tot mai adânci şi înfometate. Esme se freca de el şi Cleav simţi că era gata să-şi piardă controlul ca un puştan care nu mai avusese de-a face în viaţa lui cu vreo femeie.

Cerul întunecat fierbea. Luna dispăru în spatele norilor groşi şi Cleav nu-i mai putu distinge faţa. Apoi prima picătură rece de ploaie îi căzu pe spate.

— Plouă, şopti ca prin ceaţă.

— Oh, da!

Esme îşi împingea coapsele în el nerăbdătoare să-l simtă înăuntru.

Acolo unde corpul lui nu o acoperea, ploaia o udase, dar nu părea să-i pese.

— Vreau să mă încălzeşti tu, pentru totdeauna, ca acum, îl imploră agăţându-se de el.

Mai mult decât cuvintele, gesturile ei îl încurajară să nu se mai gândească la ploaia care acum cădea în ropote bătându-i. Spatele, scurgându-i-se insinuos pe braţe, muindu-i părul.

În cele din urmă o cuprinse tremuratul.

— Ţi-e frig, spuse Cleav. Încercând să se îndepărteze.

— Nu! protestă ea trăgându-l mai aproape şi căutându-i buzele.

Neputând să se împotrivească atracţiei. Cleav îi despărţi picioarele cu genunchiul şi cu gesturi pline de iubire îşi lăsă palma să-i cuprindă feminitatea ascunsă.

Auzind-o suspinând de dorinţă îşi strecură

degetele înăuntru şi-o simţi fierbinte, chemându-l.

Ploaia turna în continuare, dar nu reuşea să stingă focul care îi cuprinsese. Cleav îşi simţea trupul aprins şi aproape dureros din cauza efortului de a se stăpâni, dar ştia că acum era gata să-l primească.

Un tunet sălbatic zgudui cerul dezlănţuit şi doborî neiertător ienupărul de peste iaz. Pârâitul copacului lovit răsună ca un strigăt de durere.

Instinctiv, o ghemui pe Esme sub el încercând s-o ferească de ce putea urma.

— Trebuie s-o ştergem de-aici, spuse.

Cu o putere pe care nu bănuia că o are se smulse din braţele ei.

— Nu. Strigă ea simţindu-se abandonată.

— A început să trăsnească, Hillbaby se grăbi să-i explice, încercând să se facă auzit prin zgomotul ploii. Nu mai putem rămâne în loc deschis.

Plecase de lângă ea şi se simţea pierdută în mijlocul întunericului.

— Te rog, încercă să-l înduplece.

Prinzând-o de după umeri şi trecându-şi un braţ pe sub genunchi, o luă pe sus. Lipind-o de pieptul gol o luă la fugă prin rafalele de ploaie străbătând prin întuneric distanţa ce-i despărţea de mica construcţie a măcelăriei.

Desfăcu bâjbâind legăturile de sârmă şi vântul trânti uşa de perete. Trecând pragul, rămase pe loc ţinând-o protector în braţe. Apa şiroia de pe trupurile lor adunându-se în jurul picioarelor goale şi udând scândurile negeluite ale podelei. Ploaia se auzea ropotind înverşunat pe micul

acoperiş de deasupra capetelor lor.

O grămadă de vase şi unelte erau înghesuite în încăpere abia lăsându-le loc. Când termina lucrul, plasele şi cârligele, bucăţi de lemn acoperite cu gudron, găleţi. Mănuşi şi aţe de pescuit erau în mod obişnuit depozitate acolo ocupând fiecare centimetru pătrat. Nici măcar masa nu putea fi folosită.

Reuşi să-i lase picioarele pe podea şi cu un gest tandru îi dădu la o parte o şuviţă udă de păr care-i cădea în ochi. Genunchii îi tremurau, trădându-i dorinţa ce o copleşea încă.

— Atinge-mă. Cleav, şopti. Vreau să te simt cum mă atingi; de altceva n-am nevoie.

— Şi eu vreau acelaşi lucru, îi spuse cu o patimă abia domolită. Când o să stea un pic ploaia o să tragem o fugă până în casă. N-o să închizi un ochi toată noaptea, doamnă, asta ţi-o promit.

Încă tremurând. Esme îi zâmbi în timp. Ce-i cuprindea în braţe trupul gol. Vârfurile sânilor i se frecau de părul aspru şi des ce-i acoperea pieptul.

Atingerea pielii ei, a sfârcurilor tari, îi stârneau iarăşi instinctele abia adormite. Muşchii abdomenului i se crispară fără să vrea şi mai jos, aceeaşi senzaţie chinuitoare îl făcea să simtă că era pe punctul de a-şi pierde controlul.

— Nu, Hillbaby, o opri cu răsuflarea întretăiată. Nu mă stârni mai mult. Mă înnebuneşte să te simt aşa şi să ştiu că nu putem s-o facem.

— Atunci suntem chit, murmură Estnc. Simt că aş muri dacă aşteptăm până ajungem în patul nostru.

Aplecându-se puţin, Esme îi prinse muşchii încordaţi ai braţelor şi începu să se joace aţâţător cu limba pe pieptul lui. Descoperi cu gura unul din sfârcurile plate şi-l prinse între buze.

Gemând, Cleav o apucă cu violenţă de umeri şi o îndepărtă. Îi prinvi sânii, buzele şi ştiu că dacă mai continuă să o atingă nu se va mai putea opri. O dorea deja cu disperare.

— Trebuie să încetăm, insistă cu blândeţe.

— Nu!

— Ba da! Este mai mult decât pot să îndur.

— Fă dragoste cu mine, Cleav, continuă să stăruiască rugător.

Inspirând profund încercă să-i explice.

— Asta-i unul din momentele în care trebuie să ne impunem… spuse cu o voce care nu-l prea asculta… o purtare civilizată.

În timp ce-i vorbea, Esme începu să clănţăne din Dinţi şi trupul i se chirci.

— Eşti îngheţată, se îngrijoră. Şi nici măcar n-avem vreo pătură pe-aici.

— Încălzeşte-mă, Cleav, îl imploră cu disperare.

Trupul tău poate să-mi tină de cald.

Înghiţ cu greu căutând o ieşire. O întoarse cu spatele şi o lipi de el încercând să-i potolească tremuratul.

— N-avem loc pentru asta. Spus strângând din dinţi, înăbuşindu-şi propria dorinţă.

— Nici să ne întindem pe podea, nici măcar să ne sprijinim de-un perete.

Esme simţea aceeaşi frustrare pe care o putea desluşi şi în vocea lui. Îl privi peste umăr

dezorientată.

— Trebuie să existe o cale, îi murmură, refuzând să se dea bătută. Poate că nu ne putem întinde sau rezema de perete, dar am destul loc să mă aplec.

Împotriva voinţei sale, Cleav îşi lăsă mâinile uşor nesigure acum, să-i mângâie formele generos rotunjite ale feselor. Apăsarea lor moale pe trupul lor încordat îl făcu să se hotărască.

— Esme, pune-ţi mâinile pe genunchi.

Cleav văzuse nişte ilustrate franţuzeşti cu bărbaţi şi femei făcând exact acelaşi lucru, dar nu-i trecuse niciodată prin minte c-ar putea fi el însuşi unul din participanţi. Fuseseră doar nişte închipuiri care-i invadau visele în nopţile când mai era singur.

O trase spre el, trecându-şi apăsat palmele peste rotunjimile ei feminine şi îşi strecură apoi una din ele printre picioarele uşor depărtate făcând-o să scoată un oftat de plăcere.

— Chiar vrei s-o facem, Hillbaby? o întrebă aproape orbit de dorinţă.

Esme se temu că-i ceruse prea mult.

— Crezi că sunt o destrăbălată? întrebă dispreţuindu-se singură pentru că nu se purta ca o doamnă.

— Nimic între noi nu poate fi destrăbălat, iubire, şopti în timp ce se aplecă deasupra ei.

Îi cuprinse sânii în palme şi intră în ea încet făcând-o să se mişte unduitor, ca o pisică.

— Te rog, Cleav. Mai repede, te rog. Fă-mă a ta, Cleav.

Altă invitaţie fu de prisos.

Capitolul XVIII

Soarele dimineţii abia se înălţa peste vârful muntelui. Îmbrăcat impecabil ca de obicei şi gata pentru o nouă zi de muncă, Cleav dădu un ocol pe la iazuri să vadă dacă furtuna făcuse cumva pagube.

Cântecelul cam deocheat pe care-l fredona în timp ce-şi făcea inspecţia, n-avea prea mult de-a face cu potopul dezlănţuit de ploaie, vânt şi fulgere din noaptea care trecuse. Amintirea lor abia dacă-i mai stăruia în minte.

Câteva din stăvilare erau astupate cu frunze şi crăci rupte. Le pescui şi curentul ce îndepărta apa se făcu. Iarăşi simţit.

La stăvilarul de la capătul îndepărtat al iazului cu puiet se putea zări ceva mai mult decât simple resturi vegetale. Aplecându-se şi culegând obiectul cu pricina, Cleav scoase la iveală o pereche de izmenuşe de damă din muselină albă ce mai purtau semnele furtunii.

Descoperirea îl făcu să mustăcească.

— Ia uită-te unde ajunseseră.

Stoarse cu grijă materialul şi-şi lăsă gândurile să zboare la ce se întâmplase cu câteva ore în urmă. Făcuseră dragoste mai bine ca niciodată, dar nu era numai atât. Emoţiile picante adăugate de dezlănţuirea naturii şi gesturile nepermise făcuseră noaptea de neuitat.

Ploaia încetase ani spre zori. Cleav o pornise imediat să strângă hainele împrăştiate pe malul iazului, pe care ploaia le udase fleaşcă.

Pufnind în râs ca doi copii puşi pe şotii,

puseseră pe ei doar strictul necesar unor persoane decente şi se strecuraseră în propria casă ca nişte hoţi.

Se lipsiseră de somn mulţumindu-se să se încălzească unul pe altul savurând plăcerea unor cearşafuri curate, mirosind a levănţică.

După atâta lipsă de odihnă ar fi trebuit să se simtă epuizat. Pasul uşor şi plin de energie mărturisea însă contrariul. Duse mărturia rătăcită a purtării lor scandaloase în măcelărie. Zâmbind pe sub mustaţă, se şireţi tentat pentru o clipă să atârne izmenele de acoperiş, ca un învingător care-şi arborează steagul pe cetatea cucerită.

Hotărî că, totuşi, nu trebuia să depăşească limitele bunei cuviinţe şi întinse obiectul căruia nici nu trebuia să-i spui pe nume pe marginea unui butoi de tablă. N-avea nici cea mai mică intenţie, nici atunci şi nici altă dată, să-i înapoieze prea iubitei sale soţii pantalonaşii acuzatori. Îi va usca şi-i va ascunde undeva într-un sertar ca să-i amintească de noaptea aceea îndrăcită petrecută împreună.

Începând iarăşi să fredoneze, încuie uşa măcelăriei şi o luă spre magazin. Întârziase. Tyree şi cu Denny trebuiau să fie deja acolo întrebându-se ce-i cu el. Dădu din umeri cu nepăsare, descoperind că punctualitatea nu-i prea mai stătea la inimă. Era prea multă dragoste acolo ca să mai încapă lucruri atât de lipsite de importanţă.

— Bună dimineaţa, domnilor, spuse Cleav de cum dădu colţul magazinului şi-i surprinse pe cei doi bătrâni foindu-se cu nerăbdare, aşteptând să vadă magazinul deschis odată.

— Pe unde. Doamne iartă-mă, ai tot umblat?

Îl întrebă Tyree vizibil iritat. Aproape că-i ziua în amiaza mare şi noi nici nu ne-am întins măcar şahul.

Scoţându-şi degajat ceasul din buzunar, Cleav verifică ora.

— Este şapte şi douăzeci şi cinci, nicio secundă peste, spuse calm. Mai mult ca sigur că aveţi timp să faceţi vreo două partide până la gustarea de zece.

În cinci minute măturase magazinul şi era gata să-şi primească clienţii. Bătrânii continuau să bombăne şi abia dacă erau atenţi la piesele de pe tablă, în timp ce-şi dădeau aprins cu părerea despre motivele care-l făcuseră pe Cleav să întârzie cu o oră şi jumătate.

Fără să-i pese de ei, îşi vedea mai departe de treburi zâmbitor şi fluierând bine dispus.

— S-ar zice că predica de azi-noapte ţi-a mers la suflet, îşi aruncă Tyree nada.

Cleav ridică ochii spre el şi zâmbetul i se lărgi.

— Da. Pot să spun că m-a făcut să mă simt ca-n rai, răspunse cam în doi peri.

Spre mijlocul după-amiezii avusese deja mai mulţi clienţi decât de obicei într-o zi întreagă. De când cu sărbătoarea purificării, tot mai multe familii din munte coborau şi-ţi găseau un adăpost în vale. Până sâmbătă, seara regăsirii, fiecare suflet din estul satului Tennessee care fusese salvat, căsătorit, botezat sau îşi îngropase morţii sub oblăduirea Bisericii Baptiste a Liberului Arbitru, va fi în oraş ca să participe la ceremonie.

Ca în fiecare an, magazinul era plin cu

nimicurile pe care lumea le cumpăra cu frenezie în astfel de ocazii, dar pentru Cleav mersul afacerilor devenise un lucru prea puţin important.

Mintea nu-i stătea decât la femeia atrăgătoare cu care se căsătorise şi de care era atât de îndrăgostit.

Când pentru a zecea oară în ultima oră clopoţelul de la intrare se făcu auzit. Cleav îşi ridică ochii şi o zări pe Sophrona.

Era ceva ciudat în felul cum îşi arunca vinovată privirile în toate direcţiile. Înainte de a intra în magazin. După ce studie în grabă feţele celor din încăpere păru să capete mai multă încredere. O luă ca din puşcă spre un colţ unde nu se afla nimeni şi Cleav o urmări cum întorcea pe toate felele nişte ligheane pe care altă dată nici nu le băgase în seamă.

Stupefiat, Cleav îşi încheie socotelile cu clientul de care se ocupa şi traversă camera.

De când se însurase abia dacă schimbase câteva vorbe cu cea căreia obişnuise să-i facă curte. Nu că ar fi crezut că aşa era mai bine. Ruptura dintre ei se produsese fără scene, ca între doi oameni civilizaţi. Bineînţeles că aparenta lui nestatornicie o pusese într-o situaţie jenantă, dar fusese destul de clar că nu se omorâse de dragul lui. De fapt se întreba dacă măcar ţinuse cât de cât la el. Nu aveau cine ştie ce în comun şi încă şi mai puţine de discutat.

— Bună ziua, miss Sophrona.

— O! tresări ea când îl simţi alături.

Întorcându-se şi dându-şi seama dintr-o privire despre cine era vorba, oftă cu uşurare.

— A. Tu erai Cleav, spuse cu voce pierită.

Revenindu-şi, se corectă repede.

— Bună ziua. Domnule Rhy. Îmi pare bine să vă văd.

Cleav înclină politicos din cap. Dacă prefera să se poarte cu el de parcă ar fi fost o simplă cunoştinţă, el era două să-i respecte alegerea.

— Este o după-amiază minunată. Încercă el să lege o conversaţie.

— Da, îl aprobă ea şi cită pioasă: Este ziua pe care Domnul a făcut-o.

Apoi cu o jumătate de gura adăugă.

— Asta dacă nu o să plouă.

— Aşa este. Răspunse politicos Cleav recunoscând în secret că în ultimul timp i se trezise gustul pentru vremea ploioasă.

Se vedea de la o poştă că miss Sophrona se simţea prost şi nu putu decât să-i pară rău pentru ea. Era de presupus că pentru mult timp de atunci încolo vor continua să trăiască amândoi în Vader şi era mai bine din toate punctele de vedere să uite ce fusese între ei sau cel puţin să privească totul ca pe-o experienţă lipsită de urmări.

— Vă interesează ceva anume?

Era mai mult ca sigur că va primi un răspuns negativ când clopoţelul anunţă un nou client.

Expresia Sophronei deveni brusc neliniştită, aproape speriată. Îşi freca mâinile agitată şi-şi muta privirile când în podea, când în tavan, când spre Cleav. Neştiind unde să şi le oprească.

— Da. Aş vrea să cumpăr asta! declară plină de hotărâre, de părea că ar fi luat o decizie capitală, şi-şi îndreptă imediat privirile spre raftul

din spatele ei.

Cleav îi urmări privirile. Nevenindu-i să creadă se uită înapoi la ea.

— Vreţi să cumpăraţi o scândură de rufe?

Obrajii Sophronei erau roşii ca focul şi Cleav avu senzaţia că atenţia îi era concentrată undeva dincolo de el. Se întoarse şi-l văzu doar pe Armon Hightower. Frunzărind absorbit cu totul un ziar vechi de o săptămână care zăcea pe un raft de la capătul celălalt al încăperii. Părea că nici nu-i pasă de ei doi.

— Da, vreau o scândură de rufe, răspunse ea făcându-l să revină. Cea veche aproape că s-a dus.

Era din ce în ce mai zăpăcit.

— Nu înţeleg cum s-a putu întâmpla. Doamna Tewksbury abia dacă a cumpărat-o acum o lună. De obicei ţin o viaţă.

Dădu din cap încercând să înţeleagă şi adăugă.

— Spuneţi-i mamei dumneavoastră să o aducă aici şi o să i-o schimb.

Un râset scurt care răsună din spatele lui o făcu pe Sophrona să se aprindă şi mai mult la faţă. Armon era în continuare afundai în cititul ziarului şi dăduse probabil de ceva amuzant.

Săptămâna fusese una ocupată şi plină de agitaţie. Magazinul fusese atât de aglomerat încât Cleav se văzuse nevoit să le cheme pe Esme şi pe maică-sa să-l ajute.

Nervii doamnei Rhy erau într-o stare mult mai bună, dar în loc să-i ajute ceva mai mult la magazin aproape că dispăruse cu totul. Spre uimirea lor o apucase un interes brusc pentru

grădinărit, plantând flori peste tot împrejurul casei. Într-una din după-amiezi o găsise pe-acolo, îmbrăcată într-o rochie veche şi spălăcită de stambă şi purtând pe cap o pălărie de pai care-avea cam aceeaşi vârstă cu el.

— Lasă, mamă, încercase s-o convingă, nu trebuie să-ţi chinui zilele şi să te târăşti aşa, în patru labe prin mizerie.

Ridicase ochii spre el puţin uimită.

— Dintotdeauna mi-a plăcut să văd de grădină. Ştiu c-ar trebui să-mi văd de brodat şi cusut ca o doamnă, dar adevărul este că niciodată n-am fost prea pricepută la aşa ceva.

Oftând, continuase:

— Am avut totdeauna un dar anume pentru plante, dar dacă asta te face să te simţi prost o s-o las baltă.

— Să mă simt prost? răspunsese el interzis.

— Ştiu că vrei să fiu o doamnă şi tot tacâmul. Să ştii că mi-am dat silinţa, da toate discuţiile astea întortocheate şi un trai în puf pot să te dea gata.

Doamna Rhy îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mânecii.

— M-am străduit să-l ajut pe taică-tu pe cât mi-a stat în puteri. După ce-a murit, am încercat să fac acelaşi lucru cu line fără să te fac de râs. Am renunţat la felul în care trăisem până atunci şi am încercat să fiu cum ţi-ar fi plăcut ţie. Ştiam că aveai nevoie de asta.

Îi întinsese mâna înmănuşată, plină de pământ şi el o ajutase imediat să se ridice.

— Acum nu mai ai nevoie de mine. Ai o

nevastă care să vadă de tine şi dacă asta nu te supără, mi-ar plăcea să mă întorc la ceea ce făceam altă dată.

— Mamă. Spuse Cleav profund mişcat, ştii că nu ţi-aş cere vreodată să renunţi la ceva. Am vrut doar să-ţi ofer o viaţă mai bună. Arşiţa asta şi pământul umed n-o să-ţi facă bine.

Eula Rhy dăduse din mână îndepărtându-i grijile.

— În viaţa mea nu m-am simţit mai bine. Cuscrul Yo mi-a spus că-i un păcat să-ţi înăbuşi propria Fire.

Cleav făcuse ochii mari nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— De când a devenit Yohan sfătuitorul tău de încredere?

— Eu sunt sfătuitorul meu de încredere, tinere, îl pusese inaică-sa la punct. Acum, dacă ţi-e ruşine să mă vezi cu mâinile în pământul pe care ni l-a dat Dumnezeu, spune-mi-o, şi atât!

Nemaiştiind ce să creadă, îi răspunsese spăsit:

— Bineînţeles că nu mi-e ruşine, mamă, dacă-ţi place să vezi de grădină nu văd de ce n-ai face-o. Pe cuvânt, nu mă deranjează deloc.

O sărutase pe obraz şi o luase spre magazin întrebându-se dacă eu câteva luni în urmă i-ar fi dat acelaşi răspuns. Fără să ştie exact când se întâmplase, în ultimele câteva săptămâni reuşise să se elibereze de demonii care-l chinuiau fără încetare din primele zile pe care le petrecuse la Knoxville.

Chiar dacă-şi dădea toată silinţa, abia dacă-i păsa ce cred despre el nişte oameni care nu erau

decât nişte simple cunoştinţe.

De când Eula Rhy avea alte preocupări, Esme trebuia să dea tot mai des câte o mână de ajutor la magazin. Nu părea deloc s-o deranjeze. S-ar fi putut spune că îi priau discuţiile şi glumele schimbate cu clienţii, sortatul şi aranjatul mărfurilor şi că se delecta de-a dreptul când răsucea pe degete câte-o persoană năzuroasă.

Joi şi vineri, muncise cot la cot cu Cleav, din zori şi până pe-nserate. Şi se descurcase chiar de una singură cât timp se dusese să vadă de peşti.

Cleav era îngrijorat că lucra prea mult.

— Taică-tu ar putea să dea şi el o mână de-ajutor pe-aici, sugerase îmbufnat.

Esme dăduse din cap cu îndoială.

— Pa este Pa. Şi nu poţi să-l schimbi. N-avem niciun drept să ne aşteptăm să devină alt om.

Cleav o privise lung gândindu-se la ce-i spusese maică-sa.

— Eşti convinsă de ce mi-ai zis. Este?

Esme îl privise puţin intrigată.

— Este singura cale care există, îi spusese deschis. Oamenii sunt ceea ce sunt. Singura fiinţă pe care poţi s-o schimbi eşti doar tu însuţi şi chiar şi-atunci trebuie să te chinui din greu până reuşeşti.

O trăsese spre el şi o îmbrăţişase. Se aplecase apoi spre buzele ei gustându-le moliciunea dulce.

În ultima noapte a sărbătorii, sâmbătă, locul întrunirii se transformase într-o adevărată tabără. Cu o jumătate de oră înainte de începutul ceremoniei, fiecare loc de sub adăpostul improvizat. Era deja ocupat. În afara lui, cât

cuprindea! cu privirile, de jur-împrejur, familii întregi îşi aşternuseră păturile pe iarbă în aşteptarea predicii reverendului Wilbur Boatwright.

Eula, care ajunsese ceva mai devreme să-şi vadă vechile cunoştinţe şi să mai audă câte o bârfă, ocupase jumătate de bancă pentru restul familiei.

Esme, însoţită de gemene, nu apucase încă să se aşeze când doamna Tewksbury se apropie:

— Ai văzut-o cumva pe Sophrona astăzi?

Rămase o clipă uluită de întrebare.

— Nu. Sau, poate. Posibil să li trecut de dimineaţă pe la magazin. Nu sunt sigură. De ce?

— O. N-are importanţă, o întoarse nevasta pastorului. A plecat de dimineaţă să viziteze o prietenă bolnavă. Mă aşteptam să se fi întors până acum.

— Cine este bolnav? întrebă Agrippa lipsită de tact. N-am auzit să fie cineva de când a început sărbătoarea.

— Sunt sigură că n-o să mai întârzie mult, adăugase doamna Tewksbury ocolind cu prudenţă întrebarea şi luând-o din loc.

Esme se simţea împunsă de curiozitate, dar după ce îşi trecu privirile prin mulţime de câteva ori renunţă. Trebuia să fie pe undeva pe acolo, îşi spuse convinsă. Probabil că se oprise să discute cu unul sau altul, ca o persoană bine crescută, înainte de a începe predica.

Aceasta începu la timp. Şi după părerea ei părea să nu se mai sfârşească. Nu era greu să-ţi dai seama, încă de la primele cuvinte, că

predicatorul nu era în cea mai bună formă.

Cum se întâmpla uneori, subiectele cele mai pline de sevă şi învăţături puteau cădea în momentul cel mai puţin potrivit cu putinţă, pierzându-se în van. După părerea lui Esme asta se întâmpla.

Mulţimea se foia negăsindu-şi locul. Copii mici se auzeau urlând sau îi puteai vedea luând-o de-a buşelea în toate direcţiile. Câţiva băieţi în pantaloni scurţi erau trimişi de taţii lor să dea o raită pe la grajdurile cu vite.

Mulţimea întinsă pe iarbă, care numai cu greu putea auzi câte ceva, îşi pierdu repede interesul şi oamenii începură să se viziteze unul pe altul. Zumzetul înăbuşit al discuţiilor deveni curând un amestec asurzitor de voci, care-i împiedica până şi pe cei ce trebuiau să rostească nelipsitele „amin”-uri să-şi vadă de cele sfinte.

Esme, care mai văzuse şi altă dată un predicator pierzând mulţimea din mână, ştia că ar fi trebuit să-i fie milă de fratele Wilbur. Nu era totuşi uşor să fii înduioşat. Mic şi îndesat cum era, roşu la faţă de atâta efort, se încăpăţâna cu dârzenie să nu se dea bătut. Pildele se înlănţuiau fără pauză una după alta. Zbierând din toţi plămânii îi ţintui acolo o oră, apoi două, răzbunându-se parcă pentru lipsa lor de intenţie.

Esme se foi pentru a-şi dezmorţi trupul şi privi furiş spre gemene. Stăteau amândouă cu coatele pe genunchi, cu bărbia pusă în palme. Erau plictisite de moarte, dar făceau faţă cu curaj.

Îşi alunecă privirile spre Cloav. Tocmai îşi masca cu grijă un căscat făcându-se că tuşeşte.

Ochii li se întâlniră şi fără să scoată un cuvânt căzură amândoi de acord că o săptămână de predici remarcabile îşi găsise un sfârşit lamentabil.

Deşi ar fi trebuit să simtă răcoarea nopţii, atmosfera devenea tot mai încinsă. Esme se trezi în mână cu un evantai. Era o bucată triunghiulară de hârtie lipită de un băţ, pe care se putea citi: Moreley – Pompe funebre: Russellville, Tennessee. Pe partea cealaltă fusese trecut un verset din Biblie: Orice-ai cere în rugăciunea ta, dacă vei crede cu tărie vei primi. Dar nu credea cu, adevărat că se va termina vreodată şi dorinţa nu-i fu ascultată.

De parcă ar fi simţit cât era de sâcâită, Cleav îşi strecură o mână în poala ei şi-i prinse degetele. Se uită spre el, dar privirile continuau să-i fie aţintite drept înainte; expresia feţei te lăsa să crezi că era cu totul absorbit.

Încet, degetul lui mare începu să-i descrie cercuri în palmă. Atingerea lui tandră avu un efect straniu, stârnindu-i senzualitatea. De parcă aerul înăbuşitor ar fi devenit deodată îngheţat, îşi simţi vârfurile sânilor întărindu-se şi, speriată, îşi coborî privirile. Era îngrozită că cineva ar fi putut vedea ce i se întâmplase.

Încercă să-şi tragă. Mâna. Dar Cleav i-o strânse, oprind-o. O privi apoi scurt şi-i zâmbi cu înţeles.

Simţi cum obrajii îi sunt cuprinşi de fierbinţeală. O provoca, îi provoca simţurile! Faptul în sine o şocă. Erau în mijlocul predicii şi o făcea cu bună ştiinţă!

Nu-şi putu reţine un zâmbet răutăcios.

O să găsească ce căutase. Încet şi ferindu-se să nu fie văzută. Îşi trecu un picior mult peste celălalt, fără să-i pese că nu era cea mai elegantă poziţie, şi începu să-şi frece vârful încălţărilor de piciorul lui.

Cleav o privi din nou. Vizibil surprins că îndrăznea să i-o plătească cu aceeaşi monedă.

Esme îşi întoarse imediat atenţia spre pastor părând să-i soarbă fiecare cuvânt în timp ce bărbată-su se foia alături negăsindu-şi locul.

Ar fi trebuit să-i fie ruşine, îşi spuse încercând un sentiment de vinovăţie care se evaporă însă în câteva clipe.

De ce l-ar fi hărăzit Dumnezeu pe cel ce-i lăuda numele cu o predică atât de plictisitoare dacă s-ar fi aşteptat ca ei să-l asculte?

Preocupările nu prea creştineşti le mai uşuraseră cumva aşteptarea, dar seara ameninţa să se prelungească cu aceeaşi monotonie sufocantă. Sforăiturile tot mai răsunătoare ale celor din cor erau singurul lucru care te mai putea ţine cât de cât treaz.

Esme trase cu ochiul spre doamna Tewksbury, care, aşezată în primul rând, se întorcea din două în două secunde să se uite prin mulţime.

Pearly Beachum părea la rândul ei să nu scape vreo mişcare a celorlalţi. Probabil că-şi lua notiţe pentru bârfele de a doua zi, îşi spuse Esme cu acreală.

Eula Rhy îşi studia absentă materialul rochiei.

Felinarul din stânga amvonului pâlpâia când şi când, ameninţând să lase mişcările tumultuoase

ale fratelui Wilbur într-un întuneric deplin.

Era aproape miezul nopţii când epuizat, transpirat tot, predicatorul care tunase şi fulgerase ore întregi îi chemă să se alăture imnului de încheiere. Aşa cum sunt. Doamne nu sunase niciodată mai mângâietor.

Bătrânii din corul ce trebuia să dea răspunsurile se treziră tuşind şi horcăind, încercând să-şi aerisească plămânii atinşi de vârstă. Esme aproape că izbucni în râs când îl văzu pe Pa cu ochii cârpiţi, scuturându-şi capul ca un câine ud pentru a-şi limpezi mintea.

În timp ce vocile credincioşilor se ridicau la unison, pastorul îi chemă pe cei păcătoşi să vină în faţă şi să se spăşească în faţa lui Dumnezeu. Esme aproape că gemu de disperare. O asemenea invitaţie putea însemna alte câteva ore bune dacă se găseau destui care s-o urmeze. Chiar şi cei care nu păcătuiseră se puteau simţi mişcaţi şi împinşi spre altar pentru a-şi împărtăşi necazurile şi a cere un cuvânt bun şi un sfat. O predică bine aleasă punea o grămadă de lume în mişcare făcând-o să-şi mărturisească căinţa.

După eşecul din seara aceea, însă, nici măcar cei mai pioşi din adunare nu se clintiră.

Stăteau cu toţii în picioare, îngânând de ţi-era mai mare jalea cea de-a treia strofa a imnului.

„Aşa cum sunt, Doamne! Cu sufletul răscolit
De-atâta ainar şi atătea-ridoiell…”

când în spatele mulţimii începu să se producă o agitaţie ciudată.

Luându-se după ceilalţi Esme se întoarse şi ea. Se hotărâse cineva să vină în faţă? După o asemenea predică nu se aşteptase să se întâmple, dar neştiute erau căile Domnului.

Întinzându-şi gâtul pentru a reuşi să prindă ceva peste capetele atâtor curioşi care se înghesuiau, îl văzu în cele din urmă pe cel ce stârnise toată vâlva: Armon Hightower.

Rămase cu gura căscată şi, alături îl auzi pe Cleav fluierând uşor, cu totul surprins.

Cu Sophrona Tewksbury în dreapta sa, Armon îşi făcea loc de-a lungul coridorului dintre bănci îndreptându-se spre partea din faţă. Un val de murmure se ridică din mulţime.

Când Armon ajunse lângă amvon şi şopti câteva cuvinte fratelui Wilbur, care părea la fel de puţin lămurit ca toţi ceilalţi, cântecul lăsă locul unei linişti depline. Sophrona stătea puţin deoparte, arătând cu totul stânjenită de situaţie şi evitând să privească spre locul unde erau aşezaţi părinţii ei.

Cât timp discută, pastorul dădu de câteva ori din cap aprobator, apoi se îndepărtă de tânăr ridicându-şi braţele spre asistenţă.

— Fraţi şi surori. Începu el. Acest bărbat a venit aici în seara aceasta dorind să vă vorbească.

Liniştea de mormânt fu ruptă de zumzetul vocilor. Fiecare se adresa celui de alături: Ce înseamnă asla? Despre ce-i vorba? O fi apucat-o tânărul Hightower pe cale Domnului? De necrezut!

Când freamătul începu să se mai domolească, Armon îşi aruncă o privire scurtă spre Sophrona şi

păşi înainte.

Îşi drese vocea intimidat înainte de a începe.

— Mulţi din voi. Oameni buni, aţi fost aici luni. Chiar şi cei care nu aţi fost. Bănuiesc… ei bine, cred că aţi aflat că bunică-mea s-a înfăţişat în faţa congregaţiei şi v-a cerut să vă rugaţi pentru sufletul meu.

Cei adunaţi dădură din cap aprobându-i stinghereala care-l făcuse să roşească adăuga ceva în plus frumuseţii lui de obicei arogante.

— Ca să vă spun adevărul, mărturisi el, nu mi-am făcut vreodată griji pentru asta. Nu mi se părea că-i de mine.

Din colţul unde stăteau cei din cor se auziră nişte râsete care-i dădeau dreptate. Esme îl privi urât pe taică-său. Punându-l la punct.

Dându-şi la o parte părul răvăşit care-i căzuse în ochi, Armon se strădui să-şi învingă nesiguranţa şi privi cu curaj spre mulţime.

— Da în ultimul timp am stat să mă mai gândesc.

Ochii i se opriră pe bătrâna adusă de spate care stătea la marginea celui de-al doilea rând.

— Bunico, i se adresă cu o voce pătrunsă de duioşie, ştiu că de ani de zile n-ai încetat să te rogi pentru mine. Înghiţi cu greu. Vreau să-ţi mulţumesc. Pentru asta şi toate celelalte pe care le-ai făcut pentru mine. Te-ai chinuit să mă ţii curat şi să am totdeauna ceva pe masă. Nu-i uşor pentru o văduvă şi o ştim cu toţii.

Apucându-şi buza de sus între dinţi şi frecându-şi mâinile, încercă să-şi găsească cuvintele.

— Mi-ar plăcea să-ţi pot spune, bunico, că am ales calea Domnului. Dar ar fi o minciună.

Se lăsă purtat de amintiri şi o umbră de zâmbet îi lumină faţa.

— Dacă-ţi mai aminteşti, cu ani în urmă, ţi-am promis că n-o să te mai mint niciodată. Atunci când mi-ai spus că eşti prea bătrână şi obosită ca să mă iei la scărmănat.

Bunică-sa îi zâmbi cu dragoste.

— Sufletul nu mi-e încă salvat, recunoscu Armon cu sinceritate.

Un susur ciudat se făcu auzit de parcă toată lumea şi-ar fi ţinut răsuflarea.

— Dar îmi dau silinţa, pe cuvânt. Şi te rog pe tine şi pe toţi cei de faţă să nu mă uite atunci când se roagă. Sunt sigur că o să am nevoie de tot ajutorul posibil.

Alte câteva hohote răsunară din colţul coriştilor şi chiar Armon reuşi să zâmbească puţin cam strâmb.

— Se pare că bunul Dumnezeu a ştiut asta, continuă cu ceva mai mult calm, pentru că mi-a trimis pe cel mai bun ajutor pe care-l putea primi un bărbat ca mine.

Întorcându-şi capul privi spre Sophrona.

— Nu sunt încă salvat, spuse mulţimii, dar am hotărât să mă îndrept.

Zâmbind cu căldură îşi întinse mâna şi fiica pastorului Tewksbury îi veni alături. Stătea cu ochii plecaţi, strângându-i braţul de parcă ar fi vrut să găsească astfel puterea care îi lipsea; cu trupul ei bine împlinit, cu obrajii aprinşi era mai frumoasă ca oricând.

— N-o să mai fiu un om fără căpătâi, anunţă. Am terminat cu băutura, cu cărţile sau cu fustele. Acum m-am însurat şi m-aşez şi eu la casa mea.

Sophrona zâmbi pierdută de plăcere.

— Am vrut să-mi cunoaşteţi cu toţii mireasa, pe Sophrona Hightower. Ne-am căsătorit la Russellville. Astă după-amiază.

Dacă puştii tânjiseră toată seara după vreo distracţie, acum o aveau din plin.

Bătrâna Hightower îşi bătu palmele deasupra capului şi dădu drumul unui aleluia care-ţi asurzea urechile.

Gemenele strigară într-un glas cu sufletul sfâşiat.

Mabel Tewksbury nu mai găsi altceva de făcut decât să leşine.

Capitolul XIX

În casa cea mare şi albă din Vader, Tennessee, săptămânile ce urmară se scurseră cu totul diferit pentru cei ce locuiau acolo.

Gemenele, Adelaide şi Agrippa, ai fi zis că boceau pe cineva drag. Nu vorbeau despre nimic altceva decât despre nestatornicia mârşavă şi căsătoria criminală a lui Armon Hightower. Plângeau una în braţele celeilalte şi-şi jurau să nu se mai uite la alt bărbat până la sfârşitul vieţii. Esme le spulberă visul de a se alătura surorilor din mănăstirea Bletherton când le sfătui să se facă întâi catolice dacă voiau cu tot dinadinsul să aibă vreo şansă de a ajunge călugăriţe.

Pa se obişnui cu viaţa de oraş, cum îi spunea el, cât se poate de repede. Dis-de-dimineaţă se

lipea de bătrânii din faţa Magazinului Universal. Îi era prea lene să joace, dar petrecea ore întregi privind tabla de şah. După-amiaza, când nu moţăia, stătea în partea umbroasă a verandei şi cânta din vioară până la ora cinci. Cum îi stătea în fire. Se simţea mulţumit să n-aibă nicio treabă de făcut.

Cu totul neaşteptat, Eula părea că se ataşase de bătrân. Lenea lui o deranja numai când se aducea vorba. Altfel, când arşiţa amiezii devenea de nesuportat, îşi lăsa florile şi-şi pierdea vremea cu el, pe verandă. Yo îşi vedea înainte de cântat fără să-i dea vreo atenţie în timp ce Eula se întreba cu voce tare dacă ar fi trebuit să scoată bulbii de lalele din partea de sud a grădinii şi să planteze nişte stânjenei.

Cleav şi Esme erau mult prea absorbiţi unul de altul ca să-şi mai facă griji de ce se întâmpla în jur. În timpul zilei, lucrau pe cât posibil împreună. Esme se grăbea să termine treburile gospodăriei ca să se ducă la magazin. Cleav isprăvea cât mai repede cu hrănitul peştilor. Ca să poată fi iar alături de ea.

Serile şi le petreceau în răcoarea plăcută de lângă apă. Punând nume fiecărui păstrăv. Ţinându-se de mână cu dragoste vorbeau despre viitor. Despre îmbunătăţirile pe care le puteau aduce iazurilor, cum puteau creşte vânzările şi ce schimbări puteau face în casă.

— Trebuie s-o dăm cu albastru. Îi spuse, nu pentru prima dată.

— Hillbaby… începu el calm, frecându-i uşor ceafa.

Stătea în spatele ei pe iarbă având casa sub ochi.

— Casele trebuie să fie albe. Într-o bună zi o să te duc la Knoxville şi-o să vezi cu ochii tăi. Niciuna din casele mai acătării n-are altă culoare.

Esme dădu indiferentă din umeri.

— Puţin îmi pasă mie de casele din Knoxville. A noastră trebuie să fie albastră ca cerul, nu albă ca un mort.

Cleav dădu din cap şi râse în barbă.

— De data asta, n-o să mă mai duci, cucoană, îi spuse făcându-se că-şi pierde răbdarea. Dacă vrei să vopseşti ceva în albastru n-ai decât să iei în primire magazinul. Casa mea o să rămână albă şi cu asta am încheiat discuţia…

— Da, n-ar fi rău. Cel puţin pentru un timp. Peste câţiva ani, oricum cred c-o să putem construi unul mai mare. Trebuie să fie neapărat de cărămidă.

Îşi vârî faţa în părul ei şi o muşcă uşor de gât.

— Bineînţeles, o aprobă umflându-l râsul.

Din noaptea aceea furtunoasă în care făcuseră dragoste. Cleav renunţase să rămână până seara târziu în bibliotecă. De cum se lăsa întunericul, găseau tot felul de scuze, numai să se vadă singuri în intimitatea camerei lor. Hârjonindu-se ca doi copii, aproape că dăduseră gata cearşafurile.

Dacă mai târziu. În liniştea apăsătoare a nopţii, i se întâmplase să se îndoiască că l-ar putea face fericit, Esme nu o lăsase niciodată să se vadă.

Dacă cearcănele adânci de sub ochi erau dovada unei lipse constante de somn. Totuşi Cleav nu se plânsese niciodată. Se întreba numai dacă ar

fi putut fi mai bine în cazul în care ar fi putut s-o facă să-l iubească.

Nu-şi mai putea imagina viaţa fără Esme. Iar ea simţea că nici nu trăise înainte să fie alături de Cleav.

Erau făcuţi unul pentru celălalt. Erau făcuţi să se înţeleagă.

În timp ce aranjau butoaiele în magazin, discuţia alunecă spre creşterea peştilor şi negoţ, legându-le una de alta.

— Dacă-am găsi o cale să păstrăm gheaţa fără să se topească am putea duce o căruţă de păstrăv, proaspăt la oraş şi am scoate un ban frumos, spuse Cleav preocupat.

Cocoţată pe o mică scară proptită de rafturi. Esme privi în jos spre bărbată-su.

— Şi dacă-am avea aripi am putea să şi zburăm. I-o întoarse, prefăcându-se c-o ajunsese exasperarea.

Cleav nu se dădea bătut.

— Am putea lega peştii în nişte saci de plasă şi i-am putea remorca în josul râului c-o barcă. Propuse şi-şi miji ochii gânditor spunându-şi că n-ar fi imposibil.

Esme scutură din cap tăindu-i elanul.

— Şi ce n-o să mănânce aligatorii o să mănânce ăia de la oraş.

— Nu există nici picior de aşa ceva în Nolichucky River. Se porni Cleav.

— Să mulţumim cerului, exclamă Esme, da ce-ar fi să creştem câţiva şi să-i lăsăm după aia în râu?

Luă o palmă la fund.

Pufnind de indignare Pearly Beachum lăsă baltă sărurile pe care le inspecta şi ieşi val vârtej din magazin în semn de protest pentru o asemenea comportare.

Rămaşi singuri într-un mod neaşteptat, cei doi se priviră vinovaţi unul pe altul, ca apoi să se lase cuprinşi de o bună dispoziţie molipsitoare.

Râzând, Esme sări în braţele lui bărbată-su încolăcindu-şi picioarele lungi şi cochet acoperite de ciorapi pe după mijlocul lui.

— Scandalizăm lumea, spuse Esme cu satisfacţie frecându-şi ispititor sânii de pieptul lui.

N-ar fi prima dată, răspunse Cleav cuprinzându-i zdravăn fundul între palme. Doar aşa am ajuns împreună, ţi-aminteşti?

— Îţi pare rău? îl întrebă Esme mirându-se singură de propria-i naivitate.

Cleav îşi luă o expresie serioasă pentru ca o clipă mai târziu un zâmbet parşiv să-i destindă trăsăturile feţei.

— Numai dacă ai de gând să mă faci să aştept până diseară. Răspunse frecându-se fără nicio ruşine de ea.

Esme îl îmbrânci în joacă, punându-l la punct.

— Poţi să fii sigur că asta am de gând să fac. Trebuie să-ţi vezi de treburi, domnule Rhy. Ai o familie de întreţinut.

Cleav dădu din cap cu gravitate prefăcută.

— Ai dreptate. Începuse parcă pătruns de dramatismul situaţiei. Nu este uşor să ai o mamă care sapă. Grădina în neştire, un socru care-i dă din vioară, două cumnate cu inima frântă şi o afurisită de nevastă care să le scoată din minţi,

trecându-ţi pe sub nas cele mai lungi şi mai date naibii picioare din Tennessee.

Esme chicoti înfundai, apoi îi gâdilă provocator urechea cu limba.

— Îţi promit solemn, domnule Cleavis Rhy, preaiubitul meu soţ, că o să merite aşteptarea, îi spuse fără ocolişuri.

Şi nu se înşelase.

Era într-o joi când sosi poşta făcându-l pe Cleav să sară în sus de bucurie. Fără prea multe vorbe lăsă magazinul pe mâinile nu tocmai de nădejde ale lui socră-su, şi-o luă în fugă spre casă.

— Esme! strigă după nevastă-sa. Trântind uşa de la intrare cu o neobişnuită nepăsare pentru geamul frumos încastrat în mijlocul ei. Esme, pe unde eşti?

Cu părul ridicat în vârful capului, Esme ieşi din salonul din spate ţinând în mână pămătuful de praf.

— Dumnezeule. Cleav. Ce s-a întâmplat?

În loc de răspuns îi întinse plicul prelung pe care-l adusese cu el. Esme îl privi curioasă.

— Ce este asta?

— O scrisoare de la domnul Simmons din Springfield Massachusetts, răspunse Cleav cu ochii strălucind de fericire.

— Cine?

— Domnul de care ţi-am vorbit, cel de la Asociaţia Americană a Crescătorilor de Peşti.

Faţa îi era numai zâmbet şi radia de bucurie.

— Ah. Da, îşi aminti în cele din urmă Esme. Unul din prietenii tăi din nord care se ocupă de păstrăvi.

— Ei bine. Nu este chiar un prieten, o corectă cu modestie, dar ne-am scris în mod regulat.

Zâmbind încântat adăugă:

— Astăzi am primit de la el nişte veşti incredibile. Nici nu pot să cred că poate fi adevărat.

Esme se trezi şi ca zâmbind.

— Ai de gând să-mi spui şi mie despre ce-i vorba sau vrei să plesnesc de curiozitate?

— Domnul Simmons o să vină în Vader, spuse strângând-o în braţe.

— Ce?

Cleav izbucni în râs văzând-o ca picată din cer.

— Domnul Theodatus G. Simmons din Springfield. Massachusetts o să vină în Varder, Tennessee, ca să…

Desfăcu plicul şi cili din scrisoare:

— … ca să pot urmări pe viu experimentul unui coleg de breaslă… Ăsta sunt eu.

Esme păli şi rămase în faţa lui fără să poată scoate un cuvânt.

— Surprinsă? o întrebă în treacăt şi continuă fără să-i aştepte răspunsul. Stai să vezi că asta nu-i totul. În drum o să se oprească la Washington, D.C. Ca să-şi întâlnească prietenul, pe domnul Benjamin Westbrook, care-i la Comitetul Piscicol al S.U.A. Şi-or să vină aici împreună.

Izbucni în râs nemaiputând să-şi ţină în frâu bucuria.

— Nici nu-ţi vine să erezii Doi din cei mai de seamă gentlemani din domeniu vin să vadă mica crescătorie a lui Cleavis Rhy dintr-un capăt de ţară!

— Este minunat! spuse Esme.

Cuvintele fuseseră spuse fără tragere de inimă. Pe un ton plat. Dar Cleav era prea copleşit de bucurie ca să observe asemenea amănunte.

— Le-am dat de înţeles că m-aş simţi onorat de vizita lor cu luni de zile în urmă. Dar nici în cele mai frumoase vise ale mele nu inam aşteptat să-mi accepte invitaţia.

Izbucnind iarăşi în râs. O trase pe Esme spre el şi o îmbrăţişă strâns.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta, Hillbaby?

Înseamnă că mi se recunoaşte valoarea realizărilor, înseamnă că n-am muncit atâta timp în zadar.

Dădu din cap neputând să creadă că avea atâta noroc.

— Asta înseamnă că este posibil, doar posibil, ca ideile pe care le-am pus în practică să aibă ecou. Crescătorii din toată ţara… îşi deschise braţele într-un gest larg… poate din toată lumea or să audă de ce-am fost în stare şi-or să aprecieze experimentele pe care le-am făcut în iazurile mele.

— Este minunat, încercă Esme cu ceva mai multă inimă, dar vorbele îi sunau totuşi fals.

— Trei săptămâni! izbucni Cleav nemaiîncăpându-şi în piele. Doar trei săptămâni şi domnii ăştia care sunt cineva or să fie în casă la noi!

O prinse de mijloc şi începu s-o învârtească nebuneşte.

— Luhu! chiui asurzitor.

Esme se strădui să-şi alunge teama care o îngheţa. Dorea din tot sufletul să i se alăture, să

râdă şi să se zbenguiască ca doi copii nebuni şi fără griji.

Când în cele din urmă se opri. Se clătinau amândoi pe picioare şi lucrurile din jur le jucau prin faţa ochilor. Cleav se aplecă spre ea şi-i fură în joacă un sărut. Dulceaţa buzelor ei îl chemă irezistibil şi se trezi furat într-un nou sărut pătimaş şi senzual.

Esme se lăsase cu totul subjugată de vraja momentului, până când un chicot înfundat se făcu auzit din uşa camerei de lucru. Smulgându-se din braţele lui bărbat-su. Aruncă Adelaidei o privire neagră.

— Vezi-ţi de treburile tale! îi spuse ţâfnoasă.

— Treburi! se trezi Cleav trăgându-şi o palmă peste frunte de parcă ar fi vrut să-şi adune minţile. Vezi-ţi de treburile tale, miss Pacoste, îi aruncă fetei. Şi eu ar fi mai bine să-mi văd de ale mele adăugă sărutând-o pe Esme în fu4 gă. Probabil că taică-tu îşi vede liniştit de cântat în timp ce magazinul arde.

Îşi flutură mâna în semn de rămas bun, bolborosi ceva de neînţeles şi dispăru.

Esme ieşi şi închise uşa în urmă. Privindu-l cum coboară treptele din două-n două. Grăbindu-se să ajungă la magazin. În timp ce se uita după el. Orice urmă de zâmbet îi dispăru de pe faţă.

— Trei săptămâni, şopti pierdută, în trei săptămâni doi din cei mai importanţi domni or să vină în Vader, Tennessee, ca să-l întâlnească pe Cleavis Rhy.

Lacrimile îi înecau ochii şi-şi muşcă buzele ca să-şi înăbuşe plânsul.

O să aibă de văzut nişte iazuri în toată regula şi nişte peşti a-ntâia. Dar mai aveau să vadă că prietenul lor… nu, cel cu care corespondaseră… domnul Rhy, era însurat c-o zăbăugă necioplită.

— Oh, Cleav.

Oftă cu durere.

— Cât ai dorit-o. Cât ţi-ai dorit să fii unul din ei.

Îşi strânse palmele una în alta şi le duse la gură înăbuşindu-şi teama.

Te rog. Doamne. Nu-l lăsa să piardă totul din cauza mea.

Două zile mai târziu Esme se mai adună puţin. Îşi spuse cu hotărâre că Dumnezeu nu-i ajută pe cei care nu se-ajută singuri şi plecă s-o caute pe soacră-sa.

Eula Rhy nu era greu de găsit. Cu o pălărie cu boruri largi, turtită pe cap, lălăia de una singură.

— De ce plângi, fata mea?

Esme o întrerupse tocmai când cânta mai cu foc: Eram frumoasă şi plină de nuri, trup ca al meu nimeni n-avea.

— Mamă Rhy, spuse. Aş vrea să-ţi spun câteva vorbe.

Bătrâna îşi ridică privirile de la stânjeneii pe care tocmai îi planta într-un strat umbros lângă casă.

— De ce, ce-i cu tine. Fetiţo? o întrebă. N-arăţi prea bine azi.

O privi din cap până-n picioare curioasă.

— Doar nu eşti deja într-o stare… delicată?

— O, nu, o asigură Esme. Numai că… ei bine…

Nerăbdătoare, Eula scoase un oftat răsunător.

— Pentru mila lui Dumnezeu, copile, spune odată ce-ai de spus. Plantele mele n-au timp de prostii.

— Ei bine, încercă din nou Esme. Nu sunt prea sigură cum s-o spun.

Doamna Rhy pufni pe nas.

— Dacă este vreun lucru pe care nu ţi-l poate pune nimeni în cârcă, este că nu ţi-ai putea găsi cuvintele când ai ceva de spus!

Strânse din dinţi făcându-şi curaj şi în cele din urmă îi dădu drumul.

— Ştii că domnii ăia spilcuiţi care se ocupă cu peştii o să-i facă o vizită lui Cleav.

— Dumnezeule, bineînţeles că ştiu, răspunse Eula dând plictisită din mână. Oi fi eu bătrână, dar surdă nu sunt. Băiatul ăsta nici nu mai vorbeşte despre altceva.

Convinsă că o întrerupsese pentru un lucru cu totul lipsit de importanţă. Îşi mută genunchii ceva mai în faţă şi începu să scărmăne pământul cu mâinile.

Înăbuşindu-şi ruşinea, Esme îşi ridică bărbia şi începu să turuie ca o moară:

— Pentru – Cleav – este – ceva – foarte – important – şi – aşteaptă – şansaasta – de – când – s-a – întors – de – la – Knoxville – domnii – ăştia – îl apreciază – şi – îl acceptă

— Ca – pe – un – gentleman – şi – eu – habar

— N-am – cum – să – mă – fac – că – sunt – o – doamnă – şi – cum – trebuie – sau – ce – trebuie – să – li – se servească – unor – domni – şi – uite – că – este – aşa – cum – mi-ai – spus – că – sunt – o – nevastă – bună

— De – nimic – şi – o – să-l fac – de – râs

— Pe – Cleav – şi – o – să – piardă – totul – din – cauza-mea – şi – n-o – să mă – descurc

— Deloc – dacă – nu – mă – ajuţi.

Era mai mult decât era nevoie să-i trezească atenţia soacră-şi. Bătrâna o privi pieziş.

— Ţi-e teamă c-o să-l faci pe Cleav de râs? o întrebă.

Muşcându-şi adânc buzele, Esme dădu din cap.

Eula Rhy dădu din cap surprinsă şi râse scurl, înfundat.

— Esme. Îi spuse, fală dragă, mi s-a întâmplat şi mie mai demult să-mi fac aceleaşi griji.

Zâmbi uşor amintindu-şi înveselită şi continuă.

— Ţi-am spus în noaptea când v-aţi luat că nu eşti nevasta potrivită pentru Cleav.

Acum zâmbea cu toată faţa.

— Dar mi-ai dovedit că m-am înşelat.

Esme o privi uluită.

— Am spus că mi-ai dovedit că m-am înşelat.

Repetă. Am crezut că fiu-meu voia… nu, că simţea nevoia să fie un gentleman.

Oftă din greu.

— Numai Dumnezeu ştie ce i s-a întâmplat acolo la Knoxville de s-a schimbat aşa, dar când s-a întors nu mai era băiatul pe care-l ştiam.

Culegând de jos una din flori, o căută de insecte.

— Când s-a întors era aşa posac şi făcea totul ca din carte. Adevărul este că nu prea ştiam cum să-l iau. Da îl iubesc pe băiatul ăsta şi-mi place de tine. N-o să-l las la nevoie.

Plecându-se uşor pe spate, Eula Rhy îşi scoase una din mănuşile murdare de pământ şi-şi întinse o mână spre Esme.

— Ajută-mă, spuse cu autoritate. De un lucru poţi să fii sigur când îmbătrâneşti. Oricât de mult ţi-ar place să faci ceva. Cum stai puţin să-ţi tragi sufletul, oasele ţi-au şi înţepenit.

Esme o ajută să se ridice şi o luară Împreună spre casă. În depărtare puteai auzi zgomotul ritmic al loviturilor de topor care doborau copacii. Mirosul pinului proaspăt tăiat plutea în aer amestecându-se cu cel al caprifoiului.

Cerul avea exact culoarea în care Esme voia să-şi vopsească casa. Doi nori albi pluteau undeva în înaltul lui.

Yohan găsise puţină umbră chiar pe marginea râului şi cânta, o melodie duioasă care avea darul să lumineze sufletul oricui, aducându-i un zâmbet pe buze.

Aproape că o făcu şi pe Esme să zâmbească până când îşi aminti de sarcina la care se înhămase şi la ruşinea şi dezamăgirea pe care le putea aduce omului iubit. Nu-i păsa de ea. Încă de când începuse să se ţină pe picioare trebuise să facă faţă ruşinii pentru că era cine era. Învăţase cum să nu-i mai dea atenţie, cum s-o accepte, cum s-o înfrunte cu capul sus.

Dar Cleav era altfel. El nu voia să cedeze. Ca şi ea strânsese din dinţi ani de zile. Dar el nu-şi călcase mândria.

O dată în viaţă, de dragul lui, nu mai voia să şi-o calce nici ea. De când era mică îşi spusese că era la fel de bună ca oricare altcineva. Acum,

pentru Cleav, avea de gând s-o arate tuturor.

Se îndreptau amândouă spre uşa din faţă şi doamna Rhy îşi scoase şi cealaltă mănuşă. Îndesând-o în buzunarul şorţului de lucru. Ajungând sub umbra verandei, Eula îşi desfăcu panglicile albastre ale pălăriei şi-i făcu semn lui Esme să se aşeze lângă ea pe bancă.

— Aşa cum ţi se întâmplă şi ţie acum, spuse ea, de parcă conversaţia nu s-ar fi oprit nicio clipă, voiam să-l ajut pe Cleav. Doream să-l văd mulţumit de viaţa pe care o ducea. A construit casa asta mare, mult prea mare pentru noi doi, deşi trăiam de patru ani fără să ne lipsească nimic în casa pe care o ridicase bunică-miu. A umplut-o cu lucruri de la oraş şi îmi împuia capul despre oamenii de la oraş, despre cum se poartă la oraş până m-a băgat în sperieţi.

Îşi legănă uşor capul şi bătu uşor mâna lui Esme încercând să-i dea curaj.

— Sunt şi eu Lot o fată de la munte, şi nu sunt cu nimic mai bună decât Line. Îi mărturisi cu sinceritate. Poate c-am citit ceva mai mult, dar nu mi-a dat niciodată prin cap să mă domnesc şi să-ncep să-mi schimb deprinderile până nu s-a întors Cleav de la Knoxville.

Oftă cuprinsă de regrete.

— Mă durea inima să ştiu că trebuie să lase aşa şcoala, dar după ce-a murit bărbată-miu… Eula privi pierdută undeva departe amintindu-şi cu amărăciune… Nu vedeam cum aş fi scos-o la capăt singură.

După expresia pe care o avea pe faţă îţi puteai da seama că se dispreţuia pentru ceea ce lacuse.

— I-am cerut să vină acasă. Toată lumea şi-a închipuit că o făcusem pentru că nu mă puteam descurca singură cu magazinul şi că nu mai aveam destui bani ca să-l ţin acolo.

Îşi lăsă bărbia în piept şi cuvintele pe care le rosti în continuare sunau stins şi dureros.

— Aş fi putut să văd singură de magazin. Dar n-am făcut-o, spuse deschis, pentru că n-am vrut.

Mărturisirea o costa mult! Nu mai împărtăşise nimănui, adevărul de care îi era atât de ruşine. Ochii i se împăienjeniră şi se grăbi să şi-i şteargă cu colţul şorţului.

— Şi aşa l-am văzut acasă. Era închis în el şi dezorientat. Nu mai era un copil, dar nu era nici bărbat încă. Şi eu mă gândisem numai la ceea ce-mi doream eu. El încerca să facă ceea ce se cuvenea şi se aştepta de la el.

Îşi ridică capul cu tristeţe dar şi cu mândrie.

— Nu numai că băiatul îşi pierduse tatăl pe care-l iubea, dar a trebuit să renunţe şi la viaţa pe care şi-o dorise atât. Eu i-am furat-o.

— Oh. Mamă Rhy, o întrerupse Esme. Sunt sigură că…

Eula se întoarse spre ea şi o opri făcând-o să înţeleagă despre ce era vorba.

— Acum eşti nevasta lui Cleav. Ceilalţi n-au decât să creadă ce le place, dar între noi trebuie să spunem lucrurilor pe nume… Când mi-am dat în sfârşit seama cât de egoistă şi îngustă la minte fusesem, continuă pe un ton grav, era prea târziu ca să mai repar ceva.

Urmă un moment de linişte şi Esme încercă cu stângăcie s-o mângâie în durerea ei de mamă.

— Vezi acum de ce am vrut să fac totul după cum îi plăcea lui? Eram gata să fac orice numai să-l văd fericit. Aşa că, spuse cu calm, am încercat să fiu o doamnă în Toată regula.

Plesnindu-şi o mână peste genunchi, râse singură, luându-se peste picior.

— Şi Dumnezeu mi-e martor, că nu prea sunt bună de aşa ceva.

— Dar eşti o doamnă! protestă Esme.

— Nu, fetiţo, insistă bătrâna. Am încercat să mă prefac că aş fi. Şi una peste alta mi-a mers, dar mi-era silă de mine.

— Silă?

— Da, uite c-am spus-o şi pe-asta. Erau zile întregi când nu-mi venea să mă scol din pat şi să-mi văd faţa în oglindă.

— Erai bolnavă, încercă Esme s-o convingă.

Eula dădu din cap.

— Da, cred că eram, recunoscu. Mi-era inima grea. Viaţa mea era o mare minciună. Nu puteam fi nici eu însămi, dar nici femeia care voiam să fiu, asta-i.

Îi zâmbi lui Esme cu înţelegere.

— Aşteptam doar ziua în care Cleav să ia o doamnă adevărată.

Esme se înroşi toată şi-şi lăsă capul în jos de ruşine.

— Am vrut să se însoare cu scumpa de Sophrona, pentru că am crezut că era exact cea de care avea nevoie. Ea n-o să trebuie niciodată să se prefacă aşa ca mine.

— Da, se potriveau perfect, spuse Esme cuprinsă de descurajare.

Doamna Rhy izbucni în râs auzind-o cum se dezumflă.

— Uite că te înşeli şi tu la fel de mult ca şi mine, îi spuse luând-o uşor de bărbie.

— Mă înşel?

— Te înşeli cu lotul, rău de Lot şi fără putinţă de lăgadă.

Esme îi cântări vorbele câteva clipe.

— Vrei să spui… din cauză că Sophrona s-a-ndrăgostit de Armon? întrebă nelămurită.

Izbucnind în râs plină de veselie o prinse pe Esme pe după umeri şi o strânse lângă ea.

— La asta da. Zău. Că merita să te uiţi. Dumnezeule, am crezut c-o să mor înecându-mă de râs când pezevenghiul ăla bătrân de Tyree a lurnat toată găleata peste Mabel Tewksbury şi ea a început să se zbată şi să zbiere de parcă o ducea cineva s-o taie.

Începând şi ea să râdă, Esme îşi aducea aminte scena de parcă ar fi avut-o în faţa ochilor chiar atunci. Armon sărise imediat în ajutorul soacră-şi, dar după ce reuşise s-o pună pe picioare, doamna Tewksbury îşi recunoscuse salvatorul şi-i arsese una în stomac cu forţa unui luptător profesionist din care mai vedeai pe la târguri.

Când râsul i se mai domoli puţin, Eula continuă:

— Nu de asta cred că nu i se potrivea ca nevastă lui Cleav.

— Atunci de ce?

Eula îi zâmbi din toată inima şi pentru prima dată Esme îşi dădu seama că avea aceeaşi ochi ca

şi fiu-su. Erau ochii pe care ar fi vrut să-i dăruiască copiilor ei.

— Pentru că el s-a-ndrăgostit de tine. De-asta. Răspunse fără ocolişuri Eula.

— Ce? izbucni Esme după care amuţi înlemnită.

— Da ce. Nu poţi să vezi şi singură? S-a-ntâmplat chiar sub nasul tău, fată dragă. De când nu te-ai uitat cu atenţie la bărbatu-tu? o întrebă Eula.

— Cleav nu... începu să bâlbâie Esme încurcată. Vreau să spun, că nu pare... ei bine, ştiu că mă respectă...

— Respectă? hohoti Eula. Băiatul ăsta este mort după tine şi asta o ştie tot oraşul.

Cum stătea amuţită uitându-se la soacră-sa, îi stăteau pe limbă o grămadă de lucruri cu care s-o contrazică. Se stăpâni totuşi ţinându-le doar pentru ea. Eula Rhy îşi iubea fiul. Orice-ar fi făcut ea mai demult, asta era mai presus de orice îndoială. Sigur că i-ar fi uşurat sufletul să-l ştie fericit în căsnicie.

Esme nu voia, nu putea, să fie atât de crudă încât să-i întunece bucuria. Mai ales că în lunile din urmă asta îi dăduse putere şi o împăcase cu ea însăşi. Ar fi fost un lucru cu totul de neiertat să-i dezvăluie tristul adevăr.

— Şi totuşi, începu ea cu tact, cred că ar trebui să le oferim ceva mai acătării oamenilor ăştia când or sosi. Probabil că trebuie să gătesc ceva special pentru ei. Şi cred că sunt obişnuiţi să stea la o masă aranjată şi să folosească tacâmuri de ale lor. Despre ce-or să discute, asta mă

depăşeşte cu totul. Nu ştiu cum o să mă descurc cu atâtea pe cap. Am neapărată nevoie de ajutorul tău.

Eula râse şi dădu din cap cu hotărâre.

— Nu-ţi mai bate capul cu toate prostiile astea. Nu vreau să te chinui să devii altcineva decât Esme Rhy, i-o spuse pe şleau. Dacă domnii ăştia din nord or să se simtă şifonaţi din cauza unei fete deschise şi dintr-o bucată ca tine, abia aştept să fiu prin preajmă să văd cum fii-miu şi bărbată-tu o să-i dea afară în brânci, fără să le menajeze fundurile delicate!

Capitolul XX

— După mine, asta-i o sminteală fără rost!

Cuvintele lui Yo Crabb răsunară cu împotrivire de neclintit, dar tot ce primi în schimb fu o privire tăioasă din partea lui Esme şi râsul cristalin al Sophronei.

— Ei. Domnule Crabb, i se adresă tânăra cu răbdare. Bunele maniere nu sunt niciodată o sminteală.

Bătrânul dădu să se încrunte, dar era greu s-o faci când aveai în faţa ochilor o faţă atât de drăgălaşă.

— De data asta nu poţi să zici nimic din Biblie, este, miss Sophrona?

Întrebarea suna mai mult ca o constatare răutăcioasă.

— Asta pentru că bunul Dumnezeu nu dă o ceapă degerată pe poveşti din astea.

Tânăra îşi duse un deget delicat la tâmplă gândindu-se în tăcere. Faţa i se lumină deodată

zâmbitoare şi se întoarse spre bătrân.

— Domnule Crabb, sfântul Pavel ne spune că Dumnezeu a îndurat să vadă apucăturile copiilor lui Israel în sălbăticia deşertului timp de patruzeci de ani. Dumneavoastră câţi ani aveţi, domnul meu?

Întrebarea fusese pusă doar de ochii lumii şi Yohan preferă să-i răspundă doar printr-un hmm înciudat. Totuşi, nimeni nu-l mai auzi plângându-se după aceea.

— Tacâmurile se pun în ordinea în care sunt folosite, explică Sophrona, începând din lateral spre farfurie. După ultima modă, cuţitul se pune în faţa farfuriei spre centrul mesei. Asta ca să amintească că nu se foloseşte când mâncăm.

— Da’ pentru ce Doamne iartă-mă îl mai pui acolo, dacă lot nu te foloseşti de el? o întrebă Yo.

Sophrona zâmbi politicoasă.

— Îl putem folosi când ne tăiem ce-avein în farfurie dar nu ne ajutăm de el când mâncăm.

Yo privi scârbit spre simulacrul de mâncare care zăcea în farfurie.

— Este-alâla fierărie în jurul farfuriei ăsleia de-ai putea să-ţi încropeşti un plug bunicel.

Aşezată faţă-n faţă cu el, Esme înclină fără să vrea să-i dea dreptate, dar alungă imediat gândul. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că se găsise cineva care s-o înveţe, pe ea şi familia ei, cum să se descurce în hăţişul acela plin de capcane. Deşi Eula Rhy o încurajase să rămână ea însăşi, Esme dorea să facă ce era mai bine pentru Cleav. Şi încă credea cu tărie că-i trebuia alături o doamnă. Şi dacă îşi pusese în gând să înveţe să fie ca

Sophrona, cea care avea s-o îndrume avea să fie Sophrona însăşi. Odată luată hotărârea, invitaţia fusese imediat făcută noii doamne Hightower. Îngrozită de gândul că s-ar putea să refuze îi trimisese şi un bileţel în care, cu litere mari, scrisese cu mâna ei nesigură: „TE ROG VINO TREBUIE SĂ NE VORBIM”.

Sophrona nu manifestase nicio reţinere, dornică să lase cele petrecute în urmă.

— Sunt aşa de bucuroasă că m-ai chemat, o întâmpinase Sophrona de cum o văzuse şi o îmbrăţişase ca pe o prietenă regăsită după mult timp. Atâta mi-am dorit să-ţi vorbesc, să-ţi pot mulţumi, dar am fost mult prea ocupată.

— Să-mi mulţumeşti? o întrebase curioasă.

— Scumpul de Armon mi-a povestit cum tu i-ai dat ideea să-mi facă curte, se explică Sophrona.

Esme se înroşi toată. Uitase cu Lotul de renghiul pe care i-l jucase şi acum simţea o ruşine vinovată. Îi mai răsuna încă în urechi porecla pe care Armon o dăduse femeii bune şi inimoase pe care o avea în faţă: Tewksbury Pieptoasa.

— Îmi pare rău… începuse să se scuze.

Sophrona o mai strânse o dată la piept.

— Cum ai ştiut că ne iubim când n-o ştiam noi înşine, ăsta-i unul din miracolele pe care Dumnezeu le săvârşeşte.

Esme bâlbâi încurcată:

— Eu n-am… Adică, de fapt nu m-am gândit… Eu…

Râsul cristalin al Sophronei o întrerupse.

— Bineînţeles că nu te-ai gândit, spuse ea de bună-credinţă. Ai vorbit din inimă, aşa cum a vrut-

o Dumnezeu.

Prinzându-i mâna i-o strânse cu recunoştinţă.

— Nebănuite sunt cărările Domnului.

Esme nu putu decât să-i dea dreptate. Acum când trebuia să facă faţă celei mai înfricoşătoare încercări, cerul se îndurase şi i-o trimisese pe Sophrona.

Dimineaţa şi-o petrecuseră stabilind meniul.

— Bineînţeles că vrei să serveşti şi nişte păstrăv, nu-i fu greu Sophronei să ghicească.

— Da, spuse Esme părând că se îndoieşte. Da dacă o să stau în bucătărie cum o să fac şi pe gazda?

Cealaltă dăduse din cap cu înţelegere.

— Ai dreptate, nu poţi să le faci pe amândouă deodată. Aşa că am face bine să ne gândim la un fel care să poată fi pregătit în întregime până să vă aşezaţi la masă.

Răsfoiseră toate numerele din ultimul an din îndreptarul gospodinei şi găsiră în cele din urmă reţeta ideală. Va trebui ca să încingă toată bucătăria şi să gătească peştele cu ciuperci şi stridii, dar va fi gata să facă onorurile casei la ora cinei.

Sophrona scotocise prin dulap şi găsise un vas mare format din două părţi aşezate una peste alta.

— Dumnezeule, ce-i asta? se îngrozise Esme.

— Este un vas de ţinut la cald. Uite, torni apă clocotită în partea de jos şi-ţi line mâncarea încălzită cât timp serveşti restul.

— Şi o pui direct pe masă? întrebă Esme plină de îndoială. Să mă ierte Dumnezeu, da parcă ar fi o oală de noapte! Şi-ar trebui să le servesc

oamenilor ălora chiar din…?

Sophrona nu se putu împiedica să nu râdă.

— Da, seamănă cumva cu vasul celălalt, recunoscu ea. Dar la oraş ăsta este ultimul strigăt al modei. Cum numai cei bogaţi îşi pot permite să aibă servitori, o familie mai modestă trebuie să găsească altă calc să servească masa în mod elegant fără ca soţia să facă un du-te vino între sufragerie şi bucătărie.

Esme dădu tăcută din cap ascultându-i explicaţiile, dar tot nu putu scăpa de prima senzaţie dezagreabilă pe care i-o stârnise vasul.

Încercaseră apoi să aleagă împreună o faţă de masă, dar era greu să te hotărăşti. Nu numai că erau foarte numeroase, dar fiecare în parte le făcea să scoată un strigăt de admiraţie.

— Asta-i exact ce ne trebuie, hotărî Sophrona, trăgând din sertar una lucrată din croşetă, asupra căreia timpul îşi lăsase uşor patina.

Esme privi la faţa de masă şi obrajii i se aprinseră de ruşine.

— Mama mea a făcut-o, mărturisi cu încetineală voită. Sunt sigură că doamna Rhy are altele mult mai potrivite pentru ocazia asta.

Sophrona o privi surprinsă.

— Dar este foarte frumoasă. Este mai veche şi mai distinsă.

Trecându-şi mâna uşor peste lucrătură, adăugă cu blândeţe.

— Se vede că a fost făcută cu dragoste.

Şi zâmbi deschis, cu căldură.

— Şi asta-i ceea ce contează cu adevărat într-o familie. Pe dragoste se bazează totul.

— Era cel mai frumos lucru pe care-l avea mama, spuse Esme fără să-şi trădeze emoţia.

— Şi pe care-l vei avea şi tu la rândul, tău, spuse Sophrona şoptit, mângâind materialul în palmă. Pentru că este făcut de ea.

Esme atinse şi ea timid lucrul făcut de mâinile maică-sii.

— Este prea mică pentru masa din sufragerie, spuse cu spirit practic.

— Păcat, oftă Sophrona după ce o despături. Atunci poate că ai putea s-o pui deoparte pentru o cină mai deosebită, doar pentru tine şi domnul Rhy. Adăugă zâmbind lăsându-şi gândurile să zboare. Poate ar trebui s-o păstrezi pentru seara când o să-i spui că aştepţi primul vostru copil.

— Sophrona! şuieră Esme aproape sufocându-se. Doamnele nu vorbesc despre asemenea lucruri.

— Credeam că nu ştii ce trebuie să facă o doamnă, i-o întoarse cealaltă râzând.

După ce isprăviră cu meniul, cu vesela şi feţele de masă. Sophrona acceptă să le sugereze şi ce să-şi aleagă de îmbrăcat.

Gemenele arătau răpitor, aranjate în rochii ce aveau aceeaşi croială, una pe roz, cealaltă în albastru deschis. Sophrona nu mai pridìdea să se minuneze şi să se învârtă în jurul lor ca o cloşcă.

— Nici nu mă mir că aţi reuşit să-i suciţi capul dragului de Armon, le spuse. Recunosc că niciun bărbat n-ar putea să-şi dezlipească ochii de pe asemenea frumuseţi.

Agrippa şi Adelaide, care nu de mult ţipau sus şi tare că nu puteau s-o vadă-n ochi pe scorpia aia

morcovie, cu un piept ca de vacă care fură bărbaţii altora îşi simţeau ranchiuna topindu-se sub laudele pline de sinceritate ale proaspetei doamne Hightower.

Îngrijorarea lui Esme nu se risipise încă. Uitându-se abătută în propriul şifonier, oftă şi se întoarse spre Sophrona.

— Puţin mai contează ce-o să pun pe mine, spuse cu necaz. Şi dacă m-aş da peste cap tot n-aş putea să ajung vreodată să arăt ca tine sau ca gemenele.

Sophrona tăcu semn să termine cu prostiile.

— Este clar că domnul Rhy nu-ţi împărtăşeşte opiniile. Îi spuse. Toate femeile au parte de binecuvântările lor. Dar trebuie să-şi poarte şi blestemul. Uite. Părul ăsta roşu m-a făcut aproape toată viaţa să intru în pământ de ruşine!

Se apleca mai aproape de Esme şi-i şopti la ureche.

— Ei bine, dragul de Armon mi-a spus că de câte ori îl vede i se taie picioarele.

Esme făcu o faţă lungă şi izbucniră amândouă în râs.

Împărtăşindu-şi micile secrete ale căsniciei, atât de noi pentru amândouă, se simţiră mai apropiate una de alta. Ceea ce fusese o relaţie mai mult sau mai puţin plăcută se transformă într-o prietenie sinceră.

— Spune-mi, ce crezi că ai tu cel mai reuşit în tine? insistase Sophrona să afle într-un târziu.

— Ei bine, recunoscu Esme continuând să zâmbească, lui Cleav se pare că-i plac cel mai mult picioarele, dar nu cred că i-ar place să le mai arăt

şi altcuiva.

Sophrona chicoti imaginându-şi ce s-ar fi întâmplat.

— N-o să te apuci să serveşti la masă fără fustă, asta cu siguranţă, comentă pe un ton glumeţ. Dar nu văd de ce nu ţi-ai alege o rochie care să pună în evidenţă ceea ce nu poţi lăsa la vedere.

Fără alte vorbe se puse pe treabă. Alese o rochie albă. Simplă şi corectă şi, folosind doar câteva ace, i-o strânse în jurul coapselor făcând câteva cute potrivite cu iscusinţă.

— Uite, acum cade drept şi lasă să se ghicească lungimea picioarelor. Eşti o norocoasă. Este absolut ultima modă şi nu văd cu ce ai fi mai prejos decât vreo doamnă de la oraş.

Singurele împotriviri pe care le întâmpină Sophrona fură din partea lui Yohan Crabb.

— Arăt de parcă m-aţi duce să mă îngropaţi, cârti privind spre costumul negru, plin de sobrietate.

— Pa! şuieră Esme înveninată. N-am de gând să te las să arăţi ca o sperietoare, ca un om al cavernelor.

Yohan îşi ridică bărbia sfidător.

— Ei bine, Esme-fetiţo, asta este şi n-ai ce să-i faci, dar acum o lună încă mai locuiam acolo. Sunt un om sărac şi fără carte şi să-ncerc să mă fac că sunt altfel este ca şi cum aş minţi.

— Pa!

Sophrona se grăbi să-i potolească înainte să se dezlănţuie în toată splendoarea.

— Dar nu-nseamnă deloc să minţi când vrei să

arăţi ca un bărbat bine şi serios, aşa cum se cuvine după o anumită vârstă, îi spuse cu convingere.

Yohan se înfoie ca un cocoş. Netezindu-şi reverele perfect croite o întrebă pe jumătate convins.

— Nu crezi că-mi iau nasul la purtare?

— Absolut deloc. Să în modest nu înseamnă să umbli îmbrăcat într-un sac şi să-ţi pui cenuşă-n cap. Asta vine din inimă, domnule Crabb.

Yohan îşi strânse buzele cântărind gânditor cele auzite înainte de a ceda cu totul.

— Da, cred că ai dreptate, miss Sophrona.

Esme nu înceta să se minuneze cu câtă pricepere îi răsucea familia pe degete. Probabil pentru că era cu adevărat o doamnă, îşi spuse, nerăbdătoare să se iniţieze în această artă misterioasă.

Stând la masă cu toată familia şi în timp ce doamna Rhy urmărea desfăşurarea lecţiei fără prea mare încredere, Esme îşi dădea seama că era mult mai uşor să imiţi nişte gesturi decât să fii o lady din cap până-n picioare.

Lucrul cel mai important, accentuă Sophrona, este să-i faci pe toţi cei de la masă să se simtă în largul lor.

— Păi asta n-ar trebui să fie aşa de greu, îşi dădu Esme cu părerea. Nişte domni atât de umblaţi probabil că se simt acasă peste tot.

— Nu neapărat, spuse Sophrona. Fiecăruia i se întâmplă câteodată să nu-şi găsească locul. Tennessee este o lume cu totul diferită de a lor. Aici sunt doar nişte străini şi trebuie să faci tot ce

poţi ca să se simtă bineveniţi.

— Bun venitul este una. Se văicări Esme. Dar o să rămână pe-aici aproape vreo zece zile. Şi noi n-am aranjat lucrurile decât pentru prima.

Sophrona dădu uşor din cap şi-i luă mâna încercând să-i dea curaj.

— Cea mai importantă este prima impresie pe care o laşi unor oameni. La urma urmei vin să se-ntâlnească cu Cleav şi să-şi vadă de peştii ăia ai lor.

Gemenele pufniră în râs.

— Odată ce şi-au făcut o părere bună despre casa şi modul în care vă duceţi viaţa o să se destindă şi-o să-şi găsească fiecare locul.

Esme îşi vârî o unghie între dinţi şi începu s-o roadă cu înverşunare.

— Şi cum o să fac să le las impresia asta bună?

— N-o să fii singură, o asigură Sophrona. Toată familia o să fie aici să-ţi d ea o mână de ajutor.

Esme îşi făcu ochii roată în jurul mesei. Gemenele erau ca doi boboci gata să dea în floare, frumoase şi pline de prospeţime, dar ştia cât le putea mintea. Pa era Pa. Nu-şi bătea capul decât cu cântecele lui şi era aproape mândru să fie cel mai leneş om din Vader, Tennessee.

Se întoarse spre Sophrona şi cu disperare în ochi o imploră.

— Învaţă-ne cum!

Privind spre cei din jur, aceasta îşi drese glasul şi începu:

— Cel mai important lucru pentru un om de

lume este o conversaţie plăcută.

— Adică să dăm doar din gură? întrebă ea cu îndoială. La asta suntem cu toţii destul de buni.

— O conversaţie plăcută, îl corectă Sophrona, nu este acelaşi lucru cu a schimba câteva vorbe cu cineva.

— Este când vorbeşti sclifosit cum face Cleav, se trezi Esme spunând.

Sophrona pufni fără să vrea.

— Nu. Nu. O contrazise. Nu este vorba despre cum vorbeşti, ci despre ce vorbeşti.

— Adică să spunem din Biblie cum faci tu în loc să găsim noi ceva? o întrebă Agrippa.

Sophrona se îmbujoră uşor.

— Nu, nu chiar, admise. Eu mă-ntorc spre Biblie atunci când nu găsesc ceva demn de spus.

Amuzându-se pe seama propriilor lipsuri adăugă:

— Arta conversaţiei nu este nici pentru mine unul din punctele tari.

— Atunci, dacă nici dumneata nu ştii cum se face, interveni Yohan, nu-mi închipui cum o să învăţăm eu şi cu fetele doar în câteva zile.

— Oh, dar ştiu cum se face. Deşi trebuie să mărturisesc că nu eu mă pricep cel mai bine la asta.

— Da totdeauna ştiai să-i spui lui Cleav exact ce trebuie, spuse Esme.

Sophrona o privi pieziş şi în ochi i se aprinseră nişte luminiţe poznaşe.

— De asta părea mult mai interesat de ceea ce-aveai de la spus.

Se înveseliră cu toţii. Era clar că între cele

două femei nu exista niciun fel de ranchiună.

— După mine cheia problemei este să-i lăsaţi pe bărbaţi să discute despre ce le face plăcere.

— Şi cam ce-ar însemna asta? o întrebă Esme.

Sophrona ridică din umeri.

— N-aş putea spune. Interesele pot fi foarte diferite. Cel puţin ştiu că au la fel ca şi Cleav o pasiune pentru creşterea peştilor.

Gemenele se văicăriră într-un glas.

— Vrei să spui. C-o să ne dăm peste cap să pregătim o cină de zile mari şi să ne îmbrăcăm la patru ace ca să stăm în jurul mesei şi să ne răcim gurile de pomană despre nişte afurisiţi de peşti?! izbucni Adelaide nevenind să-şi creadă urechilor.

— Ei. Probabil că peştii n-or să fie singurul lucru care-i interesează, le dădu speranţe Sophrona. Este de imaginat că doi domni cultivaţi se preocupă de artă. De muzică.

— Parcă la astea ne pricepem, se plânse Esme.

— N-ai decât să vorbeşti în numele tău. Lato. O puse la punct Pa. Da eu şi dacă mă scoli noaptea din somn şi Lot pol să-ţi spun tot ce se poate şi despre cum se cântă c-o v ioară.

— Este adevărat. Îl susţinu Sophrona încântală. Cunoştinţele muzicale ale domnului! Crabb pot foarte bine să întreţină o conversaţie! de salon.

— Că bine zici. Se umilă în pene Yohan. Nu-ţi face nic. I o grijă, Esme fetiţo. Dacă ăştia cu scârţ la pantofi şi cu gulere scrobite încep să facă i mutre îmi iau vioara şi ţi-i fac să le sfârâie călcâiele până n-or mai şti de ei.

Strângându-se una în alta şi chicotind,

gemenele îşi găsiră şi ele la repezeală un rol.

— Când Pa o să cânte noi putem să-i învăţăm cum să bată pasul.

— Să bată pasul?

Lui Esme îi venea greu să-şi închipuie doi gentlemani din nord, în costumele lor fără cusur, izbindu-şi călcâiele de podea.

— Exact, spuse Agrippa. Putem să-i luăm şi sus pe munte să le arătăm cum se culeg bureţii.

Adelaide se foia plină de însufleţire.

— Poate că eu şi Agrippa i-am putea invita la o baie în râu. Propuse.

— Nul izbucniră deodată, la unison Sophrona şi Esme.

— Asta nu se face nici cu flăcăii de pe-aici, darămite cu nişte domni, le tăie Esme elanul surorilor. Le-ar ceda inima sau ar lua-o la fugă.

Sophrona dădu din cap cu gravitate.

— Este. Foarte, foarte important, le spuse gemenelor, să ne păstrăm în limitele unei purtări cuviincioase.

— Atunci n-o să fie cine ştie ce distracţie, se văicări Adelaide. Cum o Să se simtă oamenii ăştia bineveniţi când o să crape de plictiseală?

Ţâţâind încet Sophrona o potoli.

— O comportare elegantă nu este niciodată plictisitoare. Bărbaţii se dau în vânt după aşa ceva.

Ca şi cum cineva ar fi vrut să demonsireze adevărul celor spuse, o bătaie discretă se făcu auzită dinspre uşa de la intrare.

— Răspund eu, spuse doamna Rhy ridicându-se sprintenă de pe scaun şi grăbindu-se spre holul

din fată.

— Intră, te rog, o auziră întâmpinând musafirul. Pot să jur că-ţi prieşte căsnicia. Arăţi cât se poate de bine.

— Mulţumesc, doamnă, răsună vocea lui Armon Hightower din hol.

Amândouă gemenele păliră, apoi se înroşiră până peste urechi în timp ce priveau spre Sophrona. Ochii îi străluceau plini de nerăbdare.

— Armon o urmă pe doamna Rhy în salon. Zâmbea larg şi faţa îi era destinsă şi mulţumită.

— Bună ziua, doamnă Rhy, se adresă respectuos spre Esme. Domnule Crabb, miss Adelaide, miss Agrippa.

Părea de nerecunoscut cum se purta, aşa plin de cuviinţă şi total inofensiv pentru liniştea celor aflaţi în încăpere.

— Mare este Dumnezeu! exclamă Yo. Doamna Rhy a nimerit-o bine. Arată de parcă nu-şi mai încape în piele de fericire şi uită-te la el cum vorbeşte. Nu ţi-a picat Tocmai rău însurătoarea, băiete.

— Când îţi găseşti femeia potrivită vezi viaţa mai altfel şi vrei să-ţi îndrepţi greşelile, spuse Armon cu inima deschisă.

Apoi dându-şi seama că nu-şi alesese tocmai potrivit vorbele îşi înclină capul în semn de scuză spre gemene.

— Deşi nu pot spune că n-am fost un om norocos şi nu. M-am bucurat de prietenii adevărate.

Cele două păreau mai mult uluite decât stânjenite, şi Sophrona, simţindu-le dezorientarea

se grăbi să rupă tăcerea care se lăsase.

— Nu mă aşteptam să cobori până în oraş să mă iei. Spuse plăcut surprinsă.

Flăcăul altă dată atât de plin de sine devenise parcă un mieluşel.

— O, Phronie, scumpo, am socotit cât ar mai fi trebuit să stăm despărţiţi în plus dacă te lăsam să te întorci acasă de-una singură.

Sophrona râse scuturându-şi părul roşcat.

— Domnule Hightower, pot să te asigur c-ai vrăji şi un lucru neînsufleţit cu asemenea vorbe.

Gemenele continuau să-şi privească încremenite fostul iubit, nevenindu-le să-şi creadă ochilor. Le-ar fi surprins mai puţin şi dacă ar fi avut două nasuri.

— Asta-i. Cred că trebuie să-mi iau rămas bun şi să-mi văd de drum. Sunt convinsă c-o să te descurci de minune.

— Da' trebuie să mai vii. N-am apucat să învăţăm nici măcar jumătate din câte-avem nevoie să ştim, se rugă de ea Agrippa.

— Mă jur, adăugă Adelaide, că o să ascult fiecare cuvânt pe care-l spui dacă te întorci să ne mai dai o şansă.

Sophrona le privi curioasă şi schimbă o privire cu Esme.

— Bine, ne-am înţeles. Dacă sunteţi dispuse să mai luaţi şi alte lecţii o să vin şi mâine.

Se întoarse spre bărbat-su adresându-î-se politicoasă.

— Asta, bineînţeles, dacă n-ai nimic împotrivă, domnule Hightower.

Armon semăna cu un câine credincios gata să

facă orice îi cerea stăpânul.

— Pot să te aduc până aici şi să te iau mai târziu, dacă vrei, spuse cu o încântare inexplicabilă.

După ce plecară cei doi. Esme se întoarse întrebătoare spre surorile sale.

— Aţi putea să-mi spuneţi şi mie ce v-a făcut să vă răzgândiţi? Mi s-a părut că n-aveaţi deloc chef să vă schimbaţi apucăturile şi că puţin vă păsa dacă o să-l faceţi de râs pe Cleav.

Pentru gemene răspunsul părea limpede ca lumina zilei.

— Nu l-ai văzut pe Armon? o întrebă Agrippa.

— Dacă atunci când eşti o doamnă poţi face dintr-un vântură-lume ca el un căţeluş care să-ţi mănânce din palmă, atunci vreau şi eu să mă domnesc, îi spuse verde-n faţă Adelaide.

Capitolul XXI

— Oh, arată nemaipomenit, oftă Adelaide topită, aplecându-se cam periculos peste fereastră.

— Da, nu poţi să-i găseşti niciun cusur, i se alătură Agrippa venind lângă soră-sa să tragă cu ochiul spre cei doi domni care inspectau iazurile împreună cu Cleav.

Plecat din zori spre gara din Russellville, acesta abia dacă apucase să schimbe câteva vorbe cu familia. După ce fuseseră făcute în grabă prezentările de rigoare, cei trei bărbaţi o luaseră nerăbdători spre iazuri, să vadă la faţa locului experimentele atât de discutate în scrisori.

— Şi ochelarii ăia îi dau un aer… nu ştiu cum

să spun, spuse Adelaide cu admiraţie în glas.

— Ochelari? se întoarse uimită Agrippa s-o privească. Eu nu vorbeam de-ăla cu patru ochi. Mă interesa ăla frumos.

Adelaide o privi peste umăr cu o faţă de-a dreptul consternată.

— Da frumos este ăla cu ochelari!

Soră-sa pufni în râs.

— Adelaide, cred că şi tu ai nevoie de ochelari.

Disputa era în toi când Esme intră în cameră şi rămase cu gura căscată. Era ceva cu totul neobişnuit să le vadă ciorovăindu-se.

— Ce faceţi aici?

— Este locul de unde se vede cel mai bine spre iazuri, răspunse Agrippa simplu, de parcă cu asta ar fi explicat totul.

— Spre iazuri?

Esme îşi puse mâinile în şolduri pornită:

— Vă pasă vouă de iazuri mai mult de-o groază. Aţi pus ochii pe cei doi, dar să ştiţi că asta n-am s-o înghit.

— Ce vrei să spui cu asta n-am s-o înghit? se răţoi Agrippa la ea cu năduf.

— Cine ne-mpuia capul cu uitaţi-l, felelor, pe Armon, se băgă şi Adelaide. Săptămâni întregi nu mi-a mai trezii nimeni niciun grăunte de interes până nu l-am zărit pe domnul ăsta cu ochelari!

— Pentru mila lui Dumnezeu, Adelaide, încercă Agrippa încă o dată s-o înduplece, ţi-am spus că nu merită să-ţi pierzi timpul cu el. Blondul face toate paralele.

Adelaide dădu din cap cu încăpăţânare.

— N-arată mai breaz ca un fermier de pe-aici.

Celălalt are prestanţă.

— Prestanţă?

Atât Esme cât şi Agrippa erau cu totul uluite să audă asemenea cuvânt ieşind din gura ei.

— Oricum n-are nicio importanţă, spuse Esme tăios. Să nu prind pe vreuna din voi că le faceţi ochi dulci.

— Şi de ce, mă rog, protestă Agrippa. Doar nu sunt însuraţi.

— Nu, nu sunt, recunoscu Esme. Dar când e s-o facă sunt convinsă c-or să-şi caute nişte doamne.

Cele două îşi ridicară bărbia jignite.

— Trebuie să te anunţ că eu şi Adelaide am sorbit fiecare cuvânt pe care l-a scos Sophrona, spuse înţepată Agrippa.

— Putem să ne purtăm şi noi ca nişte doamne la fel ca alea, o susţinu Adelaide plină de convingere.

— Să te porţi ca ea nu înseamnă că şi eşti, i-o tăie Esme. Oamenii nu pot să se schimbe aşa, peste noapte pentru că aşa vor ei.

— Şi de ce-am vrea să ne schimbăm? întrebă Adelaide. De când mă ştiu, ne repeţi într-una că suntem la fel de bune ca oricare. Cine ne băga în cap că trebuie să umblăm cu capul sus şi că nimeni nu ne poate cobori în ochii noştri decât noi înşine?

— Chiar aşa, îi ţinu isonul Agrippa. Tu ne-ai spus că lucrurile nu fac doi bani şi că flecare merită ce are în minte şi în suflet.

O priveau amândouă aşteptând un răspuns.

Esme stătea tăcută în faţa surorilor pe care le iubea şi pe care şi le luase în grijă de când murise

maică-sa. Le învăţase să creadă în ele însele. Avea dreptul să le spulbere speranţele doar pentru că dăduse greş?

— Sunt puţin cam întoarsă pe dos. Încercă ea cu stângăcie să evite răspunsul. Aveţi grijă cum vă purtaţi în preajma lor. Nu vreau că aşa din vorbă-n vorbă s-ajungeţi printr-un hambar pustiu.

Fetele începură să chicotească aruncându-şi priviri cu înţeles.

— Doar dacă nu-i ducem noi cu vorba şi dacă în hambar ne-aşteaptă tata c-o puşcă! i-o trânti Agrippa.

— Am învăţat şi noi ceva din lămbălăul care a ieşit cu Tine, adăugă Adelaide.

Esme rămase mască, neputând să-şi creadă urechilor, când cele două o prinseră la mijloc îmbrăţişând-o cu dragoste. Veselia şi trăncăneala lor fără şir îi mai deslinseră încordarea, făcând-o să revină la sentimente mai bune.

— Dacă nu mă duc jos să văd ce-i cu Locăniţa aia de peşte, domnii noştri or să mănânce răbdări prăjile.

Esme se lupta cu disperare să facă fotul ca la carte, dar după-amiaza se scurgea cu repeziciune ameţiloare. Şi perfecţiunea nu era deloc uşor de atins.

Ciupercile pe care le culesese fuseseră prea umede şi căpătaseră o negreaţă care-ţi lăia pofta. Stridiile răspândeau un miros care-o punea pe gânduri. Coca de plăcintă se încăpăţâna să nu crească şi se văzu silită să amestece în ea nişte praf de bicarbonat. Şi abia dacă putea să arunce o privire spre oala de noapte fără să o cuprindă

greaţa.

Când, după o luptă eroică îşi spunea că la urma-urmei s-ar putea să aibă ceva de pus pe masă, bărbaţii sosiră să se schimbe pentru cină.

O luă la fugă pe scări rugându-se să aibă timp să se ocupe cât de cât de trupul năduşit şi plin de făină şi să-şi tragă sufletul înainte s-o vadă cineva.

Cu toţi îngerii din rai veghind-o. Reuşi să se strecoare neobservată până în dormitor şi închise în grabă uşa în urmă.

Nici nu apucase încă să mulţumească cerului pentru favoarea pe care i-o dăruise, când simţi două braţe puternice trăgând-o şi se trezi strânsă la piept.

— Cleav! tresări ea luată pe nepregătite.

— Îmi place să le simt aşa. Îi spuse lipind-o tot mai strâns de el. Toată după-amiaza mi-am visat să te strâng în braţe.

Esme îşi ridică capul surprinsă.

— Ba bine că nu.

I se smulse din braţe şi se repezi spre toaletă. Uitându-se cu silă la ceea ce vedea în oglindă lurnă la repezeală apă în lighean şi începu să-şi dea jos cămaşa.

— Asta vrea să spună că n-am visat toată după-amiaza la aşa ceva? o întrebă Cleav.

Esme luă prosopul şi se întoarse spre el zâmbindu-i înţelegător.

— Toată vara ai sperat că or să ne vină oamenii ăştia în vizită. Aş îndrăzni să spun că de-o săptămânână nici nu te mai gândeşti la altceva.

Ridicând din sprânceană, Cleav îi aruncă o privire cuprinsă de îndoială.

— Scumpa mea nevastă, te-aş ruga să faci o mică diferenţă. Eu eram bucuros c-o să am în sfârşit cu cine discuta despre păstrăvărie. Asta n-o neg. Dar cea care nu se mai putea gândi la nimic altceva din momentul în care ţi-am spus, eşti tu, Uillbaby.

— Da, pentru că era ceva foarte important, spuse Esme frecându-şi fata şi gâtul pentru a îndepărta urmele unei zile petrecute în faţa cuptorului.

— Important? repetă Cleav cu mirare neprefăcută. Eu cred că plăcut ar fi cuvântul potrivit. Poate interesant, dar important? Nu este nimic important în vizita asta.

— Bine, bine. Nu importantă în sensul ăsta. Acceptă Esme. Dar este importantă pentru tine şi vreau să le facem o impresie bună.

Cleav râse cu poftă.

— Nu pot să-mi imaginez cum ar putea fi un gentleman altfel decât plăcut impresionat, spuse venind în spatele ei şi trecându-şi braţele strâns pe după mijloc.

Sărutând-o şi muşcând-o uşor la baza gâtului adăugă:

— Da’ nu vreau nici să fie prea impresionaţi, aşa că fă bine şi nu-ţi lăsa la vedere picioarele astea scandaloase.

Esme păli şi i se smuci din braţe, privindu-l jignită şi abia reţinându-şi lacrimile care o podideau.

— Bineînţeles că n-o să te fac niciodată de râs în halul ăsta, Cleavis. Spuse pe nerăsuflate. Măcar atâta încredere, că n-o să mă dau în spectacol,

poţi să ai în mine.

— Esme? Ce s-a întâmplat? o întrebă îngrijorat. Nu vezi că glumeam?

Îi atinse uşor braţul încercând s-o liniştească.

— Ce este? insistă preocupat. Eşti bolnavă?

— Nu. Nu. N-am nimic, îi răspunse încercând să-şi vină în lire.

— Ai ceva. Este ceva care nu merge deloc şi asta de câteva zile, îi spuse fără să se lase dus.

— Sunt doar îngrijorată cum o să iasă seara, se grăbi să-i înlăture bănuielile. Te-ar deranja să arunci o privire să vezi cum am aranjat, masa… vesela, faţa de masă şi restul?

— Dacă vrei tu asta.

— Vreau numai să-mi spui dacă sunt toate cum trebuie. Solniţa şi lingurile nu merg cu castronul de legume. Nu ştiu dacă se face…

— Esme? Ce… începu el.

— Te rog, îl întrerupse. Trebuie să mă îmbrac sau am să întârzii în mod grosolan. Aruncă te rog o privire şi vezi dacă sunt toate cum ar trebui.

Cleav dădu ascultător din cap şi o luă spre uşă. Cu mâna pe clanţă se mai întoarse o dată spre nevastă-sa. O şi luase deja spre toaleta culegându-şi lucrurile din mers.

— Aşa cum ar trebui? repetă în surdină.

Ridicând din umeri, incapabil să înţeleagă despre ce era vorba. Îşi văzu de drum.

— Dacă am înţeles bine, miss Crabb. Aţi trăit toată viaţa prin munţii ăştia.

Era vocea celui mai blond dintre musafiri, care-i atrase atenţia lui Esme în momentul în care îşi făcu mirarea în salonul din faţă.

— O, vă rog, spuneţi-mi miss Agrippa, ciripi aceasta plină de vioiciune. Miss Crabb sună de parc-ar fi vorba de una din felele alea bătrâne care se ocupă de şcoală.

Faţa palidă a domnului cu pricina se coloră vizibil şi ochii nu i se mai puteau dezlipi de pe creatura răpitoare pe care o avea în faţa ochilor.

— Nimeni nu v-ar putea lua pe dumneavoastră drept aşa ceva. Şi pentru că mi-aţi făcut o asemenea onoare, vă rog la rândul meu să-mi spuneţi Theodatus.

— Oh, domnule Simmons. Îl chinui ea. Dar nu se cuvine s-o fac.

— O, vă rog, miss Agrippa, încercă el s-o convingă. Dacă trebuie, sunt gata să vă cad în genunchi şi să vă implor.

Agrippa râse cu şiretenie.

— Ar fi mai bine să n-o faceţi. Pa ar putea intra la cine ştie ce idei, pentru că nu ştie prea multe.

Simmons râse bine dispus, de parc-ar fi auzit o glumă bună.

— Esme, scumpo, o întâmpină Cleav de cum o văzu, mutând asupra ei atenţia celor din cameră.

Stătea în picioare sprijinindu-se de cămin, savurând momentele de destindere. Ceilalţi doi tineri se aflau şi ei în picioare, cu câte un pahar de coniac în mână. Yohan stătea aşezat pe canapea alături de doamna Rhy cu care schimba din când în când priviri pline de înţeles. Gemenele erau instalate lângă foc în două fotolii identice, ca desprinse dintr-un tablou.

— Domnilor, spuse Cleav adresându-se celor doi musafiri, deşi am făcut prezentările de

dimineaţă, ştiu că abia dacă aţi apucat să schimbaţi câteva cuvinte cu soţia mea.

Wesibrook, cel cu ochelari, îi apucă mâna şi se înclină sărutându-i-o respectuos.

— Este o adevărată plăcere să vă întâlnesc, doamnă Rhy, spuse ceremonios.

Simmons făcu un pas înainte şi-i urmă exemplul.

— Da, este o plăcere, repetă. Soţul dumneavoastră nu a încetat să se laude cu interesul şi cunoştinţele dumneavoastră despre creşterea păstrăvilor. Ben şi cu mine suntem plini de invidie pentru norocul pe care l-a avut să-şi găsească o soţie care să-i împărtăşească pasiunea.

— Cum ar putea să n-o împărtăşească? strecură Adelaide cu convingere, trăgând cu coada ochiului spre Westbrook care-şi împingea emoţionat ochelarii cu rame de aur. Păstrăvii sunt nişte creaturi fascinante şi jur că niciodată nu mă satur să mai aflu ceva nou despre ei.

Eula Rhy aproape că se înecă cu limonada.

— Adevărat? muşcă Westbrook nada.

Se întoarse să studieze mai atent frumuseţea diafană la care n-ar fi bănuit asemenea gusturi.

— Oh, da. Intră şi Agrippa în joc. Suntem numai urechi când se discută ceva despre peşti.

Esme abia dacă auzi un cuvânt din cele spuse. Mintea aproape că-i vâjâia decât întorsese pe toate feţele ce trebuia să facă. Ce să spună, ce să facă, cum să se comporte, cum să gândească şi cina. Cina!

— Esme? o strigă Cleav întrebător simţind-o cum pleacă în grabă de lângă el.

— Mă duc să văd ce-i cu mâncarea. Îi spuse şi reuşi să îngaime o scuză politicoasă pentru că trebuia să-şi părăsească musafirii câteva clipe.

Tarta se prinsese uşor şi legumele nu erau pătrunse de tot, dar peştele mirosea cum nu se poate mai ademenitor. Înfrângându-şi greaţa, îl trecu în oala de noapte.

Mai verifică de vreo patru ori masa până să-şi ia inirna-n dimp să invite pe toată lumea în sufragerie.

— Cina este servilă, repetă în şoaptă.

Îi sună caraghios şi mai încercă o dată.

— Cina este servită.

Nici acum nu fusese mai de doamne-ajulă.

— Cina este servită.

Dădu mulţumită din cap. Asta era.

Traversă în linişte foaierul spre salonul din fată şi se opri în prag cu un aer aproape oficial.

— Doamnelor şi domnilor, rosti cu claritate, cina este pârlită.

Gemenele o priveau ca picate din lună.

— Cum ai reuşit? o întrebă Adelaide.

— Este timpul să ne aşezăm ia masă. Se grăbi Cleav să intervină. Theo. De ce n-o însoţeşti tu pe miss Agrippa?

Pană să ajungă Cleav lângă ea Esme se făcuse deja ca racul.

— Miroase grozav Hillbaby. Îi şopti. Şi sufrageria n-a fost niciodată aşa bine aranjată.

Esme dădu din cap, dar nu putea să-şi scoată din cap gogomănia pe care o spusese.

Arătându-le celor doi domni unde să se aşeze îşi mai veni puţin în fire şi reuşi să se facă că nu

vede privirile ucigaşe ale gemenelor care se treziseră plantate între Eula şi Pa, în loc să stea lângă, musafiri.

— Fără discuţie este o regiune frumoasă. Crestele astea îţi taie răsuflarea, încercă Theo să înnoade o conversaţie. Nici măcar Massachusetts-ul. Meu natal nu se poate compara.

— Altceva nici n-am prea văzut, explică Cleav cu naturaleţe. Eu mi-am petrecut vreo câţiva ani la Knoxville, dar munţii tot munţi rămân.

— Eu n-am plecat niciodată de pe-aici, spuse Yo aproape cu mândrie. Da’ nici nu ştiu alt loc pe unde-aş vrea să mă duc.

— Este de înţeles, recunoscu Theo.

— Sunteţi fermier, domnule Crabb? îl întrebă Ben Westbrook.

O linişte neaşteptată se lăsă peste cei de la masă.

Esme îşi Ţinu răsuflarea.

Ce-o să răspundă taică-su? Ce putea să răspândă? Sunt cel mai leneş om din Vader, Tennessee?

— Nu prea mă mai ţin de asta, spuse cu sinceritate. Cânt din vioară.

— O, adevărat?

Faţa domnului Westbrook deveni numai zâmbet.

— Bunicul meu a fost muzician. A cântat la corn în orchestra simfonică din Philadelphia mai bine de douăzeci de ani.

— Şi cu ce altceva se mai ocupa? întrebă Adelaide.

— Altceva? Cu nimic. Era muzician.

Gemenele schimbară o privire încântată, înainte ca Agrippa să anunţe cu convingere.

— Exact asta este şi Pa. Este cel mai bun muzician din părţile astea.

În timp ce Yohan încerca să se apere cu modestie, dar fără să-şi dea prea mult silinţa, ceilalţi zâmbeau şi-şi dădeau discret coate.

— Mă întreb dacă vă trageţi dintr-o familie cu tradiţie muzicală, domnule Crabb, se interesă Theo. Cu un nume ca Yohan te simţi tentat să încerci magia sunetelor şi a ritmurilor.

— Ar trebui să ne cântaţi ceva cât timp o să mai avem onoarea să stăm pe aici, interveni şi Ben.

— Păi, asta şi aveam de gând, spuse bătrânul simţindu-se în largul său. Ei bine, băieţi, o să vă fac să vă tociţi pingelele nainte să se crape de ziuă.

Firul discuţiei o făcea să se simtă năucă şi depăşită de situaţie. Nu era atât de greu pe cât îşi închipuise. Dac-ar fi ştiut că era aşa de uşor să minţi, ei bine, s-ar fi apucat s-o facă mai demult.

Când ultimul păstrăv dispăru din vasul încă fierbinte, discuţia reveni în mod natural la piscicultura.

Esme se ridică să aducă tarta cu piersici, lăsându-le pe gemene să-i dea înainte despre marele lor interes pentru tot ce era legat de peşti.

Începuse să se destindă. Gentlemanii nu erau aşa de deosebiţi de locuitorii din Vader. Gemenele nu făcuseră nicio boacănă care să sară-n ochi şi chiar taică-su reuşise să nu-şi dea în petic. Cleav părea să fier încântat de ea. Oftă uşurată

mulţumind în gând Sophroriei.

După ce se trecu la desert, se lăsă şi ea prinsă în conversaţie.

— Păstrăvii sunt peşti de apă curgătoare, explica Theo. Din cauza asta iazurile trebuie concepute cu scurgere unul din altul ca să asigure temperatura şi cantitatea de oxigen de care au nevoie.

— Odată ce-au ajuns cam de un deget, continuă Westbroook. Li se poate da drumul în râu sau pot fi transportaţi în arii de unde au dispărut sau n-au trăit niciodată.

— Trebuie să fie greu să te cari cu peştii ăştia micuţi prin ţară. Spuse Adelaide. Probabil că aţi găsit o cale mai uşoară.

— Unii au încercat să găsească nişte soluţii, îi răspunse Theo, apoi se întoarse spre Cleav cu o privire ironică. Ce credeţi despre experimentele reverendului Bacham?

Cleav mustăci cu înţeles.

— Cred că au reuşit doar în imaginaţia lui.

— Da ce experimente a făcut? întrebă Agrippa.

Theo se aplecă uşor în faţă, pentru a o vedea mai bine pe graţioasa domnişoară care pusese întrebarea.

— Domnul ăsta din Carolina de Sud susţine sus şi tare că a reuşit să fertilizeze nişte icre pe care le-a ţinut la uscat timp de zece zile şi că în cele din urmă a obţinut şi puiet din ele.

Nedumerirea care se citea pe faţa gemenelor îl făcu pe Cleav să le explice:

— Ler. Ele de păstrăv nu pot trăi. Mai mult de câteva ore fără apă. Totuşi, domnul Bacham dă

asigurări că a reuşit să fertilizeze nişte icre moarte.

— Dar n-ai nevoie de peşti ca să iasă peşti? îl întrebă Adelaide pe domnul Westbrook cu inocenţă în ochi.

— Bineînţeles că ai nevoie de peşti ca să iasă peşti, răspunse Esme întrebării ei prosteşti. Cleav foloseşte o metodă naturală de înmulţire; alţi crescători pur şi simplu scot icrele din păstrăvii femele, într-un lighean şi după aia le acoperă cu lapţii.

— Lapţi? o întrebă curioasă Agrippa. Da ce Dumnezeu mai sunt şi ăştia?

— Lapţii îi lasă păstrăvii masculi, o lămuri Esme cu uşurinţă. Este ca la bărbaţi când…

Amuţind în mijlocul frazei se uită îngrozită la cei din jurul mesei. Pa se holba la ea, nevenindu-i să creadă. Gemenele arătau năucite, în timp ce Eula Rhy îi aruncă o privire compătimitoare. Theodatus Simmons rămăsese cu gura căscată. Încremenit ca o statuie, iar Ben Westbrook părea gata să se înece cu lingura care-i încremenise în gură.

Când în cele din urmă întâlni ochii lui Cleav, umilinţa deveni de nesuportat. Bărbată-su era gata să izbucnească în râs.

— Eu… eu… se luptă din răsputeri să-şi îndrepte scăparea de neiertat.

Se poticnea lamentabil şi izbucni în lacrimi de neputinţă, fugi din cameră înghiţindu-şi ruşinea.

Străbătu holul şi ieşi pe uşa din spate. Trebuia să dispară. O luă la fugă ca o nebună spre dealuri. Voia să lase în spate umilinţa, aşa cum nu o mai

făcuse niciodată. Avea să fugă şi să nu se mai întoarcă niciodată. Se simţea strivită de ruşine. Dar asta nu era nimic. Îl făcuse de râs pe bărbâtă-su. Care merita mai mult decât atât. O să continue să alerge până n-o să se mai ţină pe picioare.

Înainte să treacă de tufele de azalee. Un braţ puternic o prinse de mijloc, oprind-o.

— Esme, Esme, îi şopti strângând-o la piept. Nu plânge, Hillbaby, n-a fost chiar atât de rău.

— Mi-e atât de ruşine, reuşi ea să îngaime printre sughiţuri. Înainte să-şi îngroape faţa în umărul lui.

Voia să simtă căldura bărbatului pe care-l iubea.

— Nu trebuie să-ţi fie, îi spuse Cleav legănându-o în braţe. Poate un pic stânjenită. Dar n-ai de ce să-ţi fie ruşine. Când te-apuci să discuţi despre crescutul peştilor nu-i greu să-ţi scape şi nişte lucruri mai puţin delicate.

— Îmi pare atât de rău, Cleav, murmură stins. Îmi pare atât de rău.

— Da’ pentru ce Dumnezeu te zbuciumi aşa? Nu merită să-ţi faci atâta sânge rău pentru câteva cuvinte aruncate acolo, fără să-ţi dai seama.

— Nu-mi pare rău doar pentru asta. Îmi pare rău pentru tot ce ţi-am făcut. Îmi pare rău că te-am făcut să mă iei de nevastă. Îmi pare rău că nu sunt nevasta de care ai avea nevoie. Îmi pare rău că nu sunt femeia pe care ţi-ai dorit-o.

— Femeia pe care mi-am dorit-o?

O depărta de el şi o privi atent.

— Esme, scumpo, îi spuse cu blândeţe. Tu eşti femeia pe care mi-am dorit-o. Singura femeie pe

care mi-am dorit-o vreodată cu adevărat.

Esme dădu din cap.

— Nu asta voiâm să zic, nu se lăsă ea bătută. Ştiu că în felul ăsta mă doreşti. Voiam să zic ca soţie.

— Tu eşti femeia pe care o vreau ca soţie, spuse el răspicat. Te vreau în felul ăsta şi în toate felurile.

Cuprinzându-i faţa în mâini, i-o ridică spre el.

— Te iubesc, Esme Rhy.

— Nu lua lucrurile astea în glumă, îi spuse cu inima strânsă în timp ce lacrimile începeau iarăşi să-i alunece pe obraji. Poate pe tine te distrează, dar o fată ca mine ar pute-o lua cât se poate de serios.

— Eram cât se poate de serios, o asigură Cleav. N-am mai spus-o niciodată pentru c-am crezut că tu nu mă iubeşti.

— Eu nu le iubesc? repetă Esme fără să înţeleagă. Te iubesc şi n-am ascuns-o niciodată.

— Ai ascuns-o. Dar în seara asta te-ai dat de gol.

Esme îl privea de parcă l-ar fi văzut prima oară.

— Mi-ai spus că m-ai luat pentru casă, îi aduse aminte.

— Pentru casă? întrebă ea nu prea sigură că ştia despre ce putea fi vorba.

— Da. Mi-ai spus că le-ai măritat cu mine ca să aibă şi familia la o casă ca lumea.

— Da, bineînţeles că voiam o casă pentru familia mea. Dar pe tine te voiam numai al meu. Nu prea mi-a păsat de ceilalţi. De Pa, de gemene,

sau chiar de biata Sophrona cu care te vedeai. Nu prea mi-a păsat nici măcar de ce simţeai tu. Te iubeam atât de mult, încât mi-am pus în cap să te am fie ce-o fi, chiar legat.

— Fie ce-o fi, chiar legat? repetă Cleav cu un zâmbet parşiv. Legal cu jartiere?

— Cleavis! izbucni Esme. Cum ai putut crede că te-am luat pentru casă?

— N-o mai cred. Când am văzut-o în seara asta pe Esme a mea, care-i mândră că-i la fel de bună ca oricare altcineva, ascunzându-se în spatele unor politeţuri fără sens, am ştiut că mă iubeşti.

Apucând-o, o strânse la piept cu atâta forţă de parcă ar fi vrut s-o topească în el.

— Nimic nu te-ar fi putut face să te simţi umilită. Doar dragostea…

— Nu sunt bună de nimic! Am stricat totul, suspină. Te-am făcut de râs în faţa prietenilor. Ştiu cât îţi pasă de ce cred ei.

Cleav clătină din cap.

— Nu, nu ştii, Esme. Pentru că nu-mi pasă. Tu mă iubeşti pentru ceea ce sunt. Asta contează mult mai mult pentru mine dacă m-ar iubi o lume întreagă pentru ceea ce pretind că sunt.

— Oh, Cleav, se tângui. Ai merita o doamnă, o adevărată doamnă.

Îi desenă sprânceana atingându-i-o uşor cu degetul.

— O am pe a mea, doamnă Rhy, îi şopti. Te am pe tine.

— Nu sunt o doamnă! Şi în seara asta s-a văzut!

— Eşti o doamnă, şi-ai fost totdeauna. Am

văzut asta într-o dimineaţă, la biserică.

— La biserică?

— În ziua când aţi primit coşul cu daruri, o lămuri. Umilinţa te-a făcut să suferi. Dar n-ai dat înapoi, n-ai plâns, nu ţi-ai ascuns faţa. Ţi-ai ţinut capul sus şi-ai privit peste noi toţi. Ştiai că erai la fel de bună ca flecare. Şi m-ai învăţat şi pe mine asta.

Îi găsi buzele şi i le sărută încet.

— Toate prostiile astea... cum să le porţi civilizat, cum se cuvine. M-au făcut să-mi irosesc atâţia ani din viaţă. Dacă ştii să duci o conversaţie sau ai nişte maniere ceva mai şlefuite asta nu face din tine un domn. Cei de la oraş îşi au viaţa lor şi noi pe a noastră. Te faci de râs numai când încerci să te prefaci că eşti ceea ce nu eşti.

— Asta-nseamnă că ţi-ajunge să fiu doar Esme Crabb şi atât?

Cleav zâmbi.

— Vreau să fii Esme Rhy. Îi spuse. Vreau să fii cea de care m-am îndrăgostit.

O sărută, şi era atâta căldură şi tandreţe în gestul lui, încât n-ar mai fi vrut să se termine. Buzele îi răspunseră cu aceeaşi chemare pasionată.

Trupurile li se căutau unul pe altul cu o dorinţă reînnoită. Esme simţea acea căldură cunoscută cuprinzându-i pântecul, aprinzându-se ca o flacără în ea. Se lipi de el fremătând toată şi ştiu că nu era singura care dorea cu patimă.

— Te iubesc, îi şopti Cleav. Am vrut să ţi-o spun în fiecare zi care a trecut, de câte ori te-am atins. Am vrut s-o spun şi-acum cred că n-o să mă

pot opri.

— Te iubesc, Cleav, îi răspunse. Nu ştiu dacă mi s-a întâmplat din prima clipă, atunci când te-am văzut în magazin sau mai târziu când am început să le cunosc. Dar nu pot să trăiesc fără line şi-aş face orice să le pot păstra. Să-ţi fiu de folos, să le fac fericit.

— Chiar şi să le prefaci altfel decât eşti.

— Aş înota ca un peşte dacă asta ai vrea tu.

Cleav zâmbi răutăcios.

— Puţin îmi pasă mie de înotat. Mă gândeam la cu totul altceva. Da dacă te duc în dormitor promiţi să te mişti ca un peşte-n apă?

Esme chicoti şi dădu din cap cu reproş.

— Numai dacă tu-mi promiţi să-mi mai a runci odată privirile alea. Cum fac peştii, cu mâinile acasă.

— Asta nu pot să ţi-o promit, cucoană. Astă-seară am de gând să-mi las mâinile să facă ce vor din tine.

— Ei bine, sugeră Esme, ce-i zice de o discuţie sclifosită de? a ta? Cel puţin de-asta aş putea să am parte înainte.

— Scumpa mea doamnă Rhy, mă jur să fiu atât de elocvent încât vei fi cu totul incapabilă să rezişti unei odihne mai îndelungate la pat; pentru tot restul serii.

— Mmm, mormăi Esme anticipând momentul!

Îl prinse mâna şi-o luară la fugă spre casă, ca doi copii puşi pe şotii.

— Aşteaptă puţin. Îl opri Esme în uşă ezitând. Putem să ne ducem sus? îl întrebă. Doar avem musafiri în casă.

— Doamnă Rhy. Răspunse el simplu, tu faci regulile de bună purtare în casa asta. Ce crezi că s-ar cuveni să facem?

Esme rămase pe gânduri doar o clipă.

— Musafirii ar fi jigniţi dacă-am dispărea aşa. Şi nu vreau să-i pierd din ochi pe Pa şi pe gemene.

Nu găsi nicio împotrivire.

— Cum doreşti, doamnă Rhy.

Expresia preocupată dispăru cu încetul şi Esme se trezi zâmbind.

— Cred că i-am cocoloşit prea mult până acum. Ar fi timpul pentru ei să-şi poarte singuri de grijă.

— Asta aş putea spune că nu-i o idee rea, chiar deloc.

— Şi prietenii tăi din nord ar trebui puţin lăsaţi să vadă pe pielea lor ce-nseamnă adevăratul Tennessee şi oamenii lui.

Cleav o aprobă în tăcere.

— Ce facem? Mergem sus?

Esme oftă descurajată amintindu-şi cele abia întâmplate.

— Nu, după ce am reuşit să dau asemenea spectacol ar fi bine să mă-ntorc şi să dau ochii cu ei în seara asta.

Cleav o strânse pe după umeri şi-i zâmbi.

— Doamnă Rhy, n-ai decât să stai lângă mine. Este dreptul unui soţ să-şi salveze nevasta dintr-o situaţie delicată.

— Cine ziceai că face regulile?

— Eu, îi răspunse fără comentarii.

Cuprinsă de nervozitate intră în casă fără să se dezlipească de el. Cei rămaşi părăsiseră

sufrageria şi preferaseră atmosfera mai intimă a salonului din spate, de unde îl putea auzi pe Pa cântând din vioară o melodie săltăreaţă.

Ajungând în dreptul uşii le văzu pe gemene învăţându-i pline de vervă pe cei doi gentlemani să bată pasul ca cei de la munte.

Râsetele şi bătăile din palme umpleau camera. Cei doi păreau să se simtă mai bine ca niciodată, chiar aşa, departe de cărţile lor.

— Scuza ţine o clipă, întrerupse Cleav petrecerea.

Toţi ochii se aţintiră asupra lor şi Esme simţi că o părăseşte curajul. Numai puterea braţului care o ţinea strâns o împiedica s-o ia iarăşi la fugă.

— Împreună cu soţia mea vreau să ne cerem scuze c-am dispărut pe neaşteptate de la cină, începu el politicos.

— Dar nu-i nimic, se grăbi Theo să-l asigure.

— Ne descurcăm de minune, insistă şi Ben.

— Grozav, le răspunse Cleav zâmbindu-le amabil. Vă rog să nu vă opriţi din cauza noastră. Distraţi-vă în continuare. Eu şi doamna Rhy trebuie să ne retragem ceva mai devreme.

Esme ridică ochii, astfel luată prin surprindere.

Cleav îi zâmbi înainte să adauge liniştit:

— Poate că n-o să vă vină să credeţi, dar ne-am trezit cu o invazie îngrozitoare de pureci.

12 Martie, 1898

Către

Theodătus G. Simmons

Spungfield, Massachusetts

Scumpul meu cumnat.

Ca întotdeauna ne-am bucurat să-ţi primim scrisoarea, mai ales cu asemenea veşti. Esme îi transmite toată dragostea ei celui mic, îi urează Agrippei să se pună cât mai repede pe picioare.

Am luat felicitările drept o glumă. Crede-mă, pentru mine titlul este pur simbolic şi n-am nici cea mai mică intenţie să-mi spun doctor Rhy chiar dacă guvernatorul a avut amabilitatea să vorbească în public despre modesta mea contribuţie în domeniu.

Cât despre mine şi Esme, ne-am bucurat cu adevărat de timpul petrecut în Knoxville. Este ciudat să te întorci după atâta timp într-un loc şi să-ţi dai seama că lucrurile au rămas neschimbate şi totuşi atât de diferite de amintirile tale. Esme a reuşit să-i farmece pe toţi fără excepţie. Am crezut că directorul de la Academia Halperth era gata să-i cadă în genunchi şi să-i dedice o odă. Dar după cum ştii, scumpei mele neveste nici nu-i pasă de ravagiile pe care farmecul şi prezenţa ei de spiriţ scânteietoare le fac în rândul sărmanilor bărbaţi.

Esme vrea să fie sigură că nu uit să nu pomenesc că bătrânul Tewksbury s-a retras la pensie şi că ginerele lui, reverendul Hightower păstoreşte acum în biserica noastră. Pastorul a fost unul din prietenii gemenelor când erau mici Acum a devenit un pastor cu totul remarcabil. Deşi pe Esme n-a surprins-o deloc, trebuie să mărturisesc că pe mine a reuşit. Ea era sigură că cei mai buni dintre oamenii bisericii se nasc din cei mai mari dintre păcătoşu De când vremea a

început să se încălzească Yohan a început s-o ducă şi el mai bine. Frigul îi chinuie genunchii reumatici, dar nu prea-l auzi să se plângă. Nu-l auzi vorbind decât despre vizita care le-a făcut-o lui Ben şi Adelaide la Washington D.C. Acum şi-a pus în minte să se întâlnească cu preşedintele Cleveland şi să cânte împreună cu domnii din orchestra simfonică. Imaginează-ţi!

Mama o duce bine. Gemenii nu-i lasă o clipă de răgaz. Nu numai că trag tot timpul de ea să se joace cu ei, dar trebuie să pună la loc şi flonle pe care le fac praf.

Sunt sigur că ştii povestea cu băielii. Când s-au născut, Esme a ţinut morţiş să le spunem Herbert şi Hubert. Am crezut şi încă mai cred că sunt prea sclifosite pentru nişte fii de negustor din Tennessee. Esme mă contrazice într-una şi-mi spune că nu mă pricep deloc la nume. Spune la toată lumea că dacă-ar fi fost după mine s-ar fi trezit cu nişte nume îngrozitoare ca: Bibănel sau Scrumbiuţă. Spre disperarea ei, aşa le-a rămas numele. Când s-au întors după prima zi de şcoală cu poreclele mâzgălite pe ghiozdane. Ani crezul c-o să moară de inimă rea.

Sper că spre sfârşitul verii o să veniţi să ne faceţi o vizită. Producţia de păstrăvi de anul ăsta a fost excepţională şi abia aştept să-ţi arăt soiurile noi pe care am reuşit să le creez.

Băieţii trag de mine, aşa că trebuie să-mi închei scrisoarea aici. Am pus la cale împreună cu ei un mic plan pentru primăvara care vine. Albul este prea spălăcit, aşa că ne-am Iwtărăt să vopsim casa în albastru. Intre munţi unde suntem noi,

abia dacă vezi cerul.

Al vostru pentru totdeauna.
Cleav